

СТИВ БЕРИ

XIV КОЛОНИЯ

ОБСИДИАН

СТИВ БЕРИ XIV КОЛОНИЯ

Превод: Боян Дамянов

chitanka.info

Авторът на „Заплахата на патриота“, „Легендата за Линкълн“, „Измамата на краля“ и още седем бестселъра, преведени на 40 езика.

Новият президент на Америка скоро ще встъпи в длъжност. Предстоят промени в администрацията и отряд „Магелан“, занимаващ се със специални операции, ще бъде закрит. Но само дни преди церемонията бившият агент на отряда Котън Малоун се добира до информация, че съществува непосредствена опасност от терористичен акт. Бивш офицер от КГБ се готви да нанесе смъртоносен удар в сърцето на Вашингтон. Удар, подготвен в разгара на Студената война и разчитащ на вратичка в Конституцията на Съединените щати, през която да разруши основите на държавното управление.

За екипа на „Магелан“ и Малоун ликвидирането на заплахата ще бъде последната — и най-важна — мисия в кариерата. Дали архивите на забулена в мистериозност организация ще им помогнат да предотвратят неизбежната катастрофа?

Спиращ дъха екшън, много история, международни конспирации и тайни — поредният страхотен трилъър на Стив Бери.

На Патиците,

*Лари и Сю Бегин, Брад и Катлийн Чарън, Глен и Крис
Кокс, Джон и Естер Гарвър, Питър Хедлънд и Леа Барна,
Джейми и Колийн Кели, Мариана Маклоклин, Тери и Леа
Морс, Джоуи Перко, Даян и Алекс Шеруд, Фриц и Деби
Стробъл, Уорън и Тейсли Уестън*

*Мандатите на президента и
вицепрезидента изтичат по пладне на 20 януари.*

*Конституция на
САЩ, Двайсета поправка*

ПРОЛОГ

Ватикана

Понеделник, 7 юни 1982 г.

Роналд Рейгън не се съмняваше, че Божията промисъл го е довела тук. Какво друго обяснение можеше да има? Само преди две години бе участвал в яростна битка на първичните избори срещу десет други претенденти в трети пореден опит за спечелване на номинацията на Републиканската партия. Бе спечелил и вътрешнопартийната битка, и изборите. Бе победил действащия президент — демократа Картър — с гласовете на четирийсет и четири щата. След това, преди около година, се бяха опитали да го застрелят, превръщайки го в първия американски президент, оцелял след атентат. И ето го сега тук, на третия етаж на Апостолическия дворец, пред личния кабинет на папата, а духовният водач на над милиард християни го очакваше, за да разговаря с него.

За негово учудване, стаята се оказа съвсем скромна, макар Рейгън да знаеше, че всяка неделя от тези прозорци с плътни завеси папата се моли заедно с хилядите богомолци, събрани долу на площад „Свети Петър“. Мебелировката беше оскъдна, централно място заемаха обикновено бюро и два стола с високи облегалки в двата му края. Върху бюрото имаше златен часовник, разпятие и кожена подложка за писане. Мраморният под беше застлан с персийски килим.

Йоан Павел Втори бе застанал до бюрото. Изглеждаше впечатляващо в белите си папски одежди. През последните месеци двамата мъже тайно си бяха разменили над дузина писма, всяко доставено на ръка от специална пратеничка. И двамата обсъждаха нарастването на страха от ядрените оръжия и тежката участ на Източна Европа. Преди седем месеца Съветите бяха обявили военно положение в Полша, с което бяха сложили край на всякакви разговори за реформи. В отговор Съединените щати бяха наложили санкции на СССР и на марионетното правителство във Варшава, които щяха да останат в сила до вдигането на военното положение, освобождаването

на всички политически затворници и възобновяването на диалога. За да си спечели благоразположението на Ватикана, Рейгън бе наредил на пратеничката си да предостави на папата планини от разузнавателна информация за Полша, за да го държи в течение на случващото се там, макар да подозираше, че Светият отец знае всичко.

С времето самият Рейгън бе научил нещо важно. Потайният Божи служител, издигнал се до един от най-влиятелните постове в света, също като него вярваше, че Съветският съюз е обречен да рухне.

Двамата мъже се здрависаха, размениха си любезности и позираха за снимка. След това папата му направи знак да седнат от двете страни на бюрото, с лице един към друг, под зоркия поглед на Дева Мария от паното на стената. Фотографите и делегатите се оттеглиха. Вратите се затвориха и за пръв път в историята президент на Съединените щати и папа останаха сами. Рейгън изрично бе поискал този изключителен жест и папата не бе възразил. Никакви официални лица и от двете страни не бяха участвали в подготовката на срещата. Единствено пратеничката му дискретно бе положила основите на онова, което предстоеше да се случи.

Сега и двамата знаеха какво да очакват един от друг.

— Ще мина по същество, Ваше Светейшество. Искам да сложа край на споразумението от Ялта.

— Аз също. Това беше една поначало нелегитимна идея. Голяма грешка. Винаги съм мислил, че разделителните линии от Ялта трябва да се заличат.

Пратеничката бе разчала правилно намеренията на папата. Ялтенската конференция се бе провела през февруари 1945 г. Тогава Сталин, Рузвелт и Чърчил се бяха срещнали за последно, за да решат как да изглежда и как да се управлява следвоенна Европа. Очертани бяха граници, някои от тях твърде произволни, други замислени да умилостивят Съветите. В рамките на тези отстъпки Полша бе останала в съветската сфера на влияние срещу обещани от Сталин свободни избори. Разбира се, това обещание не бе изпълнено и оттогава комунистите властваха в страната.

— Ялта създаде изкуствени разделения — каза Йоан Павел. — Аз, както и милиони поляци, негодуваме срещу това предателство спрямо родината ни. Сражавахме се и умирахме в тази война, но това

явно няма никакво значение. Вече четирийсет години сме жертва на бруталност, първо от страна на нацистите, а после и на Съветите.

— Аз също мисля, че „Солидарност“ е начинът да премахнем Ялта — отвърна Рейгън.

Пукнатината в Желязната завеса се беше появила преди две години, в Гданската корабостроителница, с допуснатото от властите създаване на първия профсъюз извън комунистически контрол. Сега в него вече членуваха над девет милиона поляци — една трета от работната сила на страната. Начело беше електротехник на име Лех Валенса. Движението бе набрало мощ, сила и привлекателност — дотолкова, че миналия декември полското правителство бе обявило военно положение, за да го задуши.

— Направиха грешка с опита да смажат „Солидарност“ — каза Рейгън. — Не може да оставиш нещо да съществува година и половина и тъкмо когато е набрало скорост, да го обявиш извън закона. Правителството надцени силите си.

— Отправих дискретно предложение до полските власти — отвърна Йоан Павел. — Трябва да започнем преговори за бъдещето на „Солидарност“ и за вдигане на военното положение.

— Защо е нужно да се борите с тях?

Още със задаването на въпроса Рейгън видя ефекта, изписан върху лицето на събеседника си. Пратеничката го бе насърчила да повдигне темата.

— Разбирам. Нека продължат. С всяко свое действие те само отблъскват народа. Защо да им пречим? — усмихна се папата.

— Всякакви опити за противопоставяне на държавата срещу „Солидарност“ са като ракови клетки. Нека ги оставим да растат. Всяка дума против „Солидарност“ укрепва още повече движението. То се нуждае само от пари и Съединените щати са готови да ги предоставят.

Папата кимна, явно обмисляйки предложението. А то далеч надхвърляше онова, което хората на Рейгън бяха заявили готовност да приемат. Държавният департамент бе изразил несъгласие с тази тактика с мотива, че режимът в Полша изглеждаше стабилен и се ползвал с популярност. По подобен начин звучаха и техните оценки за Москва и СССР.

Но те грешаха.

— Натискът отвътре нараства с всеки изминал ден, а Съветите нямат никаква представа как да овладеят ситуацията. Комунизмът не разполага с нужните средства, за да се справя с обществено недоволство, извън отприщване на насилие и терор. Единственият морал, който Москва признава, е онзи, който служи на собствената ѝ кауза. Комунистите са запазили за себе си правото да извършват всевъзможни престъпления. Да лъжат. Да мамят. Да правят всичко, което им хрумне. Нито една подобна политическа система не е успявала да оцелее. Сривът е неизбежен. — Рейгън замълча за миг, после добави: — Но ние можем да го ускорим.

— Дървото е кухо, трябва му само едно добро разтърсване и гнилите ябълки ще изпаднат. Комунизмът е зло. Той не дава свобода на хората — отвърна Йоан Павел.

Това бе възглед на папата, за който пратеничката бе уведомила Рейгън и който той се бе надявал да чуе. Никога преди един папа и един президент не бяха заговорничили по този начин, нито пък можеха да признаят публично, че са провеждали подобен разговор. Църквата си бе наложила изрична забрана да се меси в политиката. Но това не означаваше, че Църквата си затваря очите пред потисничеството. Особено когато се извършва толкова явно. Което беше още едно доказателство за Божията намеса. В този момент от човешката история Полша се бе озовала в окото на бурята. За пръв път от 450 години насам не-италианец — поляк — заемаше престола на свети Петър. А близо 90 процента от поляците бяха католици.

Дори сценарист не би могъл да го измисли по-добре.

Съветският съюз всеки момент щеше да изпадне в тежка криза. Рейгън усещаше приближаването ѝ. Именно Полша беше опорната точка на лоста, който да бутне СССР в пропастта. И както при доминото, паднеше ли една страна, щяха да паднат всички. Чехословакия, България, Унгария, Румъния и всички други съветски сателити. Целият Източен блок. Един по един щяха да окапят като гнили ябълки.

И защо тогава да не ги побутнат?

— Ако ми позволите — продължи Рейгън, — веднъж ме попитаха: как да познаем един комунист. Отговорът е лесен. Комунистът е човек, който чете Маркс и Ленин. Но как да познаем

антикомуниста? — Президентът замълча за ефект. — Това е този, който ги е разбрал.

Папата се усмихна.

— Приех да проведем този разговор — каза той, — защото исках възможност да бъдем честни един с друг. Мисля, че е дошло времето. Длъжен съм да ви попитам: какво ще кажете за крилатите ракети, които искате да разположите в Европа? Понастоящем под вашето ръководство Америка се въоръжава безпрецедентно, харчат се милиарди долари. Това ме притеснява.

— Едва ли има човек на света, който повече да мрази оръжията и войните от мен. Трябва да избавим планетата и от двете. Моята цел са мир и разоръжаване. Но за да я постигна, съм длъжен да използвам онова, с което разполагам. Да, ние се превъоръжаваме. Но аз го правя не само за да бъде Америка силна, а и за да разоря Съветския съюз.

Рейгън забеляза, че Йоан Павел го слуша внимателно.

— Прав сте. Харчим милиарди. Съветите нямат избор, освен да правят същото, да харчат същите суми, ако не и по-големи. Разликата е, че ние можем да си го позволим за сравнително дълъг период от време, а те не могат. Когато харчим пари за държавни проекти, те се завъртат в икономиката като заплати и реализирана печалба. Когато Съветите харчат, това е просто дупка в бюджета. Там няма свободен пазар. Парите изтичат от хазната и не се връщат. Заплатите се контролират от държавата, печалбата се регулира, така че те трябва непрестанно да печатат нови пари, за да плащат старите си сметки. Докато нашите ги рециклираме. Те не могат да ни излязат насреща, долар за рубла, година след година. Невъзможно е. Комунистите така и не успяха да получат легитимността на обществената подкрепа. Властта им се основава само на груба сила и заплахата с терор. Времето работи срещу тях. Комунизмът е просто една съвременна форма на крепостничество, без каквито и да било предимства пред капитализма.

— Режимът е с глинени крака от самото начало.

— Искам да знаете, че не съм войнолюбец. Американският народ не си поставя завоевателски амбиции. Ние искаме траен мир.

Рейгън беше искрен. Във вътрешния джоб на сакото си носеше по всяко време ламинирана картичка с кодове, с които можеше да бъде изстрелян целият ядрен арсенал на Америка. Отвън пред вратата чакаше сътрудникът му по военните въпроси с кожено куфарче в ръка,

в което се намираше пусковата система. Общо Съединените щати притежаваха 23 464 ядрени бойни глави. Съветският съюз беше натрупал 32 049. Рейгън ги наричаше „инструментите на Армагедон“. Една малка част от тези оръжия беше достатъчна, за да унищожи изцяло човешката цивилизация. А неговата цел бе те никога да не влязат в употреба.

— Вярвам ви — каза папата. — Вашата пратеничка беше твърде убедителна. Тя е умна жена. Добър избор.

Само че тя изобщо не беше негов избор. Ал Хейг се бе спрял на нея измежду своите аташета в Държавния департамент. Но Йоан Павел бе прав. Тя беше млада, умна и интуитивна и Рейгън постепенно бе започнал да се опира на преценката ѝ по отношение на Ватикана.

— След като говорим открито — отвърна той, — позволете ми ви кажа, че не бива да скромничите. Вие също сте майстор на двойната игра. Сещам се за онзи свещеник, на когото се скарахте на шосето в Никарагуа, уж в изблик на гняв. Казахте му да напусне поста си в правителството, но той не се подчини. Предполагам, че този човек сега е отличен източник на информация относно всеки ход на сандинистите. А кой би го заподозрял след такова публично унижение!

Йоан Павел не каза нищо, но Рейгън виждаше, че заключението му е правилно. Сандинистите бяха съветски марионетки в Централна Америка. Неговите хора вече търсеха начини да ги отстранят; вероятно същото правеше и неговият събеседник.

— Трябва да водим далновидна политика — каза Йоан Павел. — Такава, която да обхваща цялата Земя и да спомага за постигане на справедливост, свобода, любов и истина. Мирът трябва да бъде нашата цел.

— Без съмнение. Имам една теория. За мен СССР е по същността си християнска държава. Руснаците са били християни дълго преди да станат комунисти. Ако следваме този курс, мисля, че ще можем да наклоним везната в обратната посока, Съветският съюз да се завърне към християнството, а тази преживяла вековете религия да засенчи комунизма.

Той се запита дали папата няма да си помисли, че се опитва да го подкупи. От докладите на пратеничката си бе изградил мнение за него като човек на реда и предвидимостта, предпочитайщ да борави с познати величини. Човек на разума, който не понася двусмислици,

импулсивност и екстремизъм и премисля всяко нещо по няколко пъти, преди да вземе решение. Но особено ненавижда да му говорят онова, което събеседниците му си мислят, че иска да чуе.

— Вярвате ли това? — попита папата. — Със сърцето си, с ума, с душата?

— Не съм човек, който ходи редовно на църква. Но вярвам в Бог. И черпя сили от тази дълбока вяра. Между нас има нещо, което ни свързва.

Йоан Павел очевидно си даваше сметка за тази връзка. Предишната година и по двамата бяха стреляли от близко разстояние. При Рейгън куршумът бе заседнал в белия дроб, докато при Йоан Павел и двата бяха минали през торса, по чудо без да засегнат жизненоважен орган.

— Бог ни спаси — каза Рейгън, — за да сторим онова, за което сме призвани. Какво друго обяснение би могло да има?

Той винаги си бе мислил, че всеки човек се ражда с божествена цел. И че всички тези цели са подчинени на един цялостен план, извън контрола на отделната личност. Знаеше и друго: че папата също вярва в силата на знаменията и в Божията воля.

— Съгласен съм, господин президент — каза папата тихо, почти шепнешком. — Трябва да го направим. Заедно.

— В моя случай стрелецът беше просто някакъв луд. Но във вашия бих казал, че го дължите на Съветите.

От ЦРУ бяха открили връзка между неуспелия убиец на Йоан Павел и България, с пряко продължение към Москва. Белият дом бе предал информацията на Ватикана. Наистина, категорични доказателства нямаше, но идеята на руснаците бе да унищожат „Солидарност“, като ликвидират нейния духовен и морален водач. Разбира се, Съветите не можеха да си позволят да се окажат пряко замесени в заговор за убийството на лидера на един милиард католици.

— „Ако е възможно, доколкото зависи от вас, живеете в мир с всички човеци“ — цитира Йоан Павел. — Отмъщението би било недотам християнско, нали?

Рейгън реши да отговори с друг стих от „Римляни“:

— „Не отмъщавайте за себе си, а дайте място на Божия гняв.“

— „И тъй, ако врагът ти е гладен, нахрани го; ако е жаден, напой го. Защото, вършейки това, ти ще трупаш жар на главата му.“

Точно така щяха да постъпят.

Папата бе видял с очите си нацистките зверства; като член на съпротивата, Карол Войтила бе станал свидетел на невъобразимия ужас, който бе преживяла Полша. След войната бе направил всичко, за да попречи на Съветите да обрекат на нови страдания полския народ. Йоан Павел беше изключителна личност — героичен, начетен и смел. Хората черпеха сила от него.

Той се бе оказал на точното място в точното време, с точните мисли в главата.

— Още в мига, когато паднах на площада — заяви Йоан Павел, — имах ясното съзнание, че ще бъда спасен, и тази увереност не ме напусна нито за момент. Дева Мария се намеси този ден и ми помогна да оцелея. Вярвам го с цялата си душа. И нека Бог ми прости, но аз наистина съм задължен на Съветите. Не само за онова, което можеха да ми причинят, но за страданията, които са причинявали на милиони хора през всичките тези години. Простих на моя неуспял убиец. Отидох в килията му, коленичих и се молих заедно с него и той се разплака заради греха си. Дошло е време и онези, които го изпратиха, да осъзнаят своя грях.

В твърдия поглед на Йоан Павел Рейгън видя решителност, готовност за борба. Той също бе готов. На седемдесет и една беше в по-добра форма откогато и да било. Лицето му грееше от прилив на нови сили след опита за убийство. През изминалите десетилетия много достойни мъже бяха премазани от огромната тежест на президентския пост. Кенеди бе загинал. Джонсън си бе тръгнал заради Виетнам. Никсън бе принуден да подаде оставка. Форд издържа само две години, а Картър едва изкара един мандат. Критиците наричаха Роналд Рейгън безразсъден каубой, застаряващ актьор, човек, очакващ другите да му казват какво да върши.

Но грешаха.

Рейгън беше бивш демократ, който преди много години бе сменил партийната си лоялност. Мнозина се бояха от него, нямаха му доверие. Други открито го презираха. Но той беше четирийсетият президент на Съединените щати, твърдо решен да заема този пост още седем години. Планираше да използва това време за една цел. Да унищожи Империята на злото. Тъкмо това представляваше Съюзът на съветските социалистически републики. Но той не можеше да

постигне целта си сам. Нито се налагаше да го прави. Вече имаше съюзник. С хилядолетен опит в справянето с деспоти.

— Ще поддържам натиска — каза той. — Както политически, така и икономически. А вие от ваша страна — чрез духовно насърчение. Още едно ваше пътуване до Полша ще свърши добра работа. Но не веднага. След година-две.

Йоан Павел вече бе посетил веднъж родината си, през 79-а. Три милиона души се бяха събрали за литургия на Площада на победата във Варшава. Тогава Рейгън, още кандидат-президент, го бе гледал по телевизията. Видял бе мъжа в бели одежди, току-що слязъл по стълбичката от папския самолет, да коленичи и целува земята. И живо си спомняше думите, които папата повтарял отново и отново:

Не се страхувайте.

Тогава Рейгън си бе дал сметка какво може да постигне религиозният водач на един милиард души по света, особено човек, който владее сърцата и душите на милиони поляци. Той беше един от тях. Сънародниците му щяха да се вслушат във всяка негова дума. От Рим трябваше да идват послания за истина, любов и мир. Има Бог и всеки човек притежава неотменимо право да вярва в Него, свободно и без ограничения. Отначало Москва щеше да го игнорира, докато в един момент щеше да отвърне със заплахи и насилие. Тогава контрастът между тези две послания щеше да говори сам за себе си. А в това време Америка щеше да призовава за промени в Източния блок, да финансира пазарни реформи, да изолира Съветския съюз както икономически, така и технологично, с което бавно да го води към фалит. Щатите щяха и да подхранват същия страх и параноя, каквито комунизмът обичаше да експлоатира у другите.

Една перфектна война на два фронта.

Всеки от двамата разбираше и общата задача, и личните си отговорности. Време беше за един последен жест. Президентът стана и протегна ръка през масата.

Папата също се изправи.

— Нека и двамата успешно изпълним своите отговорности пред човечеството — каза Рейгън.

Папата кимна и двамата отново си стиснаха ръцете.

— Заедно — каза той — ще ликвидираме Съветския съюз.

В НАШИ ДНИ

Езерото Байкал, Сибир

Петък, 18 януари

15:00 ч.

Горчивият опит бе научил Котън Малоун, че по средата на нищото обикновено стават неприятности. И днешният ден не беше изключение.

Той наклони самолета на една страна, за да хвърли поглед надолу, преди да кацне. Слънцето беше слязло ниско на запад. Езерото беше покрито със зимен лед, достатъчно дебел, за да го пресичат колони от автомобили. Малоун вече бе забелязал камиони, автобуси и леки коли; следите от гумите им очертаваха временни шосета по твърдата като бетон повърхност. Имаше и коли, паркирани около пробити дупки за ловене на риба. Той си припомни, че в началото на ХХ в. през замръзналото езеро били прокарани дори железопътни линии, по които се движели влакове с провизии за фронта по време на Руско-Японската война.

Зимата бе стиснала в ледени клещи и суша, и вода. Температурата беше около петнайсет градуса под нулата, всичко беше покрито със сняг, но за щастие, поне в момента не валеше. Той завъртя щурвала и хоризонтира машината на 220 метра над повърхността на езерото. Самолетът му бе предоставен от Военновъздушните сили на Русия на едно малко летище край Иркутск. На какво се дължеше това руско-американско сътрудничество, Малоун нямаше обяснение, но Стефани Нел му бе казала да се възползва от него. За влизане в Русия обикновено се изискваха визи. Навремето, като агент на отряд „Магелан“, той неведнъж бе използвал фалшиви. Митническата проверка също би могла да създаде проблем. Но този път нямаше документи за показване, нито пък служебни лица, които да пречат на влизането му. Вместо това един изтребител Сухой, от новата двуместна модификация, го докара до военновъздушната база, северно от Иркутск, където видя паркирани в редица отстрани до пистата двайсет и пет бомбардировача Ту-22М. Самолет цистерна Ил П-78 ги бе

снабдил с гориво във въздуха. От базата хеликоптер го бе откарал до мястото, където го чакаше сегашният самолет.

Беше Ан-2, едномоторен двуплощник със салон за дванайсет пътници. Тънкият алуминиев корпус се тресеше постоянно от вибрациите на витлото. Малоун не знаеше почти нищо за този съветски ветеран от войната, освен че се движеше бавно и вместо колела имаше ски за кацане при зимни условия.

Самолетът излезе от завоя и пое курс на североизток, заобикаляйки отдалече гористите брегове на езерото. Огромни отвесни канари, наподобяващи зъби на хищно животно, се спускаха надолу по стръмните склонове. В далечината за миг проблеснаха стоманени стълбове на далекопроводи. Отвъд бреговата ивица се редуваха равна гола земя със скупчени тук-там малки къщи и смесени гори от мура и бреза, над които се издигаха вечно покрити със сняг планински върхове. На билото на един скалист хълм набитото му око забеляза изоставени артилерийски батареи. Целта на пътуването му бе да огледа сградите, скупчени близо до източния бряг на север от устието на Селенга, която се вливаше в езерото след дълго лъкатушене през монголските степи. Задръстена от пясък, реката образуваше внушителна делта с множество ръкави и обрасли в тръстика наносни островчета, сковани от зимния лед в ъгловат безпорядък.

— Какво виждаш? — чу той гласа на Стефани Нел в слушалките си.

Системата за връзка на самолета беше включена към мобилния му телефон. Бившата му шефка наблюдаваше операцията от Вашингтон.

— Много лед. Невероятно е как толкова огромно нещо може да замръзне изцяло.

Ледът беше синкав на цвят; вихрушки носеха ситен като захар сняг по гладката повърхност. Малоун мина още веднъж над сградите, за да ги огледа внимателно. При инструктажа бе видял сателитни снимки на мястото и сега ги различи безпогрешно.

— Главната къща е отдалечена на около четиристотин метра на север от селото — докладва той.

— Някакво движение?

Селото с дървените къщи изглеждаше замряло, само тънки струи дим се виеха над комините. До него водеше един-единствен път и

продължаваше от другата му страна. В средата се издигаше църква от дъски, боядисани в жълто и розово, с два характерни купола. Селото беше на самия бряг. Бяха му казали, че източната страна на Байкал била по-рядко населена и привличала по-малко посетители. Едва около 80 000 души живеели в петдесетина селища, подобни на това. Извитият като широка дъга южен бряг беше популярна туристическа атракция, особено през лятото, но останалата част от ивицата, простираща се на стотици километри, оставаше пуста и труднодостъпна.

И точно това бе причината за съществуването на населеното място под него. Жителите му го бяха нарекли Чаяние, което означаваше надежда. Единственото им желание бе да ги оставят на мира и в течение на вече над двайсет години руското правителство ги търпеше, без да им се меси. Те бяха Червената гвардия — последният бастион на твърдолинейните комунисти, останали в нова Русия.

Бяха му казали, че главната къща била някогашна дача. Тя беше кацнала на върха на огромен скалист рид, вдаден навътре в замръзналото езеро, а до нея между обсипаните със сняг борове се виеше черен път. Самата сграда не беше никак малка. Боядисаната ѝ в охра фасада изглеждаше масивна, от тухли и бетон; беше на два етажа, с покрив от шистови плочки. От едната ѝ страна бяха паркирани два големи автомобила. Комините ѝ бълваха гъст дим; стълб дим се виеше и от комина на една от дървените постройки наблизо.

Не се виждаше жива душа.

След като я отмина, той зави към езерото, за да направи още един кръг отгоре. Обичаше да лети. След малко щеше да използва ските, за да кацне върху леда срещу град Бабушкин, на осем километра южно от това място, и щеше да се придвижи по повърхността му, за да паркира самолета до кея, който по това време на годината не обслужваше плавателни съдове. Там щеше да го чака сухоземен транспорт, за да го откара обратно на север за един поглед отблизо.

Той прелетя за последно над Чаяние и дачата, после снижи за подхода към Бабушкин. С крайчеца на окото си видя как някаква искра проблесна между високите дървета. Нещо излетя и се понесе към него. Ракета?

— Имам проблем — каза той. — Някой стреля по мен.

Реакцията му бе инстинктивна, плод на години опит; от този момент нататък той превключи на автопилот. Зави рязко вдясно, като едновременно пикира надолу, и бързо загуби височина. Старият Ан-2 беше маневрен колкото тежкотоварен камион. Мъжът, който му бе предал самолета сутринта, го бе предупредил да го държи изкъсо и се бе оказал прав. Щурвалът се дърпаше от ръцете му като бик, уловен за рогата; машината подскочаше и се друсаше, сякаш всеки миг нитовете на обшивката щяха да се изскубнат. Ракетата профуча край него, като закачи двете леви крила. Корпусът се разтресе от удара и Малоун хоризонтира самолета, за да огледа пораженията. Аеродинамичните повърхности на крилата бяха от обикновено платно, което се бе разкъсало и отдолу се подаваше изкривеният метален скелет. От което възникнаха проблеми със стабилността.

Самолетът отказваше да му се подчинява. Летеше точно срещу вятъра, като в този момент скоростта му беше под 50 възела. Имаше реална опасност да падне.

— Какво става? — попита Стефани.

Щурвалът продължаваше да се дърпа и съпротивлява, но Малоун го стискаше здраво и дори успя да издигне самолета малко нагоре. Двигателят боботеше като няколко мотоциклета едновременно; витлото загребваше въздуха, като се мъчеше да задържи машината в полет. И тогава се чу задавяне. После експлозия като от ауспух. Той знаеше какво става. Двигателят се съпротивляваше на напрежението, което му се предаваше от витлото. Уредите на таблото примигваха.

— Удариха ме с ракета — каза той на Стефани. — Самолетът е неуправляем, падам.

Двигателят угасна. Бордовите уреди също. Пилотската кабина беше цялата в прозорци; седалката на втория пилот беше празна. Малоун погледна надолу и видя само синкавия лед на езерото. В един миг старият Ан-2 се бе превърнал от самолет в четири хиляди килограма мъртво тегло.

Малоун усети как го обзема страх, през съзнанието му мина една-единствена мисъл:

Така ли ми е било писано да умра?

Вашингтон, окръг Колумбия

2:20 ч.

Стефани Нел гледаше вторачено високоговорителя на бюрото си.
— Още ли си там? — попита отново тя.

Отговорът пак бе тишина. Последните думи на Котън отекваха в ушите ѝ.

„Самолетът е неуправляем, падам.“

Тя вдигна поглед през бюрото към седящия срещу нея Брус Личфилд, министър на правосъдието и неин шеф за още два дни.

— Той е в беда. Някой е свалил самолета му с ракета.

Бяха ѝ дали кабинет в министерството. Обикновено работеше в собствените си охранявани помещения в централата на отряд „Магелан“ в Атланта. Но това вече не бе възможно; заради предстоящото встъпване в длъжност на новия президент ѝ бяха наредили да се премести в столицата.

И тя знаеше защо. За да може Личфилд да я държи под око.

През декември Хариет Енгъл, която бе служила като трети пореден министър на правосъдието в администрацията на президента Дани Даниълс, бе подала оставка. Вторият мандат на Даниълс изтичаше и съвсем скоро не само страната щеше да има нов президент, но и друга партия щеше да владее Белия дом и повече от половината Конгрес. Дани бе опитал с всички сили да осигури избирането на своя човек, но не бе успял. Неговата магия сякаш се ограничаваше със самия него. Присъствието на Личфилд в кабинета ѝ по това време на денонощието се обясняваше с факта, че бе поставен временно да отговаря за Министерството на правосъдието и за онова, което бе останало от отряд „Магелан“.

Преди два месеца, на сутринта след Деня на благодарността, я бяха уведомили, че не само я преместват на нова длъжност, но и закриват самия отряд. Новият министър, който след седмица трябваше да бъде одобрен от Сената, вече бе заявил, че смята „Магелан“ за дублираща структура на безбройните ведомства, от които гъмжеше

изпълнителната власт. Министерството на правосъдието вече нямало нужда от тези служби, затова отрядът щял да бъде разформиран, а служителите му — назначени другаде.

— Остави руснаците да се оправят с това — каза Личфилд. — Помолиха ни за помощ, ти им я предостави, сега проблемът е техен.

— Сигурно се шегуваш! Имаме агент в беда. Не разчитаме на други да се грижат за нашите хора.

— Напротив, вече разчитаме. И не забравяй, че ти изпрати Малоун там без мое одобрение.

— Президентът ми възложи да го направя.

Личфилд не се трогна ни най-малко.

— Дватамата с теб се договорихме, че всички оперативни решения занапред ще се съгласуват с мен. Но нищо такова не се случва. И двамата знаем защо. Защото аз нямаше да го разреша.

— Не ми трябваше разрешението ти.

— Напротив. Има преходно споразумение, според което сегашната администрация следва да държи новата в течение на всички свои действия, като всички оперативни решения следва да се вземат съвместно. Моя работа е да осъществявам комуникацията с новата администрация. По някаква причина обаче тази операция тръгна изцяло едностранно.

Личфилд беше кариерен бюрократ с осемнайсет години стаж зад гърба си. Назначен от Дани Даниълс и одобрен от Сената, последните пет години се бе изявявал като заместник-министър на правосъдието. Новият министър трябваше тепърва да решава кои от висшия ешелон ще запазят постовете си. Стефани знаеше, че Личфилд се натиска за висока длъжност, така че, когато посоченият от новия президент министър изрази намерението си да закрие отряд „Магелан“, той се възползва от възможността да докаже, че е готов да премине към новия отбор. При нормални обстоятелствата не би търпяла вмешателство в работата си, но с приближаващата смяна на караула в Белия дом всичко се беше объркало.

— Опити се да запазиш всичко в тайна — каза Личфилд, — но аз така или иначе го научих. И затова съм тук сега, посред нощ, дявол да го вземе! Със или без одобрението на Белия дом, играта приключва.

— Моли се Котън да се измъкне от там — отвърна Стефани.

— Какво искаш да кажеш с това?

— По-добре да не знаеш.

— Информирай руснаците за случилото се. Остави ги да се оправят. Освен това не си ми споменавала, че президентът лично е искал Малоун там.

Така беше, макар че Личфилд знаеше не по-зле от всеки друг какво е да направиш услуга на някого. Във Вашингтон услугата беше основна разменна монета, правеше се, за да бъде върната. Така стояха нещата, особено навремето — в годините, когато отрядът започваше работа. Тогава всичките й дванайсет агенти бяха юристи, всеки от тях допълнително обучен в разузнаване и шпионаж. Котън беше измежду първите няколко, които бе назначила, бивш офицер във Военноморския флот и след това във Военната прокуратура с диплома по право от Джорджтаун. Беше работил за нея дванайсет години, преди да излезе в ранна пенсия и да се премести в Копенхаген. През последните години на няколко пъти обстоятелствата го бяха връщали в нейния свят. От известно време тя го бе наела като външен сътрудник. Днес той изпълняваше най-обикновена разузнавателна мисия.

Но нещо много сериозно се беше объркало.

— Изпълнявай — каза Личфилд.

Как ли пък не!

— Брус, още два дни аз ръководя тази агенция. През това време ще правя с нея каквото намеря за добре. Ако това не ти изнася, можеш да ме уволниш. Но ще ти се наложи да даваш обяснения пред Белия дом.

Стефани знаеше, че това е заплаха, която не може току-така да бъде подмината. Дани Даниълс все още беше президент и от доста време насам отрядът бе агенцията, към която се обръщаше в случай на нужда. А единствената цел на Личфилд бе да оцелее и да запази поста си. Без значение с какви средства. Сравнително рядко в миналото Стефани си бе имала работа с него, но беше чувала истории за неговия опортюнизм. Така че последното нещо, което би желал в момент като този, бе да ядосва действащия президент, и то не само защото щеше да загуби, а и защото по този начин щеше да привлече излишно внимание. Ако искаше да бъде част от новата администрация, трябваше първо да оцелее при старата.

— Виж, не го приемай с лошо, но твоето време свърши — заяви той. — Също и на президента. Не можете ли просто да се примирите?

Да, ти си ръководител на отряда. Но вече нямаш агенти. Всички си заминаха. И не ти остава нищо, освен да загасиш лампите. Върви си у дома. Излез в пенсия. Почивай си, радвай се на живота.

Не че и преди не ѝ бе минавала тази мисъл. Стефани бе започнала работа в Държавния департамент още при Рейгън, оттам се бе прехвърлила в Министерството на правосъдието, докато накрая ѝ повериха отряд „Магелан“. Доверени източници я бяха информирали, че десетте милиона долара годишна издръжка на отряда щели да бъдат пренасочени за връзки с обществеността, социална ангажираност и други мероприятия. Очевидно това се смяташе за по-важно от разузнавателните операции. Правосъдието бе решило да остави шпионажа на ЦРУ, АНС и останалите трибуквени съкращения.

— Каж ми, Брус, как се чувстваш винаги да свириш втора цигулка? Винаги в поддържаща роля, никога в главната.

— Ти наистина си нагла стара кучка.

— Нагла? Определено. Кучка? Може би. Но не съм стара. Това, което съм, е шеф на отряд „Магелан“ за още два дни. Така че или ме уволняваш, или се махаш от кабинета ми.

Личфилд стана.

— Е, добре, Стефани. Да бъде както ти желаш.

Той не можеше да я уволни. И двамата го знаеха. Можеше чак по обед на 20 януари. Затова тя бе наредила на Котън незабавно да излети за Русия, без да търси одобрението му. Новият министър грешеше. Министерството на правосъдието имаше нужда от отряд „Магелан“. Целият смисъл на съществуването му бе да действа извън обхвата на останалите разузнавателни агенции. Затова централата му се намираще на близо хиляда километра на юг, чак в Атланта, далече от политическите интриги на Вашингтон. Това решение, взето преди много години, ѝ бе донесло както независимост, така и ефективност — едно наследство, с което заслужено се гордееше.

Личфилд излезе.

Тя нямаше намерение да приема друг пост, нито щеше да се остави да бъде съкратена. Вместо това щеше да подаде оставка. Време беше да си получи натрупаната пенсия и да намери нещо друго, с което да си запълва времето.

Мозъкът ѝ работеше на бързи обороти. Котън бе изпаднал в беда, а тя не разчиташе на руснаците да помогнат. Стефани по начало беше

против да им гласуват доверие, но нямаха избор. И тя бе обяснила всички рискове на Котън, който я бе уверил, че ще си отваря очите на четири. Сега ѝ оставаше само едно-единствено място, откъдето би могла да се надява на помощ.

Тя посегна към смартфона си. И изпрати есемес.

Вирджиния

2:40 ч.

Като всяко момче от Тенеси Люк Даниълс обичаше сбиванията. В гимназията много пъти с удоволствие бе участвал в такива, а след това и през шестте си години в армията. Тези щастливи преживявания не го бяха напуснали и през последната година, вече като агент в отряд „Магелан“, но, за жалост, като всяко хубаво нещо и те бяха приключили. Той вече бе получил заповедта си за преназначение към военното разузнаване; другия понеделник започваше работа. А дотогава официално се водеше в отпуск.

Но ето че в малките часове на нощта следваше с колата си някакъв автомобил. Чичо му, действащият президент на САЩ, се бе обърнал за помощ към него. Обикновено двамата рядко бяха на едно мнение, но от известно време полагаха усилия да изгладят отношенията си. В интерес на истината, Люк се зарадва на възможността да помогне. Той обичаше отряд „Магелан“, харесваше и Стефани Нел. Някакви политици, които се изживяваха като по-умни от нея, ѝ бяха вгорчили живота напоследък. Чичо му до дни щеше да излезе в пенсия, с политическата му кариера бе приключено. Оставаше обаче още един проблем; нещо важно бе привлякло вниманието на Стефани и на президента.

Както обикновено, и този път не му бяха дадени почти никакви обяснения защо бе нужно да следва този автомобил. Обект на интереса му беше рускинята Аня Петрова — пищна блондинка с изящно, леко издължено лице и високи скули. Аня имаше крака на танцьорка и се движеше с естествена лекота и добре пресметната грация. Обикновено носеше тесни джинси, пъхнати в кожени ботуши до коляното. Не носеше грим, което придаваше известна суровост на изражението ѝ — може би съзнателно търсен ефект. Жената определено правеше впечатление и на Люк му се искаше пътищата им да се бяха кръстосали при различни обстоятелства.

Чичо му бе предоставил по-важната информация за нея. Трийсет и четири годишна, любовница на Александър Зорин — застаряващ бивш офицер от КГБ, който понастоящем живеел в Южен Сибир. Само допреди седмица никой не бе обръщал особено внимание на въпросния Зорин. После сякаш внезапно и руснаците, и Дани бяха надушили нещо, в резултат на което Люк бе влязъл в ролята на хрътка, а Котън Малоун бе извикан по спешност и изпратен зад граница като отговорен агент на операцията.

— Само гледай да не те надушат — му бе казал президентът. — Стой плътно до нея, където и да ходи. Ще се справиш ли?

Люк не беше в особен възторг от перспективата да работи във военното разузнаване. Откакто бе завършил гимназия, пропуснал колежа и постъпил на военна служба, отрядът беше мястото, където се бе чувствал истински у дома си. За съжаление, него вече го нямаше.

Люк беше на километър и половина зад целта; нарочно бе изостанал толкова, защото по шосетата нямаше много коли. Нощта беше ясна и спокойна. Само преди час Аня внезапно бе излязла от мотела си с брадва в ръка и бе подкарала на запад. Вече приближаваха Манасас и тя даваше мигач за приближаващия се изход. Той я последва и в подножието на рампата видя как завива на юг. Сега трябваше да ѝ даде още по-голяма преднина, защото наоколо нямаше нищо, което да отклонява вниманието ѝ.

Накъде ли, по дяволите, бе тръгнала, и то посред нощ? Че и с брадва?

Люк се запита дали все пак да не звънне на чичо си и да го събуди. Бяха му дали директен номер заедно с нареждането да докладва незабавно за всичко случващо се, но досега не се бе случило нищо за докладване.

На километър пред него Аня отново зави. И в двете посоки по шосето не се виждаха светлини, затова той угаси фаровете и продължи слепешком към мястото, където жената се бе отклонила от пътя.

Люк беше зад волана на любимата си играчка — сребрист форд мустанг модел '67, който си бе подарил, докато още служеше в армията. Държеше го в гараж до сградата, в която живееше; тази кола беше сред малкото му скъпоценни притежания.

Видя алея за коли, маркирана от двете страни с дебели каменни колони, върху които беше закрепена арка от ковано желязо. Металната

порта висеше на едната си панта, а зад нея се виждаше асфалтиран път. Най-добрата тактика бе да продължи пеша, затова той сви в алеята, подмина портата и паркира, без да включва фаровете. Слезе от мустанга и тихо притвори вратата. Нощта беше студена, но не и мразовита. Зимата беше необичайно топла за щатите по Източното крайбрежие; засега тежките снегове от предишни години сякаш ги бяха подминали. Люк беше с плътни джинси и пуловер, отгоре с подплатено яке и с ръкавици. Пистолетът му — берета, зачислена от отряд „Магелан“ — беше пхнат в кобура под мишницата. Не носеше фенерче, но имаше смартфон, който можеше да послужи при нужда. Разбира се, телефонът беше включен на тих режим.

Той тръгна бързо напред. След по-малко от двеста метра се изправи пред черния силует на огромна двуетажна къща с няколко крила и пристройки. Вляво се простираше затревена ливада, побеляла от скреж. Някакво движение привлече вниманието му. Беше бухал, летеше ниско над ливадата. Луната хвърляше бледа светлина. Пред къщата видя паркирана кола, лъч на джобно фенерче проряза за миг мрака пред входната врата. Кой ли живееше там? На портата нямаше нито пощенска кутия, нито табелка с името на собствениците.

Той се запрокрадва полека напред; ниски шубраци се залавяха с бодлите си за крачолите му. От напрежението усещаше как се поти. Само по предната фасада преброи над трийсет прозореца с множество стъкла. Никъде не се виждаха запалени лампи. Чу почукване, сякаш от метал в метал, после звук от разцепване на дърво. На петдесетина метра пред него лъчът на фенерчето отново проблесна за миг и изчезна във вътрешността на къщата. Бруталният начин на проникване го изненада, но като се приближи, видя обяснението: къщата беше изоставена и се рушеше. Повечето от дъските на фасадната облицовка бяха още здрави, но с големи петна от мухъл. Някои от прозорците на първия етаж бяха заковани с дъски; на втория всички си бяха със стъклата. Основите бяха обрасли в тръни и буренак, сякаш отдавна никой не се беше грижил за този имот.

Определено би било интересно да узнае кой бе собственикът. И какво правеше тук рускинята посред нощ. Имаше един-единствен начин да разбере, затова Люк се приближи с решителна крачка към входната врата, чиито плътни дървени крила зееха отворени с разбита ключалка.

Бръкна под якето си и стисна дръжката на беретата, после влезе вътре, като се мъчеше да стъпва тихо. Озова се в просторно фоайе, все още застлано с килим и отчасти мебелирано. Вито стълбище водеше към горния етаж, а вляво и вдясно се виждаха врати към различни помещения. Боята се лющеше, гипсовите орнаменти се ронеха, тапетите бяха издути; природните стихии постепенно завземаха онова, което им принадлежеше. Право напред водеше коридор.

Той се заслуша; беше тихо като в гроб. И тогава се чу звук. От силни удари. Някъде в другия край на етажа.

На петнайсетина метра напред по коридора от една от вратите се процеждаше светлина. Той се приближи, възползвайки се от шума, за да прикрива стъпките си. Аня явно изобщо не се притесняваше, че може да привлече внимание. Най-вероятно предполагаше, че на километри наоколо няма жива душа. Люк стигна до отворената врата. Внимателно надникна вътре и видя нещо като изоставен кабинет с вградени библиотеки от пода до тавана; сега рафтовете бяха празни и повечето изкривени от времето и влагата. Таванът беше богато украсен с гипсови орнаменти. Мебели нямаше. Аня беше съсредоточила цялото си внимание към далечния ъгъл, където пробиваше дупка в дървената ламперия. Фенерчето ѝ лежеше на пода, откъдето хвърляше достатъчно светлина.

Неговата задача беше да наблюдава, без да се намесва.

Гледай да не те надушат.

Тя продължаваше да удря с брадвата; трески летяха във всички страни, докато в ламперията се оформи дупка. Той забеляза, че стената е вътрешна и дупката води към друго помещение. С десния си ботуш Аня разшири дупката достатъчно, за да може да се провери. После остави брадвата на пода. И изчезна през цепнатината в стената.

Живор, Франция

8:50 ч.

Когато Касиопея Вит усети, че нещо не е наред, беше твърде късно. Преди два дни нейните каменоделци бяха пробрили поредица от дупки във варовика — не с модерни бормашини, а така, както техните предци го бяха правили преди 800 години. Дълго желязно длето с кръстатострие, дебело колкото мъжки палец, се набиваше с чук в скалата, после се завърташе под ъгъл около оста си и продължаваше да се набива навътре, докато се получи кухина с правилно кръгло сечение и дълбочина десетина сантиметра. Дупките бяха разположени на около педя една от друга и образуваха отсечка с дължина десет метра. Линийки не се използваша. Както в древни времена, тази функция изпълняваше дълго въже с възли на равни разстояния. Впоследствие всяка от кухините щеше да се запълни с вода, да се затапи и да се остави да замръзне. През лятото вместо с лед камъкът се разцепваше с метални клинове или пък в дупките се вкарваха сухи парчета дърво и се мокреха с вода, докато се раздуят. За щастие, тези дни температурата бе слязла достатъчно ниско и майката природа щеше да се притече на помощ.

Кариерата се намирала на три километра от френското ѝ имение. В течение на близо десетилетие тя се бе трудила здраво, за да изгради замък единствено с инструменти, материали и строителни техники от XIII в. За целта бе закупила парцел земя, обитаван навремето от Луи IX — единствения крал на Франция, канонизиран след смъртта му. Там се намираха не само руините на кралския замък, но и едно шато от XVI в., което тя бе ремонтирала и превърнала в свой дом. Имението ѝ се наричаше „Роял Шампан“, по името на един от кавалерийските полкове на Луи XV.

Каменната отбранителна кула през Средновековието била възприемана като символ на феодално могъщество, а замъкът край Живор първоначално бил замислен като военно укрепление, с високи стени, ров с вода, крайъгълни кулички за стражите и масивна кула.

Сринат със земята преди близо три века, той се бе превърнал в мисия за Касиопея. И сега, също както в средните векове, околностите предлагаха в изобилие камък, вода, пръст, пясък и дърво — всичко необходимо за неговото изграждане. Каменари, зидари, ковачи, дърводелци, грънчари работеха за нея шест дни в седмицата срещу добро възнаграждение, като условието бе да се обличат в същите дрехи като своите предшественици отпреди осем века. Строителната площадка беше отворена за публика, а входната такса отиваше за покриване на разходите, макар в голямата си част парите да излизаха от собствените ѝ твърде дълбоки джобове. По предварителни разчети за завършване на проекта ѝ щяха да отидат около двацет години.

Каменарите огледаха дупките. Водата вътре бе станала на лед, тънки цепнатини се бяха образували от разширяването — знак, че всичко беше готово. Скалната стена се извисяваше на много метри над околния терен; беше сравнително гладка, без големи пукнатини. Още преди месеци работниците бяха извлекли всичкия използваем материал на равнището на земята и сега вече добиваха от височина двацет метра, като ползваха скеле от дървени греди, дъски и въжета. Трима мъже с големи чукове заудряха по по-малки чукчета с изострени от едната страна раздвоени глави, които се вкарваха в цепнатините и ги разширяваха. По този начин, възползвайки се от естествената структура на камъка, те произвеждаха една обща цепнатина, докато се отцепеше голям къс скала с относително правилна форма. Тежък и уморителен процес, но вършеше работа.

Мъжете ловко боравеха с инструментите си, звънът на метал се сливаше в единен ритъм. В скалата се бяха образували достатъчно цепнатини, което показваше, че са близо до целта.

— Всеки момент ще се отчупи! — извика един от мъжете.

Това бе сигналът да преустановят работа.

Всички стояха мълчаливо и оглеждаха каменната стена, която се издигаше на още двацетина метра над главите им. Химически изследвания бяха показали, че този сивобелезникав камък е богат на магнезий, което го правеше изключително твърд, идеален като строителен материал. Под скелето каруца, застлана със сено, очакваше да поеме по-малките каменни отломки — онези, които един човек можеше да повдигне и натовари сам — и да ги откара на строежа. Сеното служеше да омекотява триенето между камъните, за да не се

изронват един в друг. По-големите блокове щяха да бъдат нарязани на място и след това превозени по същия начин. Тук беше изходната точка за цялото начинание.

Каменен блок с размерите на мерцедес се отчупи от скалата и се сгромоляса на земята под тях. Мъжете изглеждаха доволни от резултата. Касиопея — също. От този трофей можеше да се получи много строителен материал. В каменната стена остана празнина като от изваден огромен зъб. Това беше първият им успех на такава височина. Сега щяха да продължат вляво и вдясно и да отцепят още няколко такива, преди да повдигнат скелето още по-високо. Тя обичаше да наблюдава хората си по време на работа — облечени както преди стотици години, само че с модерни якета и ръкавици. Както и с каски и предпазни очила — за каквито специално бе настоял застрахователят ѝ. И тя се надяваше историята да ѝ прости.

— Браво на всички, добра работа свършихте — каза шефът.

И тя кимна в знак на съгласие.

Мъжете заслizaха по дървените подпори. Тя остана още малко да се полюбува на кариерата. С повечето работници се познаваха от години. Тя плащаше добри надници, при това целогодишно, като им осигуряваше жилище и храна. Френските университети бяха неизчерпаем източник на стажанти, всички изгарящи от желание да бъдат част от нейния уникален проект. През лятото наемаше сезонни работници, но сега в зимното мъртвило при нея оставаха само най-запалените. Запланувала си бе да прекара деня изцяло на строежа. Три от четирите външни крепостни стени бяха почти завършени, а придобитият току-що камък щеше да стигне за голяма част от четвъртата.

И тогава се чу пукот. После още един. Коего не беше необичайно, понеже бяха нарушили целостта на скалния масив.

— Махайте се от там, всички! — извика тя към мъжете, скупчени в подножието. — Бягайте! Веднага!

И размаха ръце, за да им даде знак да се отдръпнат от скелето. Не знаеше какво точно става, но ситуацията изискваше предпазливост. Звучите от разцепването на камъка ставаха все по-силни, вече звучаха като далечни изстрели от картечен пистолет — звук, който твърде добре познаваше. Трябваше да се маха от тук. Тя се обърна и тръгна към десния край на платформата, от който беше по-лесно да се слезе.

Но в този момент къс варовик се отчупи и се стовари с трясък върху най-горните дъски. Цялото скеле потрепери под краката ѝ. Нямаше за какво да се хване и за да запази равновесие, тя се просна по лице върху студеното дърво и се хвана с две ръце за ръбовете, докато люлеенето утихна. Дървената конструкция по чудо бе останала цяла, главно благодарение на естествената си гъвкавост. Отдолу се чуваха гласове, които я питаха дали всичко е наред.

Тя се надигна на колене и надникна над ръба.

— Нищо ми няма.

После се изправи на крака и се отупа от прахоляка.

— Ще трябва да огледаме скелето — провикна се тя към мъжете долу. — Здраво удари.

Нов пукот привлече вниманието ѝ.

Скалната маса над опразненото от каменния блок пространство се бе отцепила по протежение на един седиментен слой и изведнъж земното притегляне от съюзник се бе превърнало в техен враг, възползвайки се от слабите места в скалата. При цялата си привидна неуязвимост камъкът можеше в един момент да се окаже крехък като дърво.

Мощен пукот като две последователни експлозии разтърси скалата.

Прах и пясък се сипеха във въздуха. Нов огромен камък се стовари отгоре, като за малко не отнесе скелето. Пътят напред беше отрязан. Затова Касиопея се извърна и хукна в обратната посока, към отсрещния край на платформата. Зад гърба ѝ каменна лавина помете част от подпорните стълбове.

Касиопея видя, че всичките работници бяха избягали далече от опасността. Оставаше само тя.

Нов огромен камък се откъсна и се стовари върху голите дървени греди. Още малко и под краката ѝ нямаше да остане нищо здраво. Тя погледна надолу и на десетина метра под себе си видя каруцата със сеното, която не бе помръднала от мястото си. Сложат сено ѝ изглеждаше достатъчен на дебелина, но нямаше как да знае това със сигурност.

За съжаление, нямаше избор.

Тя скочи от скелето надолу с главата, после тялото ѝ се преобърна във въздуха с гърба напред. Ако бе пресметнала вярно

падането си, каруцата трябваше да се намира точно под нея. Чу как някъде назад дървената кула се срива под каменната лавина. Миг покъсно се приземи насред сеното, което смекчи силата на удара. Отвори очи, наоколо продължаваха да се сипят камъни и отломки от дървени греди.

Касиопея се надигна и огледа пораженията. Работниците се скупчиха наоколо, като един през друг я питаха дали е ранена. Тя поклати глава и още веднъж ги огледа, за да се убеди, че всички са живи и здрави.

— Май ще се наложи доста да разчиствате тук — каза тя, после скочи от каруцата.

Още беше в шок, но си каза, че такива неща се случват, особено на проекти от подобен мащаб. За щастие, до момента не бяха имали нито една съществена злополука.

Касиопея беше магистър по средновековна архитектура; дисертацията ѝ беше върху Пиер де Монтръой, един от най-изявените представители на готиката от XIII в. Само проектирането на замъка ѝ бе отнело близо година; надяваше се да е жива, за да го види завършен. Нямахме 40, така че не възрастта беше проблем, а рисковете, които поемаше, и то не само да бъде затрупана от падащи камъни. През годините се бе оказвала в твърде опасни ситуации. Ако човек прекарва твърде дълго време сред хора с пушки, все някоя някъде ще гръмне. За момента можеше да се каже, че ѝ бе вървяло. Както и днес.

Работниците тръгнаха да разчистват отломките. А в джоба ѝ мобилният телефон извибрира.

През последните две-три седмици Касиопея работеше повече със семейната си корпорация, базирана в Барселона. Получила я бе в наследство от родителите си като тяхна единствена наследница, притежаваща активи за милиарди долари, разпръснати на шест континента. Обикновено правенето на бизнес беше сред най-непривлекателните ѝ занимания, затова бе поверила управлението на фирмите си на компетентни мениджъри, но в последно време с работата отвличаше вниманието си от други неща. Когато усети вибрацията, първата ѝ мисъл бе, че отново я търси главният изпълнителен директор.

Но се оказа есемес.

Тя чукна с пръст по иконата и на дисплея се появи името на подателя. Стефани Нел.

Това беше може би последният човек на света или може би предпоследният, с когото би желала да има нещо общо в този момент.

Тя прочете съобщението.

Котън е в беда. Не бих те занимавала, ако не беше сериозно.

Езерото Байкал, Русия

Малоун затвори за миг очи, за да проясни съзнанието си. Стискаше здраво щурвала и насочваше носа на самолета срещу вятъра в опит да намали скоростта почти до нула. Човекът, който му бе предал самолета, се бе похвалил, че Ан-2 можел да лети и заднешком, ако попадне в насрещен вятър със скорост трийсет възела. Пилоти дори били успявали да го приземят по този начин, вместо да скачат с парашут. Ето че сега му се удаваше случай да провери.

Самолетът се тресеше и той трябваше да издърпа щурвала докрай назад, за да го задържи в хоризонтално положение — трудна задача, особено като се имаше предвид, че краищата на двете леви крила липсваха. Моторът мълчеше, бордовите уреди не работеха, в кабината бе настанал мраз поради спрялото отопление. За щастие, беше облечен с термоизолиращи и ветроустойчиви дрехи, изцяло руска военна разработка; с ръкавици, ботуши, качулка с кожена подплата.

Той усещаше как скоростта намалява, единствено насрещният вятър държеше самолета във въздуха. Две силни изпуквания привлякоха вниманието му. Натискът върху крилата бе огънал предните елерони. Самолетът губеше височина, но не плавно. Малоун стабилизира донякъде машината, но макар и застанал хоризонтално, самолетът продължаваше да пада. Той хвърли бърз поглед през прозорците и видя синкавия лед. Самолетът се залюля — първо вдясно, после вляво, но той всеки път коригираше с щурвала, успявайки да го задържи с носа срещу вятъра. През прозорците за миг нахлу слънчев лъч. Мощен порив повдигна самолета нагоре, докато го изтласкваше назад. Той нямаше представа в какво ще се блъсне долу на земята; сигурно беше само, че кацането няма да е никак меко, затова той провери още веднъж предпазните колани и се подготви за неизбежното.

Допря земята първо с опашката на самолета, ските се подгънаха, после се изправиха като пружини; мощни ветрове брулеха кабината на стария Ан-2. Стърженето на стоманените ски по коравия лед му

показа, че вече не лети. Тялото му пое силата на удара, очите му щяха да изхвъркнат. С езика си усети вкус на кръв. Не можеше да направи нищо, освен да се надява, че все някога ще спре да се плъзга. Най-после тежестта на самолета си каза думата и машината спря на едно място. Слава богу, че наоколо беше празно пространство. Последно разтърсване и самолетът застана неподвижно.

Единствено бученето на кръвта в ушите му и тежкото му дишане нарушаваха тишината наоколо. Малоун се усмихна. Само това не бе преживявал досега.

Навремето бе служил като пилот на изстребител; все още имаше валидно свидетелство за управление на граждански самолет. Летял бе на какво ли не. Но в този момент бе готов да се хване на бас, че малцина бяха оцелелите след такова кацане.

Той разхлаби коланите и погледна навън. Раздрънкан, ръждясал камион, с някога червена боя на кабината, която едва се различаваше под дебелия слой замръзнала кал, се движеше към него. От корпуса на самолета върху леда бе изтекла локва гъста течност, в мразовития въздух се разнесе остра миризма на гориво. В резервоара имаше теч, и то голям. Камионът се носеше право към него, вдигайки облаци ледени кристали от повърхността на езерото. Може би идваше помощ. Определено имаше нужда някой да го закара до Бабушкин, където го очакваше транспорт. Сега от него се искаше не само да огледа дачата, но и да установи кой го бе свалил с ракета.

Камионът приближаваше, големите грайфери на гумите хвърляха буци сняг във въздуха. Вятърът блъскаше самолета, в пилотската кабина беше арктически студ. Малоун повдигна качулката на якето, за да не му замръзнат ушите. Беретата, която бе получил от отряда, беше пъхната в кобур под мишницата. Мобилният му телефон беше все така свързан с бордовата радиостанция. Той се пресегна, за да го изключи, но междуременно камионът спря на трийсетина метра и от него изскочиха двама мъже, въоръжени с автоматични пушки. Само очите им се виждаха през процепите на скиорските маски. Ако това беше делегация по посрещането му, се държеше доста странно. Двамата приклекнаха и се прицелиха.

Малоун едва успя да се претърколи от седалката на пода, когато проехтяха изстрели. Картечен откос отнесе предното стъкло на кабината. Алуминиевата обшивка на самолета беше безсилна срещу

куршумите, които минаваха през нея като през хартия. Трябваше да се маха от тук. Той пропълзя през вратата на кабината към задния отсек. Толкова по въпроса за „обикновената“ разузнавателна мисия.

Малоун бръкна под якето и напипа дръжката на пистолета. После се сети, че вратата за слизане от самолета се намираше на противоположната страна на корпуса спрямо камиона. Отвори люка и скочи долу. Стрелбата продължаваше. Надяваше се на няколко секунди, преди нападателите да си дадат сметка, че се е измъкнал. Използвайки самолета за прикритие, той побягна. След двайсетина метра се спря и се обърна. Стрелбата бе престанала.

Видя единия от мъжете да заобикаля самолета откъм перката, а другия откъм опашката. Вниманието им отначало бе насочено към машината; после го забелязаха. От средата на корпуса продължаваше да изтича гориво; локвата оранжева течност се разширяваше все повече върху замръзналата повърхност на езерото. С обикновен куршум е трудно да се запали каквото и да било освен на кино. Но авиационното гориво е изключение. Много малко е нужно, за да пламне.

Той се прицели в центъра на корпуса и стреля. Нито единият от двамата не успя да реагира. Мощна експлозия освети небето, взривната вълна го събори по гръб на леда, който беше корав като бетон. Малоун се претърколи два пъти, после вдигна глава и отново погледна към самолета. От него не беше останало много; но бяха изчезнали двата проблема, превърнати в пепел и овъглени кости. Заедно с телефона му. А с него и всякаква връзка с външния свят.

Малоун заобиколи тичешком огнения ад и откри камиона. За щастие, ключовете бяха на таблото. Върху една от седалките имаше портативна радиостанция. Той се качи в кабината, натисна копчето и попита:

— Кой е там?

— Аз съм — отвърна мъжки глас на перфектен английски.

— А кой си ти?

— Първо ти.

— Аз съм човекът, който току-що неутрализира твоите хора.

— Което те прави проблем.

— Често ми се случва. Защо трябваше да стреляш по мен?

— А *ти* какво правиш тук?

Понеже нямаше как да му каже истинската причина, Малоун реши да смени тактиката.

— Какво ще кажеш да се видим лице в лице и да си поговорим? Американец съм. Ако това има някакво значение за теб.

— Шпионираше дома ми.

И тогава той си даде сметка с кого разговаря.

— Казвам се Котън Малоун. Ти трябва да си Александър Зорин.

Мълчанието отсреща потвърди, че е познал.

— Предполагам, че си задигнал камиона.

Малоун натисна копчето, но остави мъжа да чака няколко секунди, преди да отговори. Устата му беше суха. Накрая каза:

— В камиона съм, да.

— Карай право на изток. Излез от езерото и тръгни по главното шосе. То е единствено. Карай на север, докато видиш обсерваторията. Ще те чакам там.

Чаяние, Русия

16:20 ч.

Александър Зорин остави дрехите си в преддверието и се наведе почти до земята, за да мине през обвитата с животински кожи врата. Помещението, в което се озова, беше тъмно и потискащо. Лоена свещ мъждукаше в единия ъгъл; на бледата ѝ светлина едва се виждаха очертанията на кръгла стая от дървени трупи. Стените бяха без прозорци и целите покрити със сажди от десетилетия палене на огньовете. В центъра имаше натрупани на купчина камъни, а под тях гореше буен огън. Димът излизаше през дупка в тавана; напечените камъни излъчваха суха жега, в която едва се дишаше, а от кожата струеше пот.

— Харесва ли ти моята черна баня? — попита той другия мъж, който вече седеше на една от пейките около огъня.

— Липсваше ми, да знаеш.

И двамата бяха голи и не се срамуваха от телата си. Зорин беше запазил добра физическа форма, с широк гръден кош и мускулесто тяло, макар че тази година навършваше шейсет и две. Имаше един-единствен белег, парче сбръчкана и избледняла кожа, от лявата страна на гърдите — спомен от предишен живот. Беше висок, а лицето му изразяваше самонадеяност. Буйната му черна грива сякаш винаги имаше нужда от ножица или поне гребен. Момчешките си черти, по които жените толкова много си падаха — особено тънкия нос и устни — бе наследил от баща си. Дясното му око беше зелено, а лявото — сиво или кафяво в зависимост от светлината; тази особеност пък му бе останала по майчина линия. Сякаш имаше две лица, насложени едно върху друго — аномалия, която много пъти бе използвал в своя изгода. Гордееше се с образоваността си, придобита в официални учебни заведения. Принуден с десетилетия да живее в изгнание, той се бе научил да потиска нуждите и навиците си.

Зорин пристъпи и седна на пейката; дъските бяха влажни и горещи.

— Построих я, за да прилича на черните бани от едно време.

Някога всяко сибирско селце бе имало баня точно като тази, където местните хора да избягат от почти целогодишния студ. Сега повечето от тези бани вече ги нямаше — отмрели бяха заедно със света, който ги бе създал.

Гостът му беше флегматичен руснак, поне с десет години по-възрастен от него, с напевен глас и пожълтели от никотин зъби. Рядката му руса коса не допринасяше с нищо за мъжествеността му. Казваше се Вадим Белченко и за разлика от него никога не бе живял в изгнание.

Но Белченко знаеше какво е да бъдеш отхвърлен като ненужен. Навремето се бе издигнал до висок пост — завеждащ архивите на Първо главно управление на КГБ, външното разузнаване. След разпадането на Съветския съюз и края на Студената война длъжността му веднага бе станала излишна, тъй като тези тайни вече нямаха значение.

— Радвам се, че се съгласи да дойдеш — каза Зорин на госта си. — Много време мина, тези проблеми трябва да се решат.

Белченко беше полусляп, но носеше пердетата на очите си гордо, като атестат за мъдрост. Зорин бе изпратил хора да го доведат преди два дни. Откакто бе пристигнал, гостът му прекарваше повечето време в банята, попивайки с порите си жегата и тишината.

— Чух самолет — каза Белченко.

— Имахме посетител. Предполагам, че властите те издирват.

Старецът повдигна рамене.

— Страх ги е от това, което знам.

— А имат ли причина?

Двамата с Белченко бяха разговаряли безброй пъти. Почти всичките им общи познати бяха или мъртви, или опозорени, или принудени да се укриват. Ако някога с гордост бяха наричали себе си съветски граждани, сега думата „съветски“ бе станала мръсна. През 1917 г. болшевиките бяха извикали гордо: „Цялата власт на Съветите!“, но сега произнасянето на тази фраза се смяташе едва ли не за държавна измяна. Как само се беше променил светът. Сега всичко се бе свило до Руска федерация — бледа сянка на онова, което беше някога. Ето защо, вместо да се опитват да върнат назад неумолимия ход на историята и да водят битки, които нямаше как да бъдат

спечелени, през 1992 г. Зорин и една шепа съмишленици се бяха оттеглили източно от Байкал и оттогава живееха в близост до езерото. За щаб им служеше изоставена дача, а за дом — малките дървени къщи, образуващи село Чаяние.

Надежда. Само една надежда им бе останала.

— И какво с този самолет? — попита Белченко.

— Наредих да го свалят.

Старецът се изхили задавено.

— С какво? С британски „Джавелин“? „Стингър“? Или с някое от онези допотопни РПГ-та?

— Използвах каквото имах подръка — отговори Зорин. — Иначе си прав: онова, което изстреляхме, се оказа дефектно. Но все пак свърши работа.

Той се наведе, загреба шепа студена вода от ведрото на пода и я плисна върху нагорещените камъни. Те изсъскаха и разпръснаха наоколо благодатна пара. Пламъкът на лоената свещ посиня, светлината помръкна още повече.

— Пилотът жив ли е? — попита Белченко.

— Преживял е приземяването. Американец.

— Виж, това е интересно.

— Ти знаеш какво искам да знам — каза той на Белченко. — И е време да ми го кажеш. Не можеш да го отнесеш със себе си в гроба.

— А не е ли по-добре да оставим тази история на мира?

Зорин много пъти си бе задавал същия въпрос и винаги си бе отговорял по един и същ начин. Както сега.

— Не.

— Това все още ти е важно?

Той кимна. Старецът протегна ръце нагоре и поседя известно време така, хванат за дъските на по-горната пейка.

— Чувствам се толкова жив тук...

— Умираш, Вадим. И двамата го знаем.

Всички признаци бяха налице: мъчителното неравно дишане, задавено хъркане в гърлото, треперещите ръце.

— Толкова тайни съм пазил — прошепна едва чуто Белченко. — Имаха ми пълно доверие. Едно време архиварите бяхме важни хора. Познавах добре Америка. Всичките им силни и слаби страни.

Историята ме е научила на много неща. Историята има значение, Александър. Никога не забравяй това.

Сякаш имаше нужда да му се казва.

— Затова не мога просто да махна с ръка. Време е. Моментът е подходящ. Аз също съм изучавал Съединените щати. Знам сегашните им силни и слаби страни. Има начин да получим поне отчасти удовлетворението, за което копнеем от толкова време. Дължим го на нашите съветски братя.

И той разказа на приятеля си точно какво има предвид.

— Изпълнил ли си „Мат в два хода“? — попита Белченко, когато свърши.

— Още не, но съм близо. Документите, които ми предаде миналата година, са ми от голяма помощ. Открих и някои други неща. В момента Аня е във Вашингтон и търси едно важно парче от пъзела.

Той усещаше, че старият архивар съзнава напълно влиянието си. Четирийсет години, прекарани в пазене на тайните на КГБ, му бяха дали огромна власт. Толкова голяма, че руското правителство до ден-дневен не го изпускаше от погледа си. Което може би обясняваше и неканения посетител. Но защо американец?

Двайсет години се бе борил с времето и с обстоятелствата, които с общи усилия се бяха опитвали да го превърнат в труп. За щастие, не бяха успели. Жаждата за мъст го беше запазила жив. Онова, което все още не знаеше, бе колко стаена в себе си омраза носеше неговият гост.

— Аз пък си мислех, че онзи мат в два хода е задънена улица — каза Белченко.

Истината бе, че и Зорин не знаеше със сигурност. Но за негов късмет, винаги се бе отличавал с неизчерпаема енергия и желязна воля. А ако бе научил нещо от годините, прекарани в изгнание, това беше цената на търпението. Сега, ако беше рекъл господ, и Аня щеше да изпълни задачата. За да продължат напред.

— Времето за нанасяне на удара — каза той — приближава. Друга възможност може да не ни се яви с години.

— Но дали има смисъл вече?

— Колебаеш ли се?

Белченко се намръщи.

— Просто питам.

— За мен има.

— Нулевата поправка — промърмори гостът му.

— Това също. Искам да знам какво знаеш ти лично. Кажи ми, Вадим. Нека аз да съм този, който ще се възползва.

Дълго време се бе чувствал като човек, погребан жив, който внезапно се е събудил и блъска по капака на ковчега, осъзнавайки безнадеждността на положението. Но вече не беше така. Намерил бе начин да бъде свободен. Единственото, което го мотивираше, бе отмъщението.

Дължеше го на света.

— Е, добре, Александър. Ще ти кажа. Живее в Канада.

— Можеш ли да ми обясниш как да стигна до него?

Белченко кимна.

И Зорин внимателно изслуша стареца. След което стана от пейката и погледна часовника си. По кожата му като пайети проблясваха капки пот. Оставаха само 56 часа.

Обзе го задушавачо и едновременно с това наелектризиращо чувство за неотложност; годините на влудяваща безпомощност току-що бяха приключили.

— Трябва да тръгвам — каза той.

— За да откриеш какво прави тук онзи американец? — попита Белченко.

— Кое те кара да смяташ, че ще го видя?

— За къде си се разбързал тогава?

Наистина. За къде ли? Но присъствието на американеца точно тук, точно сега, едва ли беше съвпадение.

— Може би ще ми трябва помощта ти с него — отговори той.

— Имаш някакъв план ли? — В гласа на Белченко прозвуча съмнение.

— Не. По-скоро съм предпазлив.

Франция

Докато Касиопея гледаше втренчено телефона в ръката си, на дисплея се появи ново съобщение от Стефани Нел, този път с телефонен номер и две думи: *Обади се*.

Последните няколко седмици от живота ѝ бяха всичко друго, но не и спокойни. Първоначално след случилото се в Юта ѝ се струваше, че е застанала на страната на доброто, но сега, след дълъг размисъл, започваше да осъзнава, че може би не е била права. И какво се бе получило в резултат? Един мъж беше мъртъв, а този, когото обичаше, беше прокуден далече.

Мислеше си често за Котън. За последен път ѝ бе звънял преди седмици, но тогава тя не му вдигна телефона. Отговори му с имейл: *Остави ме намира*, и той не направи повече опити да се свърже с нея. Котън беше горд човек, не падна на колене в краката ѝ, нито пък тя бе очаквала нещо такова от него.

Вече ѝ липсваше.

С една част от съзнанието си разбираше, че Котън и Стефани си бяха вършили работата, че обстоятелствата не им бяха оставили избор. Но друга част ѝ казваше, че вече ѝ е дошло до гуша от лъжите, които съпътстваха всички разузнавателни операции. Онези хора просто се бяха възползвали от нея. Нещо по-лошо: тя се бе възползвала от себе си, като си мислеше, че ще може да овладее ситуацията. Но се бе излъгала. Нещата бяха излезли от контрол; загинали бяха хора.

Тя прочете отново първото съобщение от Стефани, сякаш се надяваше този път думите да са различни. Той беше в беда. Стефани беше тази, която я бе замесила в Юта. Стефани носеше по-голяма вина от Котън за случилото се там. Заради което Касиопея бе прекъснала всякакви контакти и с нея. Нямахше нищо против никога повече да не я види. Но къде ли беше Котън? Какво ли бе направил? Защо Стефани се бе принудила да потърси помощта ѝ? Касиопея не искаше да се меси в чужди проблеми, но дълбоко в себе си съзнаваше, че това не е решение.

Тя загърби суматохата около каменната кариера и закрачи по пътеката между дърветата към шатото. През голите клони се процеждаха ярките лъчи на утринното слънце. Лятно време гъстите корони на дъбовете и брястовете се сплитаха в плътен тунел над главата ѝ, а отдолу цареше вечен полумрак. Но не и днес. Беше зима, мразовитият въздух я бе накарал да си вземе палто, по което сега бе полепнал варовиков прах. Тя знаеше как трябва да постъпи и чукна с пръст по синия номер, изписан на дисплея, после изчака телефонът ѝ да го набере.

— Как я караш? — попита Стефани.

Но Касиопея не беше в настроение за празни приказки.

— Какво се е случило?

— Котън е в Русия, пратих го да свърши нещо. Пилотира малък самолет, когато беше нападнат от земята. Свален е. Загубих връзка с него.

— Жив ли е?

— Няма как да знам.

— Изпрати агент.

— Нямам повече агенти. С отряда е свършено. Хората ми се разпръснаха. Новият президент има други приоритети и аз не фигурирам сред тях.

— А тогава как Котън се е озовал в Русия?

— Там се оформяше ситуация, изискваща незабавно действие. От Белия дом ме упълномощиха да го наема, за да хвърли поглед на място. Но нещо се е объркало.

Това сякаш беше повтаряща се тема в живота ѝ, особено когато предизвикваше съдбата. Последните няколко седмици на размисъл ѝ бяха помогнали да си избистри нещата. Сега знаеше, че е точно толкова отговорна за случилото се, колкото Стефани и Котън. Кое по-повече от всичко друго я бе накарало да набере номера.

— Руснаците поискаха помощ от нас — каза Стефани.

— Каква помощ?

— Да огледаме някакви още дишащи останки от миналото им, които биха могли да създадат голям проблем.

— Ако искаш и моята помощ, кажи ми всичко.

Надяваше се Стефани да разбере правилно думите ѝ: *Не като последния път, когато беше укрила факти и после ме излъга.*

И Стефани заразказва.

След разпада на Съветския съюз през 91-ва повечето комунисти в Русия се бяха изпокрили. Малка група от тях обаче се заселила по бреговете на Байкал. Руското правителство периодично ги наглеждало, но в общи линии ги било оставило да правят каквото си искат, като те му отвърщали със същото. Но в последно време нещо се било променило.

— Една от тях е тук. Люк Даниълс се занимава с нея в този момент.

— Ти не каза ли, че нямаш повече агенти?

— Нае го президентът.

— А защо руснаците са станали толкова сговорчиви?

— Не знам отговора на този въпрос. Но скоро ще го науча.

— Двете с теб имаме проблем — каза Касиопея.

— Знам. Но постъпих както трябваше. И нямам намерение да се извинявам за случилото се в онази пещера.

Касиопея не бе и очаквала извинения. Стефани Нел беше упорита. Ръководеше отряд „Магелан“ с диктаторска безкомпромисност. Двете се бяха запознали тъкмо тук, в имението ѝ, преди няколко години. Оттогава бе работила по няколко случая със Стефани и нито веднъж не бе съжалила. До онази история в Юта.

Нервите ѝ бяха все още обтегнати след инцидента със скелето. Никой от хората, които работеха за нея, не знаеше за страничните ѝ занимания. Никой не подозираше, че борави с оръжие и може да преодолява всякакви трудности. Затова Котън бе заемал толкова важно място в живота ѝ. Защото в това отношение двамата бяха еднакви.

— Защо ми казваш всичко това? — попита тя Стефани. — Далече съм от Русия.

Някъде в далечината се чу плътният звук на хеликоптер. Тя примижа и през клоните на дърветата видя силуета на военна машина, която в този момент прелиташе над билото на близкия хълм.

— Ти ли изпрати хеликоптера?

— На петнайсетина километра от теб има френска военна база. Свързах се с тях и мога да уредя след пет часа да си в Русия. Искам да вземеш решение.

— И за какво ми е да ходя в Русия?

— Мога да ти изложa практическите причини. Ти си много добре обучена. Повече от способна. Дискретна. Владееш перфектно руски. Но и двете с теб знаем истинската причина.

Тишината по линията изпълни за миг ухото ѝ.

— Обичаш го, а той има нужда от теб.

Люк взе решение: да спазва дадените указания и само да наблюдава. Малоун го бе учил, че агентите на терен могат да постъпват както намерят за добре, стига да постигат желаните резултати. Но не и тази вечер.

Операцията явно не фигурираше никъде на хартия; беше напълно неофициална, предприета по лична молба на президента. Затова той реши да бъде добро момче и остана неподвижен на мястото си, докато през дупката в стената излизаше бледа светлина от фенерчето, отразена в онова, което се намираще отгън.

Той чу поредица от глухи удари, сякаш нещо тежко падаше на пода. После пауза. И още няколко тежки тупвания.

Аня очевидно бе дошла за нещо конкретно. Люк бе принуден да си признае, че любопитството му започва да взема връх, но си повтаряше, че винаги може да се върне, за да провери какво е имало вътре.

Лъчът светлина се премести по посока към дупката, огря за миг помещението и отвътре се подаде Аня, стиснала в ръка единствено фенерчето. Без да се колебае, той се дръпна назад и влезе в най-близката стая през коридора, като се молеше тя да не го последва. Чу се щракване и фенерчето угасна; вътрешността на къщата потъна в мрак. Той се притисна до стената и се заслуша в решителните ѝ стъпки, които се отдалечаваха към входната врата.

Поколеба се за миг, после подаде глава в коридора и я видя точно в момента, когато излизаше навън. Изчака още няколко секунди, после, без да вдига шум, се затича на пръсти в същата посока, като очакваше да я види как си тръгва с колата. Но отвън нямаше никой, а колата си беше на мястото.

Преди да бе имал време да стигне до очевидните изводи, тя се метна на гърба му; Люк усети как около шията му се стяга тънка корда и прекъсва притока на въздух. По този начин тя беше в състояние да го удуши буквално за секунди и той си каза, че не се справя никак зле.

Оросяването на мозъка му бързо отслабваше. Пред очите му танцуваха черни и бели кръгове; главата му щеше да експлодира. Дотук с вежливите обноски. Токът на дясната му обувка се заби в коляното на Аня, като същевременно той скъси дистанцията помежду им, за да попречи на кордата да изпълни предназначението си.

Когато някой те души, не се дърпай.

Правило №1 при самозащита.

Тя пое първия удар, но при втория се олюля. Люк се извърна и заби лакът в ключицата ѝ; от удара Аня залитна назад и изпусна кордата. Но след това се извъртя на пети, протегна ръце, за да запази равновесие, и се изсмя:

— Толкова ли можеш?

Той се хвърли напред, като замахна с десния си крак, за да нанесе удар в центъра на тялото ѝ. Но Аня беше бърза като пружина и избегна атаката, като в същото време успя на свой ред да го ритне отзад в кръста.

Люк беше все още без дъх и си поемаше учестено въздух. Тя се възползва от това, за да скочи високо във въздуха и да стовари десния си ботуш в гръдния му кош. Ударът го отхвърли назад и той се озова по гръб, като удари тила си в нещо твърдо.

Тя изхвъркна като куршум през вратата. Люк с мъка се надигна на крака. Тази жена беше силна и умееше да се бие. Явно това ѝ доставяше удоволствие, а по всичко личеше, че не ѝ беше казано същото като на него.

Гледай да не те надушат.

Люк излезе със залитане от къщата точно когато Аня запали двигателя. Затича се напред, като посягаше към беретата, за да се пробва да надупчи гумите ѝ или поне задното стъкло на колата, но стоповете ѝ вече се отдалечаваха.

Студеният нощен въздух опари гърлото и дробовете му, но той тичаше напред, повече от всякога благодарен на добрата си физическа форма. Стигна до мустанга, метна се зад волана и запали двигателя. Гумите му буксуваха по замръзналата земя, докато изкара колата на заден ход през портата. И в двете посоки не се виждаха други коли. Той предположи, че Аня е тръгнала в същата посока, откъдето бяха дошли, затова завъртя волана натам и настъпи педала до пода. Нощната пустош си имаше своите предимства, но по пътя пред него

все така не се виждаха стопове. Доколкото си спомняше, пътят в тази посока извеждаше на магистралата. В такъв случай къде беше Аня?

Отговорът не закъсня. Той усети удар по задната си броня, после чифт фарове го заслепиха в огледалото. Рускинята го бе причакала в засада.

Той отпусна педала на газта и мина в насрещното платно. Тя го последва и още веднъж го удари отзад.

Люк започваше да се ядосва. Със свистене на гуми мустангът бе изтласкан обратно в дясната лента; Люк с мъка удържаше волана. Колата се отклони твърде далече встрани и десните ѝ гуми заподскачаха в банкета. При тази скорост това би могло да завърши трагично. Той завъртя обратно волана и гумите му отново стъпиха на твърда настилка. Аня се бе възползвала от моментната му загуба на управление, за да се изнесе в лявата лента и да се изравни с него. Той погледна към нея, но в мрака не се виждаше нищо. В този момент лампата над главата ѝ се запали и освети лицето ѝ, извърнато към него.

Тя му изпрати въздушна целувка. След което лампата угасна. И колата ѝ свърна към неговата.

Този път Люк наистина се ядоса и заби педала на газта в пода, за да пробва докъде ѝ стиска да се надбягва с него. Вниманието му беше раздвоено между нея, от лявата му страна, и пътя напред. Вече бяха минали под виадукта на шосе №66 и се носеха на север, към селските райони на Вирджиния. Напред шосето се изкачваше по малък хълм. Тя беше все така до него, очевидно без да си дава сметка какво я очаква отгатък билото.

И той реши да засили проблема ѝ. Завъртя волана и започна да я изтласква от шосето. Какво пък? Левите врати на колата му така и така бяха за смяна.

От другата ѝ страна имаше мантинела. Той чу стържещия звук на метал в метал и разбра, че е притисната. С крайчеца на окото си долови движение. Погледна вляво и видя как прозорецът откъм него се смъква надолу. После видя протегнатата ѝ дясна ръка, която държеше пистолет. Нямахше време да предприеме каквото и да било, освен да залегне. Както и направи — просна се на седалката до себе си, като се стремеше да се сниши под линията на прозореца, без да маха крака си от педала и да пуска волана.

Чу се трясък, левият прозорец на колата се пръсна и по него се посипаха стъкла. Той затвори очи. Усети смъдене, когато парченца стъкло се забиха в ръцете и лицето му. Кракът му се изплъзна от педала, което мигновено забави колата — достатъчно тя да го задмине. Той се изправи обратно на седалката и натисна газта, за да я догони, когато тя го засече и забави ход, сякаш го предизвикваше да я удари.

Той завъртя волана наляво.

Мустангът влезе в лентата за насрещно движение и задмина колата ѝ. В този момент градушка от куршуми изплющя по дясната страна на мустанга, пробиха ламарината и отнесоха един от задните прозорци.

Два силни пукота възвестиха нов проблем. Простреляни гуми.

Той завъртя волана силно вдясно. Задницата на колата се мятеше като опашка на риба по шосето. Напред се виждаше завой, който нямаше как да вземе на две гуми. Рискът от преобръщане беше голям, а колата му не беше снабдена със спортни колани. Очите му лютяха от пот, когато отне газта в опит да овладее колата. Голите джанги тракаха по настилката. Този звук означаваше само едно: той беше дотук.

Аня продължи напред, взе завоя и стоповете ѝ изчезнаха в мрака. Той спря, отвори вратата и слезе на шосето. Заобиколи муцуната и видя дима, който се вдигаше от двете простреляни гуми. Цялата дясна страна на колата му беше надупчена от куршуми; освен това на много места ламарината беше огъната, боята охлузена, липсваха прозорци.

Люк стовари юмрук върху предния капак и изпсува.

Стефани се насочи към партерния етаж на Министерството на правосъдието. Нямаше какво да прави повече в тази сграда, след като единствената ѝ връзка с Котън бе прекъсната. Можеше само да се надява срывът да е поради повреда в апарата или липса на сигнал, а не в резултат на самолетна катастрофа. Беше се обадила на своя руски колега — човека, който пръв бе поискал американска помощ — и той я бе уверил, че ще оценят на място ситуацията, като същевременно се бе съгласил с изпращането на Касиопея.

Тя закопча палтото си и излезе през главния вход. Макар часовникът ѝ да показваше 3:40 сутринта, не беше уморена. Реши да тръгне обратно към хотел „Мандарин Ориентъл“ и да чака новини в стаята си. Поне там имаше известна защита срещу Личфилд, макар да се съмняваше, че той ще се опита да ѝ досажда отново, поне докато официално не поемеше властта.

При нормални обстоятелства отвън щеше да я чака кола с шофьор, но тази привилегия ѝ бе отнета със закриването на отряд „Магелан“. Сега беше просто частно лице, сама се грижеше за себе си. В което нямаше нищо лошо. Стефани Нел умееше да се оправя в живота.

Малко по-нататък, на Конститушън авеню, забеляза три таксита, паркирани до бордюра. Правителствените сгради от двете ѝ страни бяха тъмни, до новия работен ден оставаха още няколко часа. Тя беше благодарна на съдбата, че работата ѝ никога не бе зависила от часовника. Ръководител на отряд „Магелан“ — това беше длъжност, изискваща двайсет и четири часа от времето ѝ, и Стефани не помнеше кога за последен път си бе позволила истинска почивка.

Много пъти се бе питала как ли ще приключи всичко. И никога досега не си бе представяла, че онова, което бе изградила, просто ще се разпадне. Не че очакваше паради и церемонии, но поне едно „благодаря“ бе заслужила. И то не от Дани. Тя знаеше какво чувства той. А от новите. Елементарното възпитание изискваше посоченият за следващ министър да ѝ го съобщи в лицето. Но вместо това жалкото

човече предпочете Личфилд да му свърши мръсната работа. Но защо ли се учудваше? Политиката няма памет и сега вече никой не се интересуваше от отряд „Магелан“. И ако трябваше да бъде докрай откровена пред себе си, останалите разузнавателни агенции само щяха да се зарадват да ѝ видят гърба. Близките ѝ отношения с Белия дом отдавна бяха обект на всеобща завист. Но тя си бе заслужила това доверие с доказани резултати, част от които бяха постигнати благодарение на Котън. Затова толкова държеше да доведе докрай и тази последна операция, и то преди сегашният президент да е приключил мандата си и да се е ръкувал за последно с председателя на Върховния съд.

Черен кадилак се плъзна край бордюра до нея и задният прозорец се смъкна безшумно надолу. Николай Осин.

Макар официално да бе акредитиран към руското търговско представителство във Вашингтон, Осин беше офицер от Службата за външно разузнаване на Русия — СВР, наследник на Първо главно управление на бившето КГБ. С две думи, той ръководеше вашингтонската резидентура. За разлика от епохата на Студената война в днешно време ЦРУ и СВР се информираха взаимно за шефовете на съответните си бюра с оглед по-доброто координиране на усилията им в борбата с тероризма. Русия и Съединените щати се водеха съюзници, но някогашното недоверие между тях си оставаше. Един от проблемите беше в самата дефиниция за тероризъм. За Съединените щати кавказките сепаратисти и чеченците бяха борци за свобода, каквито бяха „Хамас“ и „Хизбула“ за Русия. Различията бяха повече от допирните точки. Което правеше молбата на Осин — същата, заради която Котън се бе озовал в Сибир — още по-необичайна.

— Следиш ли ме?

— Реших да намина насам след разговора ни. Надявах се да те видя, когато си тръгваш. Искях да поговорим насаме.

Стефани знаеше, че този човек е умел и предпазлив шпионин.

— Да поговорим? За какво?

— За „Пас напред“.

Колко ли години бяха минали, откакто за последен път бе чула тези думи? Поне четвърт век. Но не и далече от тук. Само на километър-два на запад по Пенсилвания авеню. Запита се дали шпионската операция с кодовото име „Пас напред“ беше още

засекретена. Почти всички поверителни документи от 80-те бяха публично достъпни, след като изминалите три десетилетия и разпадането на Съветския съюз ги бяха превърнали от държавна тайна в историческа подробност. Безброй книги бяха изписани за Рейгън и войната му срещу комунизма. Самата тя бе прочела няколко. И правдиви, и не дотам, а имаше и такива, които нямаха нищо общо с действителността. Но в нито една не бе срещала „Пас напред“.

— Откъде знаеш за това?

— Е, хайде сега. Самият Роналд Рейгън измисли името на тази операция.

Тя гледаше втренчено президента, никога преди не се бе намирала толкова близко до най-могъщия човек на света.

— Ал Хейг ме информира, че си способен юрист — каза Рейгън. — Той ти има голямо доверие.

Седяха в Овалния кабинет — тя на малко канапе, той в едно кресло; високата му фигура беше изправена, с вдигнатата си глава и кръстосаните крака по всичко приличаше на бивш актьор. Лично Хейг ѝ бе позвънил по телефона късно вечерта, за да ѝ каже, че я очакват в Белия дом. Това беше изненадващо за една юристка в Държавния департамент.

— Казаха ми, че си постъпила на работа по времето на президента Картър.

— През седемдесет и девета. Реших, че частната практика не е за мен. Винаги съм се интересувала от международни отношения, така че подадох документи в Държавния департамент и ме назначиха.

— Сайръс Ванс казва, че си върховен професионалист. Според него един ден от теб може да излезе и държавен секретар.

Тя се усмихна на комплимента. С бившия ѝ шеф, служил като държавен секретар почти през целия мандат на Картър, се бяха сприятелили и той ѝ беше нещо като настойник. Също като нея Ванс смяташе държавната служба за дълг и чест.

— На колко години си? — попита Рейгън.

Обикновено тя не отговаряше на този въпрос, но тази вечер беше различно.

— На двацет и седем.

— Значи помниш шейсетте и седемдесетте. Знаеш какво означава Студената война. Какво мислиш за Съветския съюз? — попита той.

— Една фундаментално сбъркана система. Баща ми казваше, че ако трябва да строиш огради, за да не избягат хората ти, имаш сериозен проблем.

— Баща ти е бил прав. Смятам да погребя Съветския съюз.

Дръзки думи, изречени с невъзмутим тон. Не като хвалба или опит да я впечатли, а като обявяване на намерение.

— И ти ще ми помогнеш да го направя.

Лицето на мъжа в прозореца на колата я изтръгна от спомените й.

— Стефани, имам потвърждение, че самолетът с твоя човек се е взривил, след като е кацнал. В съседство са били открити два трупа, обгорели до неузнаваемост. Знаем, че са били руснаци.

— И нито следа от Малоун?

— Нито следа. Но въпросните двама мъже вероятно са отишли до там с някакъв автомобил.

Тя кимна и усети облекчение. Може би все пак Котън бе успял да избяга.

— Нали втората ми пратеничка ще има пълна свобода на действие?

— Разбира се. Както ти казах.

Всичко това беше извънредно странно. На по-малко от километър и половина работници издигаха подиума и трибуните за предстоящото встъпване в длъжност на новия президент. Обикновено в такива преходни периоди държавната машина работеше на бавни обороти; старата гвардия вече нямаше власт, докато новата тепърва се учеше как да упражнява своята. Междуцарствие, в което почти нищо не можеше да се свърши. А тъкмо сега Русия се нуждаеше от американска помощ.

И изневиделица това споменаване на „Пас напред“.

— Ще се повозиш ли с мен? — попита той.

— Така и не ми каза откъде си научил това име.

— Това ми е работата, да знам такива неща. Ти беше там. Очите и ушите на Рейгън във Ватикана. Негова специална пратеничка, допринесла за сключване на сделката, която сложи край на Съветския съюз. На мен ми е все едно. Честно казано, дори се радвам, че онзи режим го няма вече. Но има един човек, на когото не му е все едно. Александър Зорин. Той иска да си отмъсти.

Зорин следваше застланата с чакъл алея покрай брега на езерото, после сви навътре, към сушата, и спря пред странната на вид сиво-бяла обсерватория. Построена бе преди двайсетина години за изследване на Слънцето, тъй като около Байкал имаше над двеста слънчеви дни в годината. Само на километър от там, върху билото на един съседен хълм имаше друга, спомагателна обсерватория за наблюдение на звездите. По това време на годината и двете сгради бяха празни — слънцето беше твърде ниско над хоризонта, а нощите — облачни.

Той още беше в приповдигнато настроение след разговора си с Вадим Белченко. Ако не се броеше Аня, Белченко единствен на света знаеше за плановете му. За Зорин бе интересно да научи и къде живее човекът, когото търсеше.

В Канада.

При всичкото могъщество на Америка Канада се бе оказала препъникамък за нея. Две нашествия бяха завършили с унизителен разгром. Вдъхновяващ пример, който показваше, че тази така наречена свръхсила далеч не е непобедима. Зорин бе служил в Канада три години в края на 80-те начело на един агентурен апарат, който доеше информация от армия осведомители: чиновници, журналисти, полицаи, работници — всеки, който имаше да каже нещо интересно. Невероятното бе, че повечето работеха безплатно, подавайки ценна информация в отговор на привидно невинни въпроси. По традиция Канада запазваше неутралитет на световната арена — особено през Студената война — което обясняваше лекотата, с която там се събираха разузнавателни данни. Както в Швейцария или в Швеция например — две държави, идеални за шпионска дейност.

Бюрото му беше в Отава — сравнително безличен пост в системата на КГБ. Там никога не беше служил генерал-майор, обикновен полковник като него беше достатъчен. Канада се намираще в непосредствено съседство до основния враг на СССР. Което я правеше обект на жив интерес и от двете страни на Студената война. Ресурси не се пестяха в името на главната цел: подготовка за

неизбежната война срещу Америка. Подобно на десетките хиляди служители на КГБ, разпръснати из целия свят, той беше редови боец на невидимия фронт. Вместо бази този фронт разполагаше с посолства, търговски представителства, бюра на „Аерофлот“ и кухи структури, представящи се за фирми. А за разлика от военните, които прекарваха времето си в строева подготовка, маневри и обучение на новобранци, армиите на КГБ обявяваха война още в момента на стъпването си на чужда земя.

Той спря колата и слезе наред мразовитата пустош. Около обсерваторията не се виждаха никакви заграждения. В отслабващата светлина на зимното слънце различи приближаващата стара лада. От време на време се чуваше приглушен тътен от разместването на ледените плочи, след което по повърхността се образуваха нови разломни линии.

Зорин беше с палто, ръкавици, ботуши и кожена ушанка. Отдолу имаше дебел вълнен пуловер с висока яка и шал. Зимата винаги му напомняше за детството в Централна Русия. Родителите му не бяха от елита, което би му осигурило пожизнени привилегии. Никакви луксозни жилища, дачи за през лятото, никакъв достъп до вносни стоки и качествени услуги. Баща му беше дървосекач, майка му — колхозничка. Най-малкият от трима братя, той достигна първата повратна точка в живота си на шестнайсет, когато един работник от фабриката му даде някаква партийна литература. Тогава за пръв път научи за Ленин, за съветската власт и от този момент повярва в комунистическата утопия. Когато беше малък, баща му живееше в друг град и редките му посещения у дома се превръщаха в паметни събития. Разказваше му за Великата отечествена война, за войнишкия живот, как бе преживял Сталинград — нещо, с което малцина можеха да се похвалят. Някога си бе мечтал да отиде на война заедно с баща си, да се бият рамо до рамо с врага, но това така и не се бе случило.

Родителите му винаги бяха възлагали големи надежди на най-малкия си син. Искаха да израсне образован за разлика от двамата си братя, които бяха принудени от млади да почнат работа. „Аз ще ти дам образование. А какво ще правиш с него, си е твоя работа.“ При всичките си недостатъци баща му бе спазил дадената дума. Още в подготвителното училище към университета той бе привлякъл вниманието на Партията. Бе станал част от номенклатурата,

спечелвайки доверието на властта. След което бе прекарал седем години във Военната академия, бе изучавал марксизъм, ленинизъм, история на КПСС, философия и политикономия. От необуздан, импулсивен, донякъде арогантен младеж се бе превърнал в мъдър, търпелив и решителен млад мъж. Както бе казал самият Ленин: „Дайте ни детето си за осем години и от него ще израсне болшевик за вечни времена“.

В последния курс на академията един полковник от ГРУ го насочи към военното разузнаване. Той издържа с успех приемните изпити и бе приет в Червенознаменния институт на КГБ в Москва — нещо средно между военен лагер, университет и школа по шпионаж. Само триста курсисти минаваха бариерата всяка година. Дипломирането от този институт откриваше пътя към кариера във външното разузнаване с възможности за дипломатически назначения. В института научи за Запада и овладя до съвършенство английски език. Занимаваха ги с банково дело, кредитни карти, ипотечни заеми, данъчно облагане — все неща, които не съществуваха по онова време в СССР, но бяха жизненоважни за всеки, който искаше да живее навън. Освен това ги обучаваха да оказват първа помощ, да обследват непознат терен, да се ориентират по слънцето и звездите. Имаха и отделен час по средства за защита при ядрена, химическа и биологическа атака. А също и скокове с парашут, гмуркане с акваланг, пилотиране на различни видове летателни апарати. Там за пръв път в живота си Зорин подкара автомобил и научи правилата за уличното движение, понеже тогава малко хора притежаваха собствена кола.

Повечето курсисти така и не стигаха до дипломиране; разпределяха ги в контраразузнаването да ловят шпиони в родината. Но той завърши с отличен успех, бе произведен в лейтенант и зачислен към отдела за Северна Америка. Като допълнителна награда му дадоха квартира близо до Кремъл с отделна баня — ясен знак за високите надежди, които началниците му възлагаха. След три години получи и първото си задгранично назначение — отначало в Западна Европа, а после и в Северна Америка. И докато много от колегите му се поддаваха на съблазните на Запада, той устоя и остана верен на социалистическата си родина.

Министерство на страха. Така мнозина навремето наричаха КГБ. Неговите двацет управления обхващаха всяка точка на света, но нищо

от това вече нямаше значение на 26 декември 1991 г., когато с Декларация № 142-Н бе призната независимостта на дванайсетте съюзни републики и възвестен краят на Съветския съюз. Със същата декларация Михаил Горбачов обяви поста генерален секретар на КПСС за несъществуващ и връчи цялата власт на новия руски президент Борис Елцин.

Само при мисълта за Елцин Зорин усещаше как стомахът му се преобръща.

Пияница, некадърник и корумпиран до мозъка на костите, заобикалящ се с хора, които разграбваха националното богатство, за да станат милиардери. В съветската система поне имаше ред, докато в новата Руска федерация нямаше нищо такова. Поръчковите убийства се бяха превърнали в доходен бизнес. Всичко по-ценно се владееше от мафията, включително банките и много от най-големите предприятия. Първата социалистическа държава в света бе управлявана от престъпници. Авторитарна, но без авторитет. Два неуспешни бунта — единият през 91-ва, другият през 93-та, успяха единствено да отвратят завинаги хората от комунизма.

Той още си спомняше онази декемврийска нощ, когато съветското знаме бе спуснато за последен път от кремълския пилон и заменено с руския трикоълор.

С което Студената война приключи.

И започна ужасът.

Инфлацията достигна 250% за година. Пенсиите не се плащаха, заплатите се бавеха, пари нямаше. За него краят настъпи един ден, когато излезе да си купи хляб. В магазина видя някакъв старец, обкичен с медали от Втората световна война, който питаше продавачката дали може да си купи четвъртинка хляб, понеже повече не можел да си позволи. Жената му отказа и Зорин се намеси, като предложи на стареца да му купи цял самун. Но ветеранът отказа презрително с думите: „Аз все още имам гордост“.

Също като него.

Тогава той се пресели в Далечния изток, за да не гледа повече този провал.

Зорин потри ръце, за да ги стопли, и погледна часовника си.

Американецът трябваше вече да е пристигнал.

Двайсет години бе работил като офицер. В КГБ никога не ги наричаха агенти. Само „офицер“ или „оперативен работник“, което му допаднаше. Служил бе на отечеството си честно и с достойнство. През ХХ в. 75 милиона съветски граждани бяха загинали в резултат на революции, конфликти, глад и терор. А от ХІХ в. насам нито една война не бе водена на американска земя. Само руснаци бяха страдали. В академията ги бяха учили, че единственият начин да победиш врага е да пренесеш войната на негов терен, и тъкмо това беше в основата на неговата мисия. Новата Руска федерация си имаше външно разузнаване — СВР, но то бе бледа сянка на своя предшественик. Търговският и промишленият шпионаж бяха заменили националната сигурност като върховен приоритет. Сякаш единственото предназначение на СВР бе да помага на мафиотите да стават още по-богати. Докато той искаше да служи на родината си, а не на престъпници и затова напусна. Много от колегите му направиха същото, но отидоха да работят за престъпните синдикати, които ценяха уменията им. Него също се бяха опитали да го примамят, но той устоя и за пръв път през живота си се оказа безработен.

Когато през 1999 г. Елцин най-последно подаде оставка, Зорин беше във възторг. Бе гледал по телевизията пияният глупак да казва: „Искам да помоля за прошка заради мечтите ви, които така и не се сбъднаха. Искам да ви помоля за прошка и за това, че не оправдах вашите надежди“.

Малко късно. Пораженията бяха необратими.

Той все още пазеше руския си паспорт, партийната си членска книжка и служебната си карта на офицер от КГБ, която би трябвало да му послужи при пенсиониране, макар да не бе видял и рубла пенсия. Малцина разбираха как всъщност Съветският съюз бе поставен на колене. Той си бе поставил за цел да стане един от тях, като прочете всичко написано по въпроса. А човекът, който знаеше всяка подробност, беше Вадим Белченко.

Зорин погледна отново часовника си и се запита докъде ли бе стигнала Аня със задачата във Вирджиния. Тя носеше със себе си телефон с предплатени минути, купен от Иркутск. Той имаше същия, но двамата се бяха договорили да установяват връзка само при крайна необходимост.

Двайсет и седем години беше разликата във възрастта им с Аня. Първата му жена бе починала от рак; единственият им син си бе отишъл преди нея след свръхдоза наркотик. И двете загуби му се бяха отразили тежко. През целия си живот се бе учил да борави с твърди факти. Да бъде предпазлив и готов на всичко. Самообладание? Задължително. Но в основата на всичко беше чувството му за чест и достойнство, което го принуждаваше да бъде винаги наясно със себе си.

Аня беше силна личност, изпълнена с похот и гняв — две емоции, които той прекрасно разбираше. Беше се появила в живота му преди няколко години. За щастие, тя се увличаше по по-възрастни мъже, особено такива без излишни претенции. В деня, когато ѝ сподели целите си, нейният отговор беше недвусмислен:

— Трябва да го направим заедно.

Което му достави голяма радост.

Той погледна отново часовника си. Още 55 часа. Помислил си бе, че американецът може да се появи, но очевидно се бе излъгал. Но нищо. Като всеки добър офицер, и той бе очаквал клопка.

Стефани никога не бе чувала името Александър Зорин и поиска от Осин повече подробности.

— Бивш офицер от КГБ и ГРУ, командир на отряд от Спецназ.

Тези ги бе чувала, включително и последните. Безскрупулни паравоенни части, специализирани в убийства, отвличания и диверсии. Червената армия бе сформирала свои войски със „специално назначение“, или *Спецназ*, а самият факт, че Зорин бе оглавявал един от техните отряди, го определяше като човек, с когото шега не биваше. Сигурно беше добре обучен, свикнал повече да играе в нападение, отколкото в защита.

— И за какво е тръгнал да отмъщава?

— Мъчно му е за комунизма.

— Да се премести в Китай.

— Съмнявам се, че обича китайците. Той е по-скоро традиционен ленинист, и то опасен. Освен това е бил част от групата за специално дислоциране.

Стефани бе чувала и за тях. Съветите ги бяха обучили да проникват в позициите на врага непосредствено преди или веднага след обявяване на война. Задачата им бе да прекъсват работата на електроцентрали, съобщителни мрежи, да взривяват язовири, магистрали и всякакви други стратегически обекти. Бяха експерти в боравене с различни видове оръжия, в залагане на мини и убийства на хора. Освен това всички пилотираха самолети и говореха свободно поне по два чужди езика. Като английският почти задължително беше единият от двата.

— Служил е в Афганистан по време на войната ни там — каза Осин. — Бил е доста ефективен.

— Николай, кажи ми, ако обичаш, какво всъщност става тук?

Тя се надяваше помирителният ѝ тон да развърже езика на стария шпионин. За нея всичко бе започнало с едно телефонно обаждане от Осин. Първоначалното запитване бе постъпило дни преди това от Кремъл в Белия дом, след което ѝ бе препратено от президента.

Бивш архивар на КГБ, Вадим Белченко, бил изчезнал. Службите за вътрешна сигурност на Русия го следели изкъсо, тъй като архиварите могат да бъдат огромен проблем за сигурността. Навремето те се бяха ползвали с неограничен достъп до тайните в държавата, знаеха всичко и подценяването им можеше да се окаже фатално. Първата поука руснаците си бяха извлекли, след като през 1992 г. някой си Митрохин успя да изнесе 25 000 страници поверителни документи на Запад. Въз основа на тези документи западните служби си бяха съставили ясна картина за мащабите на съветския шпионаж и се бяха убедили, че КГБ наистина е най-голямата разузнавателна организация, съществувала някога в света.

Това обясняваше защо Белченко е бил в списъка на следените отблизо. Онова, което оставаше неизяснено, бе по какъв начин този човек внезапно бе придобил такава важност и каква беше ролята на Зорин в цялата история.

— Зорин е един напълно побъркан индивид — отговори Осин. — След разпадането на Съветския съюз избяга на изток заедно с още стотина отшелници като него. От доста време живеят край Байкал и досега не сме имали инциденти. Напоследък обаче тишината е нарушена. Зорин познава Белченко. През годините са общували многократно. Но самият Белченко никога не се бе озовавал на изток при останалите.

И тъкмо това беше мисията на Котън. Да открие Белченко.

— Защо не изпратихте свои хора?

— По няколко причини. Най-важната от които е, че това няма нищо общо с Русия. Проблемът е външен.

— Би ли пояснил?

— Ако вашият агент открие Белченко, с удоволствие. Засега нека просто приемем, че не сме врагове, макар понякога това да е трудно да се каже със сигурност. Наредено ми бе да те намеса в знак на добра воля.

А също, каза си тя, за да може Москва да отрича, ако нещата се объркат съвсем. _ Всичко беше във ваши ръце от самото начало_, щеше да бъде защитният аргумент. Човекът беше прав и за отношенията помежду им. Макар Студената война да бе приключила отдавна, постепенно мирът между тях ставаше все по-мразовит. И в сегашната ситуация ясно се усещаше повеи от отминали времена.

— Засега — каза той — приемаме, че това е битка единствено между Зорин и Съединените щати. Или поне се надяваме да е така. И затова сметнахме за разумно да ви предупредим. Чувала ли си за Станислав Лунев?

Разбира се. Бивш офицер от Съветската армия и един от най-висшите служители на разузнаването, избягали някога на Запад. Беше се предал на американците през 1992 г. и до ден-днешен местонахождението му се пазеше в тайна. Междувременно обаче бе написал книга с мемоари, „През очите на врага“. Тя я бе чела няколко пъти. И никога нямаше да забрави един от коментарите в нея: *Добрният шпионин е приятел с всички, а не призрак, дебнеш в ъгъла.*

— Твърденията на Лунев са самата истина — каза Осин.

Тя знаеше какво има предвид. В мемоарите си Лунев бе разкрил един шокиращ факт. Описваше съветско оръжие, обозначено като РА-115. В САЩ ги наричаха „бомба в куфар“. Всяко такова устройство тежеше около дващест и пет килограма и беше с мощност шест килотона. В близък радиус такава бомба би била в състояние да предизвика невероятни поражения. През 1994 г. Конгресът забрани това оръжие, но забраната бе отменена десет години по-късно. Доколкото Стефани знаеше обаче, подобни бомби не фигурираха в американските арсенали. За някогашния Съветски съюз и сегашна Русия това не можеше да се твърди със сигурност. Тя си спомни тревогата, която бе предизвикало изказването на един съветник по националната сигурност на руския президент в токшоу по американската телевизия през 97-а, когато човекът заяви, че над сто бройки РА-115 се намирили в неизвестност и никой не можел да каже дали са унищожени, или откраднати.

— Искаш да кажеш, че РА-сто и петнайсет съществува?

— Да. Съветският съюз произведе двеста и петдесет броя. На размер са такива. — Той разпери ръце на около две педи една от друга. — Бяха зачислени на военното разузнаване и на КГБ. След разпадането на СССР всички попаднаха под контрола на СВР. Там са и до ден-днешен.

Откровеността му я озадачаваше. Това не беше информация, която държавите с готовност споделят помежду си. Предупреждения за слабата охрана на руските ядрени оръжия се бяха появили още в началото на 90-те. С решение на Конгреса през 1991 г. Съединените

щати предложиха съдействие на Русия за премахването на известен брой бойни глави и за въвеждането на по-строга отчетност на наличния ядрен материал. За щастие, до момента никъде по света не се бяха появили руски бомби. С времето шумотевецата около тази опасност позатихна и куфарните бомби навлязоха в сферата на телевизионните трилъри. Никой не ги бе виждал в реалния живот. А сега този човек ѝ казваше, че съществуват 250 броя.

— Нашето контраразузнаване положи големи усилия да омаловажи опасността и да дискредитира медийните разследвания за проблемите с контрола — продължи той.

— Не си губите времето — каза Стефани. — Винаги с нещо ще ме изненадате.

— Бих могъл да кажа същото и за вас.

— И какво общо има това с Вадим Белченко?

— Осемдесет и четири от тези РА-сто и петнайсет се водят безследно изчезнали.

Това беше стряскаща новина, но тя запази самообладание и каза само:

— И ти ми го съобщавах просто така?

— В тази ситуация има нещо добро и нещо лошо. Доброто е, че всичките тези оръжия са скрити и само шепа хора знаят къде са. Лошото е, че един от тях е Вадим Белченко.

— Смяташ, че Александър Зорин иска да намери една от тези бомби?

— Напълно е възможно.

Още откакто Осин ѝ се бе обадил за пръв път, Стефани знаеше, че нещо не е наред. С второто си обаждане той я бе уведолил, че в Съединените щати се намирала някаква жена, която си струвало да наблюдават.

— А нещо повече за Аня Петрова?

— Както вече ти казах, тя е любовница на Зорин. Около двацет и пет години по-млада от него, преминала полицейско обучение, споделя жаждата му за мъст. Едва ли я е пратил тук случайно. Надявам се да установите причината. Една РА-сто и петнайсет — продължи Осин — е разработена да издържи десетилетия, стига да е свързана с източник на захранване. В случай на прекъсване на захранването има предвидена аварийна батерия. Ако батерията започне да се изтощава,

устройството има предавател, който изпраща кодиран сигнал по спътник до най-близкото руско посолство или консулска служба.

— И засечен ли е досега подобен сигнал?

— Не един. Седемдесет и девет. Но не беше предприето нищо.

— Което означава, че са останали без ток и следователно са безвредни.

— Именно. Но остават още пет. От тях до момента не е получаван сигнал.

— Възможно ли е още да имат захранване? — Тя помълча и добави: — След цели двацет и пет години?

— Очевидно Зорин мисли така.

— Вървете да си ги приберете.

— Не знаем къде да търсим. Всякаква документация за тях е изчезнала. Според нас Вадим Белченко е прочистил архива.

— Нещо като застраховка живот?

— За жалост, Зорин може би е открил какво знае Белченко.

Което обясняваше защо откриването на стареца не търпеше отлагане.

Телефонът ѝ извибрира. При нормални обстоятелства тя не би му обърнала внимание, но понеже всеки момент можеше да ѝ позвънят от Белия дом, погледна дисплея. Люк Даниълс.

— Това позвъняване може да има връзка с разговора ни.

— Моля те, отговори.

Тя прие обаждането и изслуша обясненията на Люк за случилото се във Вирджиния, които завършиха с изречението:

— Предполагам, знаеш какво върша, затова реших да позвъня на теб вместо на чичо ми.

— Къде си сега?

— Повиках аварийната служба и те издърпаха мустанга до един паркинг малко встрани от шосе шейсет и шест.

Люк ѝ даде координатите.

— Тази къща — добави той — си струва да се поогледа. Не бих желал да стои дълго време разбита.

— Изчакай секунда.

После се обърна към Осин. Досега той се бе държал откровено с нея, а тя не разполагаше с хора, при това не искаше Брус Личфилд да ѝ се бърка в работата. Затова нямаше избор.

— Нужна ми е помощта ти. Трябва да отидем до Вирджиния.
Има връзка с Аня Петрова.

— Кажи ми къде и шофьорът ми ще ни закара.

Малоун не бе имал намерение да се среща със Зорин. Това би било връх на глупостта. Затова той подмина необичайно изглеждащото съоръжение на върха на скалистия хълм и продължи още двайсет и пет километра на север, към дачата. Двулентовият път, ограден от двете страни с преспи сняг, вървеше успоредно на езерния бряг, но до момента той не бе срещнал нито една кола в обратната посока, което го накара още веднъж да се запита какво ли иска от него въпросният Зорин. Най-вероятно единственото, което би открил в обсерваторията, щяха да са още неприятности.

Притежаваше много добро чувство за ориентация благодарение най-вече на фотографската памет, с която бе благословен по рождение. Често се питаше от кого ли я бе наследил, докато майка му един ден не му каза, че нейният собствен баща е имал същата необикновена дарба. Така или иначе, Малоун запомняше всичко, до най-малки подробности. Помнеше дума по дума есетата, които бе писал навремето в гимназията, можеше да възстанови като на филм всяка Коледа от детските си години. Тази му уникална способност му бе вършила добра работа като юрист, а впоследствие и като член на отряд „Магелан“; тя и сега му помагаше да си води наум каталог на заглавията в книжарницата в Копенхаген. Но тъкмо заради тази своя памет той не можеше да се отърве и от спомена за Касиопея Вит. Спомняше си всеки детайл от времето, прекарано заедно, а това вече не беше толкова добре.

Той намери виещата се алея, която бе видял от въздуха да отвежда нагоре към билото, където се намираще дачата. Отби камиона от шосето и го насочи между дърветата към една заснежена поляна. Спря, слезе и продължи напред през преспите; ботушите му затъваха със скърцане в дълбокия сняг. Очите го смъдяха от ледения вятър. Ежедневните лицеви опори и коремни преси го бяха запазили във форма, но изкачването в ледения въздух подложи силите му на изпитание.

Той стигна до върха, огледа се назад и видя стъпките си в снега. Ръждива телена ограда преграждаше пътя му по-нататък. От трите комина на дачата продължаваше да се вие дим. Единия от двата автомобила, които бе видял преди, го нямаше. До ушите му достигна народна музика. Той откри източника: една от помощните постройки, цялата от дървени трупи, без прозорци, от чийто конусообразен покрив се издигаше струя пара.

Бе изпратен тук с мисия: да издири Вадим Белченко. Виждал бе негова снимка, правена преди години. Когато го откриеше, трябваше да напусне мястото и да докладва координатите. Първата част от задачата бе сравнително лесна; втората не толкова, понеже телефонът му беше повреден. Но поне разполагаше с камион, а все някъде щеше да намери и телефон.

Малоун прескочи оградата и притича през асфалтираното пространство до дървената постройка. Спря се пред вратата, бутна я навътре и бързо влезе. Вълна от горещ сух въздух го блъсна в лицето. Втора врата, закрыта с кожено одеяло, водеше към вътрешно помещение. Той го отметна и надникна вътре — беше нещо като сауна. В центъра на помещението под купчина нагорещени камъни беше напален огън. Между огъня и отсрещната стена се издигаха амфитеатрално няколко реда грубо сковани пейки, а на първия ред, най-долу, седеше старец. Гол, протегнал напред крака и сплел изкривените си от артрит пръсти отзад на тила.

Чертите на лицето му съответстваха на снимката, която бе видял.

До него на пейката свиреше малък касетофон. Малоун влезе и се приближи до стареца. Лицето му приличаше на маска — плоско и с широки скули; кожата му беше с цвят на мръсен сняг. Притворените му очи бяха хлътнали дълбоко в черепа зад дебели гънки сбръчкана кожа. Мокра русолява коса покриваше скалпа му, а единствените признаци за напредналата му възраст бяха хлътналият гръден кош и изпитите бузи. Старецът невъзмутимо дърпаше от воняща пура.

Малоун се пресегна и спря музиката. Очите на Белченко се отвориха; той се надигна на лакът. И двете му зеници бяха покрити с пердета.

— Аз съм Котън Малоун — каза на английски Котън.

— Какво търсите тук?

— Дойдох да се убедя, че сте добре.

— Че защо да не съм?

— Бяхте изчезнали и някои хора се питаха какво става.

— Искате да кажете, че руските служби са се питали. Защо пращат американец да ме наглежда?

— Това е въпросът, който и аз си задавам.

Белченко изпусна облак лют синкав дим, който се изви нагоре към тавана.

— Вие шпионин ли сте?

— Вече не.

От горещия въздух ноздрите на Малоун бяха изсъхнали и той дишаше плитко през устата. Усети по гръбнака си струйка пот.

— Да речем, че сега съм нещо като шпионин на свободна практика.

— Навремето съм срещал такива. Никога не съм ги харесвал.

— Къде е Зорин?

— Отиде да се види с вас.

Малоун не бе дошъл тук, за да губи време в приказки. Всъщност мисията му бе приключила. Открил бе Белченко, сега трябваше просто да докладва. Но човек трудно забравя старите си навици; в него напираше още един въпрос.

— Защо на руското правителство изобщо му пука с какво се занимавате?

— Защото знам някои неща, господин Малоун. Които те също биха желали да научат, преди да съм умрял.

— И вие сте обещали да им ги кажете.

— Стори ми се изгодна сделка: информацията срещу живота ми. Само че, кажа ли им ги веднъж, за тях животът ми вече няма да струва нищо. Вие май нямате представа в какво сте се набутали, а?

— Никаква. Бихте ли ме просветили?

— И защо да го правя?

Добър въпрос, който обаче можеше да остане за друг път.

— Трябва да тръгвам. Е, приятно ми беше.

— Знаете ли, че всяка история, измислена някога от човешки мозък, може да се сведе до три части?

Странно изказване, каза си Малоун; нещо му подсказваше, че продължението няма да му хареса.

— Начало, среда. И после край — каза Белченко. — И когато тези три елемента се съберат в едно цялостно повествование, то носи удовлетворение на слушателя. Началото го знаем, после имаше една дълго проточила се среда. А сега, господин Малоун, идва време да чуем и края на историята.

Нещо не беше наред. Тъкмо се бе поздравил, че е постъпил мъдро, избягвайки Зорин и идвайки направо тук, и Малоун започна да подозира, че ходът му е бил очакван. С лявата си ръка старецът продължаваше да стиска пурата, но с дясната бръкна зад пейката и изведнъж в нея се появи пистолет.

— Не си въобразявайте, че не ви виждам достатъчно добре, за да ви застрелям.

Коженото одеяло, с което бе закрыта вратата, се размърда. Малоун се извърна и видя двама мъже, облечени в зимни униформи, и двамата въоръжени с автоматични пушки.

— И за какво ви е притрябвало да ме убивате?

— Защото Зорин каза за нищо на света да не ви оставям да си тръгнете жив от тук.

Касиопея се размърда на задната седалка на френския изстребител. От имението ѝ хеликоптерът я бе отнесъл до близката военновъздушна база, където я очакваше боен реактивен самолет. В момента се движеха с над две хиляди километра в час на височина около осем километра.

Тя мразеше височини. Горе на скелето се бе чувствала достатъчно зле, но летенето със самолет беше необходимото зло, с което отдавна се бе примирила. И сега търпеше, пристегната в летателен гащеризон, който не ѝ беше по мярка, и натъпкана в тази тясна седалка, без да може да помръдне ръка или крак. Вече бяха презаредили веднъж във въздуха с гориво от самолета цистерна, който ги бе пресрещнал по средата на пътя им. Тя никога не бе наблюдавала на живо как става това и беше впечатлена. Освен това сложната въздушна маневра бе разсеяла за известно време вниманието ѝ от неприятния факт, че се намира на километри над твърда земя.

Цялото пътуване от Франция до Сибир щеше да отнеме малко над четири часа. Светът наистина ставаше все по-малък. Стефани беше права — тя все още обичаше Котън. Бяха се срещнали в някакво шато преди години. Запознал ги бе техен общ приятел, Хенрик Торвалдсен.

Още когато реши да прекъсне всякакви контакти с Котън, тя вече знаеше, че това няма да трае вечно. В негово присъствие се чувстваше уверена в себе си, той я смяташе за равна, уважаваше я като човек. Вярно, понякога се държеше и гадно, но пък и тя не беше ангел. Това е истинската връзка — непрестанен компромис.

Стефани ѝ бе обещала, че ще я държи в течение, ако изникне нещо ново. Беше ѝ разказала и за дачата в Чаяние. Надежда. Интересно име, но подходящо на изгнаниците, основали това място.

Когато комунизмът рухна, Касиопея беше петнайсетгодишна и живееше в имението на родителите си в Испания. През целия си живот баща ѝ бе останал аполитичен, но тя още помнеше радостта, която го бе обзела при разпада на СССР. Както и думите му — цитат от

американеца Томас Джеферсън: „Едно правителство, достатъчно силно, за да ти даде всичко, което искаш, е достатъчно силно, за да ти отнеме всичко, което имаш“.

Тя никога не забрави тези думи.

Целия си съзнателен живот бе прекарала без страховете на Студената война. Сега заплахите и терорът идваха от други места, а Изтокът и Западът търсеха общ език, защото тези нови врагове не правеха разлика между руснаци и американци.

В какво ли се бе замесил Котън?

„Наех го, за да хвърли поглед на място.“

Това ѝ бе казала Стефани по телефона. Значи Котън беше станал наемник. Може би това беше неговият начин да забрави случилото се. Тя се бе захванала с бизнес, после със замъка, но и двете не ѝ бяха помогнали особено. Няколко пъти в живота си бе казвала, че е влюбена. Но сега знаеше, че само една-единствена от тези връзки бе означавала нещо за нея.

Дали Котън беше ранен? Или мъртъв? Молеше се да не е нито едното, нито другото, като подканваше мислено самолета да лети по-бързо.

— Колко време остава? — попита тя на френски пилота.

— Няма и два часа. Движим се по разписание.

Спомените я върнаха към първия разговор, който бе провела с Котън. В нейното имение един юнски следобед. Преди това срещите им бяха кратки и съпроводени със словесни престрелки; тя беше натоварена да го пази, а той се опитваше да разбере коя е. Но въпросния ден тя го бе последвала навън под яркото следобедно слънце и двамата бяха минали заедно под тунела от дървета по алеята, водеща към строежа.

— *Когато приключи — каза тя, — един замък от тринайсети век ще се извисява тук във вида, в който е изглеждал преди осемстотин години.*

— *Сериозно начинание — отвърна той.*

— *Това ме кара да се чувствам жива.*

Продължиха разходката си и през широка дървена порта влязоха в строежа и се насочиха към преустроения хамбар с каменни

стени, който служеше като офис и информация за посетители. Във въздуха се носеше миризма на прах, коне и строителни отпадъци; около стотина туристи се мотаеха наоколо.

— Основите са положени изцяло, в момента се изгражда западната отбранителна стена — каза тя. — Всеки момент ще започнем ъгловите кули и вътрешните сгради.

После го поведе напред, през строителната площадка и нагоре по склона, до една издадена над пропастта скала, от която се виждаше всичко.

— Идвам често тук да наблюдавам процеса. Сто и двацет мъже и жени работят за мен.

— Много хора.

— Ако това е цената за възкресяване на историята, струва си.

— Прякорът ти е *Ingénieur*. Така ли ти викат, Инженера?

Тя се усмихна.

— Работниците на строежа го измислиха. Аз сама проектирах цялото съоръжение.

— Знаеш ли, в известен смисъл си доста арогантна. Но от друга страна, можеш да бъдеш и твърде интересна.

Тя не се засегна от констатацията му, която си беше самата истина, а попита:

— Бил си на държавна служба, а сега си пенсионер, така ли?

— Човек като мен никога не се пенсионира напълно. Просто гледа по-рядко да се излага на куршумите.

— И какво? Помагаш на Стефани Нел просто така, по приятелска линия?

— Шокиращо, нали?

— Ни най-малко. Всъщност напълно в унисон с твоята личност.

— Какво знаеш за моята личност?

— Научих доста неща за теб. Имам приятели с доскорошната ти професия. Всички имат високо мнение за теб.

— Радвам се да чуя, че са ме запомнили.

— А ти знаеш ли нещо за мен? — запитва тя.

— Само съкратената версия.

— Аз имам много особености.

Което си бе самата истина, а най-неприятната ѝ особеност беше неспособността да изразява чувствата си. Котън страдаше от същия недостатък, което допълнително обясняваше сегашната им раздяла. Двамата се обичаха силно и страстно, но никой не искаше да си го признае. Само веднъж, високо в планините на Китай, след поредното премеждие и двамата събраха куража да разкрият какво чувстват един към друг.

— Край на игрите — обяви тя.

Той кимна и взе ръцете ѝ в своите.

— Котън...

Той докосна с пръст устните ѝ и прошепна:

— Аз също.

После се наведе и я целуна.

Тя си спомняше този момент, когато се разбраха почти без думи. Да, обичаше Котън. Последният месец от живота ѝ не бе оставил никакво съмнение в това.

Касиопея се надяваше с цялото си сърце да не е твърде късно.

Люк стоеше облегнат на мустанга си и следеше с поглед черния кадилак, който в този момент преминаваше през вдигнатата бариера на паркинга. Току-що отново бе погледнал часовника си — показваше малко след 5 сутринта. Утрото беше мразовито, но той кипеше отвътре. Шофьорът от аварийната служба бе поклатил мрачно глава при вида на колата му, преди да я вдигне върху платформата на камиона си и да я докара тук.

Кадилакът спря и от едната страна слезе Стефани Нел, а от другата — мъж с тъмно палто.

— Кофти нощ, а? — попита тя.

Мустангът беше обърнат с десните си врати към нея и по тях личаха следите от среднощните му преживелици.

— Аня Петрова — каза непознатият — е доста опасна. Завършила е полицейска школа и няколко години е работила като полицай.

— А вие кой сте?

Мъжът се представи като Николай Осин, а Стефани допълни:

— Шеф на тукашното бюро на СВР.

— Официално съм търговски представител и не знам нищо за СВР.

— Тази формулировка ми харесва — отвърна Люк. — Но бихте ли ми разказали нещо повече за Аня Петрова?

— Свързана е с човек, който може да причини на страната ви големи проблеми. Той едва ли я е изпратил тук без причина, затова посъветвах Стефани да я наблюдава внимателно. Явно на Аня това не ѝ е харесало.

Люк се запита как ли го бе разкрила. Той бе пипал внимателно, но понякога стават издънки. И макар все още да нямаше отговор на въпроса си, реши да не се тормози повече и заяви:

— Трябва да огледаме онази къща.

Поеха обратно на юг, докато стигнаха отново до портата отковано желязо. При други обстоятелства от отряд „Магелан“ щяха да идентифицират собственика на имота за секунди, но той знаеше, че сега това е невъзможно. Разбира се, от Белия дом биха могли да постигнат същия резултат, но за целта той трябваше да подаде официален доклад. Стефани му бе предложила да изчакаят с обаждането и той се бе съгласил. Може би междувременно щяха да научат достатъчно, за да смекчат гнева на чичо му, когато чуеше, че неговият племенник е оплескал едничкото нещо, за което изрично го бе предупредил да внимава.

Кадилакът спря пред изоставената къща и тримата слязоха.

Докато пътуваха нагам, Люк бе чул за неприятностите на Малоун, както и че Касиопея е изпратена да проучи на място. Надяваше се всичко да е наред, но техният съюзник от СВР не бе успял да получи нова информация от хората си в Сибир. Разбира се, големият въпрос, на който никой днес не се наемаше да отговори, бе защо изобщо някой бе стрелял по самолета на Малоун.

Шофьорът измъкна отнякъде фенерче с ярка халогенна крушка. На изток небето започваше леко да изсветлява, но до изгрева оставаха поне два часа.

Люк грабна фенерчето и тръгна напред; макар и осветена, отвътре къщата все така приличаше на мавзолей.

— Тя дойде право тук и очевидно знаеше какво върши.

— Имаш ли някаква представа какво е търсила? — попита Стефани Осин.

— Може ли да изчакам с отговора, докато огледаме мястото? — отвърна с въпрос той. — Ще се опитам да бъда колкото се може поткровен.

Люк се съмняваше в искреността му. От малкото му срещи с хора от СВР лукави беше най-мекото определение, която би използвал за тях. Незаслужаващи доверие? Лъжци? И двете им подхождаха идеално. Но той си даваше сметка, че това беше някакъв вид съвместна операция, в която искаше да участва, затова запази коментарите за себе си.

Люк ги поведе напред по коридора и към кабинета, където лъчът на фенерчето освети пробитата дупка в ламперията.

Той нямаше търпение да види какво има от другата страна, затова светна вътре. Три от стените на тайната стая бяха покрити от пода до тавана с дървени лавици, отрупани с книги. В средата имаше маса, върху която на статив под стъклен похлупак бе изложена разтворена книга. От тавана висеше малък полилей, който заблестя в светлината на фенерчето.

— Някакво скривалище — промърмори Люк. — За което Аня е знаела. Удари с брадвата точно където трябваше.

Провря се вътре, следван от Стефани и Осин. С фенерчето освети една по една лавиците, като оглеждаше заглавията. Наред със старите томове имаше и подвързани ръкописи, както и надписани папки с документи. Погледът му се спря на някои от етикетите: КОРЕСПОНДЕНЦИЯ НА ВОЕННОТО КОМАНДВАНЕ. БИТКАТА ПРИ ПРИНСТЪН. ОБСАДАТА НА БОСТЪН. ПАДАНЕ НА ТИКОНДЕРОГА.

Продължи да оглежда стаята и да чете заглавията. Една тема доминираше.

— Цялата библиотека е за Войната за независимост — каза той.

— Нещо повече — добави Стефани. — Книгите са писани в края на осемнайсети, целия деветнайсети и началото на двайсети век, но всичките са за онази епоха до войната от хиляда осемстотин и дванайсета.

Преброено на око, имаше няколкостотин тома, всичките покрити с дебел слой прах. На пръв поглед в стаята от години не бе влизал никой. Но тук-там по лавиците имаше и празни места.

— Кажи ни, Николай — обади се Стефани. — Какво е търсела?

Осин не отговори. Вместо това махна похлупака, който покриваше книгата върху статива, и прелисти няколко страници. След това я затвори, така че да се вижда заглавието ѝ.

Със златни букви върху черната кожена подвързия пишеше:

ЗА ПРОИЗХОДА И СЪЗДАВАНЕТО

НА БРАТСТВОТО НА СИНЦИНАТИ,

ОСНОВАНО ОТ ОФИЦЕРИ ОТ АРМИЯТА

Стефани пристъпи напред, пое книгата от ръцете му и я запрелиства, като се спираше да прочете по някой пасаж.

— История на братството — каза тя. — Устав, протоколи от заседания.

— А какво е това Братство на Синсинати? — попита Люк.

Тя не му обърна внимание и се зае да оглежда по-подробно лавиците с книги.

— Това е архив. Бас държа, че братството дори не подозира, че той все още съществува. — Стефани помълча и добави: — Ако знаеха, щяха да се погрижат да го приберат. — После се обърна към Осин. — Защо Аня се интересува от него?

Той не отговори.

— Беше споменал „Пас напред“ — опита се да налучка тя. — Доколкото ми е известно, тази операция все още е секретна. Единственият начин да знаете нещо за нея е от собствените ви архиви.

— Знаем точно какво е извършено — каза Осин.

— Значи ли това, че и Александър Зорин знае?

— Да. А Белченко дори повече.

— Включително местонахождението на липсващите бомби?

Люк реши да си замълчи и да ги остави да си говорят помежду си. Но добре ли чуваше? *Липсващите бомби?*

Стефани се обърна към него.

— Когато си тръгна оттук, Петрова носеше ли нещо?

— Не видях.

— Значи е ударила на камък. Николай, обеща да бъдеш откровен с мен. Какво е търсила тук?

— Ще отговоря на този въпрос, след като се чуя с Москва. Най-напред трябва да обсъдя някои неща насаме с ръководството.

— Изпратих моя човек в Сибир по твоя молба — каза Стефани. — Той отиде там на доверие, а сега го няма.

— Позволихме ти да изпратиш втори агент, за да разследва.

— Не е достатъчно. Какво става?

— Не мога да ти отговоря. Поне за момента.

— Трябва да докладвам всичко на президента — каза тя. — Нека оттук нататък решава той.

— Разбирам.

Руснакът излезе от тайното помещение. Стефани внимателно постави стъкления похлупак върху статива с книгата.

— Знаеш ли какво е това Братство на Синсинати? — попита Люк.

Тя кимна.

— Би ли ми казала?

— Не тук.

Езерото Байкал

19:50 ч.

Зорин се върна в дачата и се насочи право към главната къща. Още с влизането му го уведомиха, че американецът е заловен. Твърде дълго бе бездействал и сега усещането, че отново нещо се случва, му доставяше неимоверна наслада. Всичко беше готово. Единствено тази малка подробност — присъствието на Малоун — му дойде изневиделица.

Но и тя само добавяше към радостната му възбуда.

Той прекоси салона с високи тавани и величествена гледка към замръзналото езеро. В камината гореше буен огън. Намери стълбището за подземие, където го чакаше Малоун, прикован с белезници за дебела метална тръба. Светлината от голите крушки с метални решетки хвърляше черни сенки наоколо. Американецът беше без палто, а под мишницата му висеше празен кобур.

— Уби двама от хората ми — каза Зорин вместо поздрав.

— Случват се и такива работи, когато почнеш да стреляш по някого.

— Защо си тук?

— За да открия Белченко, който явно не желае да бъде открит. Грешката е моя.

— Шпионин ли си?

— Не. Книжар.

— По радиото ми каза, че си Котън Малоун. Кой ти измисли това име? Котън?

— Дълга история, но понеже имаме време, с удоволствие ще ти я разкажа.

— Трябва да тръгвам.

— Ти си от Червената гвардия, нали?

— Служих на страната си до деня, в който тя се разпадна.

— След което се озова тук.

— Дойдох по своя воля с други, които вярваха в същото като мен.

— Предполагам, че милионите убити невинни хора едва ли споделят мнението ти за Съветския съюз.

— Може би са прави. Понякога се престаравахме.

Меко казано. Зорин, както и всички останали служители на КГБ, бяха обучени в тънкостите на убийствата и изтезанията. Действително милиони бяха загинали. Зорин бе преминал специални курсове по прилагане на болка с максимална ефективност. И бе прочел всичко за „разширените методи на разпит“ на ЦРУ — модерен евфемизъм за изтезания. Не че лично той имаше нещо против.

— Америка няма представа какво е да си гражданин на Съветския съюз — заяви той. — Седемдесет и пет милиона наши хора загинаха през двайсети век, а на никого от оцелелите не му пукаше.

— Повечето от тях бяха убити от глупостта или поквареността на държавното ви ръководство. В сравнение с вас нацистите бяха аматьори в избиването на хора. Ти от кои беше, КГБ?

— Да. Командир от Спецназ, готвехме се за война с Щатите.

— Това отдавна приключи — каза Малоун.

— Може и да не е.

Зорин ясно си спомняше онзи ужасен ден през август 1991 г., когато разярената тълпа щурмува седалището на КГБ на „Лубянка“. Хората размахваха юмруци, псуваха, бяха се опитали дори да съборят статуята на Дзержински, но Железния Феликс бе устоял. Наложиха се да дойде кран, за да довърши започнатото, а на площада остана да стърчи само голият пиедестал. В този ден нито един от събралото се множество не изпитваше и сянка на страх от възмездие заради осквернената памет на някога страховития шеф на Тайната полиция.

Посланието беше ясно: *Времето ви изтече.*

— Рейгън беше доста хитър — сви рамене той. — Беше се заел да ни унищожи и го постигна.

Слава богу, че Америка вярваше в откритостта. Демокрацията се гради върху сблъсък на идеи и толерантност към различните гледни точки. Нейните поддръжници наивно вярват, че истината винаги възтържествува, а народът е най-добрият арбитър. Те вярват в свободното разпространение на информация като абсолютно благо. Много американски документи, някога засекретени, с времето бяха

излезли наяве. Изписаха се книги, много от които бе чел; в тях се намекуваше за общите усилия на Белия дом и Ватикана да поставят Москва на колене. Но докато тези писания се основаваха върху предположения и догадки, той знаеше неща, които за авторите им си оставаха скрити. Наистина имаше заговор за подкопаване на Съветския съюз.

Той дори знаеше кодовото му име. „Пас напред“.

— Америка не може да си представи какъв хаос предизвика — каза Зорин. — Когато разрушихте политическата система на СССР, това сложи край на реда, даде шанс на престъпни елементи да овладеят държавата. Всичко, на което аз, а и хиляди като мен бяхме посветили живота си, изчезна. Следователно сме длъжници на Америка. И моментът да ѝ платим дължимото е настъпил.

От самото изричане на тези думи му олекна. Твърде дълго ги бе крил в себе си. И макар вече да минаваше шейсетте, уроците, които бе научил на млади години, не бяха забравени. Напротив — споменът за ония времена му бе помогнал да оцелее през последния четвърт век. От този момент нататък действията му щяха да са бързи и естествени, без миг колебание. Само резултати.

Какво освежаващо чувство на свобода!

Напоследък се сещаше често за годините, прекарани във Военната академия, където, преди да стане шпионин, се бе научил да бъде войник. Любимият му инструктор — един подполковник — бе набил в главите на всички свои курсисти, че Съединените щати са главният противник.

Забравите ли това, ще платите с живота си.

И той не го бе забравил.

Много пъти през кариерата си бе получавал задача да ликвидира чужд агент и всеки път се бе справял успешно.

Мразете съседите, съучениците, дори приятелите си, но никога другарите си по оръжие. Запомнете: когато избухне война, всички ние ще имаме един общ враг. Трябва да познавате този враг и да го уважавате. Научете как е устроена Америка. Как функционира. Опознайте силните и слабите ѝ страни. С Америка това е лесно. Те сами споделят проблемите си със света. Слушайте ги внимателно.

И ето че войната избухна. Но тя не бе обявена от главния противник, както винаги бе очаквал. Вместо това битките се водеха

незабелязано; малцина изобщо съзнаваха, че с тях се воюва. Двама генерали — Рейгън и онзи проклет полски папа — бяха пълководците. За оръжия ползваха не бомби и куршуми, а Бог, морал и пари — една комбинация, с която притиснаха Съветския съюз политически и икономически в ъгъла. И никой не усети какво става, докато не беше вече късно.

Комунистите трябва внимателно, грижливо и умело да се възползват от всяка пукнатина, колкото и да е малка, в защитата на врага.

Това бяха думи на Ленин от 1920 г., които тъкмо Съединените щати бяха приложили на практика по виртуозен начин. Сега беше негов ред.

— Вероятно си даваш сметка — каза Малоун, — че светът вече не е същият. Че Студената война приключи.

— За теб може би. Не и за мен. Аз съм ви длъжник и смятам да си върна дълга.

След 52 часа, добави наум той.

Зорин носеше гордостта от миналото като мантия на раменете си. Един офицер от КГБ трябва да има чисти ръце, горещо сърце и бистър ум. Той мразеше онези — свои и чужди, които му бяха отнели правото да се чувства горд. Навремето му бяха казвали, че единственият достоен начин да напусне КГБ е смъртта, и той го бе повярвал.

Обърна се и тръгна към стълбите.

— Ще пратя хората си, които вече познаваш от черната баня. Имат да ти казват това-онова, а днес са особено мотивирани, понеже си убил двама техни другари.

— Само не се надувай прекалено — подвикна Малоун.

Зорин спря, извърна се и го погледна с тънка самодоволна усмивка.

— Никога не го правя — отвърна той.

Вашингтон, окръг Колумбия

8:30 ч.

Стефани влезе с Люк в „Мандарин Ориентъл“. До там ги откара Николай, който бе мълчал през цялото време на връщане от Вирджиния. Тя усещаше, че Люк се изкушава да го разпита, но с поглед го бе предупредила, че сега не е моментът. Иначе се радваше, че младият Даниълс отново е в екипа ѝ.

— В даден момент — попита Люк — ще ми бъде ли казано какво става? Чух нещо за липсващи бомби. Освен това току-що се простих с колата си. А, между другото, защо остави тоя руснак да се измъкне така леко?

— Очевидно човекът има проблем — отвърна Стефани. — Нека му дадем време да го реши.

Тя се обърна и тръгна към асансьорите.

— Къде отиваме? — попита той.

— В стаята ми.

— Не съм такъв човек, ако ме разбираш. Освен това вече не работя за теб!

Стефани само се усмихна и продължи напред. Влязоха в асансьора и тя натисна бутона за четвъртия етаж. Изпитваше известно съчувствие към Осин. Москва целенасочено бе въвлякла Вашингтон в някакъв свой вътрешен проблем. Определено имаха основателна причина, но това може би се бе променило през последните няколко часа. Длъжна бе да докладва на Белия дом.

Но... всяко нещо по реда си. Излязоха от асансьора и тя тръгна напред по тихия коридор към апартамента си. Още с влизането си вътре веднага седна пред лаптопа и изпрати имейл с описание на къщата във Вирджиния заедно със снимка на интериора, която бе щракнала с мобилния си телефон.

— Това за Белия дом ли го пращаш? — попита Люк.

Тя кимна.

— Само те ми останаха. Официално, като служител на Министерството на правосъдието, имам забрана да върша това, което върша.

— Старчето казва, че зачиташ правилата горе-долу колкото и самият той.

Тя знаеше прякора, който Люк бе измислил на Малоун най-вече за да го дразни. В отговор Котън го наричаше Колежанчето, което нямаше нищо общо с истината.

— Стой далече от него — каза тя. — Влияе ти зле.

— Колко критично е положението му в момента?

Тя се опитваше да не мисли по въпроса.

— Достатъчно, за да намеся Касиопея. Не й хареса, но поне не ми отказа. Всеки момент ще е там, ако вече не е пристигнала.

— А знаем ли дали Малоун е жив?

Тя поклати глава.

— Разбира си от работата, затова допускаме, че е добре. Нали си даваш сметка, че като ми помагаш, рискуваш кариерата си?

Люк вдигна рамене.

— Можеше да е и по-зле.

Беше същият като чичо си. И двамата обичаха да се перчат. Преди години, още в началото на първия му мандат, Стефани и Дани не се понасяха особено. Но след поредица от кризи се сближиха и накрая и двамата осъзнаха, че изпитват чувства един към друг. Тя знаеше, че съвсем скоро Дани щеше да стане първият разведен американски президент. Полин Даниълс вече бе намерила другаде любов и съпругът ѝ се радваше за нея. Заслужава го, бе казал многократно той. Дани също заслужаваше да открие своето щастие и може би щеше да успее — с нея.

Но всичко това тепърва предстоеше.

— Понеже допускам, че няма да ми кажеш нищо за тия бомби, кажи поне какво е това братство?

— Това е първият американски джентълменски клуб. Съществува от доста време.

Но по някаква причина любовницата на бивш комунистически шпионин бе дошла чак от Сибир, за да рови в забравените им архиви.

Лаптопът сигнализира за входящ имейл. На екрана се появи отговорът на Едуин Дейвис, началника на президентската канцелария:

Имотът във Вирджиния се води собственост на Брадли Чарън, загинал при самолетна катастрофа през 2002 г. От търсене в интернет може да се установи, че децата и втората му съпруга никак не са се разбирали. Текач делби на наследството, водят се съдебни дела и обжалвания, семейството е на практика в несъстоятелност. Преди шест години част от къщата е била разрушена от пожар. Определено умишлен, вероятно причинен от някое от децата, но нищо не е могло да се докаже. Затова застрахователният иск не е бил уважен и оттогава имотът е оставен да се руши. Има неплатени данъци за стотици хиляди долари. Неотдавна властите в окръга са предприели стъпки да го продадат на търг. Надявам се това да ви е от полза.

Беше от полза, и то съществена, защото представляваше така нужната отправна точка. Тя написа „Брадли Чарън“ в Гугъл и зачака.

42 800 резултата.

Стесни търсенето, като добави „Вирджиния, имотни дела“ и „Синсинати“.

Още на първата страница излязоха няколко вестникарски статии.

Чарън се оказа доктор по политология, наследник на стар род, чиито корени можеха да се проследят до преди Войната за независимост. През годините бе заемал постове на ректор, декан и президент на три колежа и бе имал репутацията на високообразован човек. Бе се женил два пъти. От първия си брак, продължил четирийсет години, бе имал три деца; вторият издържал едва пет и от него произтекли само неприятности — вдовицата му твърдяла, че има право на цялото му наследство.

Явно семейството на Чарън не беше спечелило нищо от съдебните битки. Делата се подхвърляха насам-натам, като до момента нямаше правно становище.

— Откакто къщата изгоряла — каза Стефани, — наследниците просто я изоставили. Застрахователната компания категорично отказала да плати, а никой не бил склонен да вложи и цент в имота.

Явно не са подозирали за архива, иначе са щели да го приберат. Тези книги и ръкописи струват цяло състояние.

— А откъде знае за тях нашата гостенка?

Още един линк в търсачката привлече погледа ѝ и тя кликна върху него.

Некрологът на Чарън. Оказа се погребан недалече от имението, в семейния парцел на гробището край Манасас. В некролога се описваха семейството и връзките им с местната общност, но особено интересен ѝ се стори последният абзац:

Той беше уважаван член на Братството на Синсинати, отговарящ за разширяването на научната библиотека. Целия си живот бе посветил да напомня на Америка за дълга ѝ към героите на Революцията. Сред носачите на ковчега на погребението ще бъде сегашният президент на братството.

— Май всички пътища водят към това братство — каза Люк. Тя кимна.

— Предполагам, че знаеш какво правим оттук нататък?

За знаене, знаеше.

Но по-важно бе да разбере какво ставаше в този момент в Сибир.

Малоун никак не харесваше ситуацията. Зорин изглеждаше твърде уверен, ако се съдеше по хладната пресметливост, съчетана с презрение, изписана на лицето му.

Аз съм ви длъжник и смятам да си върна дълга.

Бяха го отвели в къщата, а голият Белченко продължи невъзмутимо банята си. Двамата му похитители го подкараха към студено подземие и го затвориха в едно помещение без прозорци. Свалиха палтото му, взеха му пистолета и го приковаха с белезници за тази тръба. По някаква причина не се сетиха да му вземат портфейла от задния джоб и това недоглеждане му даваше надежда.

Трябваше му просто известно време да остане сам. Както и стана.

Зорин се беше качил горе. Звукът от затварящата се врата бе знак да действа. Той се изви на една страна, плъзна окованите си ръце надолу по тръбата и използва луфта във веригата на белезниците, за да се пресегне и да измъкне портфейла от задния си джоб. Вътре веднага намери шперца. Белезниците бяха с проста ключалка, която не би трябвало да го затрудни особено.

Чу се отваряне на врата, забързани стъпки надолу по стълбището и пред него се появиха онези двамата — едри, небръснати, с азиатски черти и рамене на борци. Той извади шперца от ключалката и го стисна в дланта си.

Без да губят време, двамата се нахвърлиха върху него и го заудряха с юмруци в корема. Нищо не изпука, може би нарочно внимаваха. Както бе намекнал и Зорин, те бяха дошли да се позабавляват. Малоун се бе подготвил за ударите, но въпреки това го заболя. Мъжете свалиха палтата си, запретнаха ръкави до лактите и се приготвиха да продължат. И двамата бяха усмихнати, уверени, че нищо не може да им направи.

— Момчета, много сте куражлии, докато съм с вързани ръце — опита той. — Развържете ме и да се разберем като мъже.

В отговор единият заби в стомаха му юмрук с размерите на детска глава.

Малоун си каза: „Е, какво пък?“, подпря се с гръб на тръбата и стовари с все сила десния си крак в коляното на руснака. Той изрева и се строполи на пода. Другият мъж замахна да го удари, но Малоун беше готов — хванат с две ръце за тръбата, той заби петите си в гърдите на нападателя и го отхвърли назад.

Първият се надигна от пода, като разтриваше коляното си. В очите му светеше дива омраза.

Съмнително беше дали ще успее да удържи атаката им достатъчно дълго, за да освободи ръцете си от белезниците; двамата бяха готови да го нападнат отново, този път едновременно. Малоун си каза, че след няколко удара по главата ще бъде достатъчно зашеметен, за да го довършат необезпокоявани. Защото те вече не играеха на дребно. Искаха го мъртъв.

Два оглушителни трясъка разцепиха въздуха в подземието. Мъжете се строполиха на пода като марионетки с прерязани конци. Зад тях, в подножието на стълбите, беше застанал Вадим Белченко. Старецът беше по риза с дълги ръкави и джинси, които щяха да му паднат, ако не бяха пристегнати с колан на кръста. В ръка държеше беретата на Малоун.

Белченко пристъпи към двата трупа. Лицето му беше още по-бледо и изпито, отколкото в банята; белезникавите му очи гледаха безизразно.

— Нали ти казах, че още ме бива да стрелям.

— Защо ги уби?

Белченко извади от джоба си ключ и му го подхвърли.

— За да ти помогна. Защо иначе?

Малоун хвана ключа във въздуха и освободи китките си от белезниците.

— Чух какво ти каза Зорин. Нали ти е ясно, че той е побъркан?

— Аз си мислех, че двамата сте съюзници. — Дулото на пистолета все още сочеше към него; Малоун пристъпи крачка напред и попита: — Какво, и мен ли ще убиеш?

Белченко му подаде пистолета.

— Намерих го горе. Надявам се, нямаш нищо против, че го взех.

— Напротив, много се радвам. Тъкмо се чудех как да се отърва от тия двамата.

— Тези хора са фанатици. Живеят долу в селото и Зорин е техният идол. Заедно поддържат един идеал, който никога не е съществувал.

Малоун трябваше да тръгва. Мисията му бе изпълнена. Но от нея междувременно бе произтекла друга, в която централна фигура беше един обсебен мъж.

— Към какво се стреми Зорин? Каза ми, че имал дълг, който трябвало да изплати.

— Така е. Наумил си е, че дължи нещо на Щатите.

— И ти какво му каза?

— Ако не му бях казал онова, което искаше да знае, той щеше да ме убие. Ако го бях излъгал, щеше да се добере сам до истината, след това да се върне тук и да ме довърши. Затова реших да му я кажа. Но се съмнявам, че тя вече има някакво значение. Толкова време е минало. Не е останало нищо за откриване.

Малоун реши, че за момента един въпрос е най-важен.

— А защо разговаряш с мен сега?

— Защото никога не съм бил идеалист. Родих се в една порочна прогнила система и се научих да оцелявам. В крайна сметка бях избран да пазя комунистическите тайни, важен бях за режима. Те ми гласуваха доверие и аз гледах да го запазя. Но тях вече ги няма. Онова, което Зорин е намислил, е безумие. Нищо няма да постигне. Така че, ако приемем, колкото и да е малко вероятно, че тази опасност все още съществува, реших да ти спася живота и да ти кажа истината. — Белченко помълча, после продължи: — Ти ме пита към какво се стреми Зорин.

Малоун кимна.

— Бомби. За чието съществуване никой не знае.

Стефани и Люк слязоха от таксито пред Андерсън Хаус. Величествената сграда от сивкав варовик се намираше на Масачузетс авеню, само на няколко преки от Дюпон Съркъл, в сърцето на дипломатическия квартал. Построена от американски бизнесмен на име Андерсън, една от най-големите и разкошни резиденции във Вашингтон била замислена като място за пищни приеми, както и за показ на богатата му колекция от мебели и произведения на изкуството. Когато Андерсън починал през 1937 г., неговата вдовица дарила сградата на група хора, които били скъпи на сърцето ѝ.

На Братството на Синсинати.

Лошото отношение на Америка към ветераните от войните е било постоянна тема още през XVIII в. Към 1783 г. повечето офицери от Континенталната армия не били получавали заплати от четири години. Естествено, недоволството било повсеместно. Носели се слухове, че всеки момент армията щяла да бъде разпусната, а дължимите суми щели да останат неизплатени. Трябвало лично Джордж Вашингтон да се намеси, за да охлади страстите. И тогава генерал Хенри Нокс се запалил от идеята да сформира братство, което да защитава колективните интереси на офицерския корпус. Това било начин да канализира в конструктивна посока натрупания сред офицерите гняв и идеята му бързо намерила подкрепа.

Името на братството дошло по естествен начин.

За образования човек на XVIII в. латинските класици били основен източник на информация. Луций Квинкций Цинцинат бил римски патриций от V в. пр.н.е., който предпочитал да живее в усамотение. Когато над Рим надвиснала заплаха от война, Сенатът гласувал да му се даде абсолютна власт за срок от шест месеца, за да се справи с кризата. Победата дошла само след две седмици и Цинцинат, позовавайки се на общото благо, гражданската си доблест и лична скромност, се оттеглил от поста и се завърнал във фермата си. Неговият пример подходдал перфектно на офицерите от

Континенталната армия. Девизът на братството отразявал тази самоотверженост:

Omnia reliquit servare rempublicam.

Той се лиши от всичко, за да спаси републиката.

Почти половината от наброяващия 5500 души по онова време офицерски корпус се включили в братството. Вашингтон бил избран за негов пръв председател — пост, който запазил до смъртта си през 1799 г., след което бил наследен от Александър Хамилтън. Общо двайсет и трима от подписалите Конституцията били негови членове. Град Синсинати в Охайо бил наименуван в чест на братството; негов член бил и първият му губернатор, който се надявал и други да последват примера му и да заселят Запада. Членството винаги се определяло по полов признак и наследство. Първоначално имали право да членуват всички офицери в Континенталната армия. След като някой от тях починал, на негово място бивал приет първородният син, по един от семейство. При липса на такъв можел да кандидатства роднина по пряка линия.

Една традиция, която продължаваше до ден-днешен.

Стефани знаеше всичко това, понеже покойният ѝ съпруг беше членувал в клона на братството за щата Мериленд. Първоначално във всяка от тринайсетте колонии имало сформирана местна група. Прадедите на Ларс Нел се включили във Войната за независимост от Мериленд, а един от тях бил сред основателите на братството. Когато видя онази книга под стъкления похлупак, в съзнанието ѝ нахлуха спомени. Съпругът ѝ не беше човек, който лесно се поддаваше на емоции. Навъсената му необщителност беше нещо, с което бе принудена да се примири и за което съжаляваше, след като той посегна на собствения си живот. Ларс не се палеше лесно, но едно от малкото неща, които му носеха радост, беше това членство.

Тя погледна часовника си. 9:05 сутринта. Преди да излезе от хотела, бе преровила интернет страницата на братството и бе установила, че библиотеката на Андерсън Хаус отваря в девет, но посещенията с придружител в останалата част на сградата започват едва следобед. Балната зала се даваше под наем за светски събития; самата тя бе присъствала на няколко такива през годините.

Едно от тях се бе запечатало в съзнанието ѝ.

Август 1982 г.

Бяха минали шест месеца от разговора ѝ с президента Рейгън. Междувременно четири пъти бе посетила Рим, за да се среща с папата; двамата се бяха сблизили, дори сприятелили. С Йоан Павел Втори имаха много общи интереси, говореха си за опера и класическа музика, каквато и двамата обичаха.

Два месеца по-късно Рейгън и папата се срещнаха на четири очи във Ватикана. Много неща се случваха в Източна Европа по това време; ситуацията се променяше с всеки изминал ден и тя беше опиянена от възможността да бъде част от историята.

Тази вечер тя беше на прием по покана на Държавния департамент. Сред гостите имаше много малко познати лица. И едно твърде познато: на Джордж Шулц. Държавният секретар на Съединените щати.

— Виждам, че си получила поканата ми — каза ѝ той, като се приближи до нея.

Шефът ѝ беше икономист и учен, ползващ се с добро име в частния сектор. Освен това бе успял да заеме цели три длъжности в администрацията на Никсън, а това беше четвъртият му правителствен пост.

— Не знаех, че поканата е от вас — отвърна тя.

— Да излезем за малко в Зимната градина — каза Шулц, като ѝ направи път да мине пред него.

Френски прозорци по протежение на една цяла стена от огромната бална зала водеха към покрита веранда, от която се слизаше в двор, пълен със статуи и водно огледало в средата. Тясната правоъгълна галерия беше украсена със стенописи и мраморни колони. Подът беше от полиран мрамор, гладък като стъкло, а таванът изрисуван като звездно небе. Той ѝ направи знак с ръка и двамата влязоха в неголяма стая в единия край на верандата, в която имаше маса за хранене и столове.

— Искам да знаеш, че „Пас напред“ продължава — продължи тихо той. — Всъщност дори ескалира.

Очевидно новият ѝ шеф беше в течение. Само преди броени дни Шулц бе обявил публично, че приоритет на Държавния департамент ще бъдат дипломатическите контакти с Европа и Съветския съюз.

Преди да напусне, Хейг бе предизвикал смут с изказването си, че един предупредителен ядрен изстрел в Европа би бил добро възпиращо средство по отношение на Москва. Подобна открита враждебност противоречеше на всичко онова, което президентът се опитваше да постигне. В отговор на обявеното в Полша военно положение Вашингтон бе наложил забрана на американски компании и техните европейски филиали да участват в строителството на газопроводи от Сибир за Западна Германия. Европейските лидери бяха протестирали енергично срещу тези санкции, тъй като засягаха собствените им финансови интереси. С изказването си Хейг не бе допринесъл особено за спадане на напрежението.

— Президентът ми каза за твоята специална мисия — каза Шулц. — Тя е част от неговия стратегически план, нали? Той има нужда от помощ. Търси партньори. Не хора, с които да се съветва, а такива, които да го следват. Искам да знаеш, че очаквам от теб същото.

— А знаете ли целта?

— Да, и мисля, че знам как да стигна до нея. Рейгън ми каза, че всички важни решения в областта на външната политика ще взема сам, а подробностите по тях ще бъдат моя отговорност. — Шулц помълча малко, после продължи: — Особено по отношение на „Пас напред“.

— И се отчитам директно пред вас, така ли?

Тя не искаше от самото начало да се спречква с този човек. От всичко, което бе чела и чувала за него, той беше добър политически играч. Как иначе би могъл да заеме четири министерски поста?

— Не. Защо да те притискам? Върши си работата и ме дръж в течение, когато е нужно. И двамата работим за президента. Той е шефът. Затова те поканих тук тази вечер. Искях да го чуеш лично от мен. — Той се наведе към нея и прошепна: — И по-добре в Държавния департамент да не ни виждат, че разговаряме помежду си. Смяя да кажа, че следващите пет години ще бъдат интересни.

Както се и оказа.

За втори път папата и президентът се срещнаха лице в лице едва през 1984 г. Междувременно тя се бе утвърдила като основен

проводник на информация между Белия дом и Ватикана.

Това бе първото ѝ идване в Андерсън Хаус след онази лятна вечер през 82-ра.

След разговора ѝ с Шулц той я бе отвел обратно в балната зала, където масите, отрупани с букети цветя, очакваха важните гости. Вечерята беше прекрасна, музиката вълшебна, под сводестия таван се носеха бръмчене от оживени разговори и звън на сребро върху фин порцелан. Хората си разменяха забавни истории. Тогава всичко ѝ се струваше толкова окуражаващо; самите звуци от приема се бяха запечатали като мелодия в паметта ѝ. Тя все още пазеше поканата — спомен за времето, когато бе привлечена на работа лично от президента на Съединените щати, а държавният секретар беше неин доверен съюзник.

Каква разлика между онази вечер и сега, когато вече я бяха обявили за излишна...

Двамата с Люк минаха през сводестата порта с двойни врати от ковано желязо и продължиха по извитата алея, която минаваше през две арки и завиваше под колоните пред главния вход; от двете им страни се издигаха симетрично извитите двуетажни крила на сградата. Почти трийсет и пет години бяха минали от онази вечер. Джордж Шулц отдавна го нямаше. Рейгън и Йоан Павел бяха покойници. Останала бе само тя — опитен разузнавач от световна класа, смятана от мнозина за една от най-добрите в шпионската професия. За жалост, всичко това не означаваше нищо за новия президент и неговия министър на правосъдието. Скоро щеше да бъде безработна. Но една мисъл не ѝ даваше покой.

Зорин иска да си отмъсти.

Езерото Байкал

Малоун ясно чу казаното от Белченко и си даде сметка, че старецът е напълно сериозен. Той не беше готов за подобни разкрития и го изгледа смаян.

— Какви бомби, за които никой не знае?

— Нас са ни учили, че Америка е врагът. Че всичко американско противоречи на нашия начин на живот. И че наш дълг е да бъдем готови за битка с този враг.

— На нас ни разправяха същото за вас.

— И се питам: защо това взаимно недоверие? Не можехме ли да живеем заедно като приятели? В банята ти казах, че всяка история има начало, среда и край. Историята на комунизма започна през хиляда деветстотин и седемнайсета с болшевишката революция. Това бе началото. Средата продължава до ден-днешен. През това време се изредиха Сталин, Хрушчов, Брежнев, Горбачов, Елцин, Путин. Сегашното правителство с нищо не е по-добро. Катастрофа след катастрофа. А такива като Зорин не забравят на какво са научени. За него Америка продължава да е врагът. Само че сега мотивите му са различни. За него краят на историята не беше тогава, а сега.

— Той ми каза, че командвал част на Спецназ.

— Да. Човекът има умения, които вече над двайсет години не прилага, но които никога не се забравят. Труден противник.

— Бил ли е в Афганистан?

— Пет години. Смята изтеглянето ни от там за предателство към всички загинали. С което не съм съгласен. Тази война трябваше да приключи. Но когато Съветският съюз рухна, тогава и двамата разбрахме какво е предателство. Спецназ станаха жертва на същата корупция, безпаричие и сломен дух като всички останали. Много от кадрите ни отидоха да работят за мафията.

— Но не и Зорин.

— Тогава не, но в крайна сметка и той отиде при тях. Всички се продадоха в един или друг момент. Но като цяло Зорин служеше на

родината си, не на рублата. И когато вече нямаше родина, той просто изчезна.

И така е избегнал катастрофите, връхлетели Русия след 1991-ва, помисли си Малоун. В Чеченската война Спецназ позагубиха страховитата си репутация, след като претърпяха редица поражения от партизаните. Спомни си, че някъде бе чел за изстребена цяла армейска част. После дойде 2002-ра със заложническата криза в онзи московски театър, и 2004-та, с Беслан. В първия случай Спецназ провалиха спасителната операция, а във втория обстрелваха училището с ракети и танкове, като предизвикаха повече жертви от самите терористи. Липсваше им финес. Останало им бе само грубо незначитане на човешкия живот, особено този на техните сънародници.

— Александър е човек с цел — каза Белченко. — Дълги години е живял тук. Но през цялото време злобата в него е отлежавала и зреела. Като всички командоси от негово време той притежава забележителна инициативност.

Малоун трябваше да научи повече за тези оръжия, затова насочи разговора към изясняване на основното.

— Трябва да ми кажеш какво става тук.

Белченко се облегна на една от железните колони, които поддържаха къщата.

— Не знам всички подробности. Сигурно това ще ти се стори странно с оглед на цялостната ми кариера. Така или иначе, Спецназ имаха достъп до малки преносими ядрени взривни устройства — РА-сто и петнайсет. Бяха скрити на тайни места, далече едно от друго.

Малоун бе чувал за тези скривалища, разпръснати из цяла Западна и Централна Европа, Израел, Турция, Япония, дори Северна Америка. В тях се съхраняваха оръжия и радиооборудване, които да се използват от изнесени напред части в случай на война.

— Спомням си едно такова в Швейцария — каза той. — Щом го откриха, го обляха с водно оръдие и то се взриви. Било минирано.

— До това и други скривалища ги отведоха разкритията на Митрохин. Този човек е предател. Нямаше право да разкрива всичко. Наш дълг е да пазим тези тайни.

— И какво значение имаше това?

— Имаше. За мен. За такива като Зорин. Вярвахме в онова, което вършехме. Дори когато държавата ни сдаде багажа, дългът ни към нея

остана.

— Защо тогава разговаряш с мен? Защо току-що уби двама души? Какво се промени?

— Зорин е забравил за какво се борим. Принизил се е до равнището на ония, които в крайна сметка ни доведоха до провал. На хора като Сталин, Берия, Брежнев, Андропов, на така нареченото партийно ръководство. Това бяха опортюнисти, които вярваха само в себе си. Зорин е станал като тях, макар че едва ли го съзнава.

— Казваш, че в едно от тези скривалища има ядрена бомба?

— Казвам ти, че в много от тях имаше. Но теб те интересува едно. Останалите са безобидни.

— Какво трябва да знам?

— Зорин пътува за Канада. Издирва човек на име Джейми Кели. Американец, някога работил за КГБ. След като през деветдесет и първа настъпи краят, Кели се покри. Но той знае местонахождението на скривалище, в което може би е скрита една РА-сто и петнайсет, която би могла все още да е годна за ползване.

— Тези неща нямат ли нужда от непрекъснато захранване?

— Имат. Но ако са получавали такова захранване, нищо не им пречи да работят. Нашите инженери ги бяха разработили да издържат дълго време, скрити на сигурно място.

Малоун моментално усети как го обзема съмнение, и с право. Този човек беше прекарал целия си живот в измами, защо сега би казвал истината?

— Какво смята да направи Зорин с тази бомба?

— За жалост, не го сподели с мен, което е разбираемо.

— А какво всъщност искаше от теб?

— Името и местонахождението на Кели. Виждаш ли, след края на Съветския съюз бе взето решение да не се разкрива никаква информация за тези скривалища. Ако откриеха такова, то щеше да се взриви и да запази тайните си. Само че предатели като Митрохин провалиха стратегията. Но онова, което малцина знаеха, бе, че в някои от скривалищата имаше ядрени оръжия.

— И ти не знаеш къде се намира това конкретно скривалище?

— Тази информация така и не стигна до мен. Но Джейми Кели знае. Чувам, че бил още жив.

Някакъв шум над главите им наруши тишината.

— Прилича на автомобил — каза Малоун и тръгна към стълбите с пистолет в ръка.

Белченко го последва, като преди това взе пушката на един от убитите.

— Ще ти трябва ли това нещо? — попита Малоун.

— Много е възможно.

Той грабна палтото си и го облече, докато се качваха нагоре по стълбите. Озоваха се в някаква кухня. Лампи осветяваха пространството около сградата. През един от прозорците Малоун видя трима мъже с вълнени скиорски шапки да се отправят към къщата.

Чу и познатото щракване на затвори на автоматични пушки.

Стефани влезе в Андерсън Хаус, следвана от Люк. От 30-те години на миналия век къщата служеше за централа на Братството на Синсинати, макар че физическото му присъствие не личеше по нищо. Основно сградата се ползваше за музей на колекцията от картини и скулптури на семейство Андерсън, а офисите на братството бяха сместени в подземие. Тя го знаеше от съпруга си. Както бе казала и на Люк, това беше едно от най-старите патриотични сдружения в страната, първата американска организация с онаследяемо членство, поставила си за цел да съхрани паметта за Войната за независимост. И членовете ѝ гледаха сериозно на тази задача.

На подземния етаж се намираше една от най-богатите сбирки от книги и ръкописи от онази епоха. Тайното хранилище във Вирджиния ѝ се бе сторило особено ценно и тя все още се питаше дали някой изобщо знае за съществуването му. Стефани показа на една разпоредителка служебната си карта от отряд „Магелан“ и двамата бяха отведени до офисите на подземния етаж.

Докато отиваха към стълбите, тя забеляза, че почти нищо не се бе променило. От входа се бяха озовали в продълговатото фойе с извита стълба към горния етаж; право напред бяха балната зала и библиотеката. Същото спиращо дъха изобилие от изкуство, уникални мебели, мрамор и стенописи, дори същата едва доловима миризма на стара къща, която бе усетила преди.

Макар в днешно време братството да беше само една от многото организации с идеална цел, през 80-те години на XVIII в. то далеч не бе изглеждало толкова безобидно. По онова време един военен орден се възприемал от мнозина като заплаха. Страхът бил разбираем, ако се има предвид безочливата арогантност на британската армия, която за мнозина колонисти била единственият досег с военна организация. Пък и тази онаследяемост на правото на членство подозрително намирисвала на зараждаща се аристокрация. За младата нация самата идея за благородничество предизвиквала отвращение. Няколко щата и

дори самият Конгрес обмисляли забрана на братството. Единствено присъствието на Джордж Вашингтон успокоявало духовете.

Тя си спомняше с каква радост покойният ѝ съпруг се бе включвал в годишните сбирки. Самият той беше запален любител историк и притежаваше солидна лична библиотека от книги за колониалната епоха. Тя я бе наследила и томовете все още красяха къщата ѝ в Джорджия.

— Жестоко място! — възкликна Люк. — А ти явно знаеш къде отиваш.

Тя се усмихна на опита му да изкопчи информация.

— Това е, защото съм по-стара от теб.

— Ясно, разбрах. Ще говорим, когато си готова.

Откриха библиотеката в подземие — просторно помещение, застлано с мокет, със звукопоглъщащи стени и таван и със солидни метални стелажи, натъпкани с книги и ръкописи. В средата му бяха наредени три масивни дървени маси; във въздуха се носеше сладникавата миризма на овехтяла хартия и кожени подвързии. Очакваше ги дребен мъж на петдесетина години, който се представи като Фриц Стробъл, уредник на музея и библиотеката. Стефани му разказа за откритието, на което се бяха натъкнали във Вирджиния.

— Собственикът на къщата, Брад Чарън — започна Стробъл, — през целия си съзнателен живот беше член на братството. Не е изненадващо, че е натрупал такава колекция.

— И я е скрил на сигурно място.

— Господин Чарън беше леко ексцентричен. Но обичаше Америка и братството.

— Умрял е внезапно, така ли? — попита тя, макар вече да знаеше отговора.

— Самолетна катастрофа. Бях на погребението му. Тъжна история. После четох за някакви имотни дела между наследниците, но това беше отдавна.

Повече от двайсет години в шпионския занаят я бяха научили на много неща: на политика от позиция на силата, на скрита дипломация и, при нужда, на известна доза двуличие.

Беше си имала работа с разнообразие от човешки типажии от всички краища на света и бе взела повече решения на живот и смърт, отколкото можеше да преброи. Като през това време бе развила

определени умения, едно от които бе да гледа внимателно и да вижда всичко. Тя не спираше да се изумява колко малко забелязваха повечето хора от заобикалящата ги среда. И тази им неспособност не се обясняваше с някакъв нарцисизъм или его, а с просто безразличие.

За Стефани Нел нищо не оставаше незабелязано.

Например това, че ръцете на Стробъл трепереха. Не само лявата или дясната, което можеше да бъде знак за физически проблем, а и двете. Също и струйката пот, която се стичаше отстрани на челото му и блестеше на ярките люминесцентни лампи. В помещението не беше горещо, по-скоро достатъчно хладно, за да се чувстват двамата с Люк удобно в дебелиите си палта.

— От кое ведомство казахте, че сте? — попита той.

— От Министерството на правосъдието.

— И какво точно ви води тук?

Тя реши да отговори уклончиво.

— Трябва да съобщим за намерения архив. Там има книга уникат, в нея подробно се описва основаването на братството.

Тя му показва една от снимките, които бе направила с телефона си малко преди да си тръгнат от Вирджиния.

— Това е оригинално издание от дневника на основаването ни — каза Стробъл. — Малцина от нашите членове притежават екземпляр. Не знаех, че и господин Чарън е бил сред тях.

— Сега може да бъде ваш — каза Люк.

— Благодаря ви за информацията. Но ако ме извините, имам работа, която изисква цялото ми внимание. В понеделник вечер има прием по случай встъпването в длъжност на новия президент, така че подготвяме балната зала.

— Нещо голямо?

— Самият президент няма да участва, но ни казаха, че вицепрезидентът и част от кабинета ще присъстват.

Люк се бе отдалечил в отсрещния край на помещението зад гърба на Стробъл, давайки си вид, че оглежда книгите, но й хвърляше многозначителни погледи, които потвърждаваха собствените й съмнения. Стробъл лъжеше.

Тя огледа залата и видя малкото тъмно кълбо, закрепено под окачения таван в един от ъглите. Охранителна камера. Нищо чудно. Вероятно цялата резиденция беше под наблюдение.

— Бившият ми съпруг Ларс Нел е бил ваш член.

Тя се надяваше с тази дребна подробност да предразположи Стробъл, но той не реагира.

— В Мериленд — продължи тя. — Двамата с него сме идвали няколко пъти тук, в Андерсън Хаус.

Все още никаква реакция. Но Люк схвана намека.

— Може да отидете и да приберете онези книги от имението на Чарън — каза той.

— Как така? Както сам казвате, те са в имението. Това би било кражба!

— Само ако ви хванат — каза Люк. — Но аз не мисля, че някой ще има нещо против. Те са там от доста време. Нека това си остане между нас.

— Боя се, че тук не постъпваме по този начин.

Очевидното напрежение в гласа на Стробъл може би се държеше на факта, че тези хора от Министерството на правосъдието му се бяха изсипали без предизвестие в петък сутрин, за да задават въпроси. Или пък на нещо друго.

— Като си помисля — внезапно каза той, — може да сте прав. Тази библиотека може да се окаже важна. Господин Чарън е финансирал придобиването на много от книгите и документите, които виждате наоколо. Самият той беше страстен колекционер. И вероятно би искал онова, което е успял да събере, да дойде при нас.

Интересна промяна на тона. Бе станал някак по-уверен, по-малко притеснен. Стробъл посегна към една от масите и взе бележник и писалка.

— Кажете ми точния адрес.

Тя му го продиктува и той започна да пише. После каза:

— Вижте дали е така.

Подаде ѝ бележника. Тя прочете написаното.

Рускиня в помещението на охраната на втория етаж, веднага след кухнята, с пистолет. Каза ми да ви отпратя, иначе щяла да убие пазача.

Тя кимна и му подаде бележника.

— Вярно сте го записали. Стара къща насред полето. На ваше място веднага бих тръгнала за натам. Студът не се отразява много добре на тези книги.

— Така и ще направим.

Тя му благодари за отделеното време, след което двамата с Люк се насочиха към стълбището по един коридор без прозорци, но и без камери.

— Аня Петрова е тук — каза му тя. — На втория етаж, в помещението на охраната, веднага след кухнята. Когато се качим до партера, се разделяме. Тя ще знае, че идваш. Навсякъде има камери.

— Няма проблем. Имам да ѝ връщам.

Качиха се обратно на приземния етаж и влязоха във фойето. Същата разпоредителка, която ги бе упътила, беше пак там, застанала зад гишето си. Стефани зави надясно и тръгна право към нея. В това време Люк с бързи крачки се насочи към стълбището в другия край на фойето.

Разпоредителката стана и се провикна след него:

— Съжалявам, не можете да...

Стефани спокойно разгърна палтото си и ѝ показа кобура с беретата.

На лицето на жената се изписа шок. Стефани вдигна показалец пред устата си. После продължи да крачи напред.

Малоун трябваше да докладва на Стефани Нел. Това нещо се оказа по-голямо, отколкото бе очаквал, а може би по-голямо и отколкото самата тя си бе представяла. Когато му се обади, за да го наеме, тя знаеше само, че руснаците са поискали помощ, за да открият Белченко, и че Котън би могъл да се натъкне на Зорин. За жалост, нямаше мобилен телефон, а в момента трима мъже с пушки бяха блокирали изхода от дачата.

Белченко изглеждаше напълно невъзмутим.

— Този автомобил е Козлик. Това означава Яре. Военно производство. Тия хора са тук по заповед на Кремъл. Аз ще се оправя с тях. Мини през задната врата, натам по коридора. И върви да намериш Джейми Кели в Канада.

— Ти така и не ми каза къде...

— В Шарлъттаун. На остров Принц Едуард. Все още работи в местния колеж.

— Нека да го търсим заедно — каза той.

Но Белченко не му обърна внимание. Той отвори вратата и откри огън с пушката. Къщата се огласи от изстрели. Малоун се хвърли напред, обви ръце около стареца и го бутна встрани; двамата паднаха тежко на пода точно когато онези откриха насрещен огън.

— Ти луд ли си?! — изкрещя той.

Градушка от куршуми изплющя по стените на къщата. Външната каменна фасада осигуряваше някаква защита, но не и прозорците, които се пръскаха един по един, обсипвайки вътрешността с трески и стъкла. Малоун чакаше шанс да се намеси.

— Повалих единия — съобщи Белченко.

Отвън беше паднал мрак; нощта идваше рано в сибирската зима. Което щеше да им помогне при бягството. Проблемът беше да се измъкнат от дачата, без да бъдат застреляни. Стрелбата отвън престана.

И Котън знаеше защо. Смяна на пълнителите.

Коего нямаше да отнеме много време, затова той изправи Белченко на крака и двамата се затичаха приведени по коридора към вътрешността на къщата. Един от мъжете се появи на вратата за кухнята. Малоун се извърна и стреля. Мъжът се строполи на пода. Малоун се наведе, взе пушката му и с радост установи, че е със сменен пълнител.

Да, това наистина можеше да потрябва. Той се върна в коридора, като очакваше да види там Белченко, но от стареца нямаше и следа. На приземния етаж светеха няколко лампи, а през прозорците отвън се виждаше само черен мрак. Той пхна беретата в кобура под палтото си и тръгна напред с насочена пушка, опрял приклада плътно до рамото си. Коридорът свършваше след около пет метра пред друга врата. Тишината кънтеше в ушите му. Той се спря и се заслуша в ударите на сърцето си, като се опитваше да ги забави с усилие на волята. Колко ли пъти досега се бе озовавал в подобни ситуации? Едва ли можеше да ги преброи.

През отворената външна врата и разбитите прозорци нахлуваше леден въздух и дъхът излизаше като пара от устата му. Той бе напуснал отряда тъкмо за да не се излага на подобни рискове; отказал се бе от длъжността си на командир във Военноморския флот, подал си бе оставката като служител на Министерството на правосъдието, продал бе дома си и се бе преместил да живее в Копенхаген. Двайсет години във флота и десет като агент в отряда бяха останали зад гърба му. Целта бе да промени изцяло начина си на живот. За жалост, предишният му свят го бе застигал отново и отново след пенсионирането, докато накрая бе решил, че би било редно поне да му плащат за труда. Хубавото в този случай бе, че задачата беше пределно проста: да дойде, да види обекта и да си тръгне. Но вместо това се бе набъркал в такава каша с международни измерения, че се съмняваше дали ще може някога да се оправи.

Той продължаваше да се придвижва по коридора; дъските скърцаха под тежестта му, а протритият килим не успяваше изцяло да заглуши стъпките. И изведнъж се сети за Гари. Синът му растеше бързо, скоро щеше да завърши гимназия и вече се питаше кой път да поеме в живота. Той му бе намекнал за кариера във флота, по стъпките на баща му и дядо му. Бившата му жена не беше запалена по тази идея,

но двамата се бяха разбрали да оставят момчето само да реши. Животът беше достатъчно сложен и без родителска принуда.

А Касиопея? Малоун се запита къде ли се намираше и какво ли правеше в този момент. Улавяше се, че все по-често мисли за нея. Връзката им бе приключила, на последния му опит да се свърже с нея бе отговорила кратко и ясно:

Остави ме на мира.

И той я бе оставил. Но му липсваше. Нямахше как иначе — беше влюбен в нея.

Коридорът свърши. Той се опря с гръб в стената и леко се залюля на пръсти. Затаи дъх, като гледаше ритъмът на белите му дробове да не съвпада с този на краката. Този трик неведнъж му бе спасявал живота. След което внимателно надникна иззад касата на вратата.

Видя обширен салон с висок сводест таван, в дъното с камина, в която догаряха почернели пънове. Цяла стена от прозорци гледаше вероятно към езерото. Лампа светеше на далечна масичка и хвърляше жълтеникав ореол наоколо. Салонът беше обзаведен аскетично с чамови мебели; един диван и няколко кресла бяха подредени с лице към прозорците. При нормални обстоятелства това би било доста уютно местенце, но сега Малоун се чувстваше като в капан. В далечния ъгъл имаше затворена врата, а до нея стоеше Белченко.

— Това ли е изходът — попита Малоун.

Белченко кимна.

— Теб чакам.

Старецът беше застанал наполовина в сянката, напрегнатият му поглед сигнализираше за опасност. Нещо не беше наред. И тогава той видя какво. Белченко беше без пушката си.

— Къде ти е оръжието? — попита той.

— Нямам повече нужда от него.

Думите излизаха тихо и някак забавено от устата му, сякаш си бе глътнал езика. Или може би...

— Да минем от другата страна — каза Малоун.

— Това е невъзможно...

От тъмнината се разнесоха изстрели, Котън се хвърли по корем на пода между канапето и големите прозорци. Още във въздуха погледът му долови движение: човешка фигура изскочи от сенките. Той стреля в тази посока. Фигурата се блъсна в стената, после се

свлече на пода. Той се пресегна към масата и я изправи като щит върху едната ѝ страна. И се заслуша.

Тишина, ако не се броеше воят на вятъра отвън. Трима мъже бяха пристигнали с Ярето. И тримата бяха извън строя. Той бавно се изправи на крака, без да сваля оръжието и без да вдига пръст от спусъка. От отсрещния край на салона чу изохкване и тих вик на болка. Котън се затича натам.

Белченко лежеше на пода. Тялото на стареца беше надупчено от куршуми. Явно първите няколко изстрела бяха насочени към него.

— Теб ли чакаше? — наведе се над него Малоун.

— За съжаление — успя да изрече Белченко. — А така... ми се искаше да се махна от тук... Май повече не съм... им нужен. Сигурно сами са... стигнали до истината...

Раните му изглеждаха тежки.

— Не мога да ти помогна — каза Малоун.

— Знам. Върви. Остави ме... да умра в мир...

Дишането на Белченко бе станало плитко и накъсано, задавено от кашлица. Повърна кръв. Това не беше добре. Белият му дроб беше пронизан от куршуми.

— Излъгах те... преди малко. Знам плана на Зорин. Десетилетия наред... търсехме слабите ви места. И накрая открихме едно. Мат... в два хода. Но така и не намерихме повод... да го използваме. Нулевата... поправка. Там е слабото ви място.

Белченко се опита да каже още нещо, но от гърлото му излезе гъргорещ звук. Очите му бяха изпъкнали, по брадичката му се стичаше кръв. Опитваше се да каже нещо важно, но думите не идваха. Оставаха заклещени някъде между езика и предните му зъби, докато очите му се изцъклиха и тялото му се отпусна.

Малоун провери за пулс. Нямаше.

Мат в два хода? Нулева поправка?

Какво ли можеше да значи всичко това?

Нямаше време да мисли по въпроса. Съзнанието му бе превключило на режим оцеляване. Пристъпи към вратата, отвори я полека и видя, че извежда към площадката пред дачата. Преди да си тръгне, отдели няколко секунди да огледа мъжа, когото бе убил. На средна възраст. Зелена камуфлажна униформа. Черен пуловер. Ботуши на краката. И без бронезилетка. Може би бяха очаквали да намерят

тук лесни жертви. Претърси джобовете му, но не откри нищо, което да издава самоличността му или тази на неговия работодател.

Дали тия хора бяха военни, както бе казал Белченко?

Той се затича, като се оглеждаше за подозрително движение наоколо. В светлината на включилите се прожектори видя Ярето, паркирано на петнайсетина метра по-нататък. Помисли дали да не претърси трупите за мобилен телефон, но си каза, че не би било разумно. Виждаше оградата, тъмните силиуети на дърветата, виждаше и алеята, която водеше надолу по хълма към задигнатия от него камион, и взе решение: *Защо да вървя натам и да измръзна по пътя? Автомобилът е тук и ме чака.*

Той притича до Ярето, видя ключовете на таблото и се метна на седалката под брезентовия покрив. След кратко колебание двигателят запали.

Малоун следваше виещия се черен път към главното шосе. По средата на разстоянието видя чифт фарове да се движат към него в обратната посока. За миг го заслепиха. Той сви вдясно и избегна насрещния автомобил, който беше същият като неговия, а зад предното стъкло се виждаха две тъмни сенки. Малоун излезе на шосето и сви на юг; каросерията се друсаше бясно от скоростта, двигателят виеше. В огледалото видя, че другата кола направи обратен завой и го последва.

Той зърна човешка фигура, надвесена навън през страничния прозорец. И чу тракане на куршуми.

Зорин шофираше на изток по тъмното шосе; Байкал бе останал назад, пред него беше Улан Уде. Градът се бе появил на бреговете на река Уда още през XVIII в., първоначално населен от казаци, а впоследствие и от монголци. Зорин харесваше името, в превод означаваше „Червената река“, съзнателно подбрано да бъде в унисон с официалната съветска идеология. Транссибирската магистрала, както и няколкото големи шосета, които се пресичаха тук, бяха донесли просперитет на това място. Чак до 1991 г. този град с 400 000 жители бе останал затворен за чужденци, което обясняваше защо толкова много от съветските порядки все още процъфтяваха в него.

Рухването на СССР беше отприщило мощен порив за изкореняване на миналото. Всички статуи и бюстове на комунистическите вождове бяха разрушени или осквернени. Дори по едно време се говореше за затваряне на мавзолея на Ленин и погребване на тялото, но, слава богу, тази идея така и не просъществува дълго. За разлика от останалата Русия, която сякаш нямаше търпение да забрави миналото, Улан Уде го помнеше. На централния му площад все още се издигаше най-големият бюст на Ленин в света. Близко осем метра висок, излят от над четирийсет тона бронз. Благодарение на някакво специално покритие тъмната му патина бе устояла на природните стихии, а градината около фундамента беше любимо място за срещи.

В Улан Уде се намираше и най-близкото международно летище, което щеше да стане отправна точка за пътуването му до Канада. Зорин не беше богат. Службата в КГБ му бе носила минимален доход. Когато всичко свърши, той не получи нито пенсия, нито социални помощи. Коего обясняваше защо повечето му колеги бяха предпочели да отидат в престъпните синдикати. Накрая и той се поддаде, но се хващаше на работа главно за местни банди, опериращи в района на Иркутск. Длъжен бе да признае пред себе си, че те се отнасяха прилично с него, плащаха му добре и той успя да събере дванайсет

милиона рубли, които държеше в дачата. Част от тази сума бе отишла за пътуването на Аня, а остатъка смяташе да похарчи сега.

Зорин погледна часовника си. Американецът би трябвало вече да е мъртъв. Бе оставил указания трупът да не бъде открит. Който и да бе изпратил Малоун, щеше да дойде да го потърси.

Преди три дни си бе запазил чартърен полет, но дали щеше да го използва или не, зависеше от разговора му с Белченко. Сега самолетът вече го очакваше в Улан Уде. Той знаеше и крайната дестинация, но за Канада му трябваше виза. Разбира се, нямаше как законно да си извади такава, просто не разполагаше с време. Вместо това си бе изработил алтернатива, а обещанието да даде още пари на чартърната компания му осигури нейното така необходимо съдействие. Само дано Белченко да му бе казал истината.

В съзнанието на Зорин изплува един спомен. Денят, когато за пръв път бе заговорил Аня. Пътуваше по същото това шосе за Улан Уде, за да се наслади на звуците на града — клаксони, двигатели, полицейски сирени, да погледа прегърбените бабушки с техните забрадки и безформени дрехи, да поседи на някоя пейка, заобиколен от мъже с оръфани шуби и изпити, измъчени безизразни лица. Обичаше да се разхожда около базара — една широка павирана улица под тунел от дървета, с два реда потъмнели от времето сергии, на които се продаваха жито, каменна сол, подправки и местни зеленчуци. На някои се предлагаха дрехи и разни промишлени стоки, на други — консерви и свещи. Миризмата на тълпите — тази странна смесица от пот, мокра вълна, чесън, зеле и обработена кожа — му действаше успокоително.

Любимият му ресторант се намирал на една белосана и широка дървена веранда, недалече от паметника на Ленин. Нисък каменен зид го отделяше от базара. Тежки маси от грубо дялани дъски бяха наредени върху пода от отгъпкана земя под тъмния гредоред на тавана. Стените бяха украсени с калиграфски надписи в рамки. Осветлението беше приглушено, човек можеше да намери спокойствие в някой полутъмен ъгъл. През лятото върху зида отвън изнасяха саксии с цветя. Понякога откъм улицата се чуваше тропот от конски копита.

Аня бе влязла в заведението, за да купи бутилка студена вода. Беше облечена в униформата на местната полиция. Имаше чисто естествено лице без грим и заразителен гърлен смях. Светлата ѝ кожа

беше обсипана с лунички. Всичко в нея издаваше интелгентност и реализъм, нехарактерни за младостта ѝ. И някаква загадъчна сила.

Когато я заговори, тя ни най-малко не се смути, а отговори на въпросите му с искреност и откровеност. След това той още няколко пъти я срещна на различни места из града; поразпита за нея и установи, че е уважаван полицейски служител. Говореше се как една нощ, когато някакви мъже нападнали местен клуб, като влезли с колите си направо през витрината и започнали да бият посетителите и персонала, Аня била от първия полицейски екип, пристигнал на мястото, и лично обезвредила с голи ръце четирима от нападателите, като едва не убила двама от тях.

Хората говореха с уважение за нея. Както и за него навремето.

Той си припомни пикантния аромат, който се разнасяше от скарата. Месото беше прясно и сочно, ухаеше леко на дим. Беше я поканил на вечеря.

— Баща ми беше партиен функционер — каза му тя. — Минаваше за важен човек в този град.

— Още ли е такъв?

— Не. Пропа се и умря.

— А майка ти?

— Още е жива и иска да види дъщеря си омъжена с деца.

Той се усмихна.

— А защо дъщеря ѝ не го направи?

— Защото очаквам от живота нещо повече. Когато бях малка, вкъщи имаше плакат от Великата отечествена война. Майка и дете, притиснати един в друг, пред окървавен нацистки щик. Отдолу надпис: **ВОИНИ ОТ ЧЕРВЕНАТА АРМИЯ, СПАСЕТЕ НИ!** Спомням си всяка подробност от този плакат и пожелах да бъда един от тези воини.

Той също си спомняше един плакат от своето детство. Изобразяваше висока снажна жена, забрадена с кърпа, с отворена уста, от която излизаше безмълвен вик. И надпис: **РОДИНАТА МАЙКА ЗОВЕ.**

— Бях тийнейджърка — каза Аня. — Но си спомням времената преди Елцин. Повечето хора в този град също ги помнят. Затова съм

тук. Нищо не е забравено.

Зорин беше заинтригуван. Двамата бяха непознати, но той усещаше, че нещо ги свързва. Затова я попита:

— Знаеш ли за Чаяние, на езерото?

— Чувала съм. Там ли живееш?

— Да. Не би ли желала да ми дойдеш на гости?

Скоро Аня напусна работа и се премести да живее при него. В случаите, когато поемаше ангажименти за синдикатите от Иркутск, тя също отиваше. Заедно си заработваха парите. Неговата борба стана и нейна. Зорин откри в нея другар и съдружник.

С усилие на волята той се отърси от тези мисли и намали на кръстовището, за да хване отбивката за летището. Оставаха само няколко километра.

Той погледна часовника си. 22:25. Още 50 часа.

Люк стигна до горната площадка, от която под прав ъгъл се отклоняваха няколко стъпала. Те водеха към галерията на втория етаж. Дървените ламперии контрастираха с богато орнаментирания кремов таван. На едната стена висяха закачени големи живописни платна; на другата — гоблени. Трите кристални полилея бяха изгасени. Галерията беше пълна със скулптури, знамена и колекции от саби и мечове; усещаше се и известно ориенталско влияние. Помнеше казаното от Стефани — че стаята на охраната се падала веднага след кухнята, която на свой ред трябваше да е близо до трапезарията — а той току-що бе зърнал трапезарията през една отворена врата вляво.

Вдигнал пистолета пред себе си, той влезе в трапезарията, също облицована с тъмна ламперия; подът беше от полиран мрамор със сложни многоцветни арабески. И тук имаше гоблени, а в средата на отсрещната стена се издигаше огромна камина. В центъра на помещението имаше голяма махагонова маса с елегантни столове, над която висеше още един огромен кристален полилей.

Вляво отворена врата водеше към стая, обзаведена с прости бели шкафове, тъмни плотове и чекмеджета. Люк влезе вътре и право насреща забеляза друга врата, също широко отворена. Затича се и се озова в къс коридор, който отвеждаше към тясно помещение без прозорци, натъпкано с видеомонитори. На пода лежеше един мъж. Люк коленичи до него, не видя никакви следи от насилие и го разтърси.

— Добре ли си?

Мъжът дойде на себе си, примигвайки, като се оглеждаше наоколо.

— Да. Една жена ме удари с нещо.

— Къде е тя?

— Не знам. Видя те на мониторите и тогава ме цапардоса.

Отвън пред стаята нямаше никого, никой не се бе мяркал и по стълбището, по което се бе качил до тук. Но в такава голяма къща сигурно имаше повече от един начин за качване и слизане. Можеше

само да се надява Аня да познава вътрешното разположение толкова зле, колкото и той самият.

— Стой тук — нареди Люк на мъжа.

Излезе от стаята на охраната и се върна в кухнята, но на вратата на трапезарията се спря. Усети присъствието ѝ. Аня беше там. И го чакаше. И както предишния път си мислеше, че е една стъпка пред него.

Той пристъпи на пръсти към изхода на галерията.

Тишина. Изведнъж Аня се появи на вратата в отсрещния край. Насочи пистолет и стреля. Той се дръпна назад в трапезарията. Куршумът се заби в дървото само на сантиметри от мястото, където преди миг се бе намирала главата му. Последва втори, който причини още по-големи поражения. После още един.

Докато чакаше шанса си, Люк си каза, че е по-добре да се оттегли от другата страна на трапезарията, където масата щеше да е между тях.

— Какво казвате тук? — извика Аня. — Ела да ме хванеш!

Явно целта ѝ беше да го дразни, докато допусне някоя грешка. Какво би казал в такива случаи Малоун? *Ходи бавно, не тичай към бедата.* Люк напусна позицията си и изтича до вратата на галерията. От милата Аня нямаше и следа.

Той бавно се промъкна напред. Един бърз поглед му показва, че от галерията имаше четири възможни изхода. Стълбището, по което се бе качил, вратата към трапезарията, откъдето идваше, вратата в отсрещния край, през която се бе появила Аня, и порталът на три метра встрани.

Той се приближи към него и видя, че извежда на тесен балкон над балната зала долу. Друго дълго вито стълбище се спускаше покрай стената към полирания паркет, върху който имаше голи дървени маси без покривки и украшения. Какво им бе казал Стробъл? Че подготвяли голямо парти за встъпването в длъжност на президента. През стъклени врати долу и големите прозорци на горния етаж нахлуваше ярко слънце и осветяваше огромната зала с лъскави бели стени. Декоративен парапет от ковано желязо минаваше по цялата дължина на балкона. Аня беше тук. Нямаше никакво съмнение.

Ела да ме хванеш.

Тя се появи. Вляво от него, иззад една стъклена врата. Токът на обувката ѝ се заби в дясната му китка и изби беретата от стиснатите му пръсти. Той се извъртя и се озова лице в лице с нея. Беше невъоръжена. Очевидно искаше да уредят сметките си в ръкопашен бой. Той нямаше нищо против. Аня подскочи и се завъртя на единия си крак, като с другия описа широка дъга във въздуха към него. Балконът беше тесен, може би не повече от метър и двайсет, метър и петдесет. Нямаше много място за маневриране. Но достатъчно. Той избегна удара, като на свой ред стовари крака си в корема ѝ, отмятайки я назад върху дървените столове, подредени в редица покрай стената. Тя бързо се опомни и скочи на крака.

— Какво, заболя ли те? — попита Люк.

Устните ѝ се изкривиха в предизвикателна усмивка. В големите ѝ кафяви очи проблесна смесица от гняв и омраза. Тя се хвърли върху него с бързината на котка, сграбчи го за шията, ноктите ѝ се впиха в плътта му. Той усети как желязната ѝ хватка спира притока на въздух. Извърна се така, че да я постави с гръб към стената, и с всички сили блъсна тялото ѝ в нея. Веднъж. Втори път. На третия въздухът излезе със свистене от дробовете ѝ и хватката ѝ се охлаби. Той се извъртя, изви ръката ѝ и с всички сили стовари юмука си в долната ѝ челюст.

Но тя не се даваше. Лакътят ѝ се заби в тила му; лицето му се удари в стената. После тя изви и двете му ръце с такава сила назад и нагоре, че той се повдигна на пръсти. Лицето и гръдният му кош бяха забити в стената. Той подгъна колене и приклезна надолу, изтръгна ръцете си от нейните и замахна с лакът към коленете ѝ, за да я препъне и събори на земята. Тя се опита да реагира, но закъсня с може би една десета от секундата. И падна тежко на земята. След което понечи като пружина да се изправи обратно на крака, но той стовари ръката си върху носа ѝ. Тя примигна зашеметена.

Люк отново я удари. Тялото на Аня отхвърча назад и се строполи върху купчината столове. Струйка кръв потече надолу по брадичката ѝ.

— Искаш ли още? — попита я Люк, като дишаше тежко. — Ела и ще си го получиш.

Тя лежеше на пода сред отломките от столове. Явно силите ѝ бяха свършили. Той намери пистолета си, после я притисна с коляно между плешките.

— Арестувана си.

Русия

Касиопея мразеше хеликоптерите повече дори и от самолетите. Всички, с които ѝ се бе случвало да лети, друсаха като камион, който се движи по изровен път с дупки, да не говорим пък как бучаха. Сега към несгодите ѝ се прибавяха и непрогледният мрак, студът и страхът какво ли би могло да се е случило с Котън. Тя не бе получила нова информация от Стефани, а инструктажът, който ѝ бяха направили след кацането във военновъздушната база, с нищо не бе разпръснал страховете ѝ. От Котън нямаше ни вест, ни кост след свалянето на самолета. Или поне властите бяха решили да мълчат по въпроса.

Тя реши да ползва за отправна точка мястото, където бе паднал самолетът, ето защо военният хеликоптер се бе насочил към Байкал. Беше благодарна за термоизолиращия костюм, който ѝ бяха дали. Летяха под ледената пелена от облаци; светлините на Иркутск примигваха като белезникава ивица далече на юг, замъглени от разстоянието. През годините тя се бе научила да използва всяка възможност, за да затвори очи и да поспи, и бе прекарала почти целия полет до тук в сън. Опитваше се и сега, но ѝ пречеше съзнанието, че е на стотици метри над земята, в една машина, която теоретично не би трябвало дори да може да се издигне във въздуха. Наближаваше 11 вечерта местно време, но организъмът ѝ беше все още седем часови пояса назад, във Франция.

— Мястото на катастрофата е на двайсет километра — чу тя глас в слушалките си.

— А на какво разстояние се намира дачата от него?

— Десет километра на север.

Тя кимна на офицера, който седеше с лице към нея. Двама пилоти управляваха машината. Всички разговаряха на английски, понеже Стефани я бе посъветвала да не се издава, че знае руски. Бе го научила в колежа заедно с още няколко езика, като си мислеше, че един ден всеки от тях може да ѝ бъде полезен. Тогава дори не си бе представяла колко.

Макар да се опитваше да го отрича, тя беше човек на действието и никога не отказваше едно загриващо кръвта сбиване. Повечето от интригите, в които се бе замесвала, водеха началото си от лични мотиви, най-вече благодарение на нейния стар приятел Хенрик Торвалдсен, лека му пръст. А след смъртта на Хенрик от време на време се бе нагърбвала със задачи, спуснати директно от Стефани Нел. И никога за пари, винаги като приятелска услуга.

Но Юта бе променила всичко това. И ето я — летеше над Русия, към неизвестността. Този път — от любов.

Малоун натисна съединителя, превключи на втора и завъртя волана. Задницата занесе, но така автомобилът ускоряваше по-добре по заледеното шосе. Във въздуха профучаха куршуми.

Пътят минаваше по склона на един хълм; стволоче на дървета се извисяваха във въздуха като колони от безкрайна катедрала. Ярето танцуваше върху заледените участъци. Той караше на полусъединител, за да не изхвърчи от пътя. Всичко в купето се тресеше и тракаше. Куршум отнесе едно от страничните стъкла. Остри парчета жилнаха шията и опакото на ръката му. Опитваше се да кара на зигзаг, но теренът не позволяваше.

Постепенно пътят се спусна в подножието на хълма и излезе на открито. Вдясно се простираше безкрайната шир на езерото; по замръзналата му повърхност нямаше нищо, което да послужи за укритие. Но поне имаше достатъчно място и никаква опасност да се забие в някое дърво. Затова той завъртя волана, излезе от шосето и пое направо през заснежените храсталаци. Така стигна до леда.

Отзад отново изтрака автоматичен откос и един куршум рикошира със свирене от интериора на колата. Той реши да вземе инициативата в свои ръце и превключи на по-ниска предавка, като завъртя волана рязко наляво. На полусъединител задницата описа широка дъга върху леда и автомобилът без усилие се завъртя на 180 градуса.

Двамата му преследвачи изведнъж се озоваха лице в лице с него и трябваше на свой ред да завият рязко вляво, за да избегнат сблъсъка. Явно не им достигаше кураж за такъв дуел. Той отново завъртя волана, като се целеше в предното стъкло на другия автомобил. И тогава зад

него се появиха фарове. На терена се бе появил нов играч. И отново във въздуха засвириха куршуми.

Касиопея гледаше надолу към останките от катастрофата: обгорелия корпус на самолета и двата овъглени трупа от двете му страни. Руснаците вече бяха съобщили на Стефани, че не са открили трети труп. Но тя държеше да надникне в пилотската кабина. Интересуваше я дали мобилният телефон на Котън е останал там, тъй като от няколко часа сигналът бе изчезнал. Отряд „Магелан“ използваше усъвършенстван софтуер, за да следи телефоните на служителите си, и Стефани ѝ бе препоръчала, ако е възможно, да издири и върне телефона.

— В езерото се чува стрелба — чу тя на руски в слушалките си.

— Къде? — попита водещият офицер.

— На шест километра северно от тук.

— Какво става? — попита тя.

Офицерът ѝ обясни.

— Може да е той — каза тя.

Руснакът даде знак на пилотите да се отправят нататък.

Малоун преброи още три Ярета, разгънати във ветрило за атака, подобно на изстребители при въздушен бой. Широкото пространство на езерото беше нож с две остриета.

Той очевидно имаше проблем. Можеше да продължи право напред, докато излезе на западния бряг, но до там имаше много километри. Сега поне беше въоръжен, бе взел със себе си пушката.

Едно от Яретата се отклони встрани, явно опитвайки се да го заобиколи отляво, за да му отреже пътя. Малоун си каза, че малко игра в нападение ще му дойде добре, затова свърна също вляво, засече му пътя и се приготви да го постави пред избор. Удари спирачките, стисна здраво волана и остави колата да се плъзга напред.

Другото Яре сви рязко, за да го избегне. Може би твърде рязко. Двете колела се вдигнаха във въздуха, автомобилът се преобърна и падна на едната си страна, като продължи да се хлъзга известно време

сред звук от стържене на метал върху лед. Един по-малко. Малоун даде газ.

Касиопея видя отдалече танца на фаровете, пронизващи нощния мрак. Колите се движеха с голяма скорост. Хеликоптерът продължи с рев на север, като се носеше ниско над замръзналата повърхност на езерото. Офицерът насреща ѝ наблюдаваше внимателно сцената долу и очевидно преценяваше следващите им ходове. Тя си даваше сметка, че белезникавият лед под тях се простира на много километри във всички посоки и ако не се намесеше, и то веднага, Котън трудно щеше да се измъкне от ситуацията, в която се бе озовал.

— Нека първо се убедим, че това е Малоун — каза на английски тя.

Хеликоптерът коригира курса така, че вече летеше успоредно на колите долу. През очилата си тя различи, осветено от приборите на таблото, познато лице.

— Той е — възкликна тя.

Видя и още нещо: две мъжки фигури, които се бяха надвесили навън от прозорците на два от преследващите автомобили. С насочени пушки.

— Ярета — чу тя в слушалките гласа на единия от пилотите, на руски. — Военни.

— Знаем — отвърна другият. — Имаме проблем. Можем ли да стреляме по свои?

Тя забеляза колебанието им, затова само каза на английски:

— Длъжни сме да направим нещо.

Малоун нямаше избор, освен да продължава напред. Беше премръзнал; отоплението на колата се оказа безсилно пред ледения вятър, който нахлуваше през простреляните стъкла на прозорците. Чу пукот зад себе си и разбра, че отново стрелят по него; гладката повърхност на езерото им позволяваше да се прицелят по-добре.

Студеният въздух проясни мозъка му. В небето над него се появи светлина и бързо се спусна на трийсетина метра над повърхността на езерото. В тъмното не можеше да различи очертанията на летящия

обект, но пулсиращото боботене, отекащо в нощния въздух, издаваше хеликоптер. Можеше само да се надява, че не е на Зорин.

Светлината се приближаваше бързо и той чу характерния трясък на бордното оръдие. И понеже снарядите не паднаха около него, допусна, че са били насочени към преследвачите му. Той се обърна и погледна през разбитото задно стъкло. Пилотът направи завой, за да ги вземе отново на прицел, но Яретата вече бяха изоставили преследването.

Хеликоптерът пусна един последен откос след отдалечаващите се стопове.

Малоун завъртя волана и натисна спирачката. Колата занесе и спря, но той не угаси двигателя. След като се убеди, че опасността е отминала, хеликоптерът направи още един широк завой във въздуха и се насочи към него. Той си каза, че военните му се бяха притекли на помощ, което го озадачи, тъй като преследвачите му също бяха военни.

Тъмната грамада на хеликоптера изпълни небето над него. В задната част на корпуса се отвори люк и на светлината от кабината Малоун различи силует на мъж с пилотски шлем. Шумът от двигателите беше оглушителен, бясно въртящите се перки вдигаха снежна вихрушка от повърхността на езерото.

Ските докоснаха леда. От люка скочи човешка фигура и се затича към него. В светлината на фаровете си той видя, че фигурата е слаба, по-скоро дребна на ръст, загърната в дебело палто с вдигната качулка. Когато се доближи, той забеляза дългата коса и финия издължен овал на лицето. После самото лице.

Касиопея.

Тя се спря и се загледа в него през предното стъкло. При вида ѝ сърцето му подскочи от радост. Тя пристъпи към шофьорската врата, която той отвори отвътре. Толкова много имаше да си кажат, но първото, което му хрумна, беше и най-очевидното.

Благодаря.

Приблужи се към нея, но преди още да бе издал звук, тя постави пръст на устните му.

— Не говори.

И го целуна.

Вашингтон, окръг Колумбия

Люк бутна Аня върху един от столовете в трапезарията и я пристегна с още тиксо. В Андерсън Хаус бе намерил една ролка, за да върже ръцете ѝ отзад на гърба, след което я бе извел незабелязано от сградата секунди преди пристигането на полицията. Стефани бе останала да се оправя със служителите на закона, повикани по анонимен сигнал; някой бе чул изстрелите. Междувременно Люк бе измъкнал Аня през задния двор на сградата към една от вътрешните улички. От там бе взел такси, което да ги откара до апартамента му на другия край на града. Отначало шофьорът се бе притеснил при вида на вързаната жена, но служебната карта на Люк и бакшишът от 20 долара му бяха подействали успокоително.

Люк живееше близо до Джорджтаун, в една обрасла с бръшлян сграда от червени тухли, където почти всички наематели бяха над седемдесет. Той обичаше спокойствието и се радваше, че никой от съседите не му се меси в живота.

— Това семейството ти ли е? — попита Аня, като посочи с глава една рамкирана снимка.

Люк беше роден и израсъл в Тенеси. Баща му и чичо му бяха известни хора по тези места, особено чичото, който бе заемал изборна длъжност на местно ниво, преди да стане губернатор на щата, после сенатор и накрая президент. Баща му бе починал от рак, когато Люк беше едва на седемнайсет. Той и тримата му братя не се бяха отделяли нито за миг от него през последните му дни. Майка му бе понесла тежко загубата. Двамата бяха женени от много години. Съпругът ѝ беше всичко за нея, докато един ден — просто така — вече го нямаше. Затова Люк ѝ се обаждаше всяка събота. И двамата му родители бяха дълбоко набожни членове на Южната баптистка църква и бяха кръстили синовете си на четиримата евангелисти. Двамата му големи братя бяха Матю и Марк, а по-малкият — Джон. Като трети син, на него се бе паднало името Люк. Снимката беше направена броени седмици преди баща му да почине.

— Да — отвърна той.

— Харесва ми тук — каза тя. — Домът ти е доста различен от моя.

Люк придърпа още един стол, обърна го с облегалката напред и го постави зад нейния. После го обкрачи и седна така, че лицето му почти се допираше до тила ѝ.

— Какво търсеше в онази къща във Вирджиния? — попита я той. Тя се разсмя.

— Наистина ли очакваш да ти отговоря?

— Очаквам да помогнеш на себе си. Повече няма да се върнеш у дома. От тук ще идеш в някой от нашите затвори, където, убеден съм, ще бъдеш много популярна. Със Зорин женени ли сте?

— Кой е Зорин?

— Обиждаш ме.

Аня продължаваше да гледа напред към семейните снимки на стената и не правеше никакво усилие да извърне глава към него.

— Близък ли си с братята си?

— Колкото може да бъдат близки братята.

— Аз нямам нито братя, нито сестри.

— Това обяснява защо си толкова несговорчива.

— Бил ли си някога в Сибир?

— Не.

— Тогава нямаш представа колко труден може да бъде животът.

— Какво търсеше в онази къща?

— Нещо, което е в твой интерес никога да не открия.

Стефани искаше да си тръгва, но вашингтонската полиция не беше приключила с нея. Тя бе отговорила на въпросите им колкото можеше по-уклончиво, но предвид факта, че в Андерсън Хаус след три дни бе насрочено събитие във връзка с встъпването в длъжност на новия президент, въпросите бяха много. Накрая тя се принуди да позвъни на Едуин Дейвис и неговата намеса убеди полицията да я остави на мира.

Поне временно.

И всичко щеше да бъде наред, ако не беше Брус Личфилд, пристигнал изневиделица със служебен автомобил на Министерството

на правосъдието.

— Би ли ми обяснила какво правиш тук? — попита той, без дори да си дава труда да понижи глас.

Бяха застанали отвън до една от металните врати, водещи към улицата. Служителите на Андерсън Хаус се бяха прибрали вътре.

— Когато си им показала значката — продължи той, — тукашните хора са позвънили в министерството, за да ни питат какво искаме от тях. И тъй като е ставало дума за отряд „Магелан“, накрая ги свързаха с мен. Чувам, че е имало стрелба, че лично ти си размахвала пистолет. После сте арестували някаква жена, която заплашвала всички в сградата. При вас ли е още?

Тя кимна.

— Казах ти да не се занимавате повече с това. Какви ги вършиш?

— Върша си работата — отвърна тя.

— Вече не.

Тя долови тихото злорадство в погледа му.

— Дотук беше. Уволнена си. От този момент.

Стефани си тръгна, решена да не му обръща внимание. Той се пресегна и я улови за ръката.

— Казах: уволнена си. Дай ми значката и пистолета си. Това е заповед.

— Знаеш къде да си завреш заповедта. И пусни ръката ми.

— Надявах се, че точно така ще реагираш.

Той вдигна ръка и от един автомобил, паркиран до бордюра, слязоха трима мъже — и тримата на средна възраст, късо подстригани, с тъмни костюми. Агенти на Министерството на правосъдието.

— Доведох ги — продължи той, — защото знаех, че ще създаваш проблеми. Сега или ми дай пистолета и значката си, или тези мъже ще те арестуват и отведат със себе си. И те уверявам, че Белият дом няма да ти помогне.

Явно този глупак вече получаваше правомощията си от новата администрация. Преливаше от самонадеяност, знаеше, че каквото и да направи, нищо лошо няма да му се случи.

Играта бе приключила. Стефани си бе издействала временна свобода да рови тук-там, насърчавана от Белия дом, и бе изровила достатъчно, за да се убеди, че нещата са сериозни. Но сега тази

свобода ѝ бе отнета. Тя намери пистолета и значката си в чантата и му ги подаде.

— Върви си у дома, Стефани. Кариерата ти приключи. И прави онази жена каквото искаш. Никой не се интересува нито от нея, нито от теб.

Той се обърна и си тръгна.

— Брус!

Личфилд се обърна, видя вдигнатия ѝ среден пръст и поклати глава.

— Хубавото е, че мнението ти вече не значи нищо.

Той се качи в автомобила и потегли. Стефани го изпрати с поглед. Трийсет и седем години в служба на държавата. Затова време какви ли неща не бе виждала и вършила, в какви ли ситуации не бе изпадала. И всичко да приключи така? Тя чу входната врата на Андерсън Хаус да се отваря, обърна се и видя Фриц Стробъл.

Той пристъпи към нея.

— Лоша работа.

— Подслушвахте ли?

— Моля да ме извините. Но изчаквах всички да си тръгнат, за да говоря с вас. Така че... да, наблюдавах ви.

— Какво има, господин Стробъл?

— Как се справихте с тази жена! Поздравления, много сме ви благодарни. Тук не сме свикнали с такива инциденти. Всъщност това се случва за пръв път. Ужасно! Вие ми изглеждате честен човек. — Той помълча, после добави: — Боя се, че ви излъгах. Споменахте архива в имението на Чарън. Аз знаех за него, от доста време се опитваме да го приберем.

— Но не сте искали да се намесвате в семейната кавга.

— Именно. Затова пазехме съществуването му в тайна. Повярвайте ми, нямаше как да се обърнем към семейството. Няколко от нашите членове знаеха за тайната стая на Брад, включително сегашният ни историк. Дори обмисляхме същото, което вие ни предложихте: тихомълком да встъпим във владение. Онази жена ме пита за архива. Търсеше нещо конкретно.

— И какво беше то?

— Това не ми каза, но пожела да говори с нашия историк. — Стробъл се поколеба, но продължи: — Малко ми е неудобно да го

кажа. Нали разбирате, една организация, стара като нашата, неминуемо си има своите... тайни. Повечето безобидни. И почти всички безсмислени на фона на общата картина.

— Казахте ли това на полицията?

— Никой не ме е питал. Просто се чудех, ако ви насоча към нашия историк, дали ще му помогнете да се сдобие с този архив?

— Струва ми се, господин Стробъл, че долавям у вас склонност към кражби.

— Господи, нищо подобно! Просто тези книги са важни за нас. Те ни принадлежат. Бихте ли ни помогнали?

— Естествено.

Той ѝ каза име и адрес — същите, които бе дал на Аня Петрова. Още докато го слушаше, в главата ѝ се зароди план и когато той свърши, Стефани го попита:

— Имате ли кола?

Стробъл кимна.

— Ще ви помоля да ми я заемете.

Русия

Зорин седеше в самолета и чакаше. Излитането от Улан Уде се бавеше вече с половин час. Той бе направил резервацията си онлайн и я бе потвърдил устно по телефона след разговора си с Белченко в банята. Трябваше да лети без междинно кацане до остров Принц Едуард. Пресметнал бе разстоянието на малко над осем хиляди километра. От чартърната компания му бяха препоръчали Гълфстрийм G550, който обещаха да му доставят в Улан Уде по залез, готов за път.

Зорин бе превключил изцяло на работен режим, действията му бяха автоматизирани, плод на дълги тренировки. С пристигането си бе огледал отвсякъде самолета. Полетът щеше да трае около десет часа и половина. С отчитане на часовата разлика от половин денонощие, щеше да пристигне в Канада преди 11 часа същата вечер.

Бяха му казали, че агент на чартърната компания ще го посрещне на летището в Улан Уде, което може би обясняваше забавянето, понеже в самолета го чакаха само двамата пилоти. Единият щеше да управлява машината, докато другият почиваше. От компанията бяха препоръчали четирима, но той бе отказал.

Твърде много свидетели.

Салонът беше просторен и луксозен, кристални чаши за вино проблясваха върху орехови масички. От всяка страна имаше по осем овални прозорчета, които приличаха на големи черни точки върху кремавите стени. Освен деветте удобни кожени кресла имаше и две големи канапета, поставени едно срещу друго по протежение на стените. Зорин си беше поръчал храна, защото цял ден не беше слагал нищо в уста и стомахът му се бунтуваше. Самолетът предлагаше още безжичен интернет и сателитна телефонна връзка, които той смяташе да ползва, за да проучи крайната си цел и да разговаря с Аня.

Климатичната инсталация на машината го караше да забрави суровата сибирска зима, осветлението беше приглушено и действаше успокояващо. През предната врата влезе мъж с дебело вълнено палто. Беше набит, с гъста коса върху квадратната глава и високи славянски

скули, зачервени от студа. Облечен беше с безличен костюм и се представи като агент на чартърната компания, дошъл, за да оформят сделката по наемане на самолета. На едната си ръка имаше ролекс със скъпоценни камъни, на другата — пръстен с голям диамант на малкия пръст.

Нищо от това не впечатли Зорин.

— Закъсняхте — каза на руски той.

— Трябваше да вечерям.

— И ме оставихте тук да ви чакам?

Тъмните очи на мъжа го изгледаха с намръщено уважение.

— Разбирам, че бързате. Но пък вие сигурно разбирате, че аз всеки ден работя с такива като вас.

— Знаете ли какво искам? — попита той, когато мъжът седна на коженото кресло срещу него.

— Казаха ми, че искате да стигнете от точка А до точка Б, без който и да било да научи за това.

Устните на мъжа се разтегнаха в дразнеща усмивка. На Зорин му идваше да го напсува. Това беше нещото, което най-много мразеше в новата Русия: всеки смяташе всекиго за мошеник. Никой дори не си представяше, че чувството за дълг и чест също можеше да бъде мотивиращ фактор.

— Освен това имам указания от компанията да осъществим трансакцията преди вашето отпътуване.

Зорин довърши мислено изречението му.

Понеже не те познаваме.

Той се пресегна и вдигна от пода раницата, която носеше със себе си от дачата. Вътре имаше три пачки банкноти, всичките от 5000 рубли, пристегнати с ластиси. Той ги хвърли върху масичката.

— Десет милиона рубли.

Човекът насреща дори не мигна.

— Вие наистина сте самоуверен човек, след като се разхождате с такива суми пари.

— Аз съм човек, когото е по-добре да не ядосваш.

Агентът свали назад облегалката на креслото си и го изгледа самонадеяно.

— Ние сме свикнали да работим с опасни хора. Този самолет струва три милиарда рубли. Може да достигне всяка точка на земното

кълбо. Мъжете като вас ценят такива играчки.

— И аз показвам оценката си, като ви плащам повече, отколкото струва пътуването.

— Така е. Сега относно *специалните* услуги, които сте заявили. Ще подадем полетен план до Ню Йорк. Маршрутът минава над остров Принц Едуард. Как смятате да се озовете на земята?

Зорин бе обмислял няколко възможности. Липсата на виза и фалшиви документи означаваше невъзможност да влезе в страната по обичайния начин. Фалшив сигнал за неизправност би позволил на самолета да поиска аварийно кацане, при което той да се опита да се измъкне незабелязано от летището. Но това носеше множество рискове. Понастоящем никой не знаеше, че ще пътува на Запад, и той предпочиташе да си остане така. Имаше един-единствен начин планът му да проработи.

— Ще скоча — каза той.

— Така си и помислих.

Зорин го бе правил и преди, при това неведнъж. Обучението му в Спецназ включваше скокове с парашут в рискова среда. В Афганистан на два пъти бе скачал нощно време в зони, далеч по-опасни от Канада.

— Когато стигнем, трябва да намалим рязко височината — каза той. — Допускам, че може да се измисли благовиден предлог.

Агентът се надвеси напред и размаха ръце над пачките с пари.

— При тази щедрост от ваша страна — усмихна се той — все ще измислим нещо. Вие ще информирате пилотите къде точно искате да скочите, нали?

Зорин посочи компютърния терминал върху една от масите, където имаше оборудван малък офис.

— Ще открия мястото. Ще ми трябват и карти. Дали компанията ти има карти на острова?

— Да, разбира се.

Агентът взе парите от масата и ги натъпка в джобовете си.

— На твоето място бих внимавал, като разнасям толкова много пари насам-натам — каза Зорин.

— Уверявам ви, отвън ме чакат мъже, не по-малко опасни от вас. — Агентът стана от креслото. — Е, драго ми беше. Приятен полет.

Двамата така и не се представиха с имената си. Не беше и нужно. В полетния план фигурираха само имената на двамата пилоти; на

хартия самолетът пътуваше за Ню Йорк празен, за да вземе клиент. Това беше още едно от условията на чартърния договор.

— Парашутът е в задния отсек — каза агентът. — Заедно с очила за нощно виждане.

Тези хора очевидно знаеха как да се грижат за клиентите си. За разлика от едно време днес всяко нещо можеше да бъде поръчано и доставено.

— Пилотите няма да ви безпокоят. Те си имат свое отделение за почивка. Казано им е да не задават въпроси, а само да изпълняват указанията ви. Убеден съм, че знаете как да давате указания.

С тези думи агентът си тръгна.

Макар твърде много да си падаше по показния лукс — една черта, която Зорин презираше, човекът очевидно си разбираше от работата.

А това той ценеше високо. Пътуването бе пресушило почти всичките му спестявания. В раницата му бяха останали само няколко хиляди рубли и малко долари. Но той нямаше нищо против. Всичко друго, от което имаше нужда, можеше да си набави по пътя. В Спецназ ги бяха учили да оцеляват в трудни условия. Можеше само да се надява, че все нещо му бе останало от онези времена, което да му свърши работа в Северна Америка. Но всичко зависеше от това дали щеше да открие Джейми Кели.

Пилотите започнаха да се подготвят. Единият го информира, че излитат след петнайсет минути.

Зорин погледна часовника си. Още 49 часа.

В хеликоптера Касиопея разказа на Малоун за телефонния си разговор със Стефани Нел и произтеклото от това пътуване от Франция до тук. Обясни му, че след като загубили контакт с него, всички се опасявали от най-лошото. От Москва я бяха пуснали да влезе в страната, за да разследва случая на място, и той намираше този факт за не по-малко озадачаващ, отколкото собственото си присъствие тук. Но през цялото време си напомняше, че разговорът им по хеликоптерната уредба се подслушва, и замълча.

Дадоха му ръкавици, които той на драго сърце прие. Касиопея го наблюдаваше внимателно. Очевидно изминалото време бе променило гледната ѝ точка, след като се бе съгласила на тази спасителна операция. Доколкото изобщо беше възможно за човек, несвикнал да дава воля на емоциите си, той се чувстваше комфортно с нея. Определено никога не се бе чувствал така с бившата си съпруга. Основната разлика между двете беше в степента на лична свобода, която му оставяше Касиопея. Много повече, отколкото Пам някога му бе разрешавала. Може би защото с нея толкова много си приличаха, той винаги ѝ отвърщаше със същото.

Хеликоптерът кацна в базата и двамата се озоваха в едно сиво гранитно здание, заобиколено от висока ограда. Там ги очакваше униформен офицер, който им се представи като командир на базата.

— Радвам се, че сте добре след преживяното — каза им той. — Оценяваме високо съдействието ви, но повече не ни е необходимо вашето участие. От този момент нататък ще работим със свои сили по проблема.

— Шефката ми знае ли за това? — попита Малоун.

— Не мога да ви кажа. Имам указания да ви осигуря незабавно транспорт до посочена от вас дестинация.

— А ако откажем? — попита Малоун.

— Боя се, че нямате избор. Имам два изстребителя, заредени и готови за път. В съседното помещение сме ви приготвили летателни костюми.

Обстановката определено се беше променила.

За момент Малоун се подвоуми дали да не каже на офицера за изчезналите руски ядрени бомби и за бившия съветски шпионин, живеещ в Канада, както и за факта, че може би Александър Зорин в този момент пътуваше натам. Пък и за онези предполагаеми военни в дачата, които бяха убили Вадим Белченко.

Но нещо му подсказваше, че тези хора знаят всичко.

* * *

Малоун усети с цялото си тяло силата на ускорението, когато руският Сухой се изстреля в нощното небе. Липсваше му това усещане, липсваше му времето, когато редовно бе управлявал подобни машини. Да бъде пилот на изтребител беше мечтата на живота му, но колеги на покойния му баща от Военноморския флот му бяха повлияли да запише право. Оттам се бе озовал във Военната прокуратура. Беше си бе създал име на амбициозен и работлив юрист и не след дълго го бяха изтеглили в Министерството на правосъдието и в отряд „Магелан“. А сега работеше като книжар или наемник, или нещо друго — и той не знаеше точно какво.

Помисли се за Касиопея — тя едва ли се чувстваше добре на задната седалка на другия изтребител, излетял веднага след тях. Касиопея мразеше височините. Руснаците определено нямаха търпение да ги изритат и ето че те вече летяха обратно за Европа.

— Чуваме ли се? — попита той в микрофона си.

— Аз те чувам — отвърна Касиопея.

— Всичко наред ли е?

— Ти как мислиш?

— Поспи малко. Като наближим, ще те събудя.

Бяха се договорили руснаците да ги откарат направо до военновъздушната база близо до имението на Касиопея. Оттам щяха да се обадят на Стефани. Той искаше да направи това още преди да бяха тръгнали от Сибир, но никой не го допусна до телефон, а сега със сигурност нямаше да му разрешат да използва съобщителните им канали за разговор със земята. Затова докладът му щеше да изчака няколко часа.

Реплики между пилотите и земята прозвучаха в ушите му. За щастие, Касиопея разбираше всичко.

— Открили са приятеля ти — каза тя.

На датски. Умно момиче. Той се надяваше никой от слушащите по линията да не разбира какво си казват. Освен това се досети и кого има предвид. Зорин.

— Пътува на запад с чартърен полет. Самолетът му е наблизно. Пилотите получиха указания да го прехванат.

Изстребителят зави на юг. Бордното табло пред него оживя. Всички надписи бяха на кирилица и макар да се досещаше за какво бяха повечето уреди, някои превключватели си оставаха загадка. Изстребителят беше с две седалки, една зад друга, всяка изолирана в своя прозрачна капсула. Все още се издигаха нагоре, до онова ничие пространство, което така добре познаваше. През плексигласовия купол се виждаха ярки съзвездия.

Самолетът влезе в широк завой. Другият изстребител го последва в плътна формация на шест хиляди метра над земята. Миниатюрни ледени кристалчета образуваха ефирна дантела по ръбовете на пилотската кабина. Малоун погледна уредите, показващи налягането в кабината и притока на кислород в маската му. Извън прозрачната капсула въздухът беше толкова рядък, че не ставаше за дишане. Дватамата пилоти не бяха особено разговорчиви. През последните минути почти не бяха продумали помежду си; до ушите му достигаше само бял шум от статично електричество.

Котън се опита да подреди мислите си. Дали някои от тези ядрени бомби все още се намираха скрити някъде по света след повече от двайсет години? И дали Зорин не бе успял да намери една от тях? Белченко определено мислеше така. А какво ли търсеха онези военни в дачата? Бяха дошли, за да убият Белченко ли? Може би дори и Зорин? За съжаление, старият архивар бе умрял, преди да му каже достатъчно за плана на Зорин.

Само нещо за „мат в два хода“ и „нулевата поправка“. Каквото и да означаваше това.

Кондензатът от маската овлажняваше бузите му. В устата си усещаше вкус на метал, до носа му достигаше мирис на загрята пластмаса от електронните уреди. След смъртта на Белченко единствено Зорин беше в състояние да го отведе до целта. Бившият

кагебист изглеждаше озлобен. Но дали това бе достатъчно, за да предприеме нещо мащабно с ядреното устройство? Умното решение би било да го следва и да разбере. В слушалките си чу разговор.

— Целта е Зорин, намира се право напред — обясни Касиопея, отново на датски. — Но проблемът е, че приближаваме монголската граница. Искат самолетът му да бъде свален, преди да я е пресякъл.

Вторият изстребител се спусна надолу и се отклони на около километър вляво. Малоун огледа бордното табло, търсейки начин да прехвърли управлението към задната кабина. Но не беше ясно кой е нужният му превключвател. Самолетът се разтrese и забode нос надолу. Той знаеше какво се случва: пилотът се подготвяше да атакува.

На светещия дисплей Малоун можеше да проследи работата на уредите, които търсеха във въздуха другия самолет. Летяха право на юг и губеха височина, докато накрая се хоризонтираха на три хиляди метра. Той оглеждаше небето, видя втория изстребител, с Касиопея на борда, на около три километра вляво. С разширени докрай зеници се вираше в хоризонта, докато откри двете миниатюрни мигащи светлинки, обозначаващи върховете на крилата на друг самолет. Светлинките постепенно се увеличаваха; изстребителите настигаха самолета. Със Зорин в него.

Още гласове изпълниха ушите му. На светещия екран се появиха за миг някакви цифри, после правоъгълна рамка с кръстче в средата. Не беше нужно да владее руски, за да установи, че целта беше прехваната. При излитането бе обърнал внимание на празните скоби под крилата на двата изстребителя — не носеха ракети въздух-въздух. Но самолетът беше оборудван с две 30-милиметрови оръдия.

— Чакай заповед от земята — каза Касиопея.

Той можеше просто да ги остави да си свършат работата. Но нещо казано от Зорин отекваше в съзнанието му: *Длъжници сме на Америка. И моментът е дошъл да ѝ платим дължимото.*

Ние? Дали Зорин беше единствената заплаха? Или премахването му щеше да задейства следващия по веригата?

Двата изстребителя се приближаваха към целта и един към друг, очевидно с намерението да свалят самолета с бордните си оръдия, без да привличат вниманието на любопитните наземни радары. Очертанията на другата машина издаваха Гълфстрийм или лиърджет. Един добре премерен откос от 30-милиметрови снаряди щеше лесно да

го неутрализира. Той реши да направи нещо. Но имаше един проблем. Налагаше се да извади от строя едновременно и двата изстребителя.

— Погледни уредите на таблото пред теб — каза той в микрофона, също на датски. — Има ли нещо, на което да пише „ПОЕМАНЕ НА КОНТРОЛ“?

— Горе вдясно. Пише „ЗАДНО УПРАВЛЕНИЕ“.

Той веднага видя превключвателя, защитен с червен предпазител. Беше малко вероятно някой от двамата пилоти да знаеше, че пътникът им умее да управлява реактивен изстребител. Той повдигна пластмасовия предпазител и взе решение:

Какво пък, сега или никога.

В момента, в който натисна превключвателя, щурвалът пред него оживя. Пилотът моментално разбра проблема, но Малоун не му остави време да реагира. Блъсна щурвала напред, после сви рязко към другия изстребител. Машината се гмурна надолу; тялото му се спря в изпънатите докрай предпазни колани. Целият корпус пукаше и вибрираше. Другият изстребител премина с грохот под тях; турбулентната струя от двигателите им принуди пилота да се отклони.

И двата изстребителя губеха бързо височина. И не бяха в състояние да открият огън по целта.

Той си каза, че Касиопея едва ли е много доволна от акробатичните изпълнения, които нейният пилот бе принуден да изпълни, за да овладее машината. Дръпна щурвала към себе си и самолетът се заизкачва стръмно нагоре; двигателят засмукваше с рев въздуха от турбокомпресора. Най-много след секунда-две неговият домакин щеше да си възвърне контрола върху самолета. Той направи перфектен лупинг във въздуха и се насочи обратно към другия изстребител. Погледна таблото пред себе си и забеляза, че радарът беше изгубил целта. Гневните крясъци на пилотите изпълваха ушите му; не беше нужно да знае руски, за да разбере какво казват. Бяха бесни.

Той отпусна щурвала и се намести на седалката. Другият изстребител се приближи, този път от дясната им страна; двата вече летяха крило до крило. Управлението на самолета отново беше преминало в предната кабина.

— Предполагам, че това беше необходимо — чу гласа на Касиопея. — Щях да повърна!

— Необходимо и забавно — отвърна той.

- За теб със сигурност.
- Не можех да ги оставя да стрелят.
- И ще ми обясниш после?
- В пълни подробности.

Малоун чуваше разговорите между пилотите и земята. Очакваше предстоящата долу дискусия да придобие физически измерения, но нямаше нищо против.

— Никак не са радостни — каза Касиопея.

— Къде е моят приятел?

— Мина границата. Те получиха заповед да прекратят преследването.

Какво ли знаеха руснаците?

Имаше само един начин да разбере.

Вашингтон, окръг Колумбия

Люк се бе опитал да измъкне още нещо от Аня Петрова, но тя упорито мълчеше. Седеше спокойно, с ръце, пристегнати отзад на гърба, вързана през кръста с тиксо за облегалката на стола. Лицето сигурно я болеше; клепачите ѝ бяха станали синьо-черни. Но очите ѝ гледаха все така безизразно и невъзмутимо; по нищо не личеше да се чувства попаднала в капан.

Той се беше усамотил в далечния ъгъл на стаята, далече от обхвата на бързите ѝ крака, в едно от креслата с лице към прозореца. Апартаментът беше неговото убежище, неговото лично пространство. Обикновено тишината му доставяше удоволствие, но днес липсата на всякакъв шум му действаше на нервите. Нямахше представа какво да прави с Аня, освен да я притиска за информация. Тя беше чужда гражданка и цялата операция по залавянето ѝ беше строго секретна, нищо на хартия, така че по закон нямаше много възможности за действие. Заплахата му да я вкара в затвора беше тъкмо това — заплаха. Нещо повече — тя се бе оказала костелив орех. За щастие, отговорността за вземане на решения беше на Белия дом, но пък времето на чичо му изтичаше.

Тишината бе нарушена от почукване. Той стана и отиде да отвори вратата. Очакваше да види Стефани. Вместо това беше шпионинът от СВР Осин с черния кадилак. С него имаше още двама мъже. И тримата изглеждаха намръщени.

— Дошъл съм за Аня Петрова — каза Осин.

— А откъде разбрахте, че е тук?

— Шефката ти ми каза. Аз я уверих, че ще се оправим сами с госпожица Петрова. И тъй като никой от нас не желае международен инцидент, тя прие.

Осин погледна през рамото му към Аня и попита:

— Какво си правил с нея, бил ли си я?

— Уверявам ви, тя е достоен противник. Ще имате ли нещо против да се допитам до Стефани?

— Прави каквото знаеш, но момичето идва с нас.

Люк погледна към Аня и забеляза, че тя не беше никак доволна от това развитие на нещата. Но пък щеше да му се махне от главата.

Люк намери телефона си и набра номера на Стефани. Тя отговори моментално, той поддържа известно време телефона до ухото си, после прекъсна разговора и им направи знак да влязат.

— Ваша е.

Досега Стефани не беше уволнявана. През кариерата си бе получавала много заплахи, от министри на правосъдието и президенти, но нито една от тях не се бе реализирала в отстраняване от длъжност.

До днес.

Явно Брус Личфилд бе получил картбланш от новата администрация да постъпи с нея както намери за добре. Без тяхната благословия той нямаше да събере толкова кураж. Тя живо си представяше язвителната усмивка, с която новият министър на правосъдието му бе казал, че след часове Дани Даниълс ще е никой. Голяма грешка. Дани винаги щеше да бъде *някой*, независимо от политическия си статут. Той вярваше в онова, което вършеше, и беше готов да го отстоява с всички сили. Беше мъж, към когото Стефани изпитваше възхищение и респект, а новата администрация имаше много да се учи от него.

Беше застанала в един вход на трийсетина метра от жилището на Люк; ледените пориви на вятъра свиреха покрай краката ѝ. Четириетажната сграда беше от червени тухли, заобиколена от посърнала зимна трева и дървета с голи черни клони. Намираше се малко встрани от оживен булевард в Северозападен Вашингтон и през последните петнайсетина минути никой не се бе спирал пред нея. Освен един черен кадилак, от който бяха слезли Николай Осин и още двама мъже.

Люк току-що ѝ се бе обадил и тя му бе казала да остави Осин и хората му да се оправят с Аня както намерят за добре. Знаеше, че Осин ще изиграе перфектно ролята си — затова му се бе обадила още с излизането си от Андерсън Хаус и му бе обяснила точно какво има предвид. Обичайно предпазлив, той я бе поздравил за плана ѝ и я бе

уверил, че веднага ще тръгне към апартамента на Люк, за да прибере източника на проблема.

Аня се появи на входа на сградата, притисната между двама едри мъже с тъмни палта. Последен на следобедното слънце излезе Осин. Тя ги проследи с поглед, докато колата потегли и се скри в близката пряка.

От сградата се подаде и Люк. Стефани напусна укритието си. Люк тръгна с пружинираща стъпка към нея.

— Ти ли допусна това да се случи? — попита той.

— Аз го предизвиках.

— Би ли ми обяснила? Знаеш ли какво ми струваше да я заловя?

— Фриц Стробъл ми каза нещо интересно. Навремето Брад Чарън бил пазителят на тайните на братството.

И тя му разправи какво бе научила. Аня Петрова бе разбрала отнякъде за титлата на Чарън и бе заплашила Стробъл, че ще го убие, ако не ѝ каже кой е сегашният историк на братството.

— И така, Стробъл ѝ е дал името на човека и ѝ е казал къде да го открие — каза тя на Люк. — Живее в Мериленд, край Анаполис.

— А случайно милият Фриц да ти спомена защо Аня толкова се интересува от отдавна забравените тайни на братството?

— Кълне се, че не знае. И аз му вярвам.

— Имаш план, нали?

— Имам, но първо съм длъжна да те предупредя. Уволниха ме само преди час. В момента съм безработна, така че каквото и да направим оттук нататък, е без официално разрешение.

Люк се усмихна.

— Така ми харесва.

Зорин реши да си даде малко почивка, преди да се заеме със сериозната задача да планира ходовете си след пристигането в Канада. Умората се просмукваше в костите му, сковаваше мускулите. Вече не беше млад. За щастие, разполагаше с няколко часа, за да възстанови силите си.

Улови се, че мисли за майка си. Кое то беше странно, като се имаше предвид, че тя отдавна бе починала. През целия си живот беше работила на полето. Той все още си я спомняше, коленичила между редовете краставици, домати и избуяли картофени стебла, които се полюляваха на вятъра, докато слънцето палеше раменете и шията ѝ. „Образец за ред и ефективност“ беше описанието на Москва за този вид селскостопанско производство. Майка му ги наричаше „моите ниви“. Той обичаше да скита из тях, там въздухът никога не беше задръстен с въглищен прах, сажди, химикали и дим от коли. Може би това беше още една причина за бягството му на изток, чак в Сибир, където все още миришеше на чисто.

Зорин често се питаше на какво дължеше своята жестокост, склонността си към насилие. Определено не на майка си, работлива и грижовна рускиня. Дори баща му, макар и бивш военен, накрая се бе оказал слаб човек, малодушен и зависим. Докато на него насилието му беше в кръвта.

Убивал бе хора без всякакви угризения. Бе разпоредил, без да се поколебае и за миг, ликвидирането на онзи американец в дачата. Ако някога бе притежавал съвест, от нея не бе останало нищо.

Братята му се бяха оженили, създали деца и умрели млади. И той някога бе имал съпруга и син. Също покойници.

На този свят му бе останала единствено Аня. Но между тях нямаше любов. По-скоро някакво човешко общуване, от което и двамата имаха нужда. Как ли се справяше в Америка? Може би съвсем скоро щеше да разбере.

Самолетът със сигурност вече бе напуснал руското въздушно пространство и се движеше на запад, към Европа и откритата шир на

Атлантика. Радваше се, че отново работи; цялото му съзнание бе съсредоточено върху невидимия фронт срещу главния му противник. Беше добър воин на Отечеството, защитник на Съветския съюз. Никога не бе престъпвал дадената клетва. Никога не бе поставял себе си над Родината. Никога не бе правил тъпи грешки.

За разлика от началниците си. Които отказваха да видят онова, което им избождаше очите.

Той си спомняше първия сблъсък с истината. Един зимен ден през януари 1989 г.

— *Другарю Зорин, това е човекът, за когото ви говорих.*

Той огледа непознатия, който по странен начин се опитваше да прикрие височината си, прегърбвайки рамене. Тънки, старателно поддържани черни мустаци контрастираха с безформения, приличен на картоф червеникав нос. Обикновено Зорин не се срещаше лице в лице с вербувани осведомители. Това беше работа на подчинените му. Неговата беше да оценява и докладва събраните данни пред Москва. Но казаното от този източник го бе заинтригувало и той бе решил да прецени лично достоверността на информацията.

— *Казвам се...*

Той вдигна ръка, за да го прекъсне, и забеляза как другият стисна притеснено устни.

— *Имената нямат значение. Важно е само онова, което имате да споделите с мен.*

Неговият оперативен работник бе дал на мъжа агентурния псевдоним „Аладин“, за да го отличава от безбройните други източници, които КГБ бе вербувало в Канада и Съединените щати. Аладин работеше за фирма — подизпълнител на армията, с централен офис в Калифорния. Беше дошъл на север, чак в Квебек, уж да се порадва на зимните празници, а всъщност заради тази среща.

Намираха се в апартамента му в хотел „Фронтеняк“, високо над скованата в лед река Сейнт Лорънс. Аладин бе резервирал стаята на свое име и на своя сметка. Хората на Зорин бяха отделили цели два дни, за да се уверят, че осведомителят им пътува сам, и бяха прегледали сантиметър по сантиметър хотелския му апартамент за

подслушвателни устройства. Зорин рискуваше с тази лична среща, но бе преценил, че рискът си струва.

— Чувам — каза той, — че разполагате с информация относно Инициативата за стратегическа отбрана.

— Която ви предадох и вие ми платихте.

— Искам да чуя информацията ви още веднъж, лично.

— Не ми ли вярвате?

— Няма значение дали ви вярвам или не. Просто искам да я чуя.

— Както казах на вашия човек, Инициативата е заблуда.

Инициативата за стратегическа отбрана бе обявена от Роналд Рейгън преди шест години. Американският президент беше съобщил на света, че възнамерява да изгради щит, способен да прехваща ядрени ракети и да ги унищожават по време на полет, с което да обезсмисли изцяло тяхното използване.

Оттогава милиарди долари бяха похарчени за научни изследвания и разработки, в част от които бе участвал и Аладин. За Москва нямаше по-важно нещо от събирането на колкото се може повече информация за ИСО.

— И кое ви кара да мислите така? — попита Зорин.

— Бях на едно съвещание. Слушах дискусиите. В момента просто не съществува технология, способна на това. Ще минат десетилетия, докато сме в състояние да свалим ракета в полет. Всичко е проучено и изпробвано. Не става. Американският данъкоплатец идея си няма за какво се прахосват парите му.

Спирането на ИСО се бе превърнало в крайъгълен камък на всички преговори на Москва с Щатите за ограничаване на ядрените оръжия. Всяко съкращаване на нападателните оръжия трябваше в крайна сметка да включва и съкращаване на стратегическите отбранителни системи. Разбира се, американците се бяха съпротивлявали на това условие, което обясняваше защо през последните години преговорите за разоръжаване бяха навлезли в задънена улица. И сега изведнъж да се окаже, че всичко е било измама?

Но той се питаше: действително ли беше така, или източникът му се опитваше да го измами?

— Разработваме — продължи Аладин — системи за прехващане на ракети, лазери, използващи рентгенова светлина или субатомни

частици, химически лазери, оръдия, изстрелващи снаряди с огромна скорост, усъвършенствани системи за следене и наблюдение. Чувал ли сте някога за блестящите камъчета?

Зорин слушаше внимателно, докато Аладин му обясняваше за спътниковата система за прехващане, състояща се от движещи се с голяма скорост волфрамови проектили с размер на пъпеш, които действали като кинетични бойни глави, способни да унищожат ракета или спътник.

— Всичко това звучи изумително. И би било, стига да работеше. Но системата съществува само на хартия. Няма никаква надеждна, използвана технология, която да осигури практическото ѝ приложение в реалния свят.

— Кажете ми за Пентагона — отвърна Зорин.

— Знаят, че всичко е лъжа, но си дават вид, че нещата вървят по план, и наливат милиарди долари. Не разбирате ли? От нас се иска единствено да убедим обществеността, че се работи.

— Рейгън сам каза, че задачата е колосална по мащабите си и че може да не бъде изпълнена до края на века.

— Има голяма разлика между нещо, което е трудно и би отнело време, и нещо, което е напълно неосъществимо. ИСО просто няма да стане, или по-точно, няма да стане в обозримото бъдеще. И във Вашингтон го знаят. Единствената полза от цялата програма ще бъде, че няколко компании ще напълнят джобовете си, разработвайки нещо, което никога няма да види бял свят.

Информацията се категоризираше според надеждността на източника.

„От извора“ означаваше информация от източник, имащ пряк достъп до онова, за което съобщаваше. „Недоказана“ — информация, която трябваше да бъде надлежно проверявана. „Непотвърдена“ — такава, която идваше от съмнителен източник, но след като той успееше с времето да докаже информираността си, се прекатегоризираше в „надеждна“.

Вербуването на източници беше негова специалност; правилата на играта бяха прости: използвай здрав разум. Обектът трябваше на първо място да си струва усилията и да има достъп до надеждна

информация. Ако отговаряше на тези условия, с него се установяваше контакт, по възможност неформален и привидно случаен, след което се създаваше приятелство. Разбира се, винаги имаше опасност обектът да се окаже примамка, противников агент, маскиран като разработвано лице. Точно каквото Зорин си бе помислил първоначално за Аладин. Такива неща се случваха често и обикновено слагаха край на кариерата на водещия офицер от КГБ. Накрая, след щателна проверка за благонадеждност и поне седем лични срещи, на които да получи одобрението на вербовчика, той се завеждаше на отчет със съответния псевдоним.

Аладин обаче бе преминал успешно всички изпитания и бе категоризиран като „високо надежден“.

И току-що му бе подал информация, която в най-добрия случай можеше да се окаже фантастичен удар, а в най-лошия — лъжа. Той я бе докладвал нагоре. С което само си бе спечелил мъмрене от началниците.

Москва гледаше на ИСО като средството, с което Съединените щати целяха да неутрализират съветската военна мощ и да изземат инициативата при контрола върху въоръженията.

За Кремъл една отбранителна система с космическо базиране правеше нападателната ядрена война неизбежна. И кремълският отговор не закъсня: Съветите трябваше да разработят подобна своя система, като на КГБ бе възложено да ускори процеса посредством шпионаж. Но вместо да им предостави така желаната полезна информация, Зорин им бе докладвал, че всичко това можело да се окаже измама.

Той се размърда в кожената седалка на самолета, като си припомни официалния отговор на своя доклад за Аладин.

Не ни занимавай с глупости и се захващай за работа.

И въпреки това историята бе доказала правотата му. Никога където и да било не бе съществувала система за прехващане и унищожаване на ядрени ракети. Но Съветският съюз похарчи милиарди рубли, за да изгради такава, мислейки си, че през цялото това време Америка строи своята. Действително, изгоряха и милиарди долари, но — както бе казал Аладин — всичко това бе заблуда, която Роналд Рейгън съзнателно бе поддържал. За да накара врага сам да се погребее. Както и стана. Съветската икономика се срина от

хиперинфлация, като повлече със себе си и целия комунистически свят. Стомахът му се свиваше всеки път, когато си помислеше как всичко това е могло да бъде избегнато. Стига само Москва да ги бе послушала — него и останалите разузнавачи, които докладваха независимо един от друг всичко онова, което бяха научили. Но невежеството е най-голямата слабост на конформизма. Шепата хора в държавата вземаха всички решения, а останалите ги изпълняваха, колкото и идиотски да бяха.

Той затвори очи и се унесе. Червената армия вече не маршируваше в победен строй с изпънати високо вдигнати крака в лъснати ботуши по паважа на Червения площад. Където навремето стояха ония глупаци. Тези дни бяха минали.

И ето го сега, десетилетия по-късно. Сам. Но не и безпомощен. Имаше кръвта и силата на селянин и решителността на комунист. Десетилетия на размисъл го бяха научили, че съветската система бе изградена върху институционализирано недоверие, при което военното и цивилното разузнаване не общуваха помежду си. Идеята беше да не им се позволява да станат прекалено самонадеяни или пък твърде могъщи, но реалният ефект беше парализа и за двете. Всяка от тези разузнавателни служби изобщо не се интересуваха какво мисли другата; и двете бяха майстори в събирането на информация и лаици в анализирането ѝ. Ето защо, изправени пред очевидния факт на участието на Съветския съюз в едно яростно отчаяно състезание, изцяло изфабрикувано от американците, и двете бяха отхвърлили единствения възможен извод и бяха продължили да се борят с призраци до общия си край.

Но той нямаше да бъде такъв глупак. Това беше *неговата* война.

Тревожна тръпка премина по тялото му. Нищо странно. Всеки агент на терен познаваше чувството на страх. Добрите се научаваха как да го овладеят. Главният противник — САЩ — му бе отнел всичко: миналото, репутацията, постиженията, воинския чин, дори личното му достойнство и чест. Но не и живота.

Този път нямаше да има грешки.

Люк шофираше форд ескейпа, който Стефани бе заела от Фриц Стробъл. Как бе накарала напълно непознат човек да ѝ повери колата си, беше загадка за него. Пътуваха на изток в посока Анаполис.

— Вече чу за изчезналите ядрени бомби — каза му тя. — Руснаците мислят, че пет все още се намират в неизвестност.

— Като в сериала „Двайсет и четири“?

— Знам, звучи като нещо такова. Но мисля, че Осин е честен с нас. Винаги сме смятали, че Съветите имат разработени компактни ядрени оръжия. Но това не беше потвърдено. Разбира се, и ние разработвахме същите.

— Още ли ги имаме?

— Не мисля. Бяха обявени за незаконни преди повече от двайсет години. Решението на Конгреса бе отменено след Единайсети септември, но не съм чувала да фигурират в сегашния ни арсенал.

После Стефани му разказа за Александър Зорин и за архиваря на КГБ Вадим Белченко.

— Котън отиде да издири въпросния Белченко.

— Чувала ли си се с Касиопея? — попита той.

Тя поклати глава.

— Нито дума.

Това не беше добре.

— Мислиш ли, че с Котън всичко е наред?

— Надявам се.

Но той долови загриженост в гласа ѝ, която напълно споделяше. Мобилният ѝ телефон звънна и двамата се спогледаха. Тя погледна дисплея и каза:

— Осин е.

Отговори на обаждането му; разговорът продължи секунди. След като затвори, Стефани каза:

— Петрова е в движение.

Тя вече бе съобщила на Люк, че Осин е откарал Аня на летище „Дълес“ и ѝ е връчил билет за директен полет до Москва. После хората

му я бяха отвели до паспортния контрол. Разбира се, никой и за миг не се съмняваше, че в момента, когато си тръгнаха, тя щеше да се върне назад, да вземе такси и да се озове обратно при Андерсън Хаус, където беше паркирана смачканата ѝ от сблъсъка кола.

— Отишла е право при колата — усмихна се Стефани. — Което означава, че не е далече. Идва към Анаполис.

— Винаги ли се оказваш права в преценката си за хората?

— Повечето пъти.

— А какво мислиш за тези изчезнали ядрени бомби?

— Малко вероятно е все още да съществуват, но дори и да са останали някъде, още по-невероятно е да са годни за ползване.

— Добре ли си?

Люк я познаваше достатъчно, за да знае, че още мисли за случилото се между нея и Брус Личфилд.

— Никога не съм предполагала, че кариерата ми ще свърши по този начин — поклати глава тя. — Трийсет и седем години... Интересни времена бяха. Рейгън си бе наумил да промени света. Отначало всички си казахме, че е побъркан. Но той направи точно това.

Люк не знаеше почти нищо за 80-те; животът му протичаше тук и сега. Смяташе себе си за надежден прагматик. Беше мъж, здраво стъпил на краката си, и не си падаше по мечти, носталгия и романтика. За него историята беше просто минали неща — не че трябваше да бъдат забравени, но беше глупаво човек да се вторачва в тях.

— Бях част от тази голяма промяна — въздъхна Стефани.

Той усещаше, че ѝ се говори, което беше необичайно за нея. Затова замълча и се приготви да слуша.

Стефани последва папата във вътрешния двор. Беше двайсет и деветото ѝ посещение в Рим; Йоан Павел бе поискал тази среща.

В Съединените щати се случваха интересни неща. Вторият мандат на Рейгън като президент отиваше към края си. Вицепрезидентът Буш и губернаторът на Масачузетс Майкъл Дукакис бяха вкопчени в яростна битка за Белия дом. Папата се притесняваше за бъдещето и тя бе дошла, за да разсее страховете му. Дворът на мраморната вила беше осеян със статуи, празни

каменни пейки и фонтан. Намираха се дълбоко в сърцето на Ватикана, в едно място, запазено само за местни жители, каквито този град държава имаше малко.

— Рейгън скоро ще напусне поста — каза ѝ той. — Това ще означавали край и на вашата служба?

Тя реши да бъде откровена с него.

— Най-вероятно. Който и да спечели, ще доведе свои хора.

Доколкото знаеше, Буш не бе участвал в „Пас напред“; между лагерите на Буш и Рейгън тлееше открита вражда. На националния конгрес на републиканците Буш бе заявил, че желае една по-добра, по-човечна нация. Което бе довело до светкавична реакция от хората на Рейгън: А каква, по дяволите, сме сега?

— Новото отмива старото — каза папата. — И тук е така. Ако вас ви няма, какво ще стане с всичко, което постигнахме през последните шест години? На него също ли идва краят?

— Не мисля, че започнатото може да бъде спряно — отвърна тя. — Процесът е отишъл твърде далече. Нашите хора са на мнение, че до две-три години най-много със Съветския съюз ще е свършено.

— Беше октомври осемдесет и осма, последният ми разговор с папа Йоан Павел Втори — каза тя. — Но се оказах права. Буш спечели и в Държавния департамент дойде нов екип, в който не бях включена. Други хора довършиха започнатото от мен. Затова отидох в Министерството на правосъдието. Няколко години по-късно ми възложиха да оглавя отряд „Магелан“.

— Това е жестоко! — възкликна Люк. — Била си част от падането на Стената?

— За което всички лаври обра Буш — отвърна тя. — Макар че още при встъпването му в длъжност Съветският съюз беше отписан.

— Това не му помогна да го преизберат — пошегува се той, за да я поразведри.

Тя се усмихна.

— Така е.

— Как го постигнахте? — попита той.

— Сложен въпрос. Но към края на осемдесетте Москва беше подложена на натиск почти отвсякъде. Рейгън разработи начин да го

използва за свои цели. Веднъж ми беше казал, че от нас се иска единствено да намерим най-слабото място. Кое то и сторихме. Операцията се казваше „Пас напред“.

Всичко започна с адмирал Джон Пойндекстър, ключов член на Съвета за национална сигурност в администрацията на Рейгън. Пойндекстър бе този, който разработи идеята за Инициативата за стратегическа отбрана в нещо като осъществим проект. Защо да догонват Съветите по брой произведени бомби и бойни глави? С това не постигаха абсолютно нищо освен взаимно гарантирано унищожение.

Вместо това беше редно Америка да използва своето предимство: силна икономика и високоразвити технологии. Защо да не пренасочим ресурсите — вместо да се въоръжаваме за нападение, да се готвим за отбрана? Съединените щати разполагаха с десетки хиляди ядрени бойни глави, които да изстрелят на Изток. Защо да не разработят начин да попречат на руските да тръгнат на Запад? Идеята на Пойндекстър бе представена на Белия дом в края на 1982 г. и президентът я прие. Рейгън неведнъж бе заявявал, че смята концепцията за взаимно гарантирано унищожение за неморална, ето защо идеята за преминаване към отбрана му допаднаше. Всичко бе запазено в тайна до март 1983 г., когато президентът обяви тази промяна в телевизионно обръщение пред света.

Първоначално идеята бе ИСО действително да се разработва. Но усилията на създателите ѝ постепенно затъваха в неразрешими технологични проблеми. Успоредно с ИСО вървеше и колосално натрупване на оръжия и бойна техника — самолети, кораби, подводници. Милиарди долари свежи пари се наливаха в Пентагона в името на най-мащабната ескалация на американската военна мощ, извършвана някога в мирно време.

А Съветите нямаха друг избор, освен да се опитват да я догонват. Кое то и правеха.

Инициативата за стратегическа отбрана ги бе довела до състояние на шок. Москва я наричаше „опит за едностранно разоръжаване на СССР“, чрез който Съединените щати се стремели към световно господство. Но за Съветите истинската опасност

идваше по-скоро от технологическото предимство на Америка, позволяващо ѝ да постига иновации, на които те биха могли да противопоставят единствено собствена система за стратегическа отбрана. Което означаваше милиарди за нейното разработване. Каквито те нямаха.

— Искаш да кажеш, че Съединените щати са прецакали комунистите с измама?

— Не точно измама. Възползвахме се от явната технологическа изостаналост на другата страна.

Той се изсмя.

— Както си мислех. Свили сте им номер.

— По-сложно е, отколкото изглежда. Ватиканът завладяваше сърцата и душите на Източния блок, даваше кураж и мотивираше хората, докато ние упражнявахме икономически и политически натиск върху Москва. Това доведе съветската система до хаос. И тогава се появи ИСО, за да ги побърка окончателно. След като веднъж Съветите бяха повярвали, че стратегическата отбрана представлява реална заплаха, те имаха само две възможности: да догонват нашите усилия или да ги заобиколят. Те избраха и двете. КГБ се нахвърли върху ИСО, а ЦРУ през цялото време им даваше фалшива информация. Рейгън си изигра картите перфектно. Москва нямаше никакъв шанс.

— Сигурно си много горда — подхвърли Люк — с важната си роля във всичко това.

— В учебниците по история не пише нищо за случилото се. Когато за пръв път се срещнах с Рейгън, той ми сподели идеята си да използва за свои оръжия парите и морала, като ангажира Ватикана за съюзник. Отначало целият план ми се стори нелеп. Но той бе твърдо решен да го изпълни. Когато през юни осемдесет и втора отиде в Рим, за да го изложи лице в лице на папата, аз бях с него. Москва се заблуждаваше, че едно военно положение ще прекърши полския народ, но тук си бе направила грешно сметките. Вместо това повикът за свобода заливаше целия Източен блок и бавно подкопаваше марионетните правителства. Когато накрая системата рухна, сгромолясването бе зрелищно. Именно Рейгън беше мозъкът зад цялата сделка.

— Както казах, жесток номер сте им въртнали.

— Наречи го както искаш. Важното е, че проработи. Съветският съюз и Студената война приключиха едновременно. Сега новите заплахи идват от войнстващите религиозни фанатици.

— Но те не разполагат с държава, нито с идеология извън собствената им лудост. Вече няма Студена война. Има Смахната война.

— В днешно време лошите вече действат. Преди само позираха.

Люк се сети за онези ядрени бомби.

— Но някакъв остатък от миналото може да е оцелял. — Той видя, че Стефани е на същото мнение. — Колкото за един последен залп.

Тя кимна.

— И ние трябва да го спрем.

Южна Франция

20:40 ч.

Касиопея слезе от руския изстребител. Двамата с Котън току-що бяха кацнали във военновъздушната база, недалече от замъка ѝ.

По време на целия полет пилотите не бяха продумали, най-вероятно инструктирани да не общуват по никакъв начин с тях. Очевидно никой не бе очаквал Котън да се намеси толкова зрелищно, за да осуети атаката им срещу самолета на Зорин. За момент тя си бе помислила, че двата самолета ще получат указания да се върнат в Иркутск, но това не бе станало. И сега се радваше да е отново на френска земя.

Котън също слезе от високоскоростното си такси и пристъпи към нея.

— Трябва да говоря със Стефани.

— Предполагам, че в цялата тази история има още много неща, които не знаем.

— Може и така да се каже.

Влязоха в една от сградите и поискаха да ползват самостоятелен офис. Явно персоналът на базата бе подготвен за пристигането им; едва ли руски изстребители кацаха тук всеки ден. Дежурният офицер ги насочи към малка конферентна зала. Там Касиопея извади мобилния си телефон и набра номера на Стефани. След което натисна бутона за високоговорител.

— Във Вашингтон трябва да е към четири следобед — каза Котън.

— За къде пътува Зорин? — попита го Касиопея.

— За остров Принц Едуард. Вече пресметнах, че трябва да кацне към единайсет вечерта местно време.

Телефонът на Стефани звънна още два пъти.

— Ще трябва ли да ходим там?

Преди Котън да бе успял да отговори, някой отсреща вдигна. Не беше Стефани. Мъжки глас, който тя веднага разпозна. Дани Даниълс.

— Бяхме се притеснили — каза президентът.

— Аз също — отвърна Котън. — Последните няколко часа бяха интересни. Но как попаднах на вас? Стефани там ли е?

— В момента е заета с любовницата на Зорин. Ще ти е интересно да чуеш, че е сритала задника на племенника ми.

Котън се усмихна.

— Сигурен съм, че не е толкова зле, колкото казвате.

— Знаеш ли, остават ми по-малко от ден и половина. Повярвай ми, за един президент няма кой знае колко работа през последните два дни от мандата му, освен да си събира багажа. Чувствам се безполезен. Каж ми нещо, с което да ми повдигнеш духа.

— Зорин пътува за Канада. Търси скрити ядрени оръжия.

— Стефани ми докладва нещо подобно от тук.

Даниълс им разказа накратко всичко, което знаеше. После изслуша какво се бе случило над Байкал и в дачата.

— Белченко смяташе, че мъжете са военни, изпратени да го убият. Някаква идея какво може да е имал предвид с „мат в два хода“ и „Нулевата поправка“?

— Никаква, но ти току-що ми намери малко работа, за което съм ти благодарен. Стефани провежда своя лична операция и всички обаждания до телефона ѝ се пренасочват тук. Чакам и тя да ми звънне. Междувременно с какво да помагаме?

— Бърз превоз до Канада.

Котън му обясни къде се намират в момента.

— Веднага ще ви го уредя. Чакайте там.

— Няма да е зле да проследите и самолета на Зорин.

— Вече се сетих за това. Ще ви информираме за маршрута.

— Трябва да разберем дали заплахата е реална или някаква измислица на Зорин — каза Котън. — Не знаем дали действа сам. В дачата очевидно имаше помагачи. Пък и онези руснаци. Те определено искаха смъртта на стария архивар.

— Докато летяхме над езерото с хеликоптера — обади се Касиопея, — офицерите определиха със сигурност автомобилите, които гонеха Котън, като военни.

— Госпожица Вит, нали така? — възкликна Даниълс. — Отдавна не сме се виждали.

— Наистина мина време, господин президент.

— Цялата тази история намирисва — заяви Дани. — Москва изрично поиска помощ. Реших да им услужа и пратих теб, Котън. След това те ни алармираха за Аня Петрова, която била тук по поръчка на Зорин, и аз изпратих Люк да надуши следите ѝ. Освен това пуснаха Касиопея в страната.

— След което нещо се промени — каза Котън.

— Да, явно. Оставете ме да направя някои проверки.

— Освен това ни е нужна информация за мъж на име Джейми Кели — продължи Котън. — Предполагам, че е американец, в момента живее на остров Принц Едуард. Преподава в колеж. Белченко ми каза, че някога е бил съветски шпионин. Зорин издирва него.

По пътя той бе направил нужните пресмятания. Нито един частен самолет не можеше да се мери по скорост с военен изстребител. Щяха да изпреварят Зорин поне с час.

— Току-що ми съобщиха, че ви организират транспорт — каза Даниълс. — Дръжте ме в течение.

Разговорът прекъсна.

Касиопея погледна Котън. За пръв път от толкова време насам бяха останали сами и можеха да говорят.

— Не бях права — каза тя. — Постъпих ужасно в Юта. Реших, че не желая да живея без теб.

Беше си казала, че трябва да е откровена с него, че поне този път не бива да премълчава нищо. И се надяваше той да ѝ отвърне със същата искреност.

— Значи мислим еднакво — отвърна той. — Аз също се нуждая от теб.

Тя си даваше сметка какво му бе коствало да направи това признание. И двамата не бяха сантиментални по природа.

— Може ли да забравим случилото се? — попита тя. — И да започнем на чисто.

— Аз бих могъл.

Също и аз, помисли си тя.

И двамата бяха все още с руските си летателни костюми. Тя задърпа надолу ципа на своя, сякаш нямаше търпение да го махне от себе си.

— Допускам, че ще ни набутат в още някой изстребител, за да прелетим Атлантика.

- Така би било най-бързо.
- А като стигнем там, какво правим?
- Ще открием Джейми Кели преди Зорин.

Анаполис, Мериленд

Стефани оглеждаше одобрително къщата на Питър Хедлънд, сегашния историк на Братството на Синсинати. Допадаше ѝ изкусно използваната комбинация от мрамор, орех и гипсови орнаменти в интериора наред с умелата палитра от ярки цветове на стените. Нещо в тази сграда ѝ напомняше за фамилния дом, който бяха притежавали със съпруга ѝ недалече от това място. Анаполис беше позната територия. С население около 40 хиляди жители, градът не се бе разраснал особено от 80-те години, когато бе живяла тук.

Фриц Стробъл бе позвънил предварително на Хедлънд, за да го предупреди за идването им. Сега с Люк седяха в елегантно обзаведен кабинет с тухлена камина, в която припукваше буен огън. Хедлънд бе изслушал причините за посещението им и се бе съгласил на всичко, което се искаше от него.

— Жена ми излезе за няколко часа — каза им той.

— Което ни улеснява — отвърна Стефани. — Колкото по-малко хора има наоколо, толкова по-добре.

— Тази рускиня опасна ли е?

— Определено — отговори тя. — Но не мисля, че идва тук, за да ви навреди. Тя търси нещо конкретно и ние трябва да разберем какво е то. Случайно да знаете?

Стефани го наблюдаваше внимателно, преценявайки доколко въпросът ѝ го бе притеснил. Стробъл не ѝ бе дал почти никакви подробности за Хедлънд, което можеше да значи две неща: или не го познаваше достатъчно, или криеше нещо.

— Знам, че титлата ми е пазител на тайните — каза усмихнато той. — Уверявам ви, това е остатък от далечното минало, когато тайни действително са съществували. Днес нашето братство е просто една благотворителна светска организация и доколкото знам, напълно прозрачна.

Хедлънд вече ѝ бе показал личната си библиотека — отделна стая, посветена на ранната история на Америка, особено първите

петдесет години от създаването на републиката. Каза, че през целия си съзнателен живот е колекционирал книги за колониалната история и за него е било голяма чест да бъде избран за историк на братството.

— Познавахте ли Брадли Чарън? — попита го Стефани.

— Да. Двамата с Брад бяхме близки приятели. След смъртта му, толкова внезапна и неочаквана за всички нас, бях покрусен.

— А знаехте ли, че е имал тайна библиотека? — попита Люк, който до момента бе пазил необичайно мълчание.

— Знаех само за колекцията, която пазеше в имението. Беше подобна на моята. Но всички те останаха в организацията след смъртта му. За щастие, бе имал далновидността да ги впише в завещанието си. При всичките тези боричкания за наследството му може би никога повече нямаше да ги видим. Сега са на сигурно място в Андерсън Хаус.

Стефани му разправи какво бяха открили в имението във Вирджиния.

— Бих желал да видя тази тайна стая — каза Хедлънд.

Това обаче трябваше да почака. Тя погледна часовника си и се запита какво ли ставаше по това време в Русия. Прехвърлила бе всички обаждания до телефона си към Белия дом, така че Едуин Дейвис да отговаря, докато тя си върши работата тук. Бе разказала накратко на Едуин за уволнението си и той ѝ бе изказал съчувствието си, но тя знаеше, че той не може да направи нищо по въпроса. С него решиха, че най-доброто за момента би било просто да действат, сякаш нищо не се е случило. Назряваше нещо голямо, за което и руснаците не си даваха изцяло сметка. Във всеки случай сдържаността на Осин бе прераснала в пълно съдействие по проблема с Аня Петрова.

В този момент се чу звънецът на входната врата. Стефани направи знак на Люк и Хедлънд да отидат на горния етаж. Тя стана от стола, приглади блузата и панталона си, пое си дъх. Беше напълно овладяна.

Звънецът отново иззвъня. Тя излезе от кабинета в мраморното антре. Отмести резето на входната врата и се усмихна на жената, застанала на горната площадка на стълбището.

— Госпожа Хедлънд? — попита тя.

— Аз съм — отвърна Стефани.

Люк слушаше от горния етаж, скрит в една от спалните, която имаше врата към малък балкон над главното антре.

Аня никога не бе виждала Стефани, така че номерът може би щеше да мине. Разбира се, имаше и риск, доколкото никой не знаеше на какво е способна Петрова, но все пак нали затова и той беше тук!

За да държи нещата под око, или по-точно, под ухо.

Стефани покани Аня да влезе и затвори вратата, за да не влиза студ отвън.

— Какво ви е? — попита тя гостенката си, сочейки с пръст синината на лицето ѝ.

— Спънах се и паднах, много съм несръчна. Не е толкова зле, колкото изглежда.

— Руския ли сте? Долавям акцент...

Аня кимна.

— Родена съм там, но живея в Щатите. Съпругът ви у дома ли е?

— Боя се, че не.

— А кога се връща?

— Нямам представа.

Лъжата имаше за цел да накара Аня да изплюе камъчето, без непременно да излага Питър Хедлънд на опасност, въпреки че би било за предпочитане той да води този разговор.

— Дошла съм отдалече да говоря с него. Искам да му задам няколко въпроса. За Братството на Синсинати. Той е техен историк, нали?

— Да, от известно време.

— Има ли библиотека тук, в къщата?

— Да, чудесна библиотека, с много книги.

— Може ли да я видя?

Тя се поколеба за миг, колкото Аня да не заподозре нещо.

— Какво има за виждане там?

По лицето на по-младата жена премина сянка на раздразнение. Стефани се питаше колко ли време Аня ще издържи да се прави на търпелива. В Андерсън Хаус я бяха обезоръжили, но тя се бе върнала при колата си, където можеше да има и резервно оръжие.

Петрова бръкна под палтото си и извади малокалибрен револвер.
— Искам да видя книгите. Веднага.

Ако Люк не беше на горния етаж, готов да се намеси, това би я притеснило. Аня приличаше на човек, от когото си струва да се боиш. Думите ѝ означаваха едно.

Мога да ти причиня болка.

Време бе да отстъпи.

— Е, добре — каза Стефани с треперещ глас. — Елате с мен... в библиотеката.

През откренатата врата Люк видя Стефани и Аня да излизат от антрето.

Каза си, че трябва да слезе на долния етаж и да намери по-удобно място, откъдето да ги наблюдава, но преди това реши да провери Хедлънд. Техният домакин бе избягал в една от спалните в края на коридора на втория етаж. Той запристъпва на пръсти към полуотворената врата, като внимаваше да не издава присъствието си. Спря се при вратата.

Отвътре се чу глас. Нисък и гърлен.

Люк надникна в спалнята и видя Хедлънд, седнал на леглото, загледан навън през прозореца, да говори по мобилен телефон. Коего беше странно предвид случващото се долу. При пристигането им Хедлънд му се бе сторил искрено учуден, но готов да им съдейства.

— Това трябва да е — казваше сега той по телефона. — Мислехме си, че всичко е отдавна забравено, но явно сме се лъгали. Отново се започва.

Минаха няколко секунди, през които домакинът слушаше какво му казва отсрещната страна.

— Тук няма нищо за откриване. Погрижил съм се още преди години за това.

Отново мълчание.

— Ще те държа в течение.

Люк чу бипване. Разговорът бе приключил.

Няма нищо за откриване.

Ставаше все по-интересно. Което означаваше, че Стефани бе изправена пред сериозен проблем.

Сънят на Зорин беше неспокоен, въпреки че засега полетът през Атлантика протичаше гладко. Все пак бе успял да поспи два-три часа, благодарен, че пилотите не му досаждаха. После с помощта на компютъра бе открил подходящо място за скачане в един национален парк на северния бряг, където никой нямаше да го забележи. Атмосферните условия не бяха проблем; зимата в Канада се бе случила мека, с малко сняг, а тази нощ небето беше безоблачно. Самият скок нямаше да е лесен, но той щеше да се справи. Ако всичко вървеше по план, щеше да се озове на четирийсет километра северозападно от Шарлъттаун, столицата на острова, където се намираше колежът. Той бе открил сайта и бе установил, че Джейми Кели все още работи там като преподавател. С още малко ровене се бе сдобил и с домашния му адрес.

„Мат в два хода.“

От десет години сглобяваше тази мозайка с парченца, откривани тук-там в стари архиви. Но разговорите му с Белченко се бяха оказали извънредно продуктивни, макар старият архивар да си мислеше, че всичко е самозалъгване.

Зорин знаеше, че не е така.

Високият мъж, който влезе в апартамента, беше над шейсет. Гъстата му посивяла коса беше сресана назад от пепелявото лице. Носеше очила без рамки; тъмните му очи гледаха втренчено, но и някак уморено. Придружаваха го четирима сътрудници, които бързо претърсиха останалите стаи, после се оттеглиха навън. Вратата се затвори зад тях. Апартаментът беше тайна квартира на КГБ под постоянно наблюдение. Тази вечер гост в нея бе лично Юрий Владимирович Андропов.

Нямаше нужда от представяне. Андропов зае почетното място на масата, върху която бяха наредени студена вечеря и чаши, пълни догоре с водка. Около масата седяха Зорин и още трима офицери от

КГБ. Двама от тях познаваше, третия не. Никога не се бе озовавал толкова близо до Андропов. Също като него този човек произхождаше от скромно семейство, син на дребен чиновник в железниците; самият той бе работил като товарач на влакове и телеграфист, сражавал се бе като матрос във Финландия по време на Великата отечествена война. Оттогава датираше стремителното му изкачване в партийната йерархия, докато накрая бе оглавил КГБ. Предишния ноември, след смъртта на Брежнев, Андропов бе избран за четвъртия генерален секретар на КПСС след Сталин.

— Възнамерявам да направя нещо необичайно — каза той с тих глас, почти шепнешком. — Утре ще обявя, че преустановяваме всякаква работа по противоракетните системи с космическо базиране.

Зорин бе шокиран. От март, когато Рейгън даде да се разбере, че Америка разработва система за стратегическа отбрана, целият изследователски потенциал на Съветския съюз бе съсредоточен в тази насока. Дейността на всички разузнавателни служби и операции бе пренасочена за събиране на колкото бе възможно повече информация за ИСО.

— Рейгън ни смята за империя на злото — продължи Андропов. — Но аз ще му докажа, че греша. Ще обявим пред света, че слагаме край.

Никой не продума.

— Получих писмо от едно десетгодишно американско момиче — каза Андропов. — Пита ме защо искаме да завладеем света. Защо се стремим към война? Отговорих му, че не искаме нищо подобно. И смятам да го кажа утре пред целия свят. След като свърши това, влизам в болница.

Зорин бе чул слуховете. Генералният секретар страдал от остра бъбречна недостатъчност, животът му се крепял на хемодиализа. Разбира се, нищо не се споменаваше публично. Самият факт, че Андропов лично го бе признал, бе необичаен.

— Казвам ви го, защото — продължи той — вие четиримата сте подбрани, за да изпълните една специална задача. Това е мисия, замислена лично от мен. Всяка операция си има отделно име. Също

избрано от мен. Понятия от шаха, любимата ми игра. Някой от вас играе ли?

И четиримата поклатаха глави.

Андропов ги посочи с пръст един по един и им каза:

— Пат. Задна пешка. Тих ход. Мат в два хода.

Това се бе случило през август 1983 г.; тогава Зорин за пръв път чу тези думи. Отначало не знаеше какво означават, но бързо научи.

Пат. Царят е притиснат и не може да мърда, за да не изпадне в шах.

Задна пешка. Една пешка, застанала в полето зад друга от същия цвят, така че да не може да се придвижи напред без помощта на трета пешка.

Тих ход. Преместване на фигура, с което не се взема или застрашава фигура на противника.

Мат в два хода. Най-краткото възможно развитие на играта. Две премествания на фигури и край.

— Изпълнението на всяка от тези операции е пряко свързано с изпълнението на всички останали — каза Андропов. — В своята съвкупност те ще променят света.

— Но те са самостоятелни и независими една от друга, нали? — попита един от четиримата.

— Именно. Четири отделни, напълно самостоятелни операции, като само аз ще знам резултатите от тях. Няма да контактувате помежду си освен по моя изрична заповед. Ясно ли е?

Четиримата закимаха; те знаеха, че с Андропов не се спори. Той беше човекът, убедил Хрущов да смаже Унгарското въстание. Като ръководител на КГБ бе всявал страх и ужас в името на запазване на накърнения авторитет на Партията. Напомняше повече на Сталин, отколкото на така наречените реформатори, нароили се в последните години. Заповедта му да не контактуват помежду си не беше нещо необичайно. Зорин знаеше как разни слабаци се подмазват на по-силните, донасяйки за свои колеги. Съпрузи се шпионираха помежду си, деца шпионираха родителите си, съседите донасяха за

съседи. Далеч по-добре беше да не задаваш въпроси и да се правиш на разсеян. Всяка казана дума, всяко извършено действие се подбираха най-внимателно. Затова най-добре беше, както Андропов току-що им бе наредил, да не казват нищо.

— Под чиниите си ще намерите по един плик — продължи той. — Вътре има подробни указания за конкретната операция. Също и за начина на докладване за постигнатия успех. Не се отклонявайте по никакъв начин от тях.

На Зорин му направи впечатление, че Андропов изобщо не спомена за провал. Такава възможност не се предвиждаше. Един от офицерите посегна към чинията си, но Андропов го спря.

— Не сега. Ще счупите печата едва когато си тръгнете от тук. Така няма да се изкушите да се съветвате помежду си. Искам да знаете, другари, че това ще удари Америка право в сърцето. Аз съм открил две слабости и когато дойде подходящият момент, ще им дадем урок. С минимум усилия — максимум ефект. Това е, което искаме, и това е, което ще постигнем. Това ще бъде най-важната операция, която някога сме предприемали. И така, другари, трябва да бъдем готови, когато часът настъпи.

Андропов посочи с жест храната на масата.

— А сега яжте, пийте и се веселете. После на работа.

В течение на две десетилетия той бе успял да възстанови всяка от другите три операции. Системата за класификация на архивите и простият факт, че СССР вече не съществуваше, го бяха улеснили в задачата му. Собствената му роля, „Тих ход“, бе изисквала шест години всеотдайна работа, от 83-та, когато Андропов все още беше начело, до 89-а.

Веднага след срещата им Андропов наистина влезе в болница. И почина шест месеца по-късно, след като беше генерален секретар в продължение едва на година и три месеца. На негово място дойде Константин Черненко — болнав и слабоволев човечец, който се задържа година на поста. После Андрей Громико изпълняваше тази длъжност до възкачването на Михаил Горбачов през 1985 г.

Като цяло това бяха няколко бурни години. Години на объркване и безпътица. Но четирите операции, възложени от Андропов, бяха

продължили. Защото така и не се получи заповед за прекратяването им. И сега, докато пътуваше със самолета, заслушан в монотонния шум на реактивните двигатели, Зорин знаеше какво бе постигнал всеки от останалите трима.

Андропов бе изпълнил обещанието си да каже на света, че Съветският съюз прекратява работата по изграждане на космическа отбранителна система. Разбира се, нищо подобно не се бе случило. Изследванията продължаваха тихомълком, като в тях се изливаха милиарди рубли. Зорин и останалите разузнавачи от КГБ продължаваха все така да изстискват от източниците си всичката информация за ИСО, до която успяваха да се доберат.

„Пат.“

„Задна пешка.“

И двамата офицери бяха изпълнили задачите си.

Зорин винаги се бе гордял с почти пълното си отсъствие на съвест. Нито един добър офицер не може да си позволи този лукс. Но през последните двайсет и пет години се бе принудил да направи преоценка на някои неща.

Дали от чувство на вина? Трудно бе да се каже.

Спомни си онази нощ в Мериленд. И последния път, когато бе убил човек.

Мерленд

Все още в ролята на госпожа Хедлънд, Стефани поведе Аня към библиотеката.

— Какво търсите всъщност?

— Правете каквото ви казвам и скоро ще ви оставя на мира.

Влязоха в библиотеката; следобедното слънце нахлуваше през дървените щори и прозрачните пердета на френските прозорци. Две от стените бяха изцяло заети от лавици, отрупани с книги.

Аня направи знак с ръка.

— Седнете тук, за да ви виждам.

Стефани седна на едно канапе, докато рускинята преглеждаше лавиците книга по книга. Очевидно искаше нещо конкретно. Търсенето не продължи дълго.

— Не е тук. Трябва да намеря книга, за която вашият съпруг знае.

Стефани се беше надявала да не намесват Хедлънд в тази история, но сега това изглеждаше неизбежно.

Аня насочи револвера към нея и попита:

— Къде е той?

— Всеки момент трябва да си дойде.

Междувременно Люк се бе отдалечил от вратата на спалнята и се бе прибрал в първоначалното си скривалище. Той изчака няколко секунди, после отново се върна, бутна полека вратата и направи знак на Хедлънд да го последва.

По-възрастният мъж се надигна от креслото си до прозореца и пристъпи тихо към него.

— Трябва да слезем долу — прошепна Люк.

Двамата се спряха на най-горното стъпало на стълбите за първия етаж. Люк държеше да разбере с кого бе разговарял Хедлънд, без да предизвика подозрението му, затова попита шепнешком:

— Имате ли телефон? Дайте ми го.

Хедлънд бързо се подчини.

Люк натисна копчето отстрани и го постави на тих режим. Двамата слязоха на приземния етаж, откъдето чуха разговора на Аня и Стефани в кабинета. От думите им се разбираше, че Петрова не е открила онова, което бе търсила. Когато Стефани спомена, че съпругът ѝ ще се върне всеки момент, това беше сигнал за следващата стъпка от инсценировката.

Хедлънд трябваше да се появи.

Люк хвана мъжа за ръката и го поведе към вратата на стаята, като прошепна в ухото му:

— Опитайте се да разберете какво търси. Аз ще ви пазя гърба от тук. Става ли? Стефани също ще е до вас. Както вече говорихме, гледайте да научите повече, без да я провокирате. — Той кимна към телефона в ръката си. — Ще го задържа, за да не стане някой гаф.

— А не трябва ли да повикаме полиция?

— Ние сме полицията — каза Люк, хвана бравата на външната врата и прошепна: — А вие вече сте си вкъщи.

Отвори вратата, после я затръшна и моментално се пъкна в близкия дрешник, където се скри зад тежките палта.

— Аз съм! — провикна се Хедлънд.

Стефани разбра какво става. Люк правилно бе отгатнал, че тя иска Хедлънд да се включи в играта, и бе инсценирал „завръщането“ му. Браво на момчето. Тя погледна Аня, която ѝ направи знак да се обади на съпруга си.

— В библиотеката съм! — извика тя.

Хедлънд се появи на вратата.

— Имаме гостенка — каза Стефани. — Тази жена търси нещо от братството. Някаква книга. Не казва каква. Но заплаши да ме убие, ако не ѝ съдействам.

Аня вдигна нагоре револвера, който бе държала скрит зад бедрото си. По лицето на Хедлънд се изписа шок.

— Добре ли си, скъпа? — попита той Стефани.

— Нищо ми няма. Наистина. Добре съм.

— Стига! — повиши глас Аня. — Трябва ми дневникът на Талмидж.

— Откъде знаете за него? — попита Хедлънд.

— Не е ваша работа. Къде е дневникът?

— Не съществува. Това е мит. Чувал съм за него, но никога не съм го виждал. И се питам откъде вие сте научили. Това е нещо, с което са запознати само шепа хора от братството.

— Някога, преди много време, хората говореха — каза Аня. — А ние слушахме.

— Вие, руснаците? — попита той.

— Казвайте какво знаете за дневника!

Стефани също искаше да чуе отговора.

— Съставен е от един от нашите членове основатели, Бенджамин Талмидж от Ню Йорк. Бил е шпионин по време на Войната за независимост, един от първите ръководители на шпионска организация в нашата страна. Полковник Талмидж е изиграл решаваща роля за победата ни над британците. Бил член на братството до смъртта си, доколкото знам, през хиляда осемстотин трийсет и пета година. Водил си дневник, за който се смята, че е един от ранните ни документи. Но той е изчезнал преди повече от век.

— Лъжете! — възкликна Аня. — Аз знам истината. Дневникът е бил тук преди трийсет години. Наши хора са го виждали. Чарън е знаел за него. Къде е този дневник?

— Казах ви...

Аня пресече с две крачки стаята и опря револвера в слепоочието на Стефани.

— Ще застрелям жена ви, ако не ми кажете истината.

Ударникът на оръжието щракна. Нещата се усложниха.

От скривалището си Люк чу думите на Аня заедно с отчетливото изщракване на оръжие, готово за стрелба. Не стига че бяха намесили Хедлънд, ами и вече никой не можеше да каже какво ще направи Петрова. Определено беше ядосана. Стефани му бе казала, че разчита на неговата преценка кога да сложат край на това представление, но държи това да стане колкото се може по-късно. Но те вече знаеха какво търси Аня.

Дневникът на Талмидж.

Той стисна оръжието в две ръце. В ушите му прозвуча последното нареждане на Стефани:

— *Само, за бога, не я убивай.*

Лесно бе да се каже.

Стефани успя да запази самообладание, но си помисли, че госпожа Хедлънд не би била толкова спокойна.

— Моля ви! — изплака тя. — Махнете това нещо от мен!

Дулото оставаше притиснато до слепоочието ѝ.

— Къде е дневникът? — попита отново Аня. — Преди години е бил у Чарън. Това знам. Сега вие сте пазител на тайните. Казвайте или ще я застрелям.

Стефани гледаше Хедлънд в очите; човекът бе запазил завидно спокойствие.

— Знаете ли какво работех, преди да се пенсионирам? — попита той Петрова, която не отговори. — Трийсет и две години бях агент на ФБР.

Това беше новина за Стефани, но обясняваше хладнокръвния поглед, с който мъжът бе фиксираше рускинята.

— И намирам за възмутителен факта, че се появявате неканена в дома ни и ни заплашвате — добави той. — Казах ви, дневникът не съществува.

— Лъжете.

— Откъде знаете?

Да се спори с тази жена определено не беше добра идея. На това трябваше да се сложи край.

В този момент откъм входната врата се чу почукване.

Люк тропаше с кокалчетата на пръстите си по плътното дърво.

Да нахлуе в тясното пространство на библиотеката с изваден пистолет му се бе сторило глупаво, някой можеше да пострада. Затова реши да подмами Аня навън, където имаше повече пространство за маневриране. Беше чул думите на Хедлънд и се бе убедил, че човекът определено умее да си държи езика зад зъбите.

Време беше да предприеме нещо.

Стефани видя, че Петрова реагира на възможността за неканен посетител.

— Кой е това? — попита тя.

Хедлънд вдигна рамене.

— Откъде да знам? Да отворя ли?

Тя долови презрителния му тон, който още повече раздразни Аня. Револверът оставаше насочен към Стефани.

— Идете да видите — заповяда рускинята. — Вие също.

Аня направи знак на Стефани да го последва. Хедлънд отвори вратата на библиотеката и се скри от погледите им.

Тя забеляза, че в коридора Петрова се поколеба, забави се за миг до вратата и се досети какво е намислила. Френските прозорци в библиотеката. Тя се готвеше да използва краткото объркване около неочаквания посетител, за да избяга. За жалост, Стефани не беше въоръжена. Беретата ѝ бе останала в палтото, а палтото все още беше в кабинета на Хедлънд, където бяха влезли най-напред.

— Мърдайте! — заповяда Аня.

Стефани трябваше да даде знак на Люк, но преди да бе предприела каквото и да било, Хедлънд се спря и се извърна назад.

В ръката си държеше пистолет.

Люк бе заел висока позиция на стълбищната площадка за втория етаж, откъдето се виждаше ясно случващото се долу. Надеждата му бе, че пред перспективата да бъде прекъсната Аня щеше да вземе прибързано решение. И тъй като знаеше, че в къщата нямаше нищо за откриване, този сблъсък трябваше да приключи без стрелба и с ареста ѝ.

Но сега това му се струваше проблематично.

Хедлънд явно се бе въоръжил с пистолета, който държеше в спалнята. Люк го бе чул да казва, че е пенсиониран агент на ФБР, но това едва ли щеше да му помогне срещу професионалистка като Петрова.

От самонадеяност се умира. Знаеше го от опит. Заради арогантността му на няколко пъти за малко не го бяха пречукали. Но какво пък, беше на трийсет години и му бе простено. Докато Хедлънд вече вземаше пенсия, а се държеше, сякаш е още в играта.

Възможностите за действие бяха ограничени.

Всъщност имаше само една.

Стефани се просна по очи върху килима, като се питаше кой ли ще стреля пръв. Отговорът дойде откъм Хедлънд; куршумът мина над нея. Тя се претърколи по гръб и видя, че Аня я няма.

— Стой долу! — изрева Хедлънд.

Тя погледна към него и видя, че е стиснал оръжието с две ръце, насочил цялото си внимание право напред.

— Дръпни се, глупако! — извика му тя.

Аня се появи на вратата и стреля два пъти. И двата куршума се забиха с глухо тупване в Хедлънд, той извика от болка и се строполи на пода.

След като чу изстрелите, Люк реши да се намеси. Плъзна се надолу по извития парапет на стълбището и скочи от него, когато наближи долния етаж.

Видя Хедлънд да пада. Извъртя се наляво, насочи пистолета и изстреля два куршума след Аня, но рускинята вече се беше отдръпнала в библиотеката. С насочен пистолет той зае позиция зад ъгъла между коридора и антрето. Хедлънд стенеше на пода. Трябваше да направи нещо за него, но вниманието му бе привлечено от Стефани, също просната на пода. Нима и тя беше простреляна?

Чу се отваряне на врата и отнякъде нахлу студен въздух. Стефани скочи на крака.

— Излязла е през библиотеката. Тичай да я настигнеш!

Той отново погледна Хедлънд.

— Аз ще се оправя с него — каза Стефани. — Ти спри Петрова! Люк нямаше нужда от подкана.

Зорин се беше превил, за да се пази от мразовития вятър, идващ откъм Атлантика. Макар през целия си живот да бе работил на температури под нулата, той така и не можа да свикне със студа. Чакаше вече близо половин час в тъмното, когато търпението му бе възнаградено — по улицата се зададе автомобил. Фордът отби, спря до бордюра и Зорин се качи. Също като него шофьорът беше на трийсет и четири-пет години, с тридневна набола брада върху месестите бузи и шия и бейзболна шапка, нахлупена на главата. Автомобилът потегли рязко, вдигайки вихрушка от ледени кристали с гумите си.

Петнайсет минути по-късно спряха пред безличен бар в Северен Болтимор. Домакинът му бе избрал мястото на срещата и той не бе възразил.

Мъжът живееше и работеше в Болтимор и беше известен с името Джо Перко. Зорин също пътуваше под фалшива самоличност — една от няколкото, които ползваше, за да влиза безпрепятствено в Съединените щати. При всичката реторика на Студената война, американските граници приличаха повече на решето, отколкото на желязна завеса. Влязоха в заведението.

Всичко тънеше в полумрак с изключение на бара и осветената сцена, върху която абсурдно слаба блондинка с големи гърди се събличаше бавно в ритъма на танца. Той не си падаше по кльощави жени, пък и харесваше естествени блондинки. Освен това тази тук изглеждаше едновременно раздражена и отегчена.

Голи от кръста нагоре келнерки обслужваха масите около сцената.

— Тук ми харесва — обяви Перко. — Всички зяпат жените и никой не ти обръща внимание.

Доста основателен аргумент, каза си Зорин.

Двамата си намериха маса близо до сцената и си поръчаха по едно питие от преминаващата келнерка.

— Аз приключих — каза Перко. — Моята задача е изпълнена.

Зорин знаеше какво означава това. Още една част от плана на Андропов, „Задна пешка“, за която отговаряше Перко, бе реализирана.

— Отне ми пет години, но го направих — добави той. — Да не повярва човек, че е минало толкова време, откакто седяхме около онази маса с Андропов. Колко неща се промениха от тогава!

Беше 1988 г., Андропов отдавна бе покойник, на власт в СССР бе дошъл Горбачов. Всички говореха за перестройка и гласност — новите национални приоритети. Старото отмираще с всеки изминал ден.

— Моите инструкции бяха да се отчете пред теб — каза Перко, — след като изпълня задачата. Това и правя.

Той вече бе получил доклада на мъжа, изпълнил другата четвърт от мисията — „Пат“, преди близо две години. Също като сега, двамата си бяха уредили среща, само че в Ню Йорк, и тогава Зорин за пръв път бе научил нещо повече от собствената си роля в начинанието.

Келнерката донесе поръчките им и той отпи глътка от водката. Не беше кой знае какъв пияч, но го биваше да се преструва. Перко очевидно пиеше с наслада и сега обърна чашата на един дъх.

— „Зубровка“. Изобщо не е като нашата — прошепна Перко, като постави чашата обратно на масата.

Зорин беше на същото мнение. Полската водка не струваше.

— Ти изпълни ли твоята част? — попита го мъжът.

Зорин поклати глава.

— Още не.

Кое то беше самата истина.

След като Андропов бе напуснал тайната квартира онази вечер, четиримата изядоха вечерята си и си тръгнаха, като всеки от тях със сигурност бе изчакал, докато си отиде вкъщи, преди да отвори плика. Това, че лично генералният секретар ги бе избрал, беше огромна отговорност, а и като цяло те бяха свикнали да пазят тайна. Доколкото Зорин знаеше, никой от тях не бе правил опити да се свърже с останалите. Само с него, след изпълнение на задачата. Съгласно дадените им указания в пликовете.

— Най-последно ги събрах — каза Перко. — Всички са тук.

Зорин отпи от водката си.

— Дойдоха от Куба през Мексико — каза Перко. — Трябваше да се погрижа да не бъдат засечени. Посрещнах ги в Тексас и лично ги докарах на север.

Това бе много повече, отколкото имаше право да знае, но той беше любопитен за хода на цялата операция и попита:

— Всичко е цяло и здраво?

Перко кимна.

— Те са си в куфарите, заредени. Всичко работи според изискванията.

— Никакви проблеми?

— Никакви. Но това са страховити неща. — Перко бе снижил гласа си до шепот въпреки музиката. — Представи си нещо толкова малко да произведе ядрен взрив.

Значи това било...

Неговата част в Спецназ бе обучена в дислоциране и използване на РА-115. Той знаеше за оръжейни складове в Европа и Далечния изток, където имаше наличности от такива, но за пръв път чуваше, че са се появили и в Северна Америка.

— Предадох ги на „Мат в два хода“, както бях инструктиран — каза Перко. — Имаш ли представа какво ще прави той с тях?

— Това не зависи от теб и мен.

Перко направи знак на една от келнерките да му донесе още една водка.

— Отзовават ме. Тръгвам си след два дни.

Това вече го знаеше.

Но каза:

— Ами тогава да отпразнуваме завръщането ти в родината.

Както и сториха.

Пиха няколко часа, музиката свиреше и на сцената се изреждаха танцьорки. Една от тях бе запомнил. Дребна и мургава, с азиатски черти и черна коса. Перко си я беше харесал и искаше да я опознае по-отблизо, но Зорин се възпротиви и накрая поведе пияния си колега към колата. Самият той бе пил малко и беше трезвен. Още щом седнаха в колата, той запуши с ръка устата на Перко, после завъртя рязко главата

му първо на едната страна, после на другата, докато прешлените на шията му изпукаха. Смъртта настъпи моментално.

Две трети от мисията му бяха изпълнени.

Указанията бяха прости. След изпълнение на задачата да ликвидира другите трима.

„Тих ход.“

Двама вече бяха мъртви. И понеже нямаше повече да са в състояние да му навредят, преди да ги убие, той ги бе насърчил да се разприказват. От „Пат“ знаеше за съществуването на пет РА-115, специално разработени с дълъг животи голяма мощност. От Перко — „Задна пешка“ — току-що бе научил, че и петте вече се намират в Америка. Само „Мат в два хода“ оставаше загадка. Но той се досещаше каква е ролята му. Укриване и съхранение.

А самоличността на офицера, натоварен с нея?

Това бе научил от Белченко.

Мъж като него, обучен на западни обноски и начин на живот, внедрен отначало в Съединените щати, а понастоящем живеещ в Канада под името Джейми Кели.

Люк изхвърча през френските прозорци и за миг зърна Аня, преди тя да се скрие зад един жив плет. Той тръгна след нея, прескачайки храстите в градината като олимпийски състезател по бягане с препятствия. Заобиколи къщата и отново я видя — този път спринтираше към колата си, по която личаха белезите от сблъсъка им във Вирджиния.

— Няма да се измъкнеш! — извика той след нея.

Тя извърна глава и погледите им се срещнаха. Дощя му се да вдигне пистолета и да се пробва още веднъж, но разстоянието беше близо сто метра, а и Стефани я искаше жива.

Затова той се затича към форда. Метна се зад волана и запали двигателя, излезе на заден ход от площадката пред гаража и даде газ.

Кварталът беше изцяло жилищен, с широки улици, строени по времето, когато е било разрешено да се паркира успоредно на бордюра. Тук-там все още имаше спрени коли и той ги заобикаляше, като същевременно увеличаваше скоростта. Видя Аня далече напред да взема остър десен завой, без да спира на стопа. Той я последва; гумите на форда се хлъзгаха по мократа настилка. Каза си, че трябва да внимава, колата лесно можеше да се преобърне.

Люк пусна пистолета си на съседната седалка, за да му е поддръка. Стига да успееше да я настигне, бе твърдо решен да я спре.

Аня вече се носеше към следващото кръстовище, където, за неин късмет, се бяха събрали сравнително малко коли. За миг намали скоростта, после даде газ и с рев на двигателя излезе на оживения булевард, вряза се в движението, пресече двойната разделителна линия и навлезе в насрещното платно. Хор от клаксони и какофония от свирене на гуми съпровождаха пътя ѝ, докато сновеше изкусно между лентите на булеварда. Той трябваше също да ускори, за да я следва, но не искаше да създава рискови ситуации. Затова забави на кръстовището, огледа се, после даде газ и се понесе напред, като използваше максимално банкета.

Аня натискаше здраво газта, но явно не беше свикнала да шофира с голяма скорост в градска среда и допускаше малки грешки, използваше излишно спирачката, погрешно оценяваше ъгъла на завоите и свръхкомпенсираше занасянето на задницата.

Воланът на форда вибрираше в ръцете му, сякаш се движеше по паваж; колата не беше конструирана за такова шофиране.

На една празна отсечка Люк натисна докрай педала на газта. В този участък шосето беше с четири платна, две по две, с плътна разделителна линия в средата. Аня беше набрала преднина, но колата ѝ все още се виждаше на километър в далечината.

И тогава започнаха неприятностите.

Изневиделица се появиха две мигащи сини светлини и тръгнаха след нея. Патрул от пътната полиция я бе засякъл.

Люк погледна в огледалото и видя, че и зад него има опашка; патрулната кола се бе залепила за задната му броня, проблеснаха лампи, сирената се включи.

Той извади от джоба си значката на агент от Военното разузнаване. Без да пуска волана, натисна копчето за сваляне на стъклото и измъкна ръката си със значката през прозореца, за да я види полицаят. Той се изнесе в лявата лента и застана успоредно до него със свален надолу прозорец на предната врата.

Люк посочи с пръст напред и извика:

— Спрете я!

Мъжът кимна и даде газ, за да настигне колегата си, който следваше Аня. Разбира се, двете патрулки имаха радиовръзка помежду си и Люк се надяваше този път местните наистина да свършат нещо полезно.

Стиснал волана с две ръце, Люк следваше полицейския автомобил, който му проправяше път със сирената си, изтласквайки колите в двата банкета. Движеха се на изток и вече напускаха очертанията на града. Сградите от двете страни на шосето приличаха на правителствени учреждения. Гонитбата продължи още два-три километра, после патрулните коли застанаха успоредно една до друга и постепенно забавиха скоростта, а Аня се откъсна сама напред. Но Люк знаеше, че някъде там я очаква изненада.

Люк завъртя волана надясно и мина в банкета, където имаше място, колкото да се провери покрай дясната патрулна кола. После се

върна на шосето и даде газ. Вече нищо не го делеше от Аня. Назад двете патрулни коли бяха забавили още скоростта и спираха движението зад себе си. Шосето си оставаше все така от четири платна, две по две, но вече разделени от бетонна мантинела. Сградите бяха останали назад, пътят се спускаше надолу, но после идваше стръмно изкачване, което водеше към огромен мост.

И тогава той ги видя. Още четири патрулни коли бяха заели позиция нагоре по склона, блокирайки и четирите платна. В насрещното не минаваше никой, а двете патрулки право напред пропускаха малкото останали коли в неговата посока, докато накрая остана само Аня. Както и се очакваше.

Пътят ѝ напред бе отрязан. Оставаше ѝ или да се забие в блокадата, или да се опита да прескочи бетонната мантинела, за да се върне назад по насрещното платно, където двете патрулни коли със сигурност щяха да я спрат.

Люк видя насочени дула на оръжия. Това не му хареса. Искаше я жива, но не можеше да направи нищо, за да предотврати случващото се. Чуха се изстрели. Явно стреляха по гумите, понеже колата на Аня внезапно занесе наляво, после надясно, докато накрая се вряза в парапета на моста.

Посипаха се искри. Кинетичната енергия бе достатъчна, за да повдигне задната ос във въздуха. Автомобилът се превъртя и изхвърча от моста.

Люк удари спирачките, изскочи навън и изтича към огънатия метален парапет точно в мига, когато колата се заби в редицата дървета, очертаващи бреговата ивица. Вече нищо не можеше да я спре. Заора с предницата си, превъртя се още веднъж във въздуха, Аня излетя през вратата, за миг се чу вик, после глух удар, предницата се смачка под тежестта на каросерията, накрая автомобилът падна върху покрива си, колелата продължаваха да се въртят, двигателят изрева още веднъж, после се закашля и угасна. Тялото ѝ лежеше във водата, на метър и нещо от брега.

Той прескочи парапета и се затича надолу през преплетените шубраци, краката му се пързалиха по стръмния склон, едва не падна, но се овладя и продължи да тича, докато не се спря на няколко метра от мястото, където Аня бе просната. Тя плуваше в кашата от вода, кал и лед; торсът ѝ беше извит под неестествен ъгъл на една страна.

Двама от полицаите го бяха последвали надолу по склона.

— Дръпнете се назад! — извика му единият.

Люк не беше в настроение да дискутира с тях и извади значката си.

— Кой ви каза да правите това?

Той погледна към Петрова. От ъгъла на шията и краката ѝ спрямо торса беше очевидно, че е мъртва.

— Ти пък кой си, дявол да те вземе? — попита единият от двамата униформени.

— Аз съм федералният агент, който ще ви нарита тъпите задници, защото ме лишихте от единствената ми улика.

Остров Принц Едуард, Канада

22:49 ч.

Зорин пристегна ремъците на парашута си. Навремето, през 70-те, когато за пръв път го бяха обучавали да скача, екипировката им беше примитивна, ненадеждна, често опасна. Сред съкурсистите му имаше ранени и загинали. Скоковете с парашут не бяха популярна дисциплина в школите на КГБ, но той обичаше да скача; имаше записани близо сто скока. Този път разполагаше със специален парашут, предназначен за големи височини и с повишена маневреност. Не чак военен, но близък по качество. Нощните скокове бяха проблематични по начало, но след като веднъж парашутът се отвореше, спускането надолу протичаше както обикновено, особено с помощта на очилата за нощно виждане.

Гълфстриймът бе прелетял Атлантика навреме. Бяха навлезли в канадското въздушно пространство откъм Нюфаундленд, след което бяха поели курс към Ню Йорк. Над залива Сейнт Лорънс пилотите се свързаха с канадските авиодиспечери, за да докладват проблеми с херметизацията, и поискаха разрешение да слязат на деветстотин метра височина, за да ги отстранят. От земята първоначално се бяха опънали, но после дадоха съгласието си, вероятно от страх да не се окажат виновни за някоя злополука.

Той нахлузи шлема на глава.

Пистолетът му беше на сигурно място в малка раница под черния гащеризон, който вървеше заедно с парашута; там бе сложил и последните си останали пари. Не бяха много. Около 5000 щатски долара, но щяха да му стигнат. Руските рубли остави на борда, нямаше да му трябват повече. От Гугъл Карти избра точното място за скока, на северния бряг на залива. Той познаваше острова добре. Беше посещавал главния му град, Шарлъттаун, още като офицер в КГБ.

— Наближаваме бреговата ивица — съобщи пилотът по уредбата.

Налягането в кабината бе вече изравнено с външното, светлините угасени. Идеята бе да се отклонят леко от въздушния коридор, който минаваше над Нова Скотия, и да свърнат петдесетина километра на запад, над острова. След скока пилотите щяха да коригират курса и да се оправдаят с технически проблем.

— Остава по-малко от минута — чу се отново гласът на пилота.

Зорин сграбчи заключващия лост на вратата и я разтвори. Тежкия метален панел хлътна навътре върху пантите си и се отвори докрай. В кабината нахлу леден въздух, но той беше навлякъл достатъчно дрехи, под гащеризона беше с палто, а под шлема бе нахлузил скиорска маска, която закриваше цялото му лице. Единият от пилотите се появи на вратата на салона и вдигна ръце с дланите към него с разперени десет пръста.

По стар навик Зорин провери още веднъж токите и връзките на парашута.

Когато вдигна глава, само пет пръста бяха още разперени.

Четири.

Три.

Два.

Един.

Той долепи длани до гърдите си. И скочи.

Леденият въздух го блъсна като стена, но топлите дрехи вършеха работа. След три секунди вече падаше с осемдесет километра в час надолу. Целият скок щеше да трае около три минути, максимум. Всичко във въздуха ставаше много бързо; усещането беше като при гмуркане с главата напред в аеродинамичен тунел. Кожата на челото му се изпъна. Бузите му под скиорската маска сякаш щяха всеки момент да се откъснат от лицето му.

През очилата за нощно виждане забеляза, че все още се намира над залива Сейнт Лорънс, но хоризонталната инерция от полета бързо го носеше към брега. Разпери ръце и крака, за да спре въртенето на тялото си във въздуха. Падаше с корема надолу. Толкова много неща можеха да се объркат при един скок. Да се преплетат въжетата. Да излезе бурен вятър. Да се скъса платът. Повечето проблеми бяха разрешими, стига да не възникнеха в последните 500 метра. След това каквото и да се случеше, нямаше смисъл да предприема нищо, освен да си каже молитвата.

Дотук всичко протичаше гладко.

Право напред, зад един тесен плаж, различи неясните очертания на скалист рид, отвесни каменни стени и неравни силуети на дървета. Остри канари стърчаха като зъби на огромно праисторическо животно надолу по склона. Трябваше да ги избегне. Малко вдясно и назад от тях се виждаше горската поляна, която бе видял на сателитната карта в Гугъл; около хектар на големина, тя беше предостатъчна за целите му.

Той дръпна връвта и куполът на парашута експлодира нагоре.

Силно разтърсване и рязко изплющяване възвестиха беда.

Вместо очаквания правоъгълен, стабилен, управляем купол над главата му се бе оформило нещо като спукан балон, от който изтичаше въздух; въжетата се бяха оплели, тялото му се въртеше като марионетка в пространството. При разтворен докрай купол парашутът би трябвало да се спуска бавно и контролирано, но той падаше бързо, с въртеливо движение; усети как стъпалата му се подуват от приток на кръв поради центробежния ефект. Ако не престанеше да се върти, можеше да загуби съзнание. Разполагаше и с резервен парашут, но той едва ли щеше да му помогне много, ако се оплетеше във въжетата на главния.

Трябваше да се отърве от главния парашут.

Той посегна към ръчката за освобождаването му, но от съпротивлението на дефектния купол тя се бе изместила нагоре и не можеше да я стигне с ръка. Още няколко секунди, и щеше да се разбие в земята.

Зорин беше обучен да запазва самообладание и да не се поддава на паника. Реши, че му остава една-единствена възможност. Въпреки риска. Той дръпна ръчката за отваряне на резервния парашут.

Целият пакет отскочи нагоре и куполът се разтвори напълно, като само леко се допираше до оплетените въжета на главния. Падането му се забави, както и въртенето; вече можеше да се ориентира наоколо и да се захване с въжетата за управление. Два купола, от които само единият изпълнен докрай с въздух, се полюляваха над главата му, като го спускаха стръмно надолу към земята.

Твърде стръмно.

Той задържа въжетата на резервния парашут и започна да направлява падането си, като се стараеше да държи курс към поляната.

От Гугъл Карти знаеше, че националният парк се простира на четирийсет километра по северната брегова ивица на залива. Отгоре никъде не се виждаше светлина — нищо освен горска пустош, което му се бе видяло добре като идея. Но сега, ако си счупеше крайник, щяха да минат дни, преди да го открият.

Оставаха още триста метра.

Той прекоси плажа; вече се намираше над суша и продължаваше да се носи към поляната.

Двеста метра.

Бореше се със страха от приземяването — онова неприятно чувство, което човек изпитва при вида на бързо приближаващата се земна повърхност.

Петдесет метра.

Под него бяха дървета. Стара гора, с дебели дънери и мощни корони. Реши да допре земята с цялото си тяло, а не само с краката, защото при тази скорост можеше като нищо да си счупи коляното. Задърпа въжетата, опитвайки се да забави падането си.

Поляната вече се виждаше право напред. Равна, открита, подканваща. Но и опасна, защото беше корава, замръзнала земя.

Той реши да се възползва от дърветата и дръпна въжетата, за да допре с крака короните на най-близките до края на полянката. Стремеше се да държи парашута под такъв ъгъл, че краката му и короните на дърветата да действат заедно като спирачка; това донякъде забави падането му, но пък му пречеше да управлява. След като прелетя над последните дървета и стигна до поляната, вече се движеше достатъчно бавно, за да има смелостта да падне върху краката си, като смекчи удара с пружиниране на коленете. Тялото му се претърколи на земята, куполите на двата парашута изплюяха във въздуха и паднаха в страни от него.

Той полежа известно време по гръб, вперил поглед нагоре към небето.

Гълфстриймът отдавна бе изчезнал.

Разбира се, мръсниците от чартърната компания умишлено бяха повредили главния парашут. Най-вероятно се бяха уплашили какво ще извърши в Канада и не искаха фирмата им да се окаже замесена в разследване. Затова му бяха взели парите, докарали го бяха до тук, на другия край на света, при което се бяха погрижили да не стигне жив до

целта си. Никой нямаше да забележи липсата му. Някакъв труп на земята или, още по-добре, във водата. Как се е озовал там — един господ знае. Поне го бяха пуснали да скочи на желаното място. Като най-вероятно си бяха казали: какво значение има? Така или иначе е мъртвец.

При други обстоятелства той би се върнал в Русия и би ги избил до крак.

Но това вече не беше възможно.

Зорин беше човек с мисия.

Анаполис

22:00 ч.

Стефани седеше в чакалнята, където бе прекарала последните няколко часа. От болницата бяха изпратили по спешност линейка в дома на Питър Хедлънд. Тя ги бе излъгала, че работи за Министерството на правосъдието, за да се качи с него. От местната полиция бяха пристигнали точно когато линейката потегляше, и ги бяха последвали до спешното отделение. Тя им бе разказала за Аня Петрова и Люк Даниълс, а полицаите я бяха информирали за гонитбата по шосето. Два часа по-късно Стефани научи за смъртта на руския. Когато местните на свой ред започнаха да задават въпроси, Стефани ги насочи към Белия дом и началника на президентската канцелария. От там с готовност ще удовлетворят любопитството ви, бяха точните й думи.

Случилото се през този дълъг ден бе изцедило силите й докрай.

Котън в беда. Разговорът й с Касиопея. Руснаци. Съветски шпиони. Личфилд. Уволнението й. Хедлънд прострелян. Аня Петрова мъртва.

Единственият светъл лъч дойде от Едуин Дейвис, когато тя позвъни в Белия дом и Едуин й каза, че Котън и Касиопея са на път за Канада по следите на Александър Зорин. Слава богу, поне Котън беше жив и здрав. Тя винаги можеше да разчита на него да бъде наблизо, когато й потрябваше. Също и на Касиопея, която явно се бе вживяла в отредената й роля. Едуин й предаде всичко, което Малоун му бе докладвал. Картината започваше да се оформя.

Тя чу познатото потропване на ботуши по плочките и вдигна глава, за да види Люк, който се приближаваше по коридора. Той също изглеждаше изцеден.

— Съжалявам — каза Люк и се спря при нея.

Бяха сами в чакалнята.

— Местните се престараха. Но пък се сдобих с това.

Люк извади от джоба си мобилен телефон.

— Прилича ми на апарат с предплатена СИМ карта. Беше изключен.

Стефани му разказа всичко, което знаеше за Котън и Зорин и за ядрените бомби.

— Струва ми се, че всички участници се събират около нас — каза той. — Как е Хедлънд?

Стефани му обясни, че единият куршум бе пронизал гръдния му кош, докато другият само леко бе засегнал рамото. Бе извадил късмет, раната в гърдите можеше да бъде и фатална. Откаран бе право в операционната, а съпругата му се появи преди два часа. Сега беше с него в стаята, където го бяха оставили да се възстановява.

— Истинско чудо е, че не е мъртъв — отвърна Люк. — Но човекът е лъжец.

Това привлече вниманието ѝ.

Люк извади от джоба си още един телефон.

— Този е на Хедлънд. Взех го, преди да влезе при вас в библиотеката. От него се е обаждал, докато беше горе.

— И на кого е звънял?

— Проверих номера в паметта на телефона. Кодът за набиране е 703.

Вирджиния. Близко до Вашингтон.

— В списъка на контактите му се води на Лари Бегин.

— Допускам, че си проверил кой е?

— Лорънс Пол Бегин е сегашният президент на братството.

— Питам се какво ли крият... — промърмори тя сякаш на себе си.

— Във всеки случай е достатъчно важно, за да накара бившия агент на ФБР Хедлънд да грабне пистолета. Вече знаем, че няма нищо скрито в къщата на Хедлънд. Но очевидно има *нещо*, може би този дневник на Талмидж. Петрова знаеше точно какво иска.

— Време е да докараме тежката артилерия.

Стефани видя, че Люк разбира точно какво има предвид.

— Предполагам, че чичо Дани е в течение на всичко досега?

Тя кимна.

— От тук се връщаме право във Вашингтон, но след като свършим едно последно нещо.

Той очевидно се досещаше и какво е то.

— Води. Нямам търпение да чуя какво ще каже.

* * *

Откриха Питър Хедлънд буден, подпрян с възглавници в леглото; до него беше съпругата му, която се представи като Леа.

— Давате ли си сметка — обърна се Стефани към него — каква глупост извършихте?

— Бил съм и в по-трудни ситуации.

— С мен по средата?

— Вие знаете как да се пазите.

Тя му върна мобилния телефон.

— А сега ми кажете какво знае Лари Бегин. Но нямам време да слушам лъжи.

В очите му се изписа разбиране; Хедлънд бе готов да съдейства.

— Това не може ли да почака? — обади се съпругата му. — Той е ранен.

— Бих изчакала, но няма как. Ако съпругът ви беше откровен с нас от самото начало, сега нямаше да сме тук. Но пък в края на краищата той е пазителят на тайните. — Тя не беше в настроение да си губи времето и се обърна към него. — Жената, която ви простреля, е мъртва. Но тя знаеше за дневника на Талмидж. Трябва да ни кажете какво представлява той.

— Как е умряла?

— Държеше се като идиот — отвърна Люк.

Хедлънд разбра намека и вдигна помирително ръка.

— Е, добре. Убедихте ме. Ще ви кажа.

Зорин събра двата парашута и свали гащеризона. Отдолу беше с дебело черно палто, панталон и поло. Трябваше да скрие някъде навитите парашути, за да не бъдат намерени лесно, и реши, че е най-добре да ги хвърли в гората. При тях останаха шлемът и очилата за нощно виждане, които нямаше да му трябват повече. Всичко, което му бе нужно, се намираще в джобовете му и в малката раница. Ако потрябваше още нещо, щеше да си го набави по пътя. За момента

приоритетна задача му бе осигуряването на превоз. Докато скачаше с парашута, той бе забелязал някакви хижи недалече от тук; бяха тъмни, което означаваше, че може би са и празни. Но реши да ги огледа отблизо и тръгна към тях.

Придвижването през нощта си има своите особености. Той беше обучен да опипва земята с върховете на обувките си, преди да сложи цялото си стъпало, за да не настъпи нещо, което не трябва. Крачките трябваше да бъдат къси, стъпалата извити леко навън, едната ръка протегната напред, за да открива препятствия в тъмното. Не държеше пистолета насочен, но при нужда щеше да го извади и носи притиснат до гърдите си, с пръст на спусъка. Важното беше да е нащрек.

Откри пътя, който минаваше успоредно на брега, и измина по него няколко километра, докато наближи дървените хижи на една поляна между дърветата. Остра миризма на сол достигна до ноздрите му. Най-много се боеше да не попадне на кучета, които да събудят всичко живо наоколо, но нощната тишина се нарушаваше единствено от грохота на вълните, които се разбиваха в невидимия плаж някъде в далечината. Макар и студена, нощта се усещаше като пролет по сибирските стандарти.

Преброи осем хижи, всичките квадратни и до една тъмни. Пред три от тях имаше паркирани коли, като една привлече вниманието му: стар пикап. Зорин вече двайсет и пет години живееше откъснат от света. Сигурно много неща се бяха изменили от времето, когато можеше просто да даде на късо кабелите и да запали който и да било двигател за по-малко от минута. Електронни стартери, борд компютри, транспондери — нищо от това не бе съществувало по негово време. Този стар пикап можеше да се окаже точно нещото, което му трябваше.

Той пристъпи до него и видя, че шофьорската врата е отключена. Внимателно я отвори и бръкна с ръка под кормилната колона, напипвайки патронника на ключа. В тъмното не виждаше нищо, но не беше и нужно. Пипнешком намери обичайните три чифта кабели. Издърпа ги от клемите, като внимаваше да не ги допира един до друг. Всеки чифт представляваше различно положение на ключа. Едно само за светлините, второ за радиото и трето за запалване на двигателя. Но кое кое беше? За да разбере, трябваше да пробва. Той извади джобно ножче и заголи краищата и на трите чифта.

Първите два кабела, които допря, включиха за миг фаровете, но той бързо ги угаси, като прекъсна връзката. При допирането на втория чифт прескочи искра и се задейства стартерът, след което двигателят изквиха и запали. Той знаеше, че ако държи жиците допрени, може да предизвика късо съединение в електрическата система, затова внимателно ги раздели и разпери колкото можеше по-далече една от друга. Нямах време да ги изолира. Просто трябваше да бъде внимателен.

Дотук добре.

Зорин се качи в пикапа и потегли. Бърз поглед към часовника го ориентира за времето.

Оставаха 38 часа.

Американската революция официално свършила през 1783 г., но войните с Англия продължили под една или друга форма десетилетия след това. Британците тайно подпомагали индианците в агресивните им нападения по границите на младата държава, като се надявали с това да възпрат експанзията ѝ на запад. Забрали износа на някои видове стоки за колониите си в Западните Индии. Когато избухнала войната между Англия и Франция, Съединените щати обявили неутралитет, макар Франция да заемала особено място в сърцата на американците заради подкрепата ѝ за тяхната революция. Но когато британците блокирали френските пристанища, Законът за ембаргото от 1807 г. наложил преустановяване на всякаква търговия с Англия. В отговор Кралският военноморски флот започнал да прехваща американски кораби в открито море и принуждавал насила моряците им да минават на британска служба.

И тогава Канада отново станала важна територия.

По време на Революцията Континенталната армия нахлула в Канада, за да привлече френскоговорецките канадци във войната срещу британците. Но американците претърпели унижително поражение в битката за Квебек през 1775 г. На мирните преговори в Париж през 1783 г. преговарящите напразно се опитвали да предадат цялата провинция Квебек като военна плячка, но усилията им останали напразни. Желанието на американците да притежават Канада било толкова силно, че в Конституцията, приета през 1781 г., се съдържа клауза, според която Британска Канада можела да се присъедини автоматично към Съюза, без това да се подлага на гласуване от другите щати.

Напрежението достигнало точката на кипене през 1812 г., когато Съединените щати обявили война на Англия. Президентът Джеймс Мадисън и неговите хора в Конгреса настоявали, че е дошло време страната им да брани наскоро извоюваната си независимост. Но решението за обявяване на война било прието с минимално

мнозинство. Критиците осъдили „Войната на господин Мадисън“ като безумна авантюра, мотивирана не толкова от патриотизъм, колкото от експанзионистки амбиции.

Офанзивата започнала с инвазия в Канада.

Демократично-републиканската партия на Мадисън до голяма степен черпела своята подкрепа от селския Юг заедно с териториите около Големите езера. Жителите на пограничните територии били жадни да присъединят Канада, понеже подозирали канадските англичани във въоръжаване на индианските племена. По онова време се смятало, че инвазията ще бъде лесна, че обикновените канадци ще ги посрещнат като освободители. Лично Томас Джеферсън бил предвидил, че цялата кампания ще бъде „просто една разходка през границата“.

Но се оказало, че не е така.

Американските войски били зле екипирани и малочислени, наброяващи едва 7000 бойци, повечето от които недостатъчно обучени и недисциплинирани. Командвал ги застаряващ генерал на име Уилям Хъл, когото собствените му подчинени смятали за идиот. След несполучлив първоначален набег в Канада през река Детройт Хъл бил подмамен с хитрост да си мисли, че срещу него се движи огромна орда индианци. Затова се предал с всичките си 2500 души на много по-малък по численост британски контингент. Така броени месеци след обявяване на войната цялата територия на Мичиган паднала във вражески ръце.

И за втори път опитът за завладяване на Севера се провалил.

След 1815 г. Америка изоставила всякаква надежда за присъединяването на Канада. Между съседите се възцарил мир. Към началото на ХХ в. Канада и Съединените щати вече си поделели най-дългата демилитаризирана граница в света, общо 8887 километра. Между двете държави нямало никакви задни мисли и взаимни подозрения. Освен по време на Втората световна война.

Докато бушувала Битката за Британия от 1940 г., над Англия надвиснала напълно реалната перспектива да бъде завзета от Хитлер. Съединените щати обявили неутралитет, тъй като и американският народ, и Конгресът не желали да се намесват във войната. Но Рузвелт гледал по различен начин на нещата. Той смятал за неизбежно включването на Америка в бойните действия. Според

разузнавателни доклади от онова време един от плановете на Хитлер бил да постави абдикиралия Едуард VIII обратно на трона като нацистка марионетка. Симпатиите на Едуард към Германия не били тайна за никого. Хитлер искал също контрол върху цялата Британска общност — Австралия, Нова Зеландия, Южна Африка, Индия, Канада и другите по-малки колонии, разпръснати по земното кълбо.

За Съединените щати овладяването на Канада било приоритет, за да не бъде превърната в плацдарм за германска атака. Набелязани били плажни ивици, които да се използват за амфибиен десант. Разработена била стратегия за изпреварващ удар. В този документ от 94 страници се излагали плановете за пресичане на подкрепленията от чужбина чрез завземане на пристанището Халифакс и на хидроелектроцентралите при Ниагарския водопад, докато военноморският флот трябвало да блокира всички пристанища по атлантическото и тихоокеанското крайбрежие на Канада. По сценарий флотът трябвало да овладее и контрола върху Големите езера. Сухопътните сили трябвало да нахлуят едновременно на три фронта: от Северна Дакота в посока Уинипег; от Върмонт към Монреал и Квебек; и от горните среднозападни щати към богатите минни находища на Онтарио. Военен конвой трябвало да се отправи към Ванкувър, като в същото време щели да бъдат завзети всички британски колонии на Карибите. Целта била Америка да си вземе Канада, подготвяйки всички нейни провинции за превръщането им в американски щати и територии след обявяването на мир.

Стефани слушаше изумена разказа на Питър Хедлънд.

— Братството е разработило плановете за инвазия през хиляда осемстотин и дванайсета година — каза той. — Тази задача ни е била възложена лично от Джеймс Мадисън. Той е искал всичко да се извърши при строга секретност. По онова време повечето ни членове били ветерани от Войната за независимост. Някои дори били участвали в Канадската кампания от хиляда седемстотин седемдесет и пета. Планът е бил осъществим, но армията и военноморският флот не са били в състояние да го изпълнят.

— Интересува ни планът за завладяване на Канада от четирийсетте години на миналия век — каза Люк.

— Този план също е изготвен от нас. Рузвелт е знаел за братството. Някои от най-близките му сътрудници са били наши членове. Също като Мадисън той е държал да бъде готов, като същевременно не е искал Министерството на войната да е в течение на плановете ни за нахлуване в държава съюзник. Затова се е обърнал към нас и ние сме му изработили реалистична стратегия, далече от общественото внимание.

— А какво ще кажете за дневника на Талмидж? — попита Стефани.

Хедлънд се размърда в леглото си. Съпругата му беше заела позицията от другата страна и ги поглеждаше загрижено. Стефани се запита колко ли от това вече знаеше, понеже Хедлънд не я бе помолил да излезе от стаята.

— Талмидж е ръководил екипа за съставяне на плана от хиляда осемстотин и дванайсета — каза Хедлънд. — Водел е дневник за напредъка в изпълнение на задачата. Това е един от малкото деликатни документи, собственост на братството; предава се от поколение на поколение чрез пазителя на тайните. В него няма нищо зловещо всъщност. Просто преценихме, че не е желателно да попада в общественото полезрение.

И тя разбираше защо.

— Благопристойният ви образ на светско дружество на запасни офицери е щял да пострада, ако се разчуе, че подготвяте плановете за военни кампании.

— Именно. Затова всички навремето са решили, че е най-добре да запазим тази информация за себе си.

— Един ден от това ще излезе страхотен сюжет за Историческия канал — обади се Люк. — Но преди да започнете да се правите на Батман, казахте по телефона на Бегин: „Отново се започва“. Какво имахте предвид?

— Имахме проблем с Брад Чарън — каза Хедлънд. — Брад беше готин мъж. Много ми беше симпатичен, но имаше склонност да приказва повече, отколкото бе нужно.

— Което не е добре за един пазител на тайните — отбеляза Стефани.

— Естествено. Преди трийсетина години имахме инцидент. Разбрахме, че Брад е разкрил тайния ни архив пред външен човек. Повярвайте ми, не знам подробности. Знам само, че се е случило, и Брад бе отстранен от поста си. Но имахме и друг опит за проникване.

— А Бегин? — попита Люк.

— Той знае всичко. Питайте го как нашите бащи основатели са искали да се казва Канада след Революцията. Кодовото название в нашия план за инвазия. Името, което Рузвелт бе дал на своя план за завладяване през Втората световна война. И в трите случая то е едно и също. Четиринайсетата колония.

Остров Принц Едуард

Зорин напредваше успешно към целта.

Спря в един мотел на морския бряг и поиска карта на острова, по която да намери пътя за Шарлъттаун. Не че не разбираше от смартфони и джипиес карти, но предпочиташе старите методи. По шосетата беше тъмно като в рог, почти не се виждаха коли; пътуването на югоизток му отне по-малко от час. Караше внимателно, спазваше ограничението на скоростта и всички пътни знаци. Последното нещо, което искаше в този момент, бе някой съвестен полицай да го спре.

Знаеше адреса на Джейми Кели и откри улицата на картата. Слава богу, Зорин познаваше острова. Източната му част беше най-гъсто населена, с множество ферми, а по бреговата ивица се редуваха рибарски пристанища. Западната половина беше по-дива, гориста и безлюдна.

Бе работил три години в Отава, която по онова време се казваше Квебек Сити, като един от тринайсетте офицери, зачислени към Дружеството за канадско-съветска дружба, създадено уж за да насърчава културния обмен, но всъщност замаскирана централа на КГБ. За Съветския съюз кражбата на националните тайни на Канада не беше приоритет. Но и да беше, Съветите едва ли биха се натъкнали на особени трудности предвид некадърността на Канадската разузнавателна служба. По негово време тази агенция нямаше и десет години — бебе в шпионския бизнес, безсилно срещу далеч поопитното КГБ. Освен това бе лесно да се експлоатират чувствата на безбройните канадски националисти, ненавиждащи Съединените щати. Зорин бе направил няколко успешни удара, научавайки за дейността на американците в Северния ледовит океан и съвместните американско-канадски мерки за засичане на съветски подводници клас „Тайфун“, като наред с другото се бе сдобил и с подробни карти на океанското дъно, безценни за руския подводен флот.

Той намали скоростта. Беше влязъл в историческия квартал на Шарлъттаун. Улиците тук бяха широки, с два реда дървета с голи

клони. Интересни църкви, сгради във викториански стил и облицовани с дърво еднофамилни къщи издаваха британското колониално наследство, но той забеляза, че модерните магазини и елегантните кафенета доминираха в градската среда. Всичко се беше променило след последното му посещение преди години. Внезапно се почувства стар.

Много от заведенията бяха отворени, възползвайки се от оживлението в петък вечер. Зорин се отклони от главния булевард и мина покрай „Грейт Джордж“ — хотела, в който бе отседнал през 80-те. Джейми Кели живееше в Стратфърд, малък град от другата страна на река Хилсбъро.

Зорин мина по дълъг мост над широката тъмна водна лента, права като магистрално шосе. След моста зави вдясно, по един двулентов път, който щеше да го изведе на адреса. Шофираше като робот, мозъкът му беше изключил, тялото му реагираше автоматично на обстоятелствата.

Озова се в идилично градче със стилни викториански къщи, всяка разположена на отделен парцел и заобиколена от дървета. Само отделни прозорци светеха. Адресът, който търсеше, се оказа в края на улицата — двуетажна къща от червени тухли, с еркерна прозорци горе и долу.

Паркира пикапа на улицата и забеляза, че в дома на Кели и двата етажа светеха. Нямаше пощенска кутия или друг знак, издаващ самоличността на собственика. Само номер. Той слезе и взе раницата си, за да не я оставя отвън без наблюдение.

Дали вътре го очакваха неприятности, засега не можеше да каже. Но беше готов.

Малоун попиваше всяка подробност от спирането на пикапа пред къщата на Кели. Касиопея седеше до него в служебния автомобил, който ги бе очаквал на местното летище. Верен на думата си, Едуин Джеймс бе организиран всичко на земята. Бяха се забавили малко заради зимни бури над Гренландия, но въпреки това пристигнаха поне половин час преди гълфстриймът на Зорин да прелети над острова.

Канадските авиодиспечери, работещи в синхрон с Кралската конна полиция, наблюдаваха внимателно полета и забелязаха лекото

отклонение, с което пилотите бяха избегнали Нова Скотия, преминавайки вместо това над северния бряг на остров Принц Едуард. Дали Зорин бе скочил с парашут, беше невъзможно да се каже, но Котън през цялото време допускаше, че това ще бъде начинът му да проникне в Канада.

— Той е! — прошепна Малоун, след като разпозна Зорин през бинокъла за нощно виждане, услужливо предоставен им в колата заедно с две берети и няколко резервни пълнителя.

Бяха паркирали в една от алеите за коли по протежение на дългата улица, като се надяваха, че обитателите на къщата с тъмни прозорци не са си у дома. Така нямаше да възбудят подозрителността на Зорин. През процеп в единия страничен прозорец отвън проникваше студен въздух и пречеше на стъклата да се запотят.

— А сега какво? — попита Касиопея.

Той се плъзна надолу в седалката и опря глава на рамката на вратата.

— Сега чакаме.

Зорин се приближи до главния вход; от прозорците на долния етаж струеше светлина. Над покрития вход с колонада се намираше салонът на втория етаж; всичките му осем прозореца бяха ярко осветени. Иззад вратата се чуваше оперна музика.

Зорин почука достатъчно силно, за да го чуят.

Музиката затихна, но не спря. Чуха се тътрузене на крака по твърд под и звук от издърпване на резе. Мъжът, който надникна през светлия процеп между вратата и касата, беше на около шейсет и пет, с подстригана козя брадичка. Последния път, когато бе видял това лице, в тайната квартира с Юрий Андропов, косата му беше още черна. Сега беше изтъняла, побеляла и оредяла на челото.

— Привет, другарю — каза той.

Руснакът, живеещ под името Джейми Кели, го изгледа със заучено безразличие. После устните му се изкривиха в смразяваща усмивка. Беше го познал.

— Александър Зорин. Отдавна чакам този ден.

Касиопея видя как Зорин влезе в къщата и вратата се затвори зад него.

— По всичко личи, че бандата се събра — каза Котън.

От разговора с Белия дом тя знаеше точно пред какво са изправени. Нещо като лов. Навремето баща ѝ обичаше да я взема със себе си. Той даваше голяма преднина на дивеча, следваше го, но не прекалено отблизо, само колкото да отгатва намеренията на животното и да чака удобния момент за изстрела. И макар сама да не си падаше по подобни забавления, тя обичаше компанията на баща си. Сега двамата с Котън бяха следвали този дивеч чак от Сибир, като дори бяха попречили на друг ловец да го убие.

— Допускам — каза тя, — че няма да седим тук цяла нощ.

— Нетърпелива както винаги.

— Може ли да се понатискаме?

— Това е идея. Но колкото и да е примамлива, имаме работа.

Котън се пресегна към задната седалка и взе пътната чанта, която ги очакваше там още с качването им в колата.

— Не знаех как точно ще се развият нещата, но си казах, че е редно да бъда готов.

Той дръпна ципа, порови вътре и извади малко електронно устройство с кабел.

— Трябва да прикрепим микрофона към един от прозорците. Така можем да ги подслушваме. Не е върхът на високите технологии, но върши работа.

— Предполагам, че един от нас ще трябва да се заеме с прикрепването.

— Това е задача, създадена специално за теб.

— А ти?

— Ще те съзерцавам отзад.

— Не се и съмнявам.

Люк и Стефани излизаха с форда от Анаполис; той шофираше. Питър Хедлънд щеше да остане още няколко дни в болница.

— Сигурен съм, че смъртта на Аня ще бъде запазена в тайна — каза ѝ той. — Щатската полиция на Мериленд благоволи да съдейства едва след като се намесиха Тайните служби и засекретиха всичко.

Люк виждаше, че бившата му шефка е уморена, и ѝ съчувстваше. Наближаваше полунощ, а и двамата бяха имали дълъг ден.

— Обещах на Фриц Стробъл да му върна колата цяла и невредима — каза тя. — Ще се радвам, ако не съсипеш и нея.

— Предполагам, че ще се срещнем с Лари Бегин? — попита той.

— Още утре сутринта. Междувременно трябва да поспим. Котън следи Зорин, а тук нещата са наникъде. Обадих се на Едуин и му казах, че ни се полага почивка.

Телефонът на Стефани извибрира. Тя погледна дисплея и Люк я чу да казва:

— Това не е на добро.

— Игнорираш ме — прозвуча гласът на Дани Даниълс по високоговорителя.

— Началникът на канцеларията ти знае всичко — отвърна Стефани.

— Искам да го чуя от теб.

— Няма да ти хареса.

— Представа си нямаш колко много неща не ми харесват в момента.

Люк изслуша сбития ѝ разказ за събитията от последните часове, до смъртта на Петрова и разкритията на Хедлънд. После чичо му им даде подробности за Малоун, който в момента бил в Канада със Зорин.

— Само че възникна нов проблем — каза президентът. — В Москва са бесни.

Малоун крачеше напред, а Касиопея го следваше по тъмната улица към къщата на Кели. Едуин Дейвис бе открил адреса и им бе дал информация за мъжа.

Шейсет и четири годишният Кели бе работил навремето в Джорджтаунския университет. След дванайсет години безупречна служба през 2005 г. той бе напуснал и се бе преселил на остров Принц Едуард, където бе постъпил в местния колеж. Ако Кели действително беше съветска къртица, то очевидно бе невероятен професионалист, понеже никога не бе предизвиквал и намек за подозрение. След приключването на Студената война постепенно историци бяха установили, че КГБ бе успяло да инфилтрира почти всяко западно общество. Съединените щати бяха техен основен приоритет, така че там без съмнение още имаше техни хора. Понякога се споменаваше по някое име, разкриваше се нечия самоличност, но като цяло тази агентура си живееше необезпокоявана. Но това нямаше кой знае какво значение, понеже, поне на теория, Русия и САЩ вече не бяха врагове.

Нощният мраз щипеше ноздрите и изсушаваше гърлото. Двамата с Касиопея бяха облечени в термоизолиращи дрехи, предоставени им от французите. Мракът им служеше за прикритие; тихият провинциален квартал спеше дълбок сън.

Стигнаха до ъгъла на плътния жив плет, обикалящ къщата, и внимателно свиха в тясната странична алея, която минаваше между някакви храсти и стената на съседите, осветена от един прозорец на приземния етаж на Кели. От там се чуваха приглушени мъжки гласове. Малоун рискува да надникне в стаята и видя Зорин и другия мъж, седнали един срещу друг в малък салон. Той кимна на Касиопея, която извади подслушвателното устройство и полека го закрепил в долния десен ъгъл на прозореца.

Свърза кабела, после пъкна миниатюрната слушалчица в ухото си и му даде знак, че всичко е наред.

Котън се отдалечи към колата.

Пуснал раницата на пода в краката си, Зорин оглеждаше одобрително дома на Кели, който беше като две слепени една с друга къщи, с еднакви помещения, разположени симетрично спрямо централен хол. Стаите бяха с дървени ламперии, таваните — с гипсови

орнаменти. Маслени картини висяха на стените, бронзови скулптури украсяваха салонните масички. Стаята, в която седяха, имаше два издадени навън еркерни прозореца — единият, гледащ към улицата, другият към страничната алея. Във въздуха се носеше лек аромат на евкалипт.

— Толкова време мина — каза Кели на английски.

Зорин не си падаше по общите приказки.

— Защо каза, че си ме чакал?

— Липсва ми миналото. На теб не ти ли липсва?

Зорин си каза, че мъжът насреща не е аматьор. Бе успял да се интегрира успешно в западното общество, което изискваше търпение и определени умения. От тримата Зорин винаги бе знаел, че този ще го затрудни най-много.

— Тъкмо заради миналото съм тук.

— Мислех те за умрял — отвърна Кели. — Почти никой не остана вече. Мъчно ми е, като се сещам за тях. Вършехме велики дела, Александър.

— Сам ли живееш тук?

— Да. Единственото, за което ме е яд. Така и не създадох семейство. Би било твърде рисковано. А ти? Намери ли си някого?

— Съпругата ми почина — отговори Зорин, без да споменава Аня.

— Е, аз прекарвам повечето си време в четене.

— Защо живееш в Канада?

— Идвал съм тук много пъти и бях решил, че ако не ме убият или вкарат в затвора, тук ще прекарам остатъка от годините си. Разбираш какво ти казвам, нали? Човек никога не знае дали и кога ще се сетят за него. Един ден идват, показват значка, насочват пистолет и ти просто изчезваш. Изумително е, че това още не ми се е случило. Но, трябва да ти кажа, когато почука преди малко, ме побиха тръпки. Малко е късничко за гости.

— Добре си живееш — каза Зорин, като посочи с жест заможната обстановка.

Недоизказаното остана да виси във въздуха.

Като капиталист.

— Когато Съветският съюз изчезна, реших, че е време да се слея напълно със Запада.

— Можеше да се върнеш в родината.

— Къде по-точно? Нищо от онова, което познавах, не съществуваше вече.

— И реши да станеш врагът?

— Де да беше толкова просто, Александър. За всички наоколо аз бях американец, просто продължих да играя ролята.

— Изпратен си тук, за да шпионираш.

— Това беше началната ми задача, а работата ми в университета във Вашингтон ми даваше достъп до много хора. Имах много колеги в Държавния департамент. Бях перфектната къртица, последният човек, когото някой би заподозрял в шпионаж. Върших си работата, докато тя загуби всякакъв смисъл.

— „Мат в два хода“. Успя ли да го приключиш?

— И ако съм успял, какво? Ще убиеш и мен? — Кели плъзна дясната си ръка зад гърба и извади револвер. — Едва ли си допускаш, че ще ти отворя толкова късно през нощта, без да съм въоръжен. Уверявам те, другарю, няма да ти се дам лесно като другите двама.

Зорин седеше неподвижно в креслото. Този път не биваше да бърка.

— Как разбра?

— Защото съм обучен офицер от КГБ, също като теб — отвърна на руски Кели. — И си отварям очите.

— Не съм тук, за да те убивам.

— А за какво?

— За да довърша възложеното ми от Андропов. Твърде дълго неговият план стои неизпълнен.

— Указанията ми бяха недвусмислени: да се отчитам единствено пред Андропов.

— А моите бяха, че трябва да се отчиташ пред мен.

— Допускам, че това не би било в твоя изгода.

И тогава Зорин разбра. Веднъж докладвал за успеха на „Пат“ и „Задна пешка“, той също трябваше да бъде елиминиран. След което щяха да останат само Кели и Андропов. И бомбите.

— Докладвах за второто убийство — каза той. — Но по онова време вече никой там не разбираше какво им говоря.

— Защото Андропов го е нямало, а никой друг не се е интересувал от случая. Сигурно разбираш, другарю, че всичко това е

минало. Нищо от онова, което с теб сме знаели някога, не съществува вече. Всъщност може да се каже, че сме останали само двамата. Ние сме може би единствените хора на този свят, които знаят какво значи „Мат в два хода“.

— Толкова дълго чаках, за да си отмъстя на Запада — отвърна Зорин. — До вчера не знаех дали си още жив. Дойдох толкова далече, за да поискам помощта ти. Ти имаш метода, аз разполагам със средството. Заедно можем да осъществим мисията. Спомняш ли си какво последно каза Андропов онази вечер?

— Всяка дума.

Зорин също помнеше.

— Искам да знаете, другари, че това ще удари Америка право в сърцето. Аз съм открил две слабости и когато дойде подходящият момент, ще им дадем урок. С минимум усилия — максимум ефект. Това е, което искаме, и това е, което ще постигнем. Ще бъде най-важната операция, която някога сме предприемали. И така, другари, трябва да бъдем готови, когато часът настъпи.

— Часът е настъпил — каза той. — Не знам всичко, но знам достатъчно.

Кели мълчеше, но наведе пистолета надолу.

— Даваш ли си сметка, че това може да се окаже невъзможно?

Без да издава оптимизма си, Зорин отговори:

— Готов съм да рискувам. А ти?

Касиопея слушаше внимателно, забелязвайки превключването от английски на руски. Тонът на двамата също се бе променил, от предпазлив към съзаклятнически. Тя рискува да надникне и видя как Кели свали надолу пистолета, с който се бе прицелил в Зорин.

— Повече от двайсет години съм готов — възкликна Кели. — Аз изпълних своя дълг.

— В такъв случай, другарю, кажи ми всичко, което трябва да знам.

* * *

Малоун поглеждаше ту към Касиопея в храстите до къщата, ту към улицата. Самият той бе заел позиция на моравата отпред. Дъхът излизаше на облачета от устата му в студения въздух. Зорин едва ли очакваше да е под наблюдение, още по-малко от същия американец, когото бе приковал за тръба в подземието на дачата. Пет ядрени устройства с размери на куфар, скрити някъде на американска земя? Той не можеше да си представи как нещо такова би могло да остане незабелязано, но за съжаление, през 80-те и 90-те границите не се охраняваха както сега. Войната срещу тероризма бе научила държавите на бдителност. Той вече бе докладвал на Белия дом всичко, което знаеше, и сега очакваше, че Стефани се е задействала. Но най-краткият път към бомбите си оставаше през дома на Кели.

Котън погледна часовника си. Беше рано сутрин в събота, канадско време.

Той чу шум, обърна се и видя кола, която пълзеше едва-едва по тъмната улица. Без фарове, които да ѝ осветяват пътя. Това не вещаеше нищо добро. Самият той бе скрит зад дънера на един стар дъб, земята под краката му се спускаше плавно надолу към реката, която не се виждаше, скрита зад горичката.

Колата спря малко преди къщата на Кели, зад пикапа на Зорин. От нея слязоха четири тъмни силуета. Всеки от тях държеше в ръце къса автоматична пушка.

Вашингтон, окръг Колумбия

Стефани влезе първа в Овалния кабинет, следвана от Люк. Дани им бе казал да дойдат направо от Анаполис; сънят можеше да почака. С влизането си тя видя президента и началника на канцеларията му, плюс още един посетител.

Николай Осин.

— Затвори вратата — каза Дани на Люк.

В кабинета имаше промени, на места стените бяха голи, от множеството снимки и предмети със сантиментална стойност нямаше и следа. След трийсет и седем часа той трябваше да опразни и бюрото, за да го предаде на следващия президент, който щеше да обзаведе кабинета по свой вкус.

— Леко потискащо, а? — каза той, като проследи погледа ѝ.

— Това е, което прави родината ни велика — отвърна тя.

Докато в други страни предаването на властта беше дълъг процес, тук то ставаше автоматично. Отначало Конституцията бе предвиждала президентът да се избира през ноември, а да встъпва в длъжност на 4 март следващата година. Но този интервал от четири месеца се бе оказал проблем. Между падането от власт на Бюканън и възкачването на Линкълн седем щата се бяха отделили от Съюза. Голямата депресия се бе задълбочила, докато страната очакваше Рузвелт да поеме контрола от Хувър.

Всичко това се бе променило с приемане на Двайсетата поправка, по силата на която мандатът на президента приключваше точно по обед на 20 януари. Стефани знаеше точно какво ще стане в 12:01 ч. в неделя, веднага след полагането на клетва от новия президент Уорън Скот Фокс. Всички папки и архиви, които още не бяха изнесени от Белия дом, щяха незабавно да бъдат прочистени. Кодове за достъп и пароли щяха да бъдат сменени. Армия от нови лица щеше да нахлуе в офисите и коридорите и да поеме задълженията си. До 12:05 преходният период щеше да е приключил, без да се усети каквото и да било сътресение по коридорите на властта.

Двамата с Люк седнаха на едно от канапетата с лице към Осин и Едуин Дейвис.

— Нали разбирате, че вече нямам достъп до секретна информация? — каза Стефани. — Аз съм просто гражданин.

— Едуин също си търси работа. Осин може да го убият, Люк от понеделник отива да работи за друг, а аз съм бракуван кон. Всеки от нас си има своите проблеми — отвърна Дани.

— Е, Николай, какво става? — попита тя.

— В руското правителство зрее разцепление. Това не е от вчера, но последните събития явно са ускорили процеса.

И той им разказа как първоначално е получил указания да поиска помощ от Щатите за издирването на Вадим Белченко. Заповедта дошла направо от Кремъл.

— Смяташе се, че ако ви привлечем за съдействие, ще стане ясно, че нямаме нищо общо с плана на Зорин. Вероятно онова, което Зорин търси, вече не съществува, затова се прецени, че въвличането ви в процеса няма да навреди на никого. Ще откриете Белченко, ще спрете Зорин, и всичко това по наша молба. Но в Кремъл има фракция, която не е съгласна.

— Работата е там — обади се Дани, — че онова, което Зорин търси, може и да съществува.

— И въпросната фракция — допълни Осин — желае да го задържи за себе си.

Стефани погледна към него и попита:

— Кажи ми точно за какво става дума.

— Пет портативни ядрени устройства, заложили от КГБ през осемдесетте. Последен етап от една операция, наречен „Мат в два хода“. Възможно е още да са годни за ползване. Основната фракция в правителството контролира до голяма степен СВР и върховното военно командване. Те не вярват в нищо освен в онова, което служи на личните им цели. Живеят си комфортно в новата Русия. След като са чули за „Мат в два хода“, са решили, че устройствата може би са още годни, и са наредили вашите двама агенти да бъдат изгонени от страната. След това са разпоредили свалянето на самолета със Зорин. Но господин Малоун им е попречил, с което е позволил на Зорин да избяга.

— Котън и Касиопея в момента са на остров Принц Едуард — каза Дани. — За да се справят със Зорин. Поръчах им да го следят отдалече. Без да му се натрапват, да разберат какво е намислил. Проверихме, там живее един стар познат на Зорин от КГБ.

— Проблемът сега е — отвърна Осин, — че моята страна не владее положението в този вътрешен конфликт. Другите надделяха и никой не може да предвиди на какво са способни. Знаят, че онова, което Зорин е намислил, им носи ползи.

— Какво точно е „Мат в два хода“? — попита Стефани.

— Не знам. Но каквото и да е, последиците от него ще привлекат огромно внимание.

— Лошото е — обади се Дани, — че Зорин сякаш не им трябва повече, ако се съди по заповедта да бъде ликвидиран. Това означава едно: те вече смятат, че знаят достатъчно. Но той ни е нужен.

— Възможно е — каза Осин — въпросният Кели да е ключът. Само той би могъл да знае точното местоположение на бомбите. Засега няма признаци, че някой в Москва разполага с тази информация.

— Колко сериозно е това разцепление във властта?

— Достатъчно сериозно. В момента нарушавам директна заповед, като ви казвам всичко. Това е пълна лудост. А какво си мислят, че могат да постигнат с тези тайни, нямам представа.

— Но Зорин явно има — отвърна Люк. — Той неслучайно се е фиксирал в това. Човекът има план. Изпратил е Петрова тук със задача. Зорин знае много повече, отколкото те си въобразяват.

Осин беше на същото мнение.

— Жалко, че Петрова е убита. Имате ли алтернативен план да откриете какво е търсила?

Макар този човек да й изглеждаше искрен и готов да послужи, трийсет години в шпионския бизнес я бяха научили да не си разкрива картите. *Доверявай се, но проверявай.* Това беше девизът на Рейгън и Стефани не го оспорваше. Освен това бе забелязала, че никой не споменава дневника на Талмидж.

— Преди да дойдете — каза Едуин, — господин Осин ни информира, че агенти на СВР тук и в Канада са поставени в пълна готовност.

— Целта е да спрат Зорин — каза Осин. — След което допускам, че ще поставят под свой контрол Кели и всичко, до което успеят да се

доберат. Което означава, че всички са изложени на риск.

— Котън знае ли? — попита Стефани.

— Опитвах се да се свържа — отговори Едуин, — но се включва гласовата поща.

Това добре ли беше или зле?

Малоун оцени ситуацията и реши, че трябва да се действа.

Той извади пистолета, прицели се в прозореца, под който беше приклепнала в храстите Касиопея, и изстреля един куршум под такъв ъгъл, че да се забие в тавана.

Зорин реагира на звука от счупено стъкло, като залегна на пода и инстинктивно покри глава с ръце. После видя, че Кели бе сторил същото; и двамата бяха видимо изненадани. Сетивата му бяха приспани от тишината и спокойствието наоколо. Все пак, докато се приближаваше към къщата, не бе забелязал нищо необичайно.

Но сега бяха обект на нападение.

Касиопея прибра подслушвателното устройство и слушалката в джоба си и извади пистолета. Изстрелът и счупването на прозореца я бяха сварили неподготвена. Тя залегна и през храстите видя Котън, притиснат към дънера на стария дъб; видя и четиримата мъже, които се приближаваха към къщата, после се пръснаха в четири посоки, всеки стиснал в ръцете си оръжие. Каза си, че с изстрела Котън е искал да предупреди нея и Зорин за опасността.

Куршуми изплюяха по дънера на дървото, зад което се беше скрил Малоун. Слава богу, дървесината беше яка като кевлар. Но Касиопея нямаше намерение да си кротува, докато всички стреляха по него. Тя проследи с очи четирите сенки, които се движеха на трийсетина метра от тях.

Време бе да се намеси.

* * *

Малоун се надяваше куршумът, който бе изстрелял в къщата, да свърши работа. Поне Зорин и Кели бяха усетили, че отвън става нещо, което ги засяга. Врагът на моя враг е мой приятел, каза си той, или поне се надявам да е така. Вляво от него единият от стрелците държеше на прицел укритието му, вероятно докато един или двама от другите му минеха в гръб. Жалко, че нямаше как да надникне иззад дънера, за да се ориентира в обстановката.

Но разбиването на прозореца беше сигнал и за Касиопея. Тя откри огън от храстите.

Зорин направи знак на Кели да излязат от стаята.

— Стой ниско долу — каза беззвучно той, мърдайки само устните си.

Двамата запълзяха към сводестата врата, която извеждаше в хола. Отвън се стреляше, но нито един от куршумите не бе попаднал в стаята при тях. Двама стрелци?

Стрелящи един срещу друг?

Зорин се претърколи по гръб в хола точно в момента, когато по стената отвън изплющяха куршуми. Дървената облицовка не предлагаше кой знае каква защита срещу автоматично оръжие и няколко от тях проникнаха вътре, чупейки стъкла.

Една от лампите се пръсна; посипаха се искри. Той отново закри глава с ръце.

Кели беше залегнал вляво от него, зад стената, поддържаща сводестата врата. Въпреки опасността Зорин беше в стихията си, изострените му докрай сетива долавяха всеки звук, всяко движение. Докато през мозъка му минаваха варианти за действие, ръката му се плъзна в раницата и напипа дръжката на пистолета.

— Моят е още у мен — каза Кели.

Някой риташе входната врата.

Зорин вдигна стреснатата глава, после скочи на крака и зае позиция встрани до касата. Вратата се отвори с трясък навътре, посипаха се трески, в полуосветеното антре нахлу мъж, стиснал в ръце автоматична пушка. Зорин изправи рамене и го удари с длан в лицето с изпънатата докрай ръка. Дъхът му излезе с хриптене от гърлото и той залитна, приведен напред, стискайки оръжието, но разперил лакти за

равновесие. Едно коляно в челюстта го запрати в стената; тялото му бавно се свлече надолу. Вълна от адреналин премина през тялото на Зорин и сви стомаха му на топка. Главата на натрапника висеше неподвижно надолу, с широко отворена уста, поемаща въздух на къси жадни вдишвания. Зорин трябваше да разбере кои са тези мъже. Той коленичи и повлече жертвата си по-далече от отворената входна врата, опрял дулото на пистолета в шията му.

— Кой те праща? — попита той.

Очите на мъжа не изразяваха страх; лицето му бе изкривено от безсилна ярост.

Кели беше заел позиция до вратата с насочен пистолет, както ги бяха учили. Слава богу, изминалото време не бе притъпило инстинктите му.

— Кой? — попита отново Зорин, като дръпна мъжа за яката.

— Да го духаш, предател.

Задави го гняв. Предател? Зорин дръпна спусъка, куршумът попадна в брадичката на мъжа, черепът му се пръсна и гореща струя мозък и алена кръв опръска стените.

Вече знаеше отговора. Тези мъже работеха за Русия. Може би за СВР.

Но кой стреляше по тях отвън?

* * *

Касиопея бе очаквала какво ще се случи, след като разкрие присъствието си; тя изостави позицията си в храстите, след като успя да повали един от нападателите. И добре направи. Откъм сенките долетяха куршуми, насочени към мястото, където се бе намирала допреди секунда. Тя вече беше приклепнала до задния ъгъл на къщата и чакаше удобен момент, за да помогне на Котън. Стрелбата по нея престана и тя зърна приведена сянка, която се скри зад ъгъла по посока към входната врата.

Не е мой проблем, а на Зорин, каза си тя.

Неин проблем бяха двамата мъже, насочили вниманието си към Котън.

Малоун притича наляво, решен да поеме инициативата и на свой ред да удари врага в гръб. Мракът едновременно му пречеше и помагаше.

Докато се взираше в тъмното за мъжете, той се заслушваше и за шум от храстите, където се бе скрила Касиопея. Надяваше се да е съобщила да се махне от там. Тя беше умна и едва ли би направила глупавата грешка да остане на мястото, откъдето бе открила огън. Може би беше някъде към задната част на сградата. Бе видял едната от сенките да се прокрадва с бързи крачки към главния вход на къщата и малко по-късно отвътре се бе чул изстрел.

Той заобиколи дървото, като гледаше дънерът да е между него и евентуалната заплаха. Наоколо бе настанала мъртвешка тишина, което не беше непременно добре. В прозорците на някои от съседните къщи светеха лампи; той се питаше дали обитателите им не са повикали полиция.

Различи една от сенките.

Беше на десетина метра. Зад друго дърво.

Ярки пламъчета изригнаха от цевта, около него изсвириха куршуми.

Притиснат до дънера, той преброи до три, после излезе от прикритието си и произведе два изстрела.

Мъжът падна.

— Хвърли пистолета — чу се мъжки глас зад гърба му.

Той замръзна на място.

— Няма да повтарям. Хвърли пистолета.

Малоун нямаше избор. Той разтвори пръсти и остави беретата да се изхлузи от ръката му. После се извърна и видя четвъртия стрелец, който го държеше на прицел.

Зорин чу още изстрели отвън.

— Да се махаме — каза той на Кели.

— Трябва да се кача горе за малко — отвърна другият руснак. — Да взема някои неща, които ще са ни нужни.

Зорин кимна и Кели изтича по стълбите.

За пръв път от много време насам се чувстваше объркан. Никой не би трябвало да знае за присъствието му тук. Единствено Белченко можеше да го е издал, но това му се струваше малко вероятно. На кого да го издаде? Белченко мразеше новата Русия не по-малко от самия него, а засега нямаше никакви признаци в Москва да знаят какво си бе наумил.

Той наблюдаваше внимателно отворената врата, готов да открие огън по всичко, което се движи. Кели слезе бързо по стълбите с малка раница в ръка. Като всеки добър агент и той се бе подготвил за непредвидени ситуации.

— Пари, паспорт, резервни пълнители — прошепна той. — И други неща, които може да потрябват.

— Къде отиваме?

— Да довършим „Мат в два хода“.

* * *

Касиопея си даваше сметка, че приятелят ѝ е в уязвима позиция. Бе чула стрелбата, после гласа, нареждащ на Котън да хвърли оръжието. Бе използвала този момент, за да излезе иззад къщата и да тръгне покрай живия плет към предния двор, където различи двете сенки, едната с лице, другата с гръб към нея. Приведена, тя продължи с котешка стъпка напред, стиснала пистолета с две ръце, готов за стрелба. Нов порив на вятъра раздвижи клоните на дърветата; лекият шум заглуши звука от стъпките ѝ.

— За кого работиш?

— Бих ти задал същия въпрос.

Котън.

Гласът му беше по-силен, което означаваше, че той е мъжът с лице към нея.

— Сигурно си даваш сметка, че вероятно си останал сам?

— Както и ти.

— Ами тогава нека обсъдим заедно какво правим тук. Може пък да научим нещо ново.

Котън със сигурност я бе видял и бавеше топката. Много добре. Карай така. Още няколко метра.

— Зорин е в къщата — каза Котън.

— Няма да стигне далече — отвърна другият.

Малоун виждаше как Касиопея се приближава към мъжа, който беше на три метра от него, и се мъчеше да ѝ спечели малко време.

— Знам защо търсите Зорин — каза той. — А след като аз знам, момчетата във Вашингтон ви държат на мушка.

— След като Зорин умре, това няма да има значение.

Внезапно се чу рев на двигател. Идваше отнякъде иззад къщата.

Чифт фарове осветиха за миг уличното платно, после колата зави и се отдалечи с голяма скорост. Мъжката фигура с пушката се извъртя и изпрати един откос след нея.

Касиопея се прицели и с един куршум повали стрелеца.

Настана тишина.

— Надявах се да си още жива — каза Котън.

— Аз пък се надявах ти да пазиш мен.

Той се затича към паркирания им автомобил.

— И това ще стане. Но първо трябва да догоним тази кола. Допускам, че Зорин и Кели са в нея.

Стефани и Дани Даниълс седяха сами в Овалния кабинет. Осин си бе тръгнал с уговорката, че разговорът им никога не се е провеждал. Дейвис се беше оттеглил в кабинета си, а Люк си бе отишъл у дома, за да поспи. Минаваше полунощ; току-що бе започнал последният пълен ден на Дани като президент.

— Краят му се вижда — заговори първа тя.

Той се полюляваше мълчаливо на стола си, беше странно мрачен.

— Не искам да си тръгвам от тук.

— Че кой би искал?

— Много хора са стигали до този момент, без да знаят какво вършат. И накрая са чакали с нетърпение всичко да свърши. Докато аз си обичам работата.

— Беше добър президент. Историята ще бъде благосклонна към теб.

— Какво е да си безработен? Скоро и аз ще разбера.

— Не съм си представяла излизането в пенсия така.

— Аз също, но знаеш, че нямаше как да се намеся. Освен това какво щеше да ти помогне това? „Магелан“ го няма. Тия глупаци си въобразяват, че са по-умни от теб и мен, и от всички останали. Не забравяй, че Фокс беше губернатор.

Тя усети сарказма. Новоизбраният президент идваше право от губернаторската резиденция, имаше известен административен опит, но никакви умения и контакти в международен план. Изборната му кампания се основаваше на полуизолационизъм и на внушението, че страната му не желае повече да бъде световен полицай. Да си мислиш, че Америка може да съществува независимо от ставащото по света, колкото и далечни и несвързани с нея да изглеждаха световните дела, граничеше с идиотизъм.

— Отместиш си погледа за миг от някого — каза ѝ Дани, — и той вземе, че ти забие нож в гърба. Близкият изток, Азия, Китай... сега и Русия. Всички надигат глави. А съюзниците ни? По дяволите, те понякога са по-лоши от врагове! Давай, плащай, купи ми, донеси ми.

— Къде е Полин? — попита Стефани.

— Отиде си. Но ще се върне в понеделник за полагането на клетвата. Последното ни появяване пред публика заедно като мъж и жена. Всичко от горния етаж е опаковано и изпратено в Тенеси. Тя замина преди няколко дни, уж за да надзирава преместването. Няма търпение да започне нов живот и, честно казано, аз също нямам търпение да ѝ видя гърба. Време е да гледаме напред.

— Кога се развеждате?

— След няколко месеца. Когато хората престанат да се сещат за мен или за нея. Тихо и кротко. Както Ал Гор навремето. Случват се такива работи, хората ще разберат. Пък и на кого ли му пука за един бивш президент?

Стефани разбираше разочарованието му. Преди десетилетия собственият ѝ брак беше до такава степен провален, че двамата с Ларс не се виждаха с години. И сигурно още щяха да живеят така, ако не се бе обесил под онзи мост във Франция. В крайна сметка с помощта на Котън и Касиопея тя бе разбрала как нещата бяха стигнали дотам, но безвъзвратността на случилото се все още я натъжаваше.

— Не трябва ли да поспиш? — попита го тя.

— Аз съм нощна птица. И ти го знаеш. Последния един месец все не можех да заспя. Не ми харесва накъде е тръгнала тази страна. Ужасно е. И се питам дали вината не е моя.

— Защото си свърши добре работата да пазиш всички ни?

— И на хората отстрани им се стори лесно.

Каквото тя знаеше, че не е. А новият президент нямаше нищо общо с Дани. Но това ѝ беше хубавото на американската политика. Махалото се движеше с предвидима регулярност и нищо не траеше вечно. През цялото време страната сякаш опитваше нещо ново, като в същото време се оплакваше, че всичко си е постарому. Никой не можеше да направи хората щастливи; тя се питаше защо все още се намира кой да се пробва.

— Ти си свърши работата — каза тя. — Опази страната от опасности, без да нарушаваш правата на гражданите.

— Имаше и трудни моменти, нали?

— Знаеш ли, все още можеш да бъдеш полезен. Животът ти не свършва с президентството.

— Приемникът ми е новак.

— След трийсет и шест часа той ще бъде президент.

— Никога преди не се изправял пред нещо такова. А и хората, които е наел, не са от най-кадърните. Това също ме плаши.

— Не е наш проблем.

— Съжалявам за случилото се с теб — каза ѝ той. — Никога не бих те намесил, ако знаех, че ще те уволнят.

— Беше честен с мен още от първия ден, в който се запознахме — каза Стефани. — И трябва да си наясно: върша само онова, което искам, и ти го знаеш. Реших да направя онова, което направих, и сега си плащам.

— Мустангът на Люк за нищо ли не става? — попита Дани.

— Може би за резервни части. — Стефани замълча за момент. — Уморен си.

— Не. Обезпокоен съм. Нещо се случва. И не е на добре. Не всеки ден резиденти на СВР влизат с бодра стъпка в Белия дом, за да разкриват държавни тайни. Пет бомби са скрити някъде наоколо.

— Това не става като по филмите. Тези неща изискват грижи, а оттогава е минало много време.

— Но Зорин не мирясва. Това ме безпокои.

Стефани помълча малко, преди да наруши протокола и да попита:

— А ние?

— Има ли такова нещо като ние?

— Стига ти да го искаш.

— Искам го. След клетвата заминавам за Тенеси — каза той. — За моята скромна къща в гората. Ще се радвам да дойдеш с мен.

— А разводът?

— Знаех си, че ще го кажеш. Но можеш да ми дойдеш на гости, нали?

— И да осъмна на първа страница на таблоидите? Не, благодаря. Ще изчакам, докато си свободен мъж.

— А какво ще правиш на първо време?

— Дължат ми пенсия, която мисля да си получавам. След това ще се огледам за някой, който да се нуждае от услугите на бивша служителка от разузнаването с опит.

— Предполагам, че ще има доста желаещи. Но чуй какво ще ти кажа. Не вземай решение, преди да се посъветваш с мен.

Тя усещаше, че си е наумил нещо. Но какво друго можеше да се очаква от него?

— Не смея да попитам, нали така?

— Не смей. Поне засега.

Научил бе нещо, което тя не знаеше. Нещо важно.

Зорин пътуваше на седалката до шофьора. Колата на Кели беше малка, с две врати. Бяха излезли незабелязано през кухненския вход и бяха взели колата от гаража без инциденти. Той беше все още озадачен от престрелката около къщата. На моста над реката се разминаха с две патрулни коли. Но зад тях не се виждаше никой, докато пресичаха Шарлъттаун. Излязоха на главното шосе.

— Накъде пътуваме?

— Към главния противник.

Америка.

— Скрил си бомбите на сигурно място, нали?

— Инструкциите ми бяха да намеря скривалище, където да останат дълго време незабелязани, но годни за ползване.

— Какво се случи с теб? — попита Зорин. — След като се разделихме с Андропов онази вечер.

— Върнах се към предишния си живот. За разлика от теб, Александър, аз не съм роден в Русия. Родителите ми бяха инфилтрирани агенти в Щатите. Аз съм американски гражданин с американски паспорт. Онази вечер бях дошъл в Москва с организирана екскурзия. Смея да кажа, че през осемдесетте Русия не беше популярна дестинация, но все пак там ходеха и американци. Получил бях заповед да се явя за лична среща, затова се записах. Въпросната вечер се измъкнах от хотела и дойдох до тайната квартира.

Зорин знаеше за „Интурист“ — държавната туристическа агенция, единствената, на която бе разрешено да функционира в СССР, основана лично от Сталин. Всичките ѝ служители бяха агенти на КГБ и наблюдаваха достъпа на чужденци до Съветския съюз. Официално той бе работил в различни бюра на „Интурист“ зад граница и сега разбираше как Кели бе успял толкова бързо да се озове в Москва за срещата.

— След онази вечер се присъединих обратно към групата туристи и се върнах с тях във Вашингтон. Работех по професията си,

същевременно изпълнявах заповедите по „Мат в два хода“ и непрекъснато се послушах.

Доказано най-добрият начин за събиране на разузнавателна информация. Той бе вършил същото по време на няколкото си задгранични мандата, но не социалните контакти бяха силната му страна. Зорин беше изпълнител на оперативни задачи.

— След декември деветдесет и първа нищо вече нямаше значение — продължи Кели. — Всичко приключи. КГБ или СВР не направиха опит да се свържат с мен. А как бяха нещата при теб?

— На мен бързо ми писна от новата Русия. Твърде мафиотска е за моя вкус. Жена ми и синът ми починаха, живеех сам и чаках удобен случай.

— Аз също се питах дали някога ще се яви такава възможност — каза Кели. — Дълго време си мислех, че всичко е свършено. Андропов почина през осемдесет и четвърта. А трябваше да получавам указания лично от него. Но продължих да си върша работата.

— Аз също. Дължим го на всички тях да доведем започнатото докрай. „Мат в два хода“ е името, което Андропов измисли на твоята операция. Този символизъм още ли е актуален?

— О, да. В шаха мат в два хода е развой на играта, възможен единствено когато съперникът играе невероятно глупаво. В този смисъл Америка много ни помогна.

— Аз бях „Тих ход“.

Кели се засмя.

— Колко подходящо! Маневра, която не застрашава никого на дъската. Андропов имаше чувство за хумор.

— Ти знаеше ли, че другите двама не са живи?

— Да, научих за преждевременната им смърт. И не ми беше трудно да се досетя на какво се е дължала. Колкото по-малко знаеха, толкова по-добре. Предположих, че идеята е аз да съм последният жив, за да чакам нареждането да приведа в изпълнение „Мат в два хода“. Но как ме откри?

— Името ти фигурира в старите архиви. Открих адреса с помощта на човек, който имаше достъп до секретна информация. Сигурно в Москва са прочели същите документи, които ми показа архиварят.

— Съгласен съм. Мъжът в къщата със сигурност беше от СВР.

— И така, първият ти ход е бил да укриеш оръжията. А какъв трябваше да е вторият ход на операцията? Печелившият?

— Епицентърът на взрива.

Това беше нещото, което Белченко не бе успял да изясни или пък не искаше да споделя. Андропов им бе казал онази вечер, че ще ударят Америка право в сърцето. Че са открити две слабости и че в подходящия момент щели да й дадат урок. С минимум усилия — максимум ефект.

— Открих информацията за Нулевата поправка — каза Зорин. — Повече по стари документи, отколкото благодарение на архиваря. Така знам, че моментът е настъпил.

— Спомняш ли си какво ни каза Андропов? — Кели вдигна два пръста нагоре. — Две слабости. В плика под чинията ми се намираще подробното им описание. Едната е Нулевата поправка.

Която Белченко му бе обяснил.

— Втората е точното място за взривяване.

Вече навлизаха в континентална Канада.

Кели добави:

— Аз съм единственият, който го знае.

Малоун шофираше, а до него Касиопея беше вперила поглед напред; бинокълът за нощно виждане улесняваше задачата ѝ. Бяха на близо два километра зад Зорин, като се опитваха да се слеят с оскъдния трафик по шосето. Засега нямаше признаци да са ги забелязали. И как да ги забележат? Те бяха тръгнали две минути след Кели и Зорин; успяха да ги настигнат, когато по моста над река Хилсбъро се зададоха полицейски коли и Кели намали скоростта, за да не привлича внимание. Следяха ги от разстояние, докато се движеха на запад, и Касиопея предаде на Котън разговора, който бе дочула от къщата на Кели.

— Намираме се в Ню Брънзуик — каза му сега тя.

— Била ли си тук преди?

Тя свали бинокъла.

— Няколко пъти. Симпатично местенце.

— Имаш ли представа накъде отиват?

— Напред има летища, при Монктън и Сейнт Джон. Освен това се задава голямо кръстовище. Може да свият на запад за вътрешността на Ню Брънзуик или пък на изток за Нова Скотия.

— Нека да изчакаме и да видим.

— Кой според теб бяха тези мъже в къщата на Кели?

— Руснаци. Какви други?

— Съгласна съм. — Тя отново вдигна бинокъла до очите си. — Завиват на запад, към Монктън. Според телефона ми до там има около петдесет километра.

Той даде газ, за да завие след тях.

Две неща не биваше в никакъв случай да се допускат. Първо, да се оставят да бъдат открити. И, второ, да загубят следите на колата отпред.

Стефани бе застанала зад президентското бюро в Овалния кабинет. Върху него имаше две папки. Едната беше дебела и надписана с червени букви СТРОГО СЕКРЕТНО — ПАС НАПРЕД. Ръбовете ѝ бяха пооръфани от разлистване, грифът за секретност датираше от 1989-а. Восъчният печат беше счупен, листата вътре — поразбъркани, но всичко беше налице; тя знаеше наизуст всяко писмо и бележка. Много от тях бе писала лично.

— Що за човек беше Рейгън? — попита Дани.

— Умен, хитър, интуитивен. Доставяше му удоволствие да го подценяват. Имаше добра преценка за хората, особено за Съветите. Дълго време бе обмислял как да ги погребее. Рейгън следваше интуицията си по отношение на Съветския съюз, а беше и търпелив. Изчака да се появи някой като Горбачов и когато това стана, се възползва докрай. Може би тук му помагаше и актьорският талант, уменията да изчака подходящия момент, за да каже репликата си по максимално въздействащ начин. Той никога не избързваше. Беше ми казал да си върша работата добре, а не бързо.

— Винаги ни е вървяло да имаме подходящия човек в подходящия момент. В началото това е бил Джордж Вашингтон. После Уилсън и Рузвелт при зараждащата се депресия и надвисналата заплаха от световна война. След това, в разгара на Студената война, Рейгън. Дали не го е дразнело това, че конфронтацията с Изтока приключи след мандата му, при президентството на Буш?

— Ни най-малко. За него бе важен резултатът. Държеше да остави след себе си един по-безопасен свят от този, който бе заварил. За последен път се видяхме през деветдесет и втора, в президентската библиотека. Срещата ни бе насаме и той отново ми благодари за всичко, което бях направила.

— Добре си се справила — каза Дани. — Много добре. Трябва да си адски горда с постигнатото.

Стефани *наистина* беше горда. Повече, отколкото можеше да се опише с думи. Оттогава още много неща се бяха случили, но нищо от

подобен мащаб.

— Бяха паметни времена — каза тя. — Но както и сега, встъпващата в длъжност администрация реши, че повече няма нужда от мен. Затова отидох в министерството.

— „От Щечин на Балтийско море до Триест на Адриатическо море желязна завеса се е спуснала над континента. Зад тази линия лежат всички столици на древните държави от Централна и Източна Европа. Варшава, Берлин, Прага, Виена, Будапеща, Белград, Букурещ и София, всички тези известни градове и населенията около тях лежат в това, което трябва да нарека Съветската сфера...“

Тя го изгледа впечатлена.

— Чърчил. Речта му във Фултън след провала на кандидатурата му за нов мандат като министър-председател. Никога не съм знаела, че изучавах историята на Студената война.

— Искаш да кажеш, че никога не си знаела, че мога да запомня нещо. Тепърва ще откриваш за мен неща, които не знаеш.

Това поне бе сигурно.

— Ти как разбра? — попита Стефани. — Само шепа хора знаехме за „Пас напред“.

— Осин ми каза вчера. Също като теб, и Зорин е боец от Студената война — обясни Дани. — Но той още воюва. Затова е и един от проблемите ни, но разцеплението вътре в Кремъл е друга история. Осин се опитва да постъпи достойно. Но в днешното руско правителство има повече откачалки, отколкото такива като Осин. И то откачалки не в смисъла на фанатици като Ленин или Карл Маркс. Хубавото е, че не са от вида, който се стреми към световно господство. Но... пет ядрени устройства, скрити някъде наоколо? Това е нещо, което може да им дойде като манна небесна.

Той посочи с пръст другата папка върху бюрото.

— Тази помолих Едуин да прочете.

Стефани посегна към папката, но Дани улови ръката ѝ. Тя усети как я побиха тръпки.

Телефонът на бюрото звънна, прекъсвайки напрегнатия момент.

Дани натисна светещия бутон и задейства високоговорителя.

— Имаме проблем в Канада — чу се гласът на Едуин. — Четири трупа в жилището на Джейми Кели в покрайнините на Шарлъттаун. И четиримата без документи за самоличност.

— А има ли новини от Котън? — попита Стефани.

— Не. Но поне знаем, че не си губи времето.

— Той ще се свърже с нас, когато сметне за нужно — каза тя на Едуин. — Би ли казал на канадците да не му се пречат?

— Вече е направено.

— Дръж ме в течение — каза Дани и затвори.

Стефани видя безпокойството в погледа му.

— Какво щеше да ми покажеш? — попита тя.

— Котън е докладвал, че Белченко му споменал две неща, преди да умре. „Мат в два хода“ и Нулевата поправка. Осин обеща да изясни първия термин. С втория обаче можем да се заемем и ние. — Той посочи с пръст втората папка. — Всичко е тук. Вътре са документи, които Едуин е открил в една стар засекретен доклад на ЦРУ. До нея ни отведоха думите „Нулева поправка“. Хората там казват, че не са чували тези две думи да се ползват заедно в контекста на Съветския съюз от осемдесетте години насам. Вземи папката горе и чети. После иди да се напиш. Избери си която спалня искаш.

— Може ли твоята?

— Ти сама го каза: когато съм вече свободен мъж.

Тя посегна към папката. Малко сън щеше да ѝ дойде добре. Но любопитството да узнае какво става надделяваше.

— Нека да продължим разговора си на закуска.

— Съветите я наричат Нулевата поправка — каза Дани. — А ние — Двайсетата поправка към Конституцията.

Касиопея не сваляше бинокъла от очите си; сивкавите фигури на пътя пред тях се виждаха отчетливо. Технологията за нощно виждане се бе развила много от времената, когато всичко беше в зелено. Сега картината в зрителното ѝ поле беше ясна като летен ден по свечеряване. Бе проследила маршрута им на смартфона; местата на канадска територия, където биха могли да отиват, вече бяха на привършване, а до границата с Мейн оставаха по-малко от 80 километра.

— Мислиш ли, че ще преминат в Щатите? — попита тя.

— Кели би могъл без проблем. Едуин ми каза, че имал американски паспорт. Но Зорин? Изключено. Освен ако не носи със

себе си фалшиви документи, ще му трябва виза, за да влезе легално с руски паспорт. Съмнявам се дали изобщо има такъв. Но това няма да го спре.

Бяха останали доста назад, понякога дори твърде далече, но, за щастие, предната кола досега не се бе отклонила от пътя.

— Наближаваме Диджигуош — каза Касиопея, като погледна картата на телефона си.

Засега Котън се справяше повече от добре, използвайки малкото застигнати по пътя коли за прикритие. Тя погледна часовника си. Наближаваше 3:30 сутринта.

— Няма да пресече границата — каза внезапно Котън.

Тя беше на същото мнение и размърда с пръст картата на дисплея, за да види продължението във всички посоки — изток и запад, север и юг.

— Движим се северно от Мейн, към залива Пасамакуоди, до там остават може би трийсетина километра.

— Явно така ще го направи — каза Котън. — По вода.

Зорин не се опита да изтръгне насила от Кели информацията, до която той се бе добрал. И без това мястото на детонацията не би имало никакво значение, ако се оказеше, че взривните устройства не са оцелели.

Всяко нещо по реда си.

Известно време пътуваха мълчаливо, подминаха Сейнт Джон и продължиха на юг по едно шосе с четири платна, което скоро се стесни до две и тръгна успоредно на бреговата линия. Кели явно знаеше точно къде отива.

Навлязоха в притихнало селце, Кели спря на едно кръстовище, после зави на юг по друг подобен второстепенен път.

— Пред нас е Сейнт Андрюс — каза Кели. — Бил съм там много пъти. Едва две хиляди жители, а Мейн се пада право насреща, през река Сен Кроа. В този час можем спокойно да задигнем една лодка и преди да се усетят, ще сме вече далече. Ще караме през залива, право към Ийстпорт в Мейн. Не е далече, на петдесетина километра. Оттам лесно можем да проникнем в Щатите.

— Защо да заобикаляме през залива, а не да пресечем реката? Ти каза, че границата била само на няколко километра в тази посока.

— Реката се патрулира денонощно. Най-лесният начин да влезем в Америка е през залива.

Преминаха бавно през центъра на Сейнт Андрюс. Кели паркира близо до кея и двамата бързо се отдалечиха от колата, всеки понесъл раницата си. Нощният мраз опърли лицата им, Зорин усети как кожата му се изпъва, както в Сибир. Наоколо не се виждаше жива душа. Единственият звук беше лекото плискане на водата в брега.

Тръгнаха по кея, който влизаше в залива; от двете му страни имаше привързани лодки. След кратко колебание Кели се спря на едномачтова платноходка с дължина около шест метра и скочи на борда ѝ.

— Отвържи я — каза той на Зорин. — Ще се оставим течението да ни отнесе навътре и чак тогава ще вдигнем платното. Умееш ли да

караш лодка?

— Ни най-малко — отвърна Зорин.

— Е, имаш късмет, че аз умея.

Зорин освободи въжетата и скочи в лодката. Ако трябваше да бъде откровен, ненавиждаше водата, но съзнаваше, че предложението на Кели е разумно. Лодката веднага започна да се отдалечава от кея, отливът ги носеше към вътрешността.

Тесният залив напред изглеждаше няколко километра дълъг; и двата бряга бяха покрити с гори чак до линията на водата.

Какво бе казал Кели? Петдесетина километра? Щеше да ги издържи някак.

Той погледна часовника си. Наближаваше 4 сутринта.

Още 32 часа.

Малоун бе видял кражбата на платноходката и сега изпращаше с поглед Зорин и Кели, докато се отдалечаваха от брега. Бяха стигнали до града минути след руснаците и паркираха по-далече от кея под прикритието на тъмнината. Той свали бинокъла за нощно виждане от очите си и го подаде на Касиопея.

— Не можем да ги следваме — каза тя, докато гледаше през оптиката случващото се върху черната повърхност на водата. — В този студ ще сме единствената друга лодка.

— Би ли ми услужила с телефона си?

Тя му го подаде и Малоун набра отново номера на Белия дом. Едуин Дейвис вдигна. Той уведоми началника на канцеларията за случващото се и попита:

— Предполагам, че имаме покритие с дронове по тия места?

— Изчакай малко, сега ще проверя.

След две минути гласът му отново се чу по линията:

— Абсолютно! На канадците това не им харесва много, но покритие има. Дадох нареждане да изпратят един. Ще бъде над вас след по-малко от трийсет минути.

Той погледна към Касиопея, която чуваше отговорите, макар апаратът да не бе включен на високоговорител.

— Можем да поддържаме визуален контакт с тях толкова време, но не повече. Отиват на югоизток, към Мейн — каза тя.

— Чу ли това? — попита той Едуин.

— Ще ги наблюдаваме през целия път. А вие какво ще правите?

— Ще чакаме да се обадите, за да ни уведомите, че сте ги засекли. След това ще заобиколим с колата и ще чакаме на границата откъм Мейн. Така ще бъдем наблизко, когато и да стигнат до брега. Само гледай никой да не ги подплаши. Никакви гранични полицаи.

— Чувам, че пропускателният режим бил доста хлабав — каза Дейвис. — Работи на честна дума. Който иска да мине границата, трябва да се обади на граничните власти.

— Толкова по въпроса за сигурността на нашите граници.

Малоун прекъсна връзката.

Касиопея продължаваше да наблюдава залива с бинокъла. Той стоеше до нея на студа.

— Имаме късмет, че тия двамата от доста време са извън играта. Преди не е имало дронове, носещи камери с висока резолюция.

Тя свали бинокъла.

— Какво мислиш, че ни готвят?

— Не знам. Да се надяваме, че междувременно Стефани ще открие и ще ни каже.

Въпросът за предаването и поемането на поста президент на Съединените щати си остава сложен още от написването на Конституцията през 1787 г. В член II, алинея 1, точка 5 се казва, че за да има право да заема този пост, кандидатът трябва да е роден във и гражданин на САЩ, на възраст над 21 години и да е живял в страната поне 14 години. В случай на отстраняване, смърт, оставка или неспособност да изпълнява задълженията на президент по силата на член II, алинея 1, точка 6 тази функция се поема от вицепрезидента като първи по линията на приемственост.

Но дали с полагане на клетва въпросният вицепрезидент е ставал президент, или просто е изпълнявал тази длъжност, дълги години е било въпрос на конституционен дебат.

Въпросът е решен през 1967 г. с ратифицирането на Двайсет и петата поправка, която определя вицепрезидента като действителен президент в случай на смърт, оставка или отстраняване от длъжност на президента. Тази поправка повелява също мястото за вицепрезидент да се попълни от лице, назначено по заповед на президента и потвърдено от Конгреса. В предишни случаи, когато вицепрезидент е поемал поста президент, овакантеното място е оставало незапълнено до следващите президентски избори.

През 1974 г. Джералд Форд е първият, посочен за вицепрезидент и впоследствие станал президент по силата на Двайсет и петата поправка. Това вече е установен американски закон и някогашното объркване около поемането на поста президент от вицепрезидента е до голяма степен преодоляно.

Но какво да кажем за възможността президентският пост да се поема от други лица, когато няма вицепрезидент?

С този казус се занимава Двайсетата поправка. Тя урежда и някои проблеми на предаването и поемането на властта, възникващи преди полагането на клетвата от новоизбрания президент и вицепрезидент.

Ето съответния текст:

Мандатите на президента и вицепрезидента изтичат по пладне на 20 януари. Ако в деня, когато новоизбраният президент трябва да встъпи в длъжност, той е починал, за президент се обявява новоизбраният вицепрезидент. Ако един президент не е бил избран до датата за встъпване в длъжност или новоизбраният президент няма необходимото мнозинство, новоизбраният вицепрезидент изпълнява президентските функции, докато президентът получи необходимото мнозинство. Конгресът може със закон да постанови при неизбирането на президент или вицепрезидент кой ще изпълнява длъжността на президента до момента, когато президентът и вицепрезидентът не получат квалифицирано мнозинство.

Законът от 1947 г. за предаване на президентските правомощия задава линията на приемственост в случаите, когато преди или след полагането на клетва президентът или вицепрезидентът не са налице. Пръв по тази линия се пада председателят на Камарата на представителите, следван от председателя на Сената, след който се нареждат различни държавни служители, членове на кабинета, по установен ред, започващ с държавния секретар, министъра на финансите, на отбраната, на правосъдието и така нататък до министъра по въпросите на ветераните, който е 16-и по линията на приемственост.

За да поеме поста, съответният държавен служител трябва да отговаря на конституционните изисквания за заемане на длъжността президент и трябва да е назначен по предложение и с одобрението на Сената. След полагането на клетва по закон въпросният служител незабавно бива отстранен от заемания досега пост в кабинета и става президент за остатъка от мандата или до намиране на друг, висшестоящ по линията на приемственост кандидат. Този закон никога досега не е бил задействан, но се повдигат правни въпроси по неговата конституционосъобразност, на които досега не е намерен отговор.

Първо, да вземем точния текст на закона. Подалинея (а)(1) гласи:

Ако по причина на смърт, оставка, отстраняване от длъжност, неспособност или липса на мнозинство за заемане на поста не е налице нито президент, нито вицепрезидент, то председателят на Камарата на представителите след подаване на оставката си като такъв изпълнява длъжността президент.

Веднага възниква въпросът: може ли член на Конгреса изобщо да фигурира по линията на приемственост? Член II, алинея 1, точка 6 от Конституцията гласи, че само „длъжностно лице“ от правителството на Съединените щати може да бъде определено за правопреемник на президентския пост. Почти всички изследователи на правото стигат до извода, че тази разпоредба изключва членове на Конгреса. Това се потвърждава от член I, алинея 6, точка 2 (т.нар. Клауза за несъвместимост), която гласи:

Никой сенатор или представител не може по време на мандата си да бъде назначен на каквато и да било друга гражданска длъжност на държавна служба на Съединените щати, ако тази длъжност е била създадена или възнаграждението, получавано за нея, е било увеличено през посочения период; нито едно лице на държавна служба на Съединените щати не може да бъде член на която и да било от камарите, докато заема тази длъжност.

Според американската конституционна система тези две власти — законодателната и изпълнителната — трябва да бъдат напълно разделени. Законът от 1947 г. за предаване на президентските правомощия ясно формулира тази забрана, изисквайки от председателя на Камарата на представителите да подаде оставка от поста си, преди да положи клетва като президент. Но тогава как би могъл който и да било от тях да бъде президент, след като с подаването на оставката си той вече не е председател на Камарата на представителите или на

Сената, т.е. няма право да поеме президентския пост по същия този закон?

При поемането на поста от член на кабинета един текст в подалинея (d)(3) изрично повелява:

С полагането на клетва от (член на кабинета) се смята, че той подава и оставката си от заемания пост в кабинета, по силата на който е притежавал необходимото квалифицирано мнозинство да изпълнява длъжността президент.

Никаква подобна уговорка не фигурира в текста от закона, уреждащ поемането на поста от председателя на Камарата на представителите или от председателя на Сената.

Допълнителни правни въпроси повдига и включването на член на кабинета в линията на приемственост. Законът от 1947 г. изрично гласи, че член на кабинета, поел президентския пост, ще се смята за „изпълняващ длъжността президент“ до избирането на нов председател на Камарата на представителите или на нов председател на Сената, който да замени въпросния член на кабинета като изпълняващ длъжността президент. Юристите наричат това „избутване“, но тези текстове от закона влизат в противоречие с член II, алинея 1, точка 6 от Конституцията, която гласи, че когато държавен служител на Съединените щати поеме президентския пост, „същото лице изпълнява тази длъжност съответно до отстраняването на причините или до избирането на нов президент“. Експертите са единодушни, че не е налице конституционна санкция за „избутване“ на един или друг служител, което има смисъл, доколкото такава забрана предотвратява объркване, каквото би настъпило, ако постът президент на Съединените щати бъде предаден в ръцете на няколко души за кратък период от време. Освен това тя не дава възможност на Конгреса да влияе на изпълнителната власт (което би било в нарушение на разделението на властите).

Накратко, законът от 1947 г. за предаване на президентските правомощия е дефектен. Един наблюдател го нарича „бомба със закъснител“. Ако разпоредбите му бъдат приложени изобщо някога, от

това ще произтекат единствено безкрайни съдебни дела. В приложеното допълнение има дълъг списък от правни анализи и статии в специализирани издания, стигащи до същия извод. Но американският Конгрес не е направил нищо, за да коригира недостатъците му.

Да помислим върху следния казус: ако президентът почине по време на мандата си, очевидно по силата на Двайсет и петата поправка вицепрезидентът заема мястото му и доизслужва остатъка от мандата. Ако вицепрезидентът почине по време на мандата си, по същата поправка президентът и Конгресът му избират заместник, който доизслужва остатъка от мандата. Ако новоизбран президент почине преди полагането на клетва, Двайсетата поправка предвижда новоизбраният вицепрезидент да стане президент.

Но какво ще стане, ако новоизбраният президент и новоизбраният вицепрезидент умрат преди обед на 20-и януари?

Двайсетата поправка не предвижда нищо за такива случаи. Вместо това тя овластява Конгреса да даде отговора съгласно закона от 1947 г. Но този закон не предлага никакви решения при възникване на подобен катастрофичен сценарий. Така както е написан, този закон може единствено да потопи Съединените щати в политически и правен хаос.

Стефани дочете за втори път доклада.

В папката имаше още един лист, на който пишеше, че документът е засечен на 9 април 1982 г. като част от архива на съветски шпионин, арестуван в Западна Германия. Авторът бил неизвестен. Но очевидно КГБ си бе направило труда да проучи закона от 1947 г. — един относително слабо познат аспект на американското законодателство.

Тя си бе намерила удобно място на третия етаж в Белия дом, в скромна спалня с две големи легла, между които на махагонова масичка светеше нощна лампа. Дани беше един етаж под нея, в официалната президентска спалня. Опитала се бе да поспи, но без успех; накрая реши да прочете още веднъж доклада. Смяташе се за експерт по американската Конституция и знаеше за недостатъците на

Двайсетата поправка. Но недомислиците в закона от 1947 г. я изненадаха.

Какви бяха практическите шансове този закон някога да бъде задействан?

Само в два случая цялото американско правителство се събираше на едно място. Единият беше годишното обръщение „За състоянието на Съюза“, което ставаше всеки януари в Камарата на представителите. Другият беше полагането на клетва от новоизбрания президент. На двете присъстваха всички по-важни играчи в държавата.

С изключение на един.

Определеният за правопреемник.

Обикновено член на кабинета, посочен тайно от началника на президентската канцелария и отведен на отдалечено, известно само на шепа хора място, където разполагаше с охрана и транспорт на президентско равнище. Един от сътрудниците му носеше със себе си дори ядрено куфарче, което да бъде използвано за контраатака. В случай на катастрофално събитие въпросното лице, упълномощено да поеме автоматично властта по силата на закона от 1947-а, щеше да изпълнява длъжността президент. Всичките тези планове почиваха върху презумпцията за отсъствие на всякакви политически и конституционални проблеми във връзка с такова поемане на президентската власт.

Но това можеше и да не е точно така.

Всъщност самата идея за този закон сега ѝ се струваше подозрителна.

Но какво общо имаше това с Александър Зорин и липсващите руски ядрени бомби? Дали Зорин разполагаше с тази информация и сега планираше атака в деня на полагането на клетва? Това бе сякаш логичният извод предвид и факта, че Котън бе докладвал за интереса на Зорин към Нулевата поправка. Със сигурност в понеделник цялата държавна власт, с изключение на определения за правопреемник, щеше да се събере от западната страна на Капитолия, за да наблюдава встъпването в длъжност на Уорнър Фокс.

Но какво ли би спечелил Зорин?

Котън бе научил още нещо.

„Мат в два хода.“

Дани й бе казал, че очаква от Осин допълнителни подробности.
Но тя знаеше по-пряк път към нужната й информация.

Зорин гледаше втренчено към отсрещния бряг. С Кели бяха прекосили залива за по-малко от два часа. Бяха свалили платното и хвърлили котва на около половин километър от брега. В каютата долу откриха две койки, някакво резервно снаряжение и спасителни жилетки. Сега бяха слезли там. От прозореца се виждаха кей и яхтено пристанище. Ийстпорт изглеждаше чаровно малко градче, известно единствено с това, както му бе обяснил Кели, че било най-източното населено място в Щатите.

Зорин се качи на задната палуба и се заслуша в далечния плясък на малките вълни, които се разбиваха в скалистия бряг. Северният вятър го прониза до кости. Спомни си за един друг мразовит ден преди много време на полуостров Камчатка, когато шест военнорслужещи бяха отвлели самолет Ту-134, пътуващ за сибирските петролни полета. Двама от 74-те пасажери бяха убити, а самолетът повреден. Така бе станал временно негоден да отлети на запад, където войниците искаха да ги откара. Въпросния ден Зорин бе прекарал на малък катер на около половин километър навътре в морето под пронизващия арктически вятър. Накрая той и още трима от Спецназ бяха излезли незабелязано на сушата и бяха щурмували самолета, убивайки и шестимата похитители.

Той беше много добър в онова, което вършеше. Уважаваха го. И се бояха от него.

После всичко това бе изчезнало изведнъж.

— Виждал ли си какво стана с Горската база? — попита той Кели.

Така наричаха помежду си сградата на Първо главно управление на КГБ.

— След онази вечер с Андропов не съм се връщал там. Така и не ми се удаде възможност.

— Имал си късмет. Щеше да умреш от срам. Бях през деветдесет и четвърта. Сградата се руши, мазилката се рони, вътре мръсотия.

Навсякъде вони на спирт и цигари. Сградата, както и самите ние, беше оставена на произвола.

Призляваше му само при мисълта за всичко това. Умни, лоялни, уверени в себе си мъже бяха прекършени. Но омразата беше гориво за застаряващата му душа. Като офицер на задгранична служба той знаеше, че всичко е временно. За него родината беше Москва — позната и своя, но откакто този свят бе престанал да съществува, всякакъв разум и логика го бяха напуснали.

— Искане ми се едва ли не да бях на твое място — каза Зорин.

— Аз никога не забравих, че съм офицер от КГБ. Нито за миг. Освен това лично Андропов ми бе възложил задача. Това означаваше нещо за мен, Александър.

Както бе означавало и за него.

Той се заслуша в плискането на водата в корпуса. Скоро щеше да съмне. Вятърът не отслабваше, повърхността на водата беше като набръчкан станиол. Кели бръкна в раницата си, извади карта и фенерче и разстла картата върху палубата.

— Ние сме тук — каза той, като насочи лъча към североизточния ъгъл на Мейн. — От тук ще тръгнем на запад към Бангор, откъдето ще поемем по междущатско шосе деветдесет и пет на юг. По него ще можем да караме бързо. До вечерта ще бъдем на нужното място.

— Предполагам, че няма да ми кажеш повече подробности?

— Нека да откриваме нещата заедно, едно по едно.

Зорин не беше в изгодна позиция да спори, затова си замълча. Той погледна над палубата към града в далечината.

Съединените американски щати.

Колко време не бе идвал насам...

— Как ще стигнем до твоята магистрала, за да тръгнем на юг? — попита той. — Ако откраднем кола, може да си създадем проблеми.

— Затова ще постъпим по лесния начин и ще наемем. Аз съм американски гражданин с канадска шофьорска книжка. Не би трябвало да бъде проблем. Някой в Америка знае ли за теб?

— Не се сещам. От Москва явно ни наблюдават, но в момента нямат никаква представа къде сме.

Сети се за Аня и се запита как ли се оправя. Още носеше в себе си телефона, идентичен с нейния, и тази вечер щеше да се опита да се свърже с нея.

— Ами СВР? — попита Кели. — Те очевидно са знаели, че идваш при мен. Но защо досега не са установили връзка?

— Защото не е имало причина или може би просто не са знаели всичко.

— Знаят ли за „Мат в два хода“?

— Възможно е. Те също могат да намерят старите архиви. И други архивари може да знаят онова, което ми бе казано на мен. Сигурно се пробват слепешком, като се надяват с теб да ги отведем до скривалището.

Той отново хвърли поглед към брега. В привидното провинциално спокойствие на Ийстпорт имаше нещо загадъчно и злокобно.

Дали СВР не бяха вече тук?

Дали не го чакаха?

Малоун намали скоростта, когато влязоха в Ийстпорт. Бяха проследили през бинокъла отпътуването на лодката от Сейнт Андрус и когато тя най-после се загуби от погледа им, те оставиха канадския бряг на залива и поеха на юг. Влязоха в Съединените щати през граничния пункт.

И тогава късметът им проработи.

От дрона, който през цялото време бе наблюдавал лодката, знаеха, че вече бе хвърлила котва в долния край на залива, малко навътре в морето от Ийстпорт.

Като цяло засега всичко вървеше по график.

Едуин Дейвис току-що им бе съобщил, че около лодката всичко е спокойно, а двамата ѝ обитатели са още на борда.

— Как ще влязат в страната? — попита Касиопея.

— Някъде около кея трябва да има кабина с видеотелефон. Заставаш така, че граничните инспектори да виждат лицето ти. След това набиращ номер и те ти задават въпроси. Ако те сметнат за благонадежден, те допускат да влезеш; ако ли не, трябва да се върнеш, откъдето си дошъл. Инспекторите разчитат на местните хора да им сигнализират, ако забележат нещо нередно.

— Шегуваш се, нали?

— Аз самият няколко пъти съм се обаждал от такива кабинни. Охраняването на една близо деветхилядикилометрова граница е трудна и скъпа задача. Допускам, че Кели знае колко е хлабав контролът по тия места. Едва ли случайно са дошли точно тук.

Малоун спря колата пред един семеен хотел.

— Зорин ме познава, затова не бива да си подавам носа много-много. Но ти си друг случай. Ще оставим дрона да наблюдава отгоре, докато стане време за човешка намеса. Това ще си ти.

Тя изкозирува.

— Слушам, капитане. На вашите услуги.

Той се усмихна.

— Липсваше ми това отношение.

— Е, радвам се.

Телефонът ѝ извибрира. Тя го включи на високоговорител.

— Напускат лодката с гумен сал — каза Едуин Дейвис.

— Чисто ли е наоколо? Ако някой подаде сигнал, искам граничният патрул да не се намесва.

— Всичко е уредено. Никой няма да ги закача. Между другото, навсякъде по кея има скрити камери. Тук през лятото било доста оживено.

— Научи ли нещо за „Мат в два хода“ и за Нулевата поправка?

— О, да. И в двата случая няма да ти хареса.

Вашингтон, окръг Колумбия

8:05 ч.

Стефани Нел излезе от Белия дом и отиде с такси до „Мандарин Ориентъл“, за да си вземе душ, да се преоблече и закуси. Бе спала едва няколко часа, защото не можеше да спре да мисли за прочетеното в папката.

Съветският съюз съвсем целенасочено се бе интересувал от Двайсетата поправка. Дотолкова, че да ѝ измисли прозвище.

Нулевата поправка.

Други доклади в папката посочваха, че то се е използвало многократно в съветски комуникета от края на 70-те и 80-те години, всички свързани пряко с Андропов.

След това, от 1984 г. нататък, всякакви споменавания престанали.

Американското разузнаване обръщаше специално внимание на зачестяващото или затихващо използване на дадени ключови думи в прехващаните руски документи, тъй като и двете събития можеха да се окажат съществени. Анализатори прекарваха целите си кариери в разсъждения, свързани с появяването или изчезването на дадена тема. Установяването на връзка между привидно несвързани теми беше Светият граал на шпионския занаят; тук връзката бе предоставена наготово на Котън от Вадим Белченко, който с последния си дъх бе казал „Мат в два хода“ и „Нулева поправка“. Стефани знаеше точно към кого да се обърне, за да научи повече.

Кристина Кокс живееше в къща с пряк изглед към катедралния храм „Св. св. Петър и Павел“, център на епархията на Вашингтон. За повечето хора това беше просто Националната катедрала, както за повечето си познати Кристина бе просто Крис. Съпругът ѝ Глен беше свещеник — снажен мъж с мощен, кънтящ глас. Трийсет и една години бе служил на Църквата, като постепенно се бе издигнал до епископ на Вашингтонската епархия; катедралата беше работното му място. До един тъжен неделен ден, когато бе починал на амвона от сърдечен пристъп.

От благодарност за дългата му служба на Крис доживотно бе предоставена малка къща на два етажа, разположена навътре от тротоара. Досега на никого не се бе сторило необичайно, че съпругата на епископа на Вашингтон беше всъщност шпионка. Едва ли някой си даваше и сметка за това, доколкото нейният личен и професионален живот никога не се преплитаха.

Стефани прибра съботния сутрешен вестник от пощенската кутия, преди да извърви късата пътечка до предната врата. Висок до рамото жив плет от подстригани чимшири отделяше малката градина от тротоара. Тя бе позвънила от хотела и знаеше, че Крис я очаква. Миг след почукването ѝ вратата се отвори. Крис я посрещна на прага и я прегърна. Не бе посещавала от месеци старата си приятелка, макар понякога да разговаряха по телефона. Беше си все същата, каквато я помнеше — слабичка, стегната, излъчваща сдържано достойнство, с къса побеляла коса и сини очи. Наближаваше осемдесет години, от които близо петдесет бе работила за ЦРУ. Бе започнала като анализатор, но се бе пенсионирала като заместник-директор. Когато се създаваше отряд „Магелан“, Крис бе онази, която ѝ помогна да формулира насоките за работата му и я насърчи да се стреми към пълната му независимост от политически влияния. През цялата си кариера Стефани упорито бе бранила тази своя професионална независимост.

— Каж ми какво не е наред — започна Крис. — Бих ти предложила кафе, но знам, че го мразиш, а и не си дошла да се черпим.

— Така е.

Двете седнаха в кухнята и Стефани ѝ разказа всичко, което се бе случило през последните дни, като завърши с думите:

— Искам да знам какво означава фразата „Мат в два хода“.

И двете не сметнаха за нужно да споменават факта, че Стефани беше уволнена. Такива бяха политическите нрави в този град и никой не разбираше това по-добре от Крис. Сериозна. Делова. Ефикасна. Това бяха трите неща, които Стефани безкрайно много уважаваше в тази жена и на които се бе стремил да подражава в ежедневната си работа.

— Спомням си го. Беше кодовото название на някаква шпионска операция, в която бил замесен лично Андропов.

Може би последният комунист от старата школа, Юрий Андропов беше като че ли най-опасният от съветските лидери. Хитър и потаен, той рядко правеше грешен ход. Стефани си спомняше за разследванията и арестите, извършени след идването му на власт. Мнозина от кръга около Брежнев едва бяха отървали кожата; някои бяха екзекутирани.

— Андропов не беше наш приятел — каза Крис. — За щастие, остана за кратко на поста генерален секретар, като през повечето време беше болен. През осемдесет и трета популярността на Рейгън бе ударила тавана. Беше оживял след атентат и притискаше Съветския съюз по всички фронтове. Източна Европа пропадеше. Полша беше пред взрив. Желязната завеса се пропукваше. Брежнев бе умрял през ноември и на негово място бе дошъл Андропов. Никой не очакваше нищо добро от това. Андропов бе смазал Унгарското въстание през петдесет и шеста и Пражката пролет през шейсет и осма. Като глава на КГБ бе мачкал дисиденти, след това бе подкрепил инвазията в Афганистан. С две думи: гадно копеле. При него Съветският съюз нямаше шанс да се промени, а с избирането му за генерален секретар Студената война определено беше започнала да се сторещява. Затова ние удвоихме усилията и повишихме равнището на разузнавателните операции. Аз прекарвах сума време на Капитолийския хълм да лобирам за повече пари. Един ден на бюрото ми попадна „Мат в два хода“.

— Значи е истина онова, което ми каза Осин? Имало ли е съветски оръжия в страната ни?

— Не успяхме да го потвърдим. Но КГБ бяха доста добри. А нашата вътрешна сигурност по онова време нямаше нищо общо с това, което е сега. Всеки можеше да вкара всичко в страната. Андропов мразеше Рейгън, а Рейгън трудно се оправяше с него. По онова време имахме агент в Кремъл. Добър при това. Всичко, което ни подаваше, беше злато. И той ни каза, че Андропов готвел нещо. Ако Източна Европа, особено Полша, не се успокояла, Андропов се готвел да направи така, че Рейгън да не дочака втори мандат.

Тя си спомняше напрежението в Държавния департамент, когато бе съобщено, че Андропов е избран за генерален секретар. На Джордж Шулц тази перспектива не му допаднаше, но той бе овладял ситуацията. Нищо около „Пас напред“ не се променяше. Всичко продължаваше

както преди. Йоан Павел бе посетил отново Полша през 1983 г.; триумфалната му обиколка из страната се бе превърнала в седемдневен празник за поляците. Стефани бе съгласувала времето за това посещение по такъв начин, че да прозвучи като пряко предизвикателство срещу намеренията на Андропов.

— А не започнахте ли разследване след тази заплаха? — попита сега тя.

— По онова време Съветите непрекъснато ни плашеха с какво ли не. Никой обаче не смяташе, че Съветският съюз иска война с нас. Тя би била неизбежна, ако се бяха опитали да направят нещо. И те за нищо на света нямаше да я спечелят.

Дори това да бе вярно, днес една такава заплаха щеше да се възприеме много по-сериозно. И с основание.

— Когато се обади да ми кажеш за „Мат в два хода“, се наложи доста да помисля. Бяхме чули, че четирима агенти били изпратени тук със специална мисия. Спомням си това, защото кодовото име на всеки от тях било шахматен ход. Последният етап от мисията се наричал „Мат в два хода“. Но ние така и не научихме съществена информация. Андропов почина през февруари осемдесети четвърта и оттогава нищо. Казахме си, че няма от какво повече да се боим, че историята е приключена.

— А може и да не е.

— Ако Андропов бе живял, щеше да блокира всякакви реформи — продължи Крис. — При това щеше да стъпче Източна Европа. И тогава всичко щеше да се развие другояче. Но той взе че се разболя и умря. И проблемът се реши. След още година дойде Горбачов и останалото е история.

— Рейгън знаеше точно откъде да го подхване.

— Определено. Но сегашното разцепление в руското правителство ме безпокои. Хората на Даниълс знаеха как да се справят с такива ситуации. А нямаме представа как биха постъпили новите. Преходните периоди винаги са деликатни.

— Какво мислиш, че ще стане сега?

Крис обмисляше внимателно въпроса, особено след онова, което Стефани ѝ бе казала за Двайсетата поправка.

— Встъпването в длъжност на новия президент е след броени часове — каза тя. — Разбира се, логиката показва, че Зорин би желал

да удари клетвената церемония. Всичко сочи натам. Но първо трябва да открие една над двайсет и пет годишна бомба в куфар и да се надява все още да работи. После, дори да работи, това нещо трябва да се разположи много близо до целта. Да, това е ядрено устройство, но малко. Във Вашингтон е пълно с кучета, детектори за радиация, сензори за параметрите на околната среда — всичко необходимо. И хората са нащрек. Шансът това нещо да бъде поставено достатъчно близо, за да елиминира всички участници, е нулев.

— Което обаче не спира Зорин.

— Знам. Аз също съм притеснена.

— Какво повече от нас знае той?

Крис вдигна рамене.

— Трудно е да се каже, но трябва да е нещо, което му върши работа.

Тихи звънчета прекъснаха уединението им. Беше телефонът на Крис. Тя посегна към кухненската маса.

— Очаквах този разговор.

— Да изляза ли от стаята?

— О, не. Това те засяга.

Люк се движеше по шосето на северозапад от Вашингтон в посока Мериленд. Агенти на Тайните служби бяха върнали колата на Фриц Стробъл на собственика му, а на него му бяха предоставили безличен седан без обозначителни знаци. Неговият мустанг сигурно още се въргаляше из онова гробище за коли във Вирджиния, където щеше и да си остане, понеже не си бе дал труд да го застрахова изцяло, беше платил само задължителното; все пак не го бе купил, за да прави с него каскади по шосетата. Сметката за реставрирането му щеше да възлиза на много хиляди долари — далеч повече, отколкото можеше да си позволи да налива в една петдесетгодишна кола.

Беше поспал няколко часа и дори бе закусил. Стефани му позвъни около 7 сутринта и му каза какво иска от него, като му продиктува адреса на Лорънс Бегин — сегашния президент на Братството на Синсинати в Джърмънтаун, щата Мериленд.

— Трябва да знаем всичко за Четиринайсетата колония — каза му тя. — Имаш разрешението ми да се проявиш в пълния си чар.

При тези й думи Люк се усмихна. Обикновено Стефани изискваше от хората си дипломатичност. Не и този път.

Люк усещаше, че събитията ускоряват ход; тя му каза, че Малоун и Касиопея са се върнали в Щатите и се занимавали със Зорин. Мобилният телефон на Аня бил още у нея и тя го държала включен, но засега не бил звънял. Тя го увери, че когато Зорин позвъни, те ще бъдат готови.

В това той не се съмняваше.

Стефани никога не влизаше в бой неподготвена. Дори вчерашното й уволнение не й се бе отразило. Но може би това се дължеше и на факта, че имаше зад гърба си президента на Съединените щати. Макар и само за още няколко часа.

Той откри адреса в едно предградие на Джърмънтаун. Къщата на Бегин се оказа голяма, правоъгълна, облицована с боядисани в бяло дъски, кацнала на върха на малък хълм сред други подобни стари къщи. По нещо напомняше дома на Чарън във Вирджиния,

включително с портата от ковано желязо, след която вероятно започваше застлана с чакъл алея за коли. Люк отби от шосето и тръгна по алеята под тунела от голи дървета към къщата.

Две неща моментално привлякоха вниманието му. Паркираният зад дърветата в края на алеята автомобил. И разбитата входна врата на къщата, която висеше полуотворена на пантите си.

Той спря колата, стисна в ръце беретата и се затича към входа, но не влезе, а се спря на прага, като се ослушваше за шумове. Нищо. Надникна вътре и видя входно антре, обзаведено със старинни мебели.

Люк влезе и застана опрян с гръб в стената, като оглеждаше огрения от слънцето интериор за признаци на опасност. После хвърли поглед в една-две стаи и веднага забеляза обърнатите мебели, разпраните тапицерии, изтърбушените кресла, разпилените по пода книги. Бюрата бяха претършувани, с извадени чекмеджета, чието съдържание се въргаляше наоколо. Сякаш ураган бе минал през стаите. Някой явно много бе държал да открие онова, което търсеше.

Той насочи вниманието си към вътрешното стълбище.

Върху дървените стъпала, близо до горната площадка, имаше проснат по гръб труп. Около него се виждаха локвички съсирена кръв. Люк изкачи стъпалата и преобърна трупа по очи. Под него имаше затисната автоматична пушка, която изтрополи надолу по стълбите. Люк застина и се заглежда да види дали шумът не бе привлякъл нечие внимание.

Нищо.

Трупът беше на мъж, около трийсет и пет годишен, с къса коса и груби черти на лицето. Дълбокият разрез напреки на шията му приличаше на втора уста, разтегната в усмивка. Той обясняваше и причината за смъртта.

Чу се шум.

От долния етаж.

Люк слезе на пръсти и се обърна по посока към шума, изключил сетивата си за всичко друго. Вляво от него беше вратата на трапезарията, широко отворена; на пода лежеше друг труп с прерязано по същия начин гърло. Право напред имаше още една врата, вероятно водеща към кухнята. Леко откряхната. Той се приближи, притиснал гръб към стената, и надникна през процепа. От другата страна

наистина се виждаше кухня. С лявата си ръка той блъсна вратата навътре и влезе.

Нямаше никой.

През прозорците нахлуваше слънчева светлина и се отразяваше в мраморните плотове и уредите от неръждаема стомана.

Какво се бе случило тук?

Тъкмо се готвеше да огледа останалата част от къщата, когато отново чу шум. Зад себе си. Извърна се и получи рязък удар в гръкляна.

Мъчеше се да диша, но напразно.

Нещо се стовари върху лявото му слепоочие.

Последното нещо, което видя, преди да му причернее, бе лъскавото острие на нож.

* * *

Малоун беше седнал в едно бистро на главната улица в Ийстпорт и довършваше чиния с яйца, бекон, препечени филийки и кафе. Зорин и Кели ги нямаше вече повече от два часа. Двамата с Касиопея ги бяха видели как слизат на брега с малкия си сал. Както и можеше да се очаква, влязоха в града и по мобилния телефон на Кели си поръчаха такси, което пристигна след няколко минути. Малоун и Касиопея не тръгнаха след тях. Вместо това дронът горе в небето ги наблюдаваше отдалече, а по телефона операторите ги уведомяваха в реално време за всяка тяхна стъпка.

Таксито ги бе откарало до летището на Ийстпорт, което се намирало близо до индустриалната зона. Двамата бяха влезли в малкия терминал и след минути бяха излезли, насочвайки се към няколко паркирани в редица коли, качили се бяха в една от тях и бяха отпътували.

Явно бяха наели кола на името на Кели.

Докато дронът продължаваше да ги наблюдава отвисоко, Малоун реши да изпрати Касиопея след тях, като я предупреди да остане далече назад. Бяха му казали, че ресурсът на дрона се изчерпва, затова Касиопея трябваше да го замени. Той щеше да я настигне по-късно. Важното бе да не изгубят Зорин.

Малоун вече бе позвънил на Дейвис и го бе уведомил за другите си намерения. И докато чакаше, бе решил да похапне.

Келнерката дойде да вдигне празната му чиния. Отвън Ийстпорт оставаше все така притихнал, което бе разбираемо в разгара на зимата; гъсти черни облаци закриваха небето. Задаваше се сняг. Той се надяваше вече да е някъде на юг, преди да завалеше. В бистрото нямаше много хора, но беше едва 10 часа в събота сутрин. Бял форд таурус спря до бордюра и той видя как от него слязоха двама мъже в тъмносините униформи на щатската полиция.

Влязоха в бистрото, намериха го и му се представиха.

— Казаха ни, че се нуждаете от помощта ни — каза единият. —
Нещо във връзка с националната сигурност.

Малоун долови скептицизма в гласа му.

— Струва ви се несериозно, така ли?

Полицаят се усмихна.

— Това е без значение. Когато шефът на щатската полиция ни се обади в събота сутрин и ни нареди да дойдем тук, ние идваме.

За чест на Едуин, човекът знаеше как да свърши работа. Малоун му бе обяснил, че най-добрият начин да държат Зорин и Кели под око е да им сложат няколко опашки, които да се редуват през стотина километра. Така трудно щяха да бъдат забелязани. Засега трябваше да ги проследят през Мейн, затова Едуин бе потърсил помощта на щатската полиция. Най-вероятно Зорин и Кели отиваха на юг през Нова Англия и във всеки щат щеше да ги чака поредната опашка. А колко по-лесно би било просто да им пуснат един дрон, но в Съединените щати това би предизвикало истинска каша от правни проблеми.

Няма значение, старомодният начин също щеше да свърши работа. С нужните подкрепления.

Той допи кафето си и каза:

— Трябва да отидем до летището.

Пътуването беше кратко, малко повече от километър и половина, а в терминала имаше само едно гише за коли под наем. Той помоли двамата полицаи да дойдат с него, в случай че възникне проблем. Нищо не убеждава по-ефективно от униформи, значки и оръжия, поставени в кобури.

Отидоха на гишето и Малоун каза:

— Преди около два часа сте дали автомобил под наем на двама мъже. Искаме да погледнем документацията.

Чиновникът на гишето имаше вид, сякаш ще им се опъне, но строгият поглед на Котън и присъствието на двамата униформени свършиха работа. Мъжът им подаде договора за наемане на колата на името на Джейми Кели; заплащането бе извършено в брой. Не беше посочена точка на връщане на автомобила.

— Колата тук ли се връща? — попита Малоун.

— Така казаха.

— Вие имате джипиес устройства на всички автомобили, нали така?

— Разбира се. Можем да ги издирим, ако се наложи.

— Искаме да проследим тази кола.

Стефани слушаше внимателно, докато мъжкият глас отсреща, сух и дрезгав, ѝ казваше неща, които никога не бе чувала. Очевидно през 80-те, докато тя беше ангажирана с „Пас напред“, други също бяха работили усърдно по дестабилизирането и подкопаването на съветския режим.

— Интересни времена бяха — каза мъжът. — Сигурно помните, че Андропов беше шеф на КГБ, когато се опитаха да убият Йоан Павел. Одобрението за операцията трябва да е дошло от него.

По-нататък той ѝ обясни как Андропов е бил убеден, че избирането на Йоан Павел за папа е било замислено от Ватикана като противодействие на съветското влияние в Полша, част от целенасочен план за подкопаване на Съветския съюз. Това беше абсурдно, разбира се, но в крайна сметка обстоятелства, възникнали извън Църквата — и най-вече избирането на Роналд Рейгън за президент на Съединените щати — бяха довели точно до това.

— Андропов твърдо вярваше, че папата е опасен, най-вече със своя чар, особено пред медиите. Той не преставаше да се възмуцава как Йоан Павел ухажвал тълпите с евтини номера. Слагал си шапка на шотландски гвардеец в Англия, ръкувал се с хора по улиците или целувал малки деца — изобщо държал се едва ли не като кандидат за политически пост. Андропов се ужасяваше при мисълта на какво още е способен папата.

И с право, тъй като всяко негово действие беше съгласувано с Америка. Странно обаче, че нито Рейгън, нито папата някога я бяха предупреждавали за Андропов.

— КГБ използва българска връзка за атентата срещу Йоан Павел. Това го знаем. Бяха подбрали внимателно стрелеца. Али Агджа беше перфектното алиби: глупав и слабоволев човек, който не разбираше в какво се е набъркал. Само бръцолевеше някакви несвързани глупости. Спомням си как папата отиде в затвора и му прости. Какъв брилянтен ход!

В чието организиране бе участвала и тя.

Решението беше на Йоан Павел, но Рейгън го бе одобрил.

И така, през 1983 г., две години след атентата, папата се бе срещнал на четири очи с Агджа, който в емоционален пристъп се бе разплакал и бе целунал папския пръстен. Снимки и репортажи за случилото се дълго заливаха пресата наред с твърдения за евентуалната връзка между опита за убийство и Москва.

— Когато Андропов пое поста генерален секретар, се чува гласове, че трябва да очакваме неприятности. Той знаеше какви ги вършим в Източния блок. Раздавахме пари на дисиденти, осигурявахме логистична подкрепа, тихомълком подавахме разузнавателна информация на правителствата им, дори решавахме по някой и друг техен проблем.

Стефани знаеше какво означава това. Убити хора.

— После Андропов се разболя и знаеше, че дните му са преброени. Лекарите му даваха осем месеца. Тогава стана страшно. Той нямаше какво да губи, а в Кремъл имаше и други хора, готови да скочат с него в пропастта. Когато Крис ми се обади да ме пита за „Мат в два хода“, аз веднага си спомних. Мислехме си, че това ще бъде последният ход на стария руснак.

Стефани се чудеше чий ли е този глас, но беше достатъчно съобразителна, за да не попита. Ако Крис бе искала да знае, щеше да й каже. Най-вероятно някой от ЦРУ. От висшия ешелон. Човек, който познаваше играта. Нито успехи, нито провали се разгласяваха публично. Агенцията неслучайно беше разделена на отдели, които не комуникираха помежду си; в миналото бяха погребани толкова тайни, че нямаше как един човек да ги знае всичките. А големите, истински важните? Те никога не се записваха на хартия. Което не значи, че не се помнеха.

— Андропов мразеше Рейгън. Всички очаквахме КГБ да се опита да го очисти. Към края на осемдесет и трета всички признаци бяха налице. Съветският съюз беше изправен пред сериозни икономически трудности. Имаха проблеми и с ръководството. Страната им бе станала неуправляема. Кремъл се беше фиксирал в американските президентски избори. Крис спомена, че сте чели едно комюнике, което бяхме прехванали. Имаше няколко такива. Нулевата поправка. Така наричаха Двайсетата.

— Знаете ли защо?

— Защото, ако атаката успее изцяло, нямало да остане жив човек, който да поеме държавното ръководство.

— Как е възможно това?

— Не съм учен конституционалист, но си спомням да съм чувал, че ако с един удар елиминираш новоизбраните президент и вицепрезидент, председателите на Камарата на представителите и на Сената, преди новият президент и вицепрезидент да са положили клетва, оставали членовете на кабинета, които имали право да поемат властта по силата на закон, приет от Конгреса. Въпросният закон обаче бил изпълнен с недомислици. Не било ясно дали по Конституция държавни служители изобщо могат да заемат този пост. Щели да пламнат такива вътрешни битки за власт, че нямало да се знае кой управлява. Битки, които КГБ активно щяло да подклажда. Те толкова пъти са манипулирали нашите медии, че нищо не би ги спряло да го направят още веднъж.

— И каква е била целта? — попита Стефани.

— Това би бил моментът, в който Съветският съюз е щял да удари. Когато никой не знае със сигурност кой заповядва на военните. Когато цари пълно объркване. Танкове са щели да прегазят Европа. Ние сме щели да бъдем прекалено заети да се препираме помежду си кой да поеме държавното кормило.

Като тактика звучеше логично.

— Получихме информация, че готвели активно мероприятие във връзка със закона от четирийсет и седма година. Разбира се, за да се получи, е трябвало да ударят церемонията по встъпването в длъжност. Някои от нас си мислеха, че Андропов се цели във втория президентски мандат на Рейгън от осемдесет и пета. Но, за щастие, бърбеците на стареца го оставиха в началото на предишната година. После всичко бе забравено, защото онези, които го наследиха, нямаха интерес от Трета световна война. Лоялността към него се изпари.

Стефани срещна през масата погледа на Крис Кокс. Очите на повъзрастната жена бяха като два глетчера. Всичко в изражението на домакинята й казваше, че може да се довери изцяло на чутото.

— Колко души знаят за това?

— Не са много. Това е едно от онези неща, които никога не са се случвали, така че спокойно могат да бъдат забравени. По онова време имаше много такива. Каквото и да си мислим за КГБ, те си гонеха

целите. Всеки ден ни сервираха по нещо ново. Ако тази история има някакво значение за вас в момента, то е, защото явно имате проблем. Спомням си Александър Зорин. Нашите хора го уважаваха. Чудно е, че е още жив.

— А какво знаете за РА-сто и петнайсет?

— Отдавна не бях чувал това име освен по филмите. Те съществуваха, в това съм сигурен. Проблемът е, че нито едно такова устройство досега не беше открито. Човек би си казал, че все някое ще изникне отнякъде. Някои хора си мислеха, че това е дезинформационна кампания на КГБ. Както казах, тях ги биваше в това. Да ни накарат да гоним сенки.

— Сега от СВР казват, че наистина са съществували и че пет са още налице и годни за ползване.

— В такъв случай послушайте ги. Това е сериозно признание.

Каквото Николай Осин не би трябвало да прави при все позадълбочаващото се разцепление в държавното му ръководството.

— Дали може бомбите да са тук? — попита Стефани. — В Съединените щати?

— Да. КГБ е най-голямата разузнавателна агенция, която светът познава. Милиарди рубли се харчеха в подготовката за война с нас. Тези хора бяха готови на всичко. Нищо не беше немислимо за тях. Знаем със сигурност, че из цяла Европа и Азия имаше разпръснати тайни скривалища с оръжие. Защо да правят изключение за нас?

— Струва ми се, че Зорин може би се опитва да осъществи „Мат в два хода“ — каза тя. — Явно е бил в течение на плановете на Андропов.

— Операцията е била част от мисия, поверена на четирима офицери от КГБ. Ние така и не установихме тяхната самоличност. Може той да е един от тях.

— Но оттогава е минало толкова време — отвърна Крис. — Защо точно сега?

— Зорин е огорчен от всичко случило се след рухването на Съветския съюз. Бил е идеалист, искрено вярващ в системата. Осин ми каза, че искал да отмъсти на Щатите — отговори Стефани.

— Което го прави особено опасен. Предполагам, че ще се опита да използва Двайсетата поправка, за да предизвика политически хаос

тук. Но за да стори това, му трябва работеща РА-сто и петнайсет. Все пак целта е да убие доста хора с един удар.

Което беше проблем, разбира се, но Зорин явно бе намерил начин да го реши.

— След малко повече от двайсет и четири часа ще имаме нов президент — продължи мъжът.

Стефани знаеше какво означава това.

Поредна възможност за реализиране на „Мат в два хода“.

Люк отвори очи.

Беше поставен в седнало положение и вързан с тиксо за дървен стол, почти по същия начин, както той бе вързал Аня Петрова. Ръцете и краката му бяха обездвижени, като не му позволяваха да помръдне от мястото си. Шията му обаче беше свободна, а също и устата. Но главата го болеше от бруталния удар. Той премигна, за да избистри зрението си, и осъзна, че се намира в кухнята на Бегин.

В другия край на стаята беше застанала някаква жена.

Ниска и слаба. Беше облечена в прилепнал спортен екип, под който се очертаваха добре оформени мускули. Чифт кафяви очи го фиксираха неотклонно и преценяващо. Червеникавата ѝ коса беше късо подстригана, оформена в нещо като войнишка прическа; това наблюдение се потвърждаваше от цялостното ѝ излъчване. Беше привлекателна, гледаше го без злост, но и без съчувствие. Като хищник: погледът ѝ беше спокоен, едва ли не равнодушен, но в същото време бдителен, заплашително немигащ. В ръцете си държеше нож с двайсетсантиметрово острие.

— От военните ли си? — попита Люк.

— Морската пехота.

— На редовна служба?

Тя кимна.

— Но в момента съм в отпуск.

Люк я гледаше как си играе с ножа, как балансира върха на острието върху показалеца на лявата си ръка, докато с пръстите на дясната върти дръжката.

— Кой си ти? — попита тя.

— Сигурен съм, че вече знаеш.

Жената пристъпи напред по пода от шахматно разположени черни и бели плочки и допря тъпата страна на острието в шията му.

— Знаеш ли, не е вярно, че жените нямат адамова ябълка. При мъжете просто е по-изпъкнала. Кое е добре, защото виждам точно къде да режа.

Люк усети как кожата на шията му настръхна. Кое то си беше необичайно за него, меко казано. Тази жена съчетаваше спокойствието на свещеник с очите на ягуар — сама по себе си доста плашеща комбинация. Едно грешно движение, и резултатът можеше да бъде втора, усмихната уста на гърлото му.

— Ще те попитам за последно. Видя другите двама и вече знаеш на какво съм способна. За. Кого. Работиш.

Самообладанието му се възвръщаше; ясно бе, че тя няма намерение да го убива. Всъщност като че ли не знаеше какво да прави с него. За разлика от двата трупа, които бе видял. С тях не се бе поколебала и за миг. Но острието продължаваше да се впива в кожата му. Едно движение, и...

— Военно разузнаване. Работя за Белия дом. Но ти вече го знаеш, нали? Значката ми е у теб.

Жената бръкна в задния си джоб, извади кожения портфейл със значката и го хвърли в скута му.

— Какво търси тук Белият дом?

— Твой ред е. Коя си ти?

— Би трябвало да знаеш, че имам търпение на двегодишно дете и съответния темперамент.

— Това не е толкова зле. За повечето аз съм просто един арогантен задник.

— А такъв ли си наистина?

— Бих могъл да бъда. Но имам и скрит чар.

Люк забеляза маратонките й.

— Ходила си да тичаш?

— Дневните ми десет километра. Когато се върнах, някакви мъже тършуваха из къщата ми.

— Сбъркали са адреса явно.

Тя вдигна рамене.

— И на мен така ми се струва.

— Имаш ли представа за кого работят?

— Това е единствената причина все още да дишаш. За разлика от теб те бяха руснаци.

Това събуди любопитството му.

— И откъде знаеш това?

— Разговаряха помежду си. Чух ги, когато се вмъкнах тихо вътре.

Интересно. Могла е да повика полиция или просто да побегне. А вместо това е решила сама да се справи.

— Какъв чин имаш?

— Лейтенант.

— Е, добре, лейтенант, мисля, че е време да ме развържеш.

Тя не помръдна.

— Защо си тук?

— Искам да говоря с Лари Бегин.

— Казва се Лорънс.

— И ти знаеш това, защото...

— Аз съм дъщеря му. Защо искаш да говориш с него?

Той се поколеба, но си каза, че всякакво излишно увъртане само ще продължи престоя му на стола.

— Преди няколко часа му се е обадил човек на име Питър Хедлънд. Искам да поговоря с баща ти.

— И какъв е въпросът?

— Четиринайсетата колония. Братството на Синсинати. Световният мир. Избирай.

Жената пристъпи към него и с ножа разряза стягащите го слоеве тиксо. Той разтри ръцете и краката си, за да раздвижи кръвта. Още се чувстваше леко замаян.

— С какво ме удари?

Тя му показа дръжката на ножа.

— Върши работа.

Още нещо, научено във войската.

— Определено.

Тя го огледа преценяващо.

— Има нещо, което трябва да видиш.

Той я последва през трапезарията по коридор, който водеше към предната част на къщата. Там на пода лежеше трети труп, който обаче имаше рани на шията и на гърдите. Тя го посочи с върха на ножа.

— Преди да умре, този ми каза, че търсели някакъв дневник. Спомена и думите „Четиринайсетата колония“. Защо и ти, и руснаците се интересувате от едно и също?

— Отличен въпрос.

Гласът ѝ беше все така равен и спокоен. Всичко в нея беше добре претеглено, предпазливо и бдително. Но тя беше права. Тези мъже бяха дошли право тук, което означаваше, че другата страна бе научила повече, отколкото на Стефани ѝ се вярваше.

— Убиваш с лекота — каза ѝ той.

Бяха застанали един до друг в коридора, като този път тя не се опитваше да се държи на разстояние от него.

— Те не ми оставиха избор.

— Някой от тях каза ли ти какво точно търсят?

— Нещо, наречено дневника на Талмидж.

Руснаците не бяха с две крачки напред, а по-скоро с половин километър.

— Трябва да говоря с баща ти.

— Няма го тук.

— Заведи ме при него.

— Защо?

— Защото тези хора няма да се махнат, а освен ако не си готова да режеш още гърла, аз трябва да се заема с проблема.

Между тях се установи нещо като неохотно разбирателство. Явно бе спечелил доверието ѝ.

— Е, добре — съгласи се тя. — Мога да те заведа при него.

— Ще се наложи да докладвам за тези трупове — каза Люк. — Тайните служби ще се погрижат да почистят тук. Точно в момента не можем да си позволим да привличаме внимание.

— Имам късмет с теб.

Той се ухили.

— Да, и аз мисля така.

Тя се обърна и тръгна обратно към кухнята. Люк обаче искаше да знае още нещо.

— Защо не уби и мен?

Тя се спря и се извърна.

— Още воних на сухопътна казарма, затова.

— Каза лейтенантът.

— Но можех и да не рискувам — добави тя.

Той не знаеше дали говори сериозно, или се шегува.

— Научила си името ми. Ще ми кажеш ли твоето?

— Сюзан Бегин — отвърна тя. — Викат ми Сю.

Малоун пътуваше в колата на двамата щатски полицаи. Бяха поели на запад от Ийстпорт. Зорин и Кели имаха около два часа преднина; вече бяха на междущатско шосе 95 в посока юг. Джипис чипът на наетата кола изпращаше координатите им в реално време на Тайните служби, което им позволяваше да ги следват с абсолютна точност. За всеки случай обаче руснаците имаха и опашка, която се движеше на три километра зад тях, така че да не я забележат.

— Тези, които следиш — обади се единият от полицаите, — не са особено умни.

Малоун усети, че това не е забележка, а стръв. Те изгаряха от любопитство, но в природата на един полицай не е да задава въпроси, а да залага капани. От него се очакваше да изрази несъгласие и в подкрепа на тезата си да им каже защо са по следите на руснаците. Но той не за пръв път играеше тази игра. Затова реши да бъде прям.

— Те нямаха избор. Да откраднат кола би било тъпо.

— А лодка? Това може, така ли?

— Там също не са имали избор. Освен това им е била нужна само колкото да стигнат до Мейн. Два часа във водата посред нощ. Никакъв риск. Но да задигнат кола и да тръгнат с нея на юг? Би било проблем.

— Никога ли не са чували за джипис?

Той се ограничи да каже:

— Доста време са живели откъснати от света.

Което си беше така.

През годините, когато Зорин бе работил на терен, сателитната навигация още не беше изобретена. Кели вероятно познаваше системата и нейните възможности, но и двамата не очакваха някой в Съединените щати да се интересува от тях. Случилото се в къщата на Кели би трябвало да им покаже, че това не е така, но най-вероятно Зорин бе заключил, че ако някой ги следеше, това бяха неговите сънародници.

Касиопея ги бе проследила до Бангор; там ги бяха поели щатски полицаи с кола без обозначителни знаци, за да ги придружат до границата с Масачузетс, където щяха да ги чакат Тайните служби. Къде щеше да приключи това пътешествие, можеше само да се гадае, но със Зорин трябваше да се пипа внимателно. Отговорите щяха да дойдат като награда за търпението. Имаше ли рискове? Определено. Но засега ситуацията беше под контрол.

На предната седалка иззвъня телефон. Полицаят, който не шофираше, отговори и после подаде апарата през облегалката.

— Теб търсят.

Малоун го взе.

— Котън, Дани Даниълс е на телефона.

* * *

Касиопея чакаше на международното летище в Бангор; натам я беше насочил Едуин Дейвис, след като от щатската полиция на Мейн му бяха сигнализирали, че са по петите на Зорин. Ако трябваше да бъде искрена със себе си, тя обичаше такива гонитби. Сякаш бе родена за тях. През последния месец се беше опитвала да си внушава, че е нещо различно. Но престрелката в Канада ѝ бе възвърнала тонаса, а фактът, че е тук заради Котън, бе важен и за двама им. Други мъже, които познаваше, едва ли щяха да приемат леко факта, че им бе спасила живота, но Котън не беше такъв. Всеки се нуждаеше от помощ понякога. Затова и той бе дошъл в Юта, за да ѝ помогне. Котън беше липсващата част от самата нея; когато не бяха заедно, тя сякаш не беше цяла. Ако последният един месец я бе научил на нещо, то бе именно това.

Беше оставила колата встрани от основния човешки поток, където бяха паркирани частни самолети и разни други машини. Преди десетина минути един малък двумоторен реактивен самолет с правителствени отличителни знаци бе спрял пред терминала, пилотите бяха слезли по стълбичката и бяха влезли в сградата.

Тя допускаше, че е изпратен за тях.

Сети се за Стефани Нел и си каза, че и там трябва да сключва мир. Но това едва ли щеше да е толкова трудно. Стефани не беше

злопаметна, особено пък когато и тя носеше своята вина за получената се каша. Но Касиопея нямаше да ѝ го натяква. Нямаше нужда. Всеки знаеше какво мислят останалите по въпроса.

Гласът на президента звучеше неестествено тревожно.

— Мисля, че Зорин е решил да ни свие някой номер по време на церемонията утре — каза той.

Малоун не оспори думите му, но бе длъжен да посочи:

— Това е невъзможно. Никой няма да може да припари наоколо, за да причини поражения от такъв мащаб.

Още преди няколко часа, докато бяха в Ийстпорт, Едуин Дейвис му бе обяснил по телефона за Двайсетата поправка и за недостатъците, които се криеха в нея и в закона от 1947 г.

— Експертите ми казват, че една от руските бомби, ако ги има изобщо, би трябвало да е около шест килотона — каза Даниълс. — За да причини максимални поражения, трябва да бъде поставена нависоко, където свръхналягането ще е най-силно. Ударната вълна ще изравни всичко в радиус километър и половина. Следва огнено кълбо с диаметър един километър. Тоест, ако взривът е на стотина-двеста метра от мястото на клетвата, ефектът ще е същият. Но, съгласен съм с теб, няма как да проникнат толкова близо.

— Колко нависоко трябва да е, за да причини най-много поражения?

— На няколкостотин метра от земята. Което значи самолет, хеликоптер или дрон.

— Зорин и Кели нямат достъп до дронове.

— Но руснаците имат.

— Вие едва ли си мислите сериозно, че Москва иска да започне война.

— Не съм убеден, че Москва изобщо е замесена по някакъв начин. Искам двама ви с Касиопея тук колкото се може по-бързо. Време е за един приятелски разговор с новата администрация и държа да присъствате.

— Защо?

— Защото няма да повярват на нищо от онова, което аз ще им кажа. Сега знам какво е да си никой — продължи Дани. — Все още

мога да направя нещо добро, но не е както едно време. Хората знаят, че времето ми изтича.

— Какво искате да направите?

— Да променя датата на клетвата. Това е единственият начин.

Стефани влезе в „Мандарин Ориентъл“. Обикновено, когато беше във Вашингтон, тя разполагаше със собствен кабинет в Министерството на правосъдието, но в сегашното ѝ състояние на „временна незаетост“ хотелът беше единственият ѝ избор. Посещението ѝ в дома на Крис Кокс беше много информативно, но тя се нуждаеше от време, за да обмисли наученото.

Влезе във фоайето, но преди да се насочи към асансьорите, забеляза Николай Осин, застанал малко встрани, все още загърнат с елегантното си палто от черна вълна. Когато се приближи към него, той не каза нищо.

— Какво те води насам? — попита тя.

— Едни хора биха желали да говорят с теб. Насаме. Не са от руското правителство. Те са... бизнесмени.

Тя знаеше какво означава това. Мафията.

— Тук са от името на други хора, които са в правителството — продължи той. — Някои от тях вече обсъдихме. Коего повече от всичко останало обяснява присъствието ми тук.

Тя разбра. Нямаше избор.

— Добре.

— Отвън има кола, задната врата е отворена. Чакаат те.

— Няма ли да дойдеш?

Той поклати глава.

— Разговорът е предназначен само за теб.

Зорин седеше на предната седалка до Кели, който шофираше. Бяха решили да си поделят това задължение, като се сменят през няколко часа. Маршрутът е прост, му бе казал Кели. Право на юг по същото шосе, докато стигнат до Вирджиния, а от там ще завият на запад, към селските райони на щата, на около осемдесет километра западно от Вашингтон.

Мислеше си за младостта си и за службата в КГБ. На Канада отдавна се гледаше като на плацдарм за съветска военна инвазия. Той лично бе изследвал няколко възможни точки за проникване през границата с Минесота и Северна Дакота. Язовирът „Флатхед“ в Монтана беше набелязан като една от приоритетните им цели, част от координирана атака срещу американската инфраструктура, която да отслаби отвътре Съединените щати. Но Канада и сама по себе си беше важна цел. В продължение на две години той бе проучвал петролните й рафинерии и газопроводи, като в подробните си доклади до Москва бе предлагал планове за масирани диверсии срещу тях.

Почти всички канадски провинции и всички американски щати бяха разделени от КГБ на „оперативни зони“. Във всяка зона имаше централна база, разположена в някоя отдалечена местност и оборудвана с площадка за приземяване с парашут, на минимум два километра отстояние от най-близките околни сгради, както и съответните тайни квартири и убежища наблизо. Площадките за кацане се наричаха условно „писти“, а тайните квартири — „кошери“. По указания на КГБ земята и за едните, и за другите трябваше да е собственост на доверени лица, а в кошерите да има радиостанции, пари, храна и вода, както и автентични военни и полицейски униформи, работни дрехи на служители в железниците и горското стопанство, а също и цивилно облекло. Във всяка база имаше шифровани карти, показващи разположението на набелязаните високоволтови далекопроводи, петроло- и газопроводи, мостове, тунели и военни съоръжения в радиус от 120 километра.

Освен това имаше скривалища за огнестрелно оръжие и експлозиви, внесени контрабанда или по-често купени на място. Това важеше особено за Съединените щати, където оръжие се продаваше свободно навсякъде.

— Ти ли подготви кошера за „Мат в два хода“? — попита той Кели.

— Не спиш ли?

— Вече не.

— Да, Александър. Той е моя собственост.

— Не беше ли рисковано?

— Такива бяха нарежданията на Андропов. Нямах право да намесвам други хора. Той искаше от мен пълен контрол.

— Толкова време мина оттогава. Как е възможно тези неща още да съществуват?

— Това също беше част от указанията. Всичко да бъде направено така, че да изтрае дълго. Нямахте точна дата за задействането му. Предполагах, че ще е скоро, но такива оръжия изискваха специална подготовка.

Той знаеше какво означава това.

— Постоянен източник на хранване.

— Именно. И трябва да призная, че хранването се оказва проблем.

— Обектът миниран ли е?

Кели кимна.

— Едно от устройствата трябваше да се взриви, ако скривалището бъде разкрито. Това също влизаше в указанията. Не биваше да остават никакви следи.

Рисковете бяха огромни. Ами ако някой все пак проникнеше вътре, нарочно или случайно? И задействаше шесткилотонен ядрен взрив? Как щяха американците да си обяснят това?

— Как разбра за плановете на Андропов? — попита Кели.

— От другите двама. Претърсих старите документи и събрах още информация. Но и онзи архивар знаеше това-онова.

Белченко от години го изкушаваше с „Мат в два хода“. Беше му разказал за Нулевата поправка. Тази информация била от личния архив на Андропов, който оставал секретен до ден-днешен. В крайна сметка беше научил достатъчно, за да знае какво бе замислял Андропов за

Рейгън. При всяко избиране на нов американски президент той бе настоявал за още и всеки път Белченко се бе опъвал. Но не и този път. Най-после старият му приятел бе склонил и го бе насочил по правилната следа.

Която очевидно бяха надушили и в Москва.

— Гладен ли си? — попита Кели.

— Трябва да бързаме.

— Но трябва и да се храним. Можем да си купим нещо и да ядем по пътя.

Нещо за ядене щеше наистина да им дойде добре, а нямаше да загубят повече от няколко минути. Той погледна часовника си. Показваше 13:16.

Оставаха 22 часа.

През прозореца на самолета Малоун гледаше земята долу. Намираха се някъде над Ню Йорк или Ню Джърси, на борда на един Гълфстрийм, собственост на Военновъздушните сили. С 800 километра в час щяха да бъдат във Вашингтон преди два.

Касиопея седеше срещу него. Беше я застигнал на летището в Бангор и заедно се качиха на самолета, оставяйки двамата щатски полицаи без отговор на повечето си въпроси. Докато летяха, той й разказа всичко, което знаеше, включително тревогите на Дани Даниълс за предстоящата церемония по встъпването в длъжност.

— Зорин е някъде там долу — каза Малоун. — Пътува на юг. — Той извърна глава от прозореца. — Слава богу, държим го на къса каишка, и физическа, и електронна.

— Оставяме го да ни заведе докъдето отива и там го елиминираме, така ли?

— Това е идеята. Но има едно усложнение: руснаците. Допускам, че целта на Зорин се намира някъде около Вашингтон. Ще го изчакаме да дойде. Ако ли не, ние ще отидем при него. Съжалявам, че се налага да летиш толкова.

Той знаеше, че летенето не беше любимото й занимание.

— Този път не е толкова зле. Поне има място къде човек да стане и да се разтъпче. Но с изстребител е друга история. Не виждам какво им харесват изобщо.

Малоун обаче виждаше. Всъщност, ако съдбата му се бе развила малко по-различно, можеше да стане пилот на изстребител и вече щеше да е пенсионер след двайсет години летене. Интересно, колко делнично звучеше това от сегашната му гледна точка! Малцина бяха щастливците, избрани да пилотират боен самолет за стотици милиони долари, но това бледнееше в сравнение с уникалните възможности, които предлагаше принадлежността му към отряд „Магелан“, и с преживяното от него след напускането му. Действително животът му бе предложил изумителни шансове; сегашната авантюра не правеше изключение.

— Трябва да се чуя със Стефани — заяви той.

Самолетът имаше собствена комуникационна система, която се задействаше с повдигане на телефонната слушалка от близката конзолна масичка. Той набра номера, който Стефани му бе дала преди два дни.

Телефонът иззвъня.

Втори път.

Трети.

След четвъртия път се включи гласовата поща.

Той реши да не оставя съобщение и затвори.

— Тя ми бе поръчала да ѝ се обадя в момента, когато нещата са под контрол — каза той, докато оставяше слушалката. — В такъв случай къде е?

Стефани се бе разположила сама на задната седалка на ескалейда. Двама мъже без самоличност седяха на предната. Кадилакът си проправяше път през натовареното движение; дори в почивните дни столицата гъмжеше от хора, много от тях дошли за встъпването в длъжност на новия президент. През следващите два дни тук щеше да има повече тържествени церемонии, отколкото някой би могъл да преброи. Зоната около Белия дом, Националната алея с музеите и Капитолия вече беше затворена за посетители. Сцената, специално издигната за полагането на клетва, се охраняваше денонощно. Всички музеи по протежение на алеята щяха да бъдат блокирани от въоръжена охрана, а вратите им затворени часове преди началото на церемонията. Спомни си как през 1989 г. се бе изкачила на северната кула на „Смитсониън“ и бе наблюдавала полагането на клетва от Джордж Буш. Днес никой нямаше да я пусне там. Твърде високо, твърде удобно за пряк изстрел. Най-вероятно патрул на военната полиция или екип на Тайните служби щеше да се радва на гледката.

Тя не знаеше със сигурност какво се случва, а изражението на Осин в хотелското фоайе не й бе харесало. Но нямаше избор. Интересно как, макар и безработна, отново беше затънала до шия в неприятности. За пръв път изпитваше съчувствие към Котън, който неведнъж се беше набърквал в подобни ситуации заради нея.

Стефани погледна през прозорците, за да се ориентира; движеха се по Седма улица на север към Кълъмбия Хайтс. Колата зави и спря до квартална градинка. Мъжът на седалката до шофьора слезе да й отвори вратата.

Кавалер?

Тя слезе на студа.

За щастие, все още беше с дебелото си палто, шал и ръкавици. Градинката заемаше едно каре и беше празна, ако не се смяташе някакъв човек, седнал на отдалечена пейка.

Стефани отиде при него.

— Моля да ме извините за тази тайнственост — каза той, — но беше важно да поговорим.

Беше нисък и тантурест; отстрани се виждаше само едно тъмно палто, мека шапка и ярък копринен шал. Между пръстите на дясната му ръка, облечена в кожена ръкавица, димеше цигара.

— Имате ли име? — попита тя.

— Именувайте ме Ишмаел.

Тя се усмихна на този цитат от „Моби Дик“.

— Имената не са от значение — продължи той. — Но онова, което трябва да обсъдим, е жизненоважно. Моля, седнете.

— Не звучите като руснак — каза Стефани.

— Аз съм само пратеник, нает от група заинтересовани чужди граждани. В Русия се случват тревожни неща, които ги засягат.

Тя направи връзката с казаното от Осин във фоайето на хотела.

— Олигарсите ли представлявате или мафията? Не, всъщност те са едни и същи хора.

— Интересно, колко бързо забравихме, че и ние сме минали през същия период на съзряване. Днешна Русия не е толкова различна от Съединените щати в края на деветнайсети век, а дори и през трийсетте години на миналия. И тук корупцията е била начин на живот. А какво да очакваме от една страна, отхвърлила осемстотин години авторитарно управление? Че Русия в миг ще стане процъфтяваща демокрация? И че всичко ще е наред? Колко наивно.

Беше прав. Всичко това бе обсъждано в детайли от Рейгън и съветниците му, когато „Пас напред“ все още беше в процес на реализация. По онова време всички се питаха какво ли ще дойде след комунизма. Но малко се замисляха над алтернативите. За всички бе важно да приключи Студената война. Сега, двацет и пет години по-късно, Русия изглеждаше по-авторитарна и корумпирана от когато и да било, със слаба икономика, почти несъществуващи политически институции и мъртвородени реформи.

— Хората, които представлявам, са ме упълномощили да бъда откровен с вас. Те искат да знаете, че в руското правителство има фракции, които се стремят към опасни неща. Може би дори към война. Тези хора ненавиждат Щатите повече от комунистите навремето. Но повечето от тях мразят и онова, в което се е превърнала Русия.

— А именно?

Той дръпна с наслада от цигарата си, издишвайки струя дим.

— И двамата с вас знаем, че Русия вече не е глобална заплаха. Да, тя води война в Грузия, продължава да заплашва Балтийските републики, нахлу с войски в Украйна. Е, и? Русия е твърде бедна, за да постигне нещо повече от биене в гърдите. Вашингтон знае това. Москва го знае. И вие също го знаете.

Което си беше истина.

Във всички разузнавателни доклади се повтаряше едно и също. Руската армия е напълно деморализирана, повечето военнослужещи са зле обучени и нископлатени. Всеки месец средно по дванайсет войници се самоубиват. И макар съвременна Русия да разработваше някои страховити бойни самолети, ултрабезшумни подводници и свръхбързи торпеда, тя не успяваше да ги произвежда в достатъчни количества. Само ядреният ѝ арсенал все още продължаваше да внушава респект, но и там две трети от оръжията бяха остарели. От глобалното ѝ влияние не беше останало нищо, а и като регионална сила възможностите ѝ бяха твърде ограничени.

Единственото, на което беше способна, бе да заплашва.

— По всичко личи, че определени събития от последните дни са провокирали ново чувство на гордост сред определени среди на руското правителство — каза мъжът. — Противно на онова, което вие или ЦРУ може би си мислите, не всички в Русия са корумпирани и се продават. Все още съществуват и идеалисти. Фанатиците не са изчезнали. А те са най-опасни от всички.

Тя схвана проблема.

— Войната е вредна за бизнеса.

— Може и така да се каже. Всяка година стотици хиляди руснаци напускат страната. И това не са бедни и необразовани хора. А способни предприемачи, обучени професионалисти, инженери, учени.

Стефани знаеше, че и това е вярно. Корупцията, бюрокрацията, беззаконието прогонваха хората към по-безопасни за живеене места. Но тя знаеше и друго.

— Повече идват, отколкото си отиват. Нищо не ви заплашва.

— Слава богу, изобилието на работни места привлича хора. Което е още една причина Русия да не може да си позволи глупостите на онези фанатици. Тя трябва да надгражда онова, с което разполага, да диверсифицира експорта си извън петрол и газ, да развива

икономиката си, вместо да се готви за война, която не може да спечели. Надявах се, че вие и аз ще постигнем съгласие по тези прости истини.

— Вече не работя за американското правителство. Бях уволнена.

— Но все още се ползвате с доверието на президента. Осин ни го каза. Той твърди, че вие сте единственият човек, който може да говори с Даниълс.

— И какво да му кажа?

— Че сме тук, за да му помогнем.

Тя се изсмя.

— Шегувате се, нали? Руски олигарси искат да помагат. И какво точно смятате да направите?

— Онова, което вие не можете. Да елиминираме фанатиците в правителството. Това връщане назад към съветските нрави трябва да спре. Говори се, че Русия щяла да суспендира договорите за контрол над въоръженията, да тества с бомбардировачи охраната на въздушното пространство на НАТО, дори да пренасочи отново ракетите си към Европа и Съединените щати. Това ли искате?

Тя виждаше, че този човек е уплашен. Интересно, какво ли бе нужно, за да изопнеш докрай нервите на някого, свикнал да работи с хора без съвест?

— Никой не желае нова Студена война — продължи той. — Това би било лошо не само за моите благодетели, но и за света. За вас онези, които представлявам, са престъпници. Е, добре, ще го преживеят. Но не те ви пречат. Всъщност искат да правят бизнес с вас. Тези хора нямат армии и ядрени ракети.

— Но изнасят престъпност.

Той издиша пренебрежително струйка дим към небето и сви рамене.

— Нищо в живота не е идеално. Те биха ви казали, че цената си струва, особено с оглед на алтернативата.

— И те предлагат да отстранят всички проблеми.

— Тези дни ще има много погребения в Москва.

Официално Съединените щати никога не прибягваха до убийства, но реалността беше доста различна. Това си беше част от играта.

— Какво искате от нас?

— Да спрете Александър Зорин.

— Знаете ли какво планира?

— Знаем какво иска.

— А именно? — Тя искаше да го чуе от него.

— Предстоящото встъпване в длъжност на президента да е най-запомнящото се в историята. Не му позволявайте да го направи.

Най-после потвърждение за ендшпила.

През последните години много се говореше за нова Студена война. Всички бяха на мнение, че ако се стигнеше до такава, тя щеше да се води с пари, петрол и главно с пропаганда в социалните медии. Полуистини, подплатени с точно толкова доказателства, колкото да звучат интригуващо и убедително. В днешно време това не беше никак трудно. Интернет и денонощните новинарски канали бяха променили всичко. Старите правила ги нямаше. Беше практически невъзможно да се поддържат големи затворени общества. Китай се бе провалил мизерно в това направление.

Някога Съветите си бяха мислили, че най-доброто средство е желязната дисциплина, че могат да надвият света просто като държат на своето и никога не се огъват. За тяхно съжаление, тази философия също се бе провалила.

Стефани не искаше да задава този въпрос, но се налагаше:

— Кога ще действат?

Той допуши цигарата си и запрати фасата встрани.

— Въпрос на часове. Нужно е да се извършат някои приготовления. Би било най-добре, ако това се представи като вътрешна борба за власт, дискредитираща и мъртвите, и оживелите. Ако се пипа умело, те ще се самоизядат.

— А вие и вашите благодетели ще продължите да трупате пари.

— Капитализъм в най-чист вид. Не виждам какво против може да има някой тук.

— Дали Зорин е надушил нещо?

— Фанатиците са на мнение, че да. Когато се е свързал с Вадим Белченко, е привлякъл вниманието им. Те следят изкъсо архиварите, а този особено. И изпращат военните да убият Белченко в Сибир. Успяват да го отстранят, но вашият агент оставя след себе си петима мъртви руснаци, от които трима военни, в онази дача до Байкал. Да се надяваме, че още е в такава форма. Ще му потрябва, за да спре Зорин.

— Тук има ли скрити ядрени бомби?

Мъжът се усмихна.

— Знам, че Осин ви е казал за тях. Нищо лошо. Вие трябва да знаете. Това му беше ценното на Андропов. При цялото си перчене той знаеше, че СССР ще загуби идеологическата и икономическата война със Запада, освен ако не се предприемат драстични мерки. И той ги предприе. С операцията, чийто последен етап е „Мат в два хода“. Всички си мислеха, че и тя, както и Андропов са отдавна забравени. Но ето че той възкръсна от гроба, за да сее хаос. Така че, да, оръжията са тук.

Участието в заговори не беше по вкуса на Стефани. Но човекът, седнал до нея, не блъфираше. Неговите благодетели бяха работили твърде дълго и твърде усърдно, за да позволят на някакви идиоти да им отнемат всичко, следователно щяха да действат със или без нея. О, да, в Москва определено щеше да има погребения. Но можеше и тук да се стигне до такива.

Аня Петрова вече беше мъртва.

Но колко ли още щяха да я последват?

— СВР са се опитали да очистят Зорин в Канада — каза тя. — Колко знаят фанатиците в правителството ви?

— Чувам, че доста. Имат пълен достъп до секретните архиви на КГБ, включително до личните документи на Андропов. Когато Зорин отведе със себе си Белченко на изток, а вашият агент бе допуснат да влезе в страната, се предизвика тревога. Изглежда, че те вече са знаели за плана на Андропов, но не и за пълните му възможности. Така че са поровили и са открили името на Джейми Кели. Тогава са решили да убият Зорин и Белченко, за да не изтича повече информация. Вашият агент осуети опита им да елиминират Зорин във въздуха, което би приключило въпроса. Това никак не ги е зарадвало. Сега са тук, за да скрият всички следи, което включва и премахването на Зорин, Кели и вашия човек. Така че бъдете подготвени.

— Знаят ли къде са бомбите?

Той поклати глава.

— Това е единственото ви преимущество. На тях им е нужен Кели, за да ги отведе до скривалището. Както и на Зорин, между другото.

Тя бе чула достатъчно и стана от пейката.

— Ще държим нещата под контрол.

— Поглеждайте към телевизора. От новинарските канали ще разберете, когато нещата от другата страна се раздвижат.

Стефани тръгна да си ходи.

— Да ви закарам до хотела? — подвикна той след нея.

При мисълта за това стомахът ѝ се преобърна.

— Благодаря, ще се оправя и сама — каза тя.

И се отдалечи с бързи крачки.

Люк слезе от колата и последва Сю Бегин. Бяха пътували два часа на изток, към Анаполис, откъдето бяха завили на юг, покрай бреговата ивица на залива Чесапийк. Сю бе мълчала почти през цялото време и той бе решил да я остави насаме с мислите ѝ. Инстинктът и тренингът му подсказваха да не разкрива пред нея твърде много; той ѝ бе подхвърлил откъслечни факти главно за да види реакцията ѝ.

Каквато нямаше.

От Белия дом бе получил уверения, че Тайните служби ще почистят къщата на Бегин, за да не останат следи от трите трупа.

Сю се бе преоблякла с джинси, карирана памучна риза, късо палто, ботуши и ръкавици. Беше се въоръжила с ловна пушка и пистолет от колекцията на баща си. Лорънс Бегин явно беше привърженик на Втората поправка.

Горе-долу по средата на пътя ги застигна дъжд, който силно затрудняваше видимостта по шосето. Сю му бе показвала накъде да кара през плетеницата от кръстовища, докато накрая се озоваха в крайбрежното селце Лонг Бийч. Баща ѝ притежавал къща наблизо, където — по нейните думи — се оттеглял понякога на спокойствие. Но Люк си каза, че поредното му „оттегляне“ едва ли беше случайно — твърде много съвпаднаше с обаждането на Питър Хедлънд.

— Днес мислех да се връщам в базата — каза тя, докато крачеха под дъжда.

— Няма ли да ти създадат неприятности?

— Официално съм в отпуск до утре сутринта.

Пред тях се извисяваше огромна бяла къща с дълги веранди, масивни каменни основи и керемиден покрив. Отстрани имаше отделен гараж за две коли. Безлистни кленове и букове образуваха полукръг около имота. Сю се бе обадила предварително на баща си, за да му обясни ситуацията.

На предната веранда ги чакаше висок мъж с квадратно лице и посивяла кестенява коса, облечен в нещо като ловджийски костюм и стиснал в ръце ловна карабина браунинг. Люк и братята му имаха по

една такава. Техният баща също беше ревностен почитател на Втората поправка.

— Добре ли си? — попита Бегин дъщеря си.

— Прерязала е гърлата на трима мъже — обади се Люк.

Бегин го изгледа със смесица от любопитство и презрение.

— Дъщеря ми е войник — каза той. — Знае как да се отбранява.

Люк влезе на сухо под навеса на верандата.

— По това спор няма — отвърна стоворчиво той.

— Още не сме се запознали — каза Бегин, — а вече не ми харесваш.

— Често ми се случва. Но или ще свършим тази работа кротко и по лесния начин, или по трудния, като тук ще гъмжи от федерални агенти. Искам отговори, и то веднага.

Бегин все още стискаше пушката в ръцете си; дулото ѝ беше насочено нагоре, но показалецът му не мърдаше от спусъка.

— Уверявам ви, господин Бегин, че няма да успеете да се възползвате от това нещо. Аз също знам как да се отбранявам.

— Какво искаш? — попита другият мъж.

— Четиринайсетата колония. Хедлънд ми каза да ви питам за нея.

По-възрастният мъж го изгледа изпитателно.

— Хедлънд се свърза вчера с вас. Каза ви: *Това трябва да е. Мислехме си, че всичко е отдавна забравено, но явно сме се лъгали. Отново се започва.* Ставаше дума за Четиринайсетата колония. Така че искам да чуя всичко. Кой, какво, защо, къде, кога.

— Питър ме предупреди, че сигурно ще се чуем с теб.

— Радвам се, когато съм очакван. Улеснява работата ми.

И тогава Люк забеляза нещо в дъжда зад гаража почти до линията на дърветата. Купчина замръзнали буци пръст и в тях — забита лопата.

— С разкопки ли се занимавате? — попита той.

— Я по-добре млъкни и ела вътре.

Стефани стигна по тротоара до Седма улица и зави към центъра на града.

Въздухът беше изпълнен с рев на двигатели; по небето североизточният вятър носеше сиви облаци. Задаваше се поредният леден дъжд или може би сняг, а имаше още доста път да извърви, преди да се прибере на топло.

С ръце в джобовете на палтото, тя се озърташе за такси. Но Вашингтон не беше като Ню Йорк, където гъмжеше от таксите по всяко време на денонощието. Разбира се, можеше да извади телефона и да си повика. Не се бе возила на такси от десет години, понеже винаги бе имала на разположение служебен автомобил и охрана. Несгодите на безработицата започваха да се проявяват, но с времето щеше да свикне и с тях.

Имаше пропуснато обаждане на телефона си — Котън я бе търсил. Трябваше да му звъне и смяташе скоро да го направи. Междувременно изключи тихия режим на телефона.

Беше я раздразнило отношението на Ишмаел, който се държа с нея едва ли не като съюзник, с когото все още ги свързва обща кауза. Руските престъпни синдикати бяха сред най-сложните като структура, жестоки, безскрупулни и опасни организации в света. Това се дължеше отчасти и на факта, че дейността им в Русия беше практически институционализирана. Ситуацията донякъде напомняше, както ѝ бе посочил и той, на ранните дни на организираната престъпност в Америка. Не беше лесно да припознаеш за партньори банда мошеници и престъпници. Но все пак, каза си тя, ако някой беше в състояние да реши проблемите в руското ръководство, това бяха олигарсите и тяхната частна армия.

Телефонът ѝ извънтя.

Стефани го извади и отговори.

— Трябваш ми, моментално — каза Дани Даниълс. — Къде си всъщност?

— Няма да повярваш, ако ти кажа.

— Пробвай.

И тя му каза.

— Права си. Наистина не е за вярване.

— Но е истина.

— Чакай на място. Ще пратя кола да те вземе.

— Какво става?

— Ще си поговорим със следващия президент.

Още с влизането си в къщата Люк бе впечатлен от старомодния уют вътре. Беше на два етажа, поне по сто и петдесет квадрата всеки. Бегин подпря пушката си до едно кресло и коленичи пред камината, за да запали огън. Скоро ярки пламъци близнаха подпалките, после се прехвърлиха на разцепените пънове; оранжева светлина обагри дневната.

— Искях да изчакам, докато пристигнете — каза той. — Навън е студено.

Освен това валеше, но не беше там въпросът.

— Дъщеря ти ми каза, че снощи си тръгнал от къщи, за да дойдеш тук — започна Люк. — Едва ли е съвпадение.

— Нямах представа, че някакви хора ще нахлуят в дома ми.

— Не съм казвал, че имаш. Но докато сме на темата, разкажи ми за дневника на Талмидж.

Сю беше отишла до прозорците и гледаше навън през процепите на спуснатите щори. Сякаш беше на пост, което го тревожеше.

Люк свали палтото си.

— Това е един кошмар — отвърна Бегин, — който се надявах, че отдавна е приключил.

— Може би не се изразих ясно. Трябва ми информация, и то веднага.

— Какво ще направиш? — обади се Сю. — Ще ни арестува ли?

— Защо не? Да започнем с тримата, които си убила. Нека съдебните заседатели решат дали е било самозащита, или не. Докато това се изясни, с кариерата ти в армията е свършено.

— Няма нужда от заплахи — каза Бегин.

— Кое беше толкова важно, че Питър Хедлънд се опита да го запази? И какво си копал отвън?

— Господин Даниълс...

— Наричай ме Люк — каза той.

Бегин го изгледа.

— Господин Даниълс, това ни създава сериозни затруднения. Намесва се братството, а там всичко е поверително. Аз съм главата на организацията. И ѝ дължа цялата си лоялност.

— В такъв случай бъди готов да даваш обяснения на ФБР, на Тайните служби и на ЦРУ, които ще те разпитват и ще изземат целия ви архив.

Той му даде няколко секунди да осмисли чутото.

— Татко, кажи му всичко — обади се Сю. — Няма смисъл от повече тайни. Виж докъде си се докарал.

Бегин изгледа дъщеря си. Това бе първото нещо, казано от нея, с което Люк бе съгласен. Може би най-после бе готова да приеме реалността. След всяко опиянение идва отрезвяване, а да убиваш хора никога не е лесно.

Неговият домакин му направи знак да го последва към една врата и мина пръв през нея. Озоваха се в продълговата тясна кухня с прозорци, обърнати към залива. Вдясно се преминаваше към малко помещение, от което стъклена врата водеше навън. Вятър свиреше във фугите ѝ; дъждът барабанеше по стъклото. В дома на родителите му в Тенеси имаше такава стая, където да си оставят калните ботуши след ходене из градината.

Върху пода от дъски бяха застлани вестници, а отгоре имаше пластмасова кутия със спечена по нея кал.

— Току-що я изкопах — каза Бегин.

Люк се наведе и повдигна капака. Вътре имаше вързоп, увит в полупрозрачно найлоново фолио. По форма приличаше на купчина книги или папки с документи.

— Какво е това?

— Тайните, които Питър Хедлънд искаше да опази.

Стефани седна на един от столовете около овалната маса в залата за заседания. Като нейния стол бяха още деветнайсет, но не всички бяха заети. Присъстваха сегашният и новоизбраният президент, бъдещият министър на правосъдието, както и изпълняващият тази длъжност — Брус Личфилд. А също и Едуин Дейвис, Котън и Касиопея; тя се зарадва да ги види.

Нямаше време за любезности. От колата бе дошла направо тук.

Знаеше историята на тази маса, закупена от Никсън и оставена в дарение на Белия дом. Президентът винаги седеше в центъра на овала, срещу вицепрезидента, с гръб към Градината с розите; неговият стол беше с няколко сантиметра по-висок от останалите. Столовете на членовете на кабинета бяха подредени според датата на създаване на съответното министерство, като най-старите бяха най-близо до президента. Всяка администрация избираше портрети на държавници, които да красят стените; предназначението им бе да носят вдъхновение. Сега Хари Труман, Джордж Вашингтон, Томас Джеферсън и Теодор Рузвелт ги гледаха от стената. Но тя знаеше, че съставът най-вероятно ще се промени през следващите седмици.

В отсъствието на вицепрезидент новоизбраният президент Фокс заемаше стола срещу Дани. Всички останали бяха насядали откъм страната на шефа си. С влизането си Стефани се насочи към страната на Дани. Личфилд беше между нея и президента, докато Котън и Касиопея предпочетоха неутралната територия.

След като минаха взаимните представяния, Фокс заговори:

— Казахте, че въпросът не търпял отлагане.

Тя долови пренебрежението в тона му. *Как може нещо да не търпи отлагане, след като мандатът ти вече изтича?* А и самото му излъчване беше като на училищен директор, който се опитва да дава кураж на бавноразвиващ се двойкаджия. Но Дани умееше да пази самообладание. Тя знаеше, че двамата с Фокс по нищо не си приличат. Дани беше висок, широкоплещ, с гъста коса и пронизващ поглед. Фокс беше нисък, восъчноблед, сбръчкан, с побеляла коса и воднистосини

очи. От онова, което бе чела за него, той се смяташе за интелектуалец от Нова Англия, икономически либерал и социален консерватор. Докато Дани беше южняк до мозъка на костите си, абсолютен прагматик. Политически наблюдатели се бяха опитвали с години да го вкарат в идеологическа рамка, но без успех. Доколкото Стефани можеше да каже, двамата не се познаваха, а фактът, че бяха от различни партии и нищо не си дължаха, не допринасяше за сближаването им.

— Имаме ситуация в развитие — каза Дани. — За която идиотът до мен е знаел, но е решил, че това не е наш проблем.

Тя се усмихна при това споменаване на Личфилд, който не се сещаше какво да каже.

— Разбирам — отвърна Фокс, — че сте раздразнен от съгласието ни за уволнението на госпожица Нел, но се бяхме договорили всичко да минава през моите хора, особено в последните дни.

— Поправете ме, ако греша, но Личфилд още работи за мен. Въпреки това си навира носа навсякъде и издава заповеди, с които ѝ пречи да си върши работата. Противно, ако мога да добавя, на преките ми инструкции.

Личфилд седеше невъзмутимо на стола си.

— Той върши каквото му наредя — обади се новият министър на правосъдието. — Аз и без това щях да я уволня още другата седмица.

— Да го духаш — каза Стефани.

Фокс, Личфилд и новият министър на правосъдието погледнаха към нея. Дори Котън изглеждаше леко шокиран. Касиопея само се усмихна.

— Предполагам, че раните зарастват по-добре, ако ги оставим на мира — каза ѝ Фокс. — Моите извинения за този коментар.

Ако грубостта ѝ го бе засегнала, той с нищо не го показваше. Вместо това насочи вниманието си към единствения в стаята, с когото се чувстваше равен.

— И така, защо сме тук?

Дани им обясни всичко, което знаеше за Зорин, „Мат в два хода“ и Двайсетата поправка. От своя страна Стефани добави онова, което бе научила в дома на Крис Кокс, а Котън докладва за премеждията си в Сибир и Канада. И понеже Дани не бе споменал нищо за случилото се току-що в парка, тя последва примера му и го запази за себе си.

Когато приключиха, Фокс се облегна назад в стола си.

— Нищо от това не ми звучи добре.

— Добре дошъл в моя свят — каза Дани.

Фокс погледна бъдещия министър на правосъдието, после Личфилд и ги подкани за становище по въпроса.

— Не знаем достатъчно — обясни Личфилд. — Повечето са догадки. Според мен двата най-важни въпроса са, първо, дали тези трийсетгодишни ядрени устройства още съществуват и, второ, дали са годни за ползване.

— Руснаците вярват, че бомбите са тук — каза Стефани. — Разработили са ги така, че да траят дълго. Следователно не можем да рискуваме, допускайки, че са негодни.

— Но ти не знаеш със сигурност, че съществуват — обади се бъдещият министър. — Може просто да ни разиграват. Може Москва да се опитва да отклони вниманието ни от нещо друго.

— Не можем да поемем този риск — каза Дани.

— Какво искате да направя? — попита Фокс.

— Нека да преместим церемонията. Утре по обед ще положите клетвата, както изисква Конституцията, но на някое тайно място и няма да има проблем.

Всички мълчаха. Накрая Фокс поклати глава.

— Оценявам предложението ви. Но преместването на церемонията в последния момент ще предизвика хиляди въпроси, а ние не можем да опазим това в тайна. За момента дори не знаем дали заплахата е реална. После през първия месец от управлението ми ще трябва да не правим нищо друго, освен да опровергаваме спекулации и слухове. Няма да свършим нищо смислено. Не мога да започна мандата си с вързани ръце.

— Може би предпочитате да го започнете умрял? — обади се Едуин.

— Всичките ви служители ли са толкова непочтителни? — обърна се Фокс към Дани.

— Не и към мен.

Фокс се усмихна.

— Като минимум — продължи Дани — преместете клетвата на вицепрезидента си някъде другаде. Така няма да сте един до друг, ако нещо се случи.

— И как да стане това, без да предизвикаме същите въпроси? Всичко е насрочено за утре по обед, като и двамата трябва да положим клетва заедно.

До този момент Малоун седеше необичайно смълчан и наблюдаваше как се препират големите. Стефани си даваше сметка, че решенията, които предлагаше Дани, страдаха от една основна слабост: не почиваха на никакви сериозни доказателства. За да го послуша, Фокс държеше да чуе подробности, и с право. Но тя се нуждаеше от становището на Котън и го попита:

— Разговарял си със Зорин. Видял си се с Вадим Белченко. Истина ли е всичко това?

— Това са хора с мисия. Няма съмнение.

— В такъв случай, действайте — каза Фокс. — Вършете си работата. Но за нищо на света не можем да отлагаме или променяме церемонията, докато не получим доказуема заплаха. Предполагам, че не бихте оспорили логиката на думите ми. Освен това утре всичко ще се случи тук. Има ли по-безопасно място?

Тя знаеше какво има предвид.

Конституцията повеляваше мандатът на отиващия си президент да приключи по обед на 20 януари. Обикновено това не беше проблем. Церемонията се провеждаше на публично място, до Капитолия, върху специално издигната сцена, и се гледаше от милиони. Но когато 20 януари се падаше в неделя, нещата от доста време насам бяха различни. Новият президент и вицепрезидентът полагаха клетва в неделя, както се предвиждаше по Конституция, след което на следващия ден се провеждаше публична церемония, включваща повторното полагане на клетвата.

— Проверих — каза Фокс. — След хиляда деветстотин трийсет и седма година, когато влиза в сила Двайсетата поправка, досега три пъти клетвата е била в неделя. Утре е четвъртият. Нямам власт над календара, нито мога да променям Конституцията. Мога само да се придържам към плана. Така и ще направя, освен ако междуременно не се разкрие нещо драстично.

— Правиш грешка — каза Дани.

— Ако допуснем, че си прав обаче. Ако не си и аз се съобразя с теб, ще изглеждам като глупак, че съм те послушал да гоня призраци. Не се съмнявам, че ме разбираш. И, между другото, ти не си особено

популярен сред поддръжниците ми. Но ето какво ще направя. Брус, изготви ми една справка за Двайсетата поправка и Закона за предаване на президентските правомощия. Така, ако тази заплаха се окаже реална, ще можем да вземем информирано решение.

Личфилд кимна.

— Междувременно останалите продължавате да работите по задачите си — нареди Фокс. — Нека да видим какво ще стане. Нужна ми е повече информация, за да предприема нещо. Все още имаме време да внесем някои промени, ако се наложи.

Фокс блъсна стола си назад и двамата с бъдещия министър на правосъдието се изправиха.

Дани посочи с пръст Личфилд.

— Този можеш да го вземеш със себе си. Само като го гледам, и ми се повдига.

Брус стана от стола си.

— Но преди да си тръгнеш — продължи Дани, — искам да поправиш една грешка.

Личфилд погледна към Фокс.

— Какво го гледаш, дявол да те вземе? — каза Дани. — Не си мисли, че не мога да те уволня тук! Така и ти ще станеш за малко център на внимание. Представете си само пресконференцията.

Репортерите, акредитирани към Белия дом, бяха от друга порода — интелигентни и упорити професионалисти в занаята. Последното нещо, което би допуснал един новоизбран президент, бе да им попадне на мушката в навечерието на встъпването си в длъжност.

Фокс примирено кимна в знак на съгласие.

Личфилд се обърна с лице към Стефани.

— Възстановена си на длъжност.

После бръкна в джоба си, извади служебната ѝ значка, заобиколи разделящите ги няколко стола и ѝ я подаде.

След което тримата мъже излязоха от заседателната зала.

— Аз му наредих да ти я донесе — каза президентът.

— Добре че живея в Дания — обади се Малоун. — Тия хора са глупаци.

— Онова, което поискахте от тях, беше напълно разумно — каза Едуин — с оглед на евентуалната заплаха.

— Първото нещо, което държи да знае всеки каскадьор, преди да скочи на покрива на движещ се автомобил, е кой седи зад волана — каза Дани. — Фокс дойде, за да научи това, и е прав в едно: нямаме грам доказателство. Когато последно се поинтересувах, Зорин и другарчето му още се движеха на юг по шосе деветдесет и пет. Идват насам, но къде точно отиват и какво ще търсят?

— Утре всички ще са на едно място — каза Едуин. — Новоизбраният президент, вицепрезидентът, председателите на Камарата и на Сената, плюс членовете на кабинета, с изключение на един. Всички ще са тук точно в дванайсет на обед. Нека приемем, че се случи немислимото и всички бъдем вдигнати във въздуха, в такъв случай определеният за правопреемник поема властта.

— Кой е той? — попита Дани.

Стефани знаеше, че началникът на президентската канцелария взема това решение.

— Министърът на транспорта.

— Него го бива да строи шосета, но не разбира как се управлява държава — каза Дани. — Да не говорим за конституционните проблеми, които повдига този закон за президентските правомощия. Разпоредих да ми направят справка.

— Личфилд?

— Не, по дяволите. Правните съветници на Белия дом. Двайсетата поправка и законът за предаване на властта са катастрофа. Ако гръмне бомбата, още няма да се е разсеял димът, и ще почнат съдебни дела, политически боричкания, хаос.

— Да не говорим, че СВР ще допринесе към хаоса чрез своя масирана кампания за дезинформация — допълни Стефани. — Освен това имаме и едно допълнително усложнение.

Тя разказа на Котън, Касиопея и Едуин за срещата си с Ишмаел.

— Той е сигурен, че бомбите съществуват. Но ние нямаме никакъв начин да потвърдим това със сигурност.

— Засега — обади се Котън. — Но Зорин идва насам. Двамата с Кели отиват при тях.

— Руското правителство също ще преживее известен хаос — каза тя. — Хората с парите там искат нещата да си останат каквито са си. Никой не мечтае за нов Съветски съюз.

Дани се обърна към Едуин.

— Държавният департамент да се заеме с въпроса. Искам становище кои поименно е най-вероятно да бъдат отстранени. Да се дадат съответните указания на ЦРУ и да се види дали те не долавят нещо. След като така и така сме предупредени, по-добре е да не ни хванат неподготвени.

Едуин кимна и излезе.

— Утре ще има голямо парти тук — каза Стефани.

— На мен, слава богу, ми е за последно. В момента разполагат камерите в Синия салон. Няма да трае дълго. Може би половин час. Ще има малък прием за важните хора в десет и половина. Всички си тръгват оттук в един.

— Тогава руснаците разполагат с два часа и половина, през които да приведат в действие сценария на „Мат в два хода“?

— Всъщност, не. Фокс и вицепрезидентът му пристигат чак в единайсет и половина. Така че се събират най-много деветдесет минути, за които да мислим. Но идеалният момент е точно в дванайсет. Всички ще бъдат събрани на сцената.

Стефани знаеше, че тържествата в града започват едва в понеделник, с публичната церемония по обед. След като слезеше от подиума, току-що произнесъл първото си обръщение към нацията като президент, Фокс щеше да влезе в зданието на Капитолия, за да подпише документите, номиниращи членовете на кабинета му за одобрение от Сената. След което щеше да обядва с ръководството на Конгреса, преди да вземе участие в тържествения парад за встъпването си в длъжност. За вечерта бяха насрочени празнични балове, като президентът и вицепрезидентът щяха да обикалят от място на място, за да се включат в тях.

— След като си тръгнат от тук, вече няма да има никакво значение. Всички ще се пръснат в различни посоки. Не. Слабото ни място е утре по обед. Къде е Люк?

Тази рязка смяна на темата свари Стефани неподготвена.

— Проверява някои подробности около Братството на Синсинати — отвърна тя. — Зорин е имал причина да прати тук Аня Петрова.

— Което повдига един вълнуващ въпрос — отвърна Дани. — Какво общо има един двестагодишен клуб, основан още след Войната за независимост, със Съветския съюз?

Люк седеше до кухненската маса. Чайникът на печката вдигаше пара. Сю беше седнала до него и той се питаше каква ли част от всичко това тя вече знаеше и кое ли бе ново за нея. Някои предишни коментари издаваха, че е нещо повече от пасивен наблюдател. В другите стаи бе видял няколко семейни снимки — само баща и дъщеря, което го накара да си мисли, че Бегин по-скоро е разведен, отколкото вдовец.

Стрелките на старинния месингов часовник на стената приближаваха 5:00. Денят бе минал бързо. От притъмнялото небе навън се сипеше дребен снежец, прозорците потракваха от вятъра. Огънят в камината догаряше. Бегин донесе чайника до масата и им наля по чаша гореща вода. Люк обичаше зелен чай. Пиеше го по войнишки — без захар, сметана и други глезотии. За негова радост, Бегин имаше такъв.

Домакинът седна при тях на масата. На плота пред тях бяха натрупани накуп книгата от кутията. Люк забеляза, че всяка папка беше запечатана поотделно във вакуумно фолио.

— Това може и да не ти се стори важно — започна Бегин, — но някои от нещата, свързани с братството, са важни, поне за мен. През целия си живот съм бил член. Един от моите прадеди се е бил във Войната за независимост и е наш основател.

— Ти първият от рода ли си, който е избран за лидер?

— Точно така.

— Нека да позная: ти си и последният, освен ако дъщеря ти не роди син, тъй като при вас не се допуска да членуват жени.

— Винаги ли си такъв досадник? — попита Сю.

— Само когато се будалкат с мен, което ми се струва, че и двамата правите.

— Питър Хедлънд ти е казал за Четиринайсетата колония — каза Бегин.

Люк кимна.

— Америка е планирала да завладее Канада. Но това е било много отдавна. На кого му пука сега?

— На нас.

Бегин неволно бе повишил глас. Люк го остави да говори за ситуацията веднага след Войната за независимост, за младата държава, родена в размирици, за отсъствието на изявени лидери, за несъществуващата икономика, за пълното отсъствие на синхрон и централизация в управлението на държавните дела. Офицери и войници били изпращани по домовете си без заплащане за годините върна служба. Говорело се за нова революция, за гражданска война.

В такива смутни времена се появило Братството на Синсинати, сформирано за пръв път през 1793 г. Отначало никой не му обръщал внимание. Но когато негови клонове се създали във всичките тринайсет щата, а авоарите му набъбнали на 200 000 долара, хората започнали да се плашат. Братството имало повече пари от цялата държава, а самоорганизирането на войници било сигнал за тревога. Пък и обстоятелството, че членството се предавало по мъжка линия, подозрително намирисвало на зараждане на нова аристокрация и класово деление.

— Патриции и плебеи — каза Бегин. — Така критиците гледали на новата нация. Също като в Древния Рим. Между хиляда седемстотин осемдесет и трета, когато Революцията приключила, и хиляда седемстотин осемдесет и седма, когато била приета Конституцията, в страната царял страх.

Впоследствие, обясни Бегин, когато и френски офицери, вече получили право на членство, започнали да даряват пари на братството, се появили нови страхове — от чуждо влияние и монархически уклони. Накрая, когато братството вече упражнявало контрол върху щатските законодателни органи и Конгреса, призивите за разпускането му ставали все по-гръмки.

— Обвинявали са ни, че сме противници на свободното държавно управление, че нарушаваме Конституцията. Че представляваме заплаха за мира, свободата и сигурността на Съединените щати. Ако не била личната намеса на Джордж Вашингтон, братството е щяло да бъде разпуснато. През осемдесет и четвърта той предложил мащабни промени, които в крайна сметка били приети, и заплахата намаляла.

Това означавало край на лобирането. Край на политическото заиграване и наследствените привилегии. Край на чужденците и

техните пари. А за да се разсеят страховете от конспирации, общи събрания на братството щели да се свикват само по веднъж на три години. Всички сякаш били доволни от тази нова подобрена версия на организацията и постепенно ни забравили.

— А защо това не е краят на историята?

— През войната от хиляда осемстотин и дванайсета сме били призовани да помагаме на страната си — каза Бегин. — В качество, което влизало в противоречие с новия ни устав. Много наши членове били ветерани. Джеймс Мадисън бил президент на Съединените щати. Пожелал война с Великобритания и я получил. След това пожелал и окупация на Канада. Той се обърнал към братството, за да му състави план за инвазия.

— Който се оказал пълен провал.

— Може и така да се каже. В някои от дневниците на тази маса, засекретени още оттогава, се съдържат подробности за тези планове. За така наречената Четиринайсета колония. За жалост, военачалниците били некадърници. Впоследствие ние сме скрили тези планове. Преди трийсетина години сме прочистили от тях дори официалните си архиви. На мен ми бе наредено да ги унищожа, но не се реших да го направя. Колкото и да са неудобни като факт, колкото и да са спорни като решение, те са част от историята.

— Чарън знаеше ли за тези дневници?

— Разбира се, той беше пазител на тайните по онова време. Дневниците бяха у него. Но той наруши дълга си и позволи на външен човек да ги види.

— Знаеш ли кой?

Бегин отпи от чая си.

— Знам само, че е бил съветски дипломат, от посолството във Вашингтон. Не си спомням името и длъжността му. Това беше през седемдесетте или началото на осемдесетте. Брад го бе допуснал до секретните архиви, което беше абсолютно нарушение на правилата. Първия път махнахме с ръка, но когато това се повтори десет години по-късно, този път с американски гражданин, нашият президент го отстрани.

— Знаеш ли поне името на американеца?

— Не.

— Ако отворим тези пакети, вътре ще открием само плановете за инвазия на Канада от хиляда осемстотин и дванайсета, така ли?

Бегин остави чашата си на масата и зарови ръце в купчината от десетина опаковани папки на масата.

— Истинско чудо е, че са оцелели. Тези вакуумни пликосе вършат работа. От доста време не се бях сезцал за тези неща.

— Докато не ти се обади Хедлънд.

— Именно. Каза ми за рускинята, която била дошла в дома му, за престрелката.

— Още ли е жив президентът, който е уволнил Чарън?

Бегин поклати глава.

— Почина преди години.

— Хедлънд казва, че знаеш всичко. Но ми се струва, че и на теб ти липсват много парчета от пъзела.

— Братството е затворено общество. На никого не се месим, на никого не даваме да ни се меси. Днес сме благотворителна организация. За нас е важно да останем над политиката. Престъпихме това правило през хиляда осемстотин и дванайсета. И не само тогава. На няколко пъти сме помагали на американски президенти и на военните. Кое то означава, че сме нарушили указа на Вашингтон. А както вече ти казах, това може да не значи нищо за теб, но за нас значи много. Брад усложни допълнително нещата, като даде информация на външни хора.

Люк беше озадачен.

— Но оттогава нищо не се е разчуло.

— Нито дума, до вчера.

„Отново се започва“ — бе казал Хедлънд по телефона.

Люк седеше мълчаливо и отпиваше от чая си. Сред глупостите на Бегин имаше и нещо важно, след като Аня Петрова бе дошла чак от Сибир, за да го открие.

Бегин порови още малко в купчината на масата, после му подаде един от запечатаните пакети.

— Направили сме и още нещо.

Люк пое пакета.

— В ръцете си държиш оперативен план за нашествие на Съединените щати в Канада — каза Бегин. — От хиляда деветстотин и трета.

Зорин видя крайпътната табела, показваща, че излизат от щата Пенсилвания и влизат в Мериленд. Повече от ден не се беше бръснал и къпал, имаше и ужасен вкус в устата. Беше задрямвал на пресекулки, но — странно — не чувстваше умора. Вместо това го бе обзело осезаемо предчувствие за успех и изкупление, което му даваше сили.

Сети се отново за Аня; запитва се какво ли правеше сега. Бе включил телефона си преди часове с надеждата тя да се обади. Бе решил да не ѝ звъни, преди да е научил какво е успял да свърши Кели.

И съпругата му, и Аня му бяха донесли радост, всяка по своя начин. Извадил бе късмет и с двете, особено с Аня, която беше много по-авантюристична. Но въпреки това покойната му съпруга си оставаше прекрасна жена.

Бяха се запознали още по време на обучението му и се бяха оженили тайно, без одобрението на семейството ѝ. Но принадлежността му към КГБ бе разсеяла всякакви възражения от тяхна страна. Бяха живели заедно близо трийсет години, преди ракът на яйчниците да я покоси. Съпругата му го бе разбирала, приела го бе такъв, какъвто беше, прекарала бе сама голяма част от семейния им живот, докато него го местеха от мисия на мисия. През целия им брак бе понасяла безропотно всичко, докато накрая не се разболя.

Но дори тогава остана глава на семейството им.

— Трябва да ме слушаш — каза тя, легнала на тясното болнично легло.

През повечето време беше упоена, но имаше моменти, като сега, когато съзнанието ѝ пробиваше мъглата на лекарствата и мозъкът ѝ се избистряше. Клиниката в покрайнините на Иркутск беше само за членове на партийния елит и семействата им. Стаята беше голяма, с висок таван, но мрачна. Той бе уредил да я приемат и макар никога да не говореха за това, и двамата знаеха, че в това крило на сградата настаняваха само терминалните пациенти.

Протегна ръка и избърса избилата пот по бледото ѝ сивкаво чело. Лекарите вече му бяха казали, че с нищо не могат да ѝ помогнат. Можеха само да облекчат болките ѝ. Макар вече да не работеше в КГБ — и длъжността му, и организацията бяха закрити преди години — неговата репутация бе стигнала и до тях.

— Искам да направя онова, което винаги си желал — продължи тя.

— И какво мислиш, че е то?

— Не ме прави на глупачка. Знам, че умирам, макар да не се решавах да ми го кажеш. Докторите също не смеят. Знам и че нещо ти тежи. От години те наблюдавам. В теб има някаква стаена мъка, Александър. Още отпреди да умре синът ни.

Болката се възвръщаше. Скоро щяха да дойдат, за да ѝ поставят поредната инжекция, която да я приспи за няколко часа. Вече му бяха казали, че някой път може и да не се събуди.

Той взе ръката ѝ в своята. Все едно държеше малка птичка, деликатна и крехка.

— Каквото и да е това, което те е обсебило — каза тя, — направи го. Овладей гнева си. Защото го виждам в теб, Александър. Гняв. Повече от когато и да било в живота ти. Оставил си нещо недовършено.

Седнал до нея, той се бе оставил на спомените да завладеят съзнанието му. Познаваше толкова много други жени, които изстискваха силите на съпрузите си, превръщаха ги в ревниви, подозрителни, вечно измъчващи се глупаци, от което страдеше и работата, и репутацията им. Нищо подобно не се бе случило с него. Тя никога не бе искала много, никога не бе очаквала повече, отколкото той бе в състояние да ѝ даде. Бракът ѝ с нея беше най-умният ход в живота му.

Тя ставаше все по-неспокойна и извика от болка. На вратата се появи дежурната сестра, но той я отпрати с махване на ръката. Искаше да остане насаме с нея само още няколко мига.

Очите ѝ се отвориха и тя срещна погледа му.

— Недей да... прахосваш... живота си — прошепна тя.

Спомняше си как очите ѝ бяха останали отворени, устните ѝ изкривени в нещо като полуусмивка, докато пръстите, с които стискаше ръката му, бавно се отпуснаха. Той се бе изправял достатъчно пъти лице в лице със смъртта, за да знае как изглежда, но остана още няколко минути около нея, като се надяваше да греши. Накрая целуна студеното ѝ чело, преди да я покрие с чаршафа.

Припомни си как скръбта се бе надигнала в гърлото му, заплашвайки да го задуши. Парализиращо чувство на самота бе обзело съзнанието му. Вече я нямаше. Бе си отишла заедно със сина им. Родителите му бяха покойници. Беше съвсем сам, а го чакаше още дълъг, празен, безцелен живот. Физическите му сили не го бяха напуснали още, но душевното му здраве беше под съмнение.

Недей да прахосваш живота си.

И тогава му хрумна идеята.

Мат в два хода.

— Време е да бъдем откровени един с друг — започна Кели.

Зорин погледна към него в притъмнялото купе на колата и фокусира съзнанието си върху настоящето. Отвън падаше сняг — не силен, не се натрупваше, но определено летеше във въздуха.

— Онзи плик от Андропов — каза Кели. — Вътре пишеше, че в края на седемдесетте в КГБ се сдобили с важна информация от съветското посолство във Вашингтон. Както изглежда, един от служителите там се сприятелил с човек, който знаел необичайни неща.

Всички съветски дипломати и офицери от КГБ преминаваха обучение как да изстискват информация, без източникът дори за момент да заподозре за предмета на техния интерес. Всъщност в огромната си част разузнавателната информация водеше началото си от подобни невинни контакти. При тях рискът от разкриване беше нисък, понеже обектът рядко подозираше каквото и да било. Просто приятелски разговор между колеги или познати.

— Въпросната информация се отнасяла до Канада — каза Кели.

И му разправи за Братството на Синсинати и за разработените от него планове за инвазия на Съединените щати в северната им съседка.

— По-ранният план, от хиляда осемстотин и дванайсета, бил написан от Бенджамин Талмидж, бивш американски шпионин от Войната за независимост. По-късният план, вече от двайсети век, бил съставен от членове на братството с опит във воденето на война. Чел

съм ги и двата. Източникът на Андропов научил за това и предал информацията нататък заедно с още нещо, дори по-важно, което аз трябваше да препотвърдя. Това е вторият ход от операцията, Александър. Този, който печели играта.

Зорин усети как по тялото му премина електрически ток.

— Установих контакт със същия член на братството, който първоначално се разприказвал пред нашия дипломат. Казваше се Бродли Чарън, станахме приятели. Фактът, че братството на два пъти е планирало нашествие в Канада, беше една от ревниво пазените им тайни. Много малко от членовете са знаели. А и, честно казано, това няма голямо значение. Но онази, другата информация... тя решава всичко. И все пак оставаше един висящ въпрос.

— Дали информацията е вярна, това ли?

— Именно. И беше вярна, Александър.

— Знам за това братство. Споменавах се в старите архиви на КГБ. Чувал съм и името Талмидж. Научих, че Андропов се интересувал от този дневник, и заключих, че част от мисията ти е била да го откриеш.

— Прав си.

— Въпросният съветски шпионин в посолството — продължи Зорин — е докладвал на Андропов, че в дома на Чарън има тайно помещение. Преди няколко дни изпратих една жена да открие това помещение, ако евентуално дневникът се окаже там. Тя е тук от близо седмица, търси. В даден момент ще трябва да се свържа с нея.

— И тя знае къде се намира дневникът?

— Това е, което трябва да установя.

— Не ни е необходим, Александър. Знам точно какво пише вътре.

Това беше добра новина.

— Направо е изумително. Уверявам те, написаното в този дневник е катастрофа за Америка.

Имаше обаче едно условие.

— Ако наблизко има годна за ползване РА-сто и петнайсет.

— Ти май се съмняваш.

— А има ли?

— Ще разбереш след около три часа.

РЕЗЮМЕ НА ВЪЗМОЖНИТЕ ВОЕННИ ДЕЙСТВИЯ ПРИ ВЪОРЪЖЕН КОНФЛИКТ С КАНАДА

Дата: 4 юни 1903 г.

През лятото на 1898 г. Съединените щати водиха война с Испания. Тя продължи повече от три месеца и половина и завърши с победа на Америка. Обединеното кралство запази неутралитет, но оттогава проявява все по-голяма загриженост по отношение на Съединените щати. Собствеността и контролът върху изграждащия се Панамски канал допълнително обтяга отношенията. Америка се очертава като глобална сила, с мощно присъствие в океаните на планетата, а Обединеното кралство, което понастоящем разполага с най-голямата армия и най-могъщия военноморски флот в света, се бои от тази конкуренция.

В продължение вече на десетилетия американско-канадските отношения са обтегнати от тлеещия граничен спор в северозападния регион. Конфликтът се усложнява допълнително от откритото в Юкон злато. Обединеното кралство тъкмо излиза от една скъпоструваща война в Южна Африка и засега не проявява желание да предоставя на канадците допълнителна военна помощ. И САЩ, и Канада са придвижили войски към района на Юкон.

Настоящият секретен документ е възложен от Министерството на войната и в него се излага в детайли планът за евентуална военна инвазия в Канада. Поглъщането на територията ѝ по ненасилствен път определено е за предпочитане, но Канада се смята за ценна съставна част от Британската общност, която Великобритания определено би била склонна да брани. С покачването на напрежението между Съединените щати и Обединеното кралство Канада придобива все по-жизнена стратегическа важност за националната сигурност на Америка. В последно време военните ни успехи зад граница и присъединяването на нови територии в Тихия океан и Карибите подхранват интереса към разширяването ни на север.

Следващите страници съдържат подробен анализ наред с всички данни, имащи отношение към една военна операция срещу Канада. Но ето най-напред в резюме предлагания план:

(1) Удар срещу Бермуда, който да елиминира острова като евентуален изнесен пост за снабдяване на Кралския военноморски флот;

(2) Превземане на Халифакс. Макар в последно време да са били изградени нови отбранителни съоръжения във и около пристанището, въоръжението им си остава морално остаряло. Без Бермуда това пристанище ще се оформи като главна входна врата за британските подкрепления;

(3) Осигуряване на входни пунктове откъм запад. Тук целта е да се прекъснат съобщителните връзки с Източна Канада и да се предотврати пристигането на подкрепления от Австралия, Нова Зеландия и Индия. Същата разруха както в Халифакс се наблюдава и на западното канадско крайбрежие, при Ескуимолт, където американски сухопътни части лесно биха могли да направят десант. При подробен оглед на място се установи, че тази бивша британска база е зле оборудвана и с недостатъчна жива сила, а пристанищните ѝ съоръжения са в ужасно състояние;

(4) В допълнение пристанищата на Ярмът, Сейнт Джон, Квебек Сити, Принц Рупърт, Ванкувър, Виктория, Чърчил, Три Ривърс, Уиндзър и Ню Уестминстър трябва също да бъдат превзети или да им се наложат блокади;

(5) Първоначалният десантен удар следва да прекъсне всякакви железопътни комуникации с установяване на един фронт в Мейн, на втори в Монтана и на трети — нагоре през Големите езера до превземане на каналите, свързващи река Сейнт Лорънс;

(6) Контролът върху Големите езера и река Сейнт Лорънс е жизненоважен, но мостът при Корнуол предлага най-бързия начин за превозване на жива сила и оборудване на север през границата;

(7) Голямата северна железопътна линия, свързваща Квебек със Западните територии, трябва също да бъде овладяна. Това включва и терминала на Тихия океан при Принц Рупърт. От военна гледна точка тези железопътни линии са отлични транспортни артерии. Веднъж превзети, канадските фермери от прериите по протежението им може

да бъдат убедени да търгуват само със Съединените щати. Това би отслабило канадската икономика чрез недостиг на храна;

(8) Пътищата също трябва да бъдат поставени под контрол. Макар в страната да има огромни пространства, особено на север, които са практически без шосета, в южните си части територията е добре обхваната в шосейна мрежа. Налице са около 150 000 километра пътища, повечето класифицирани като такива с чакълена, асфалтова или бетонна настилка. Пътищата с чакъл изискват тежка поддръжка, особено през пролетния сезон.

Пълният план предвижда възможна контраофанзива, при която канадски и британски войски да нахлуят в Нова Англия, а други военни операции да бъдат насочени към Мичиган, Пенсилвания и Тихоокеанското крайбрежие, като идеята би била да се осъществи атака на колкото се може повече фронтове. Най-ефективният начин да се парират тези ходове е канадските и/или британските сили да бъдат въвлечени дълбоко в американска територия, с което да се отдалечат от тиловете си части, да се пренапрегнат съобщителните им линии и в крайна сметка да бъдат изолирани.

По наша преценка Канада най-вероятно ще възприеме чисто отбранителна позиция, подобно на тази при американските инвазии от 1775 и 1812 г., когато местни патриоти са водили доста ефективна партизанска война. Монреал и Квебек Сити ще се отбраняват активно, най-вероятно от редовна канадска армия, докато британският флот ще атакува американските търговски пътища в Атлантическия океан. Това също е една от тактиките, приложени при конфликта от 1812 г. В днешно време американските военноморски сили са много различни от онова, което са били в началото на XIX в. Понастоящем нашият флот е напълно в състояние да влезе в бой с британски противник.

По предварителни оценки Канада ще съумее да поддържа ефективна отбрана едва няколко седмици. Всякакви подкрепления, изпратени от Великобритания, биха били в състояние да отбраняват определени точки за определен период от време, но в крайна сметка ще трябва да капитулират пред явното ни числено превъзходство. Дори ако Кралският военноморски флот успее да запази контрол върху морските пространства, войната ще бъде загубена по суша. Канада най-вероятно ще съсредоточи усилията си за отбраната на Халифакс и

линията Монреал-Квебек, за да задържи сегашните си оперативни бази.

Нашият извод е, че военните операции на канадците ще бъдат ограничени по обхват. При посещенията ни на място един британски офицер призна, че отбраната на Канада би била по-трудна от защитата на Индия.

Люк прочете резюмето от анализа, после прелисти набързо купчината книжа с цифри и факти, приложени в подкрепа на предлаганата тактика. Междувременно Сю беше взела резюмето и го четеше също толкова съсредоточено.

— Били са други времена — каза Бегин. — Америка е била галеник на съдбата. Владеели сме Куба, Пуерто Рико, Филипините. Това е била ерата на Теди Рузвелт, когато за пръв път сме показали мускули на световната арена.

— Как така точно братството е изготвило този план?

— Обърни внимание на годината, хиляда деветстотин и трета. По онова време вече е бил основан Военният колеж на сухопътните войски, но първият випуск кадети са се записали едва през хиляда деветстотин и четвърта. Така че не е имало кой да съставя планове за война, истинска или въображаема. Братството се е ползвало е подкрепата на Теди Рузвелт. На него му е бил нужен план, съставен тихомълком, без да се привлича внимание. На двацет и първи май хиляда деветстотин и шестнайсета Военният колеж представя своя план за инвазия на Канада. Поводът е бил сближаването на Великобритания с Япония и страховете от онова, което британците биха могли да позволят на японците да вършат в Канада. В голямата си част това е било истерия, но такава, в която хората навремето са вярвали.

— И тогава идва Първата световна война и променя всичко — намеси се Сю.

— Именно. От заплаха или плячка Канада става наш съюзник. Имаме общ враг, Германия. Но трябва да знаете още нещо.

И Бегин им разказа как през 30-те Военният колеж за пореден път бил насочил вниманието си към Канада. Планът бил променен, за да допусне използването на отровен газ срещу канадското население и стратегическия артилерийски обстрел на Халифакс при невъзможност пристанището да бъде завзето от сухопътни сили.

— След което — каза Бегин — през февруари трийсет и пета Министерството на войната си издействало петдесет и седем милиона долара от бюджета за строеж на три военновъздушни бази по границата с цел нанасяне на изпреварващи въздушни удари по канадските военни летища. Базата при Големите езера трябвало да бъде замаскирана като гражданско летище и да бъде в състояние да поддържа удари по промишленото сърце на Канада и полуостров Онтарио. Така гласи протоколът от изслушванията в Комисията по военните въпроси на Конгреса. Материалите са засекретени, но са били публикувани погрешка.

— Никога не съм чувал за тези неща — възкликна Люк.

— Защото до седемдесет и четвърта са били строго секретни. Аз бях натоварен да прегледам всички разсекретени материали, за да сме сигурни, че нищо в тях няма да ни причини проблеми.

Люк не се сдържа:

— Сигурно разбираш, че Военният колеж се занимава и с чисто хипотетични сценарии, повечето от които изобщо не са предвидени да бъдат реализирани?

Това не смути Бегин.

— През август трийсет и пета са се провели най-големите за времето си мирновременни военни маневри. Трийсет и пет хилядна армия била струпана на канадската граница, южно от Отава. Още петнайсет хиляди души били държани в резерв в Пенсилвания. Представено било като военно упражнение.

— Най-вероятно това е и било.

— Не. Било е разиграване на живо на актуализирания план за реална инвазия. След завземането на Франция от Германия през четирийсета година Рузвелт сключва пакт за взаимна отбрана с Канада. Ако Хитлер бе успял да завземе Великобритания през есента, обект на първия набег към Северна Америка е щяла да бъде Канада. Нашата цел е била, окупирайки Канада, да я *браним*. Затова оперативният план от хиляда деветстотин и трета, обединен с този на Военния колеж, е бил разширен и осъвременен в директива с кодово название „Четиринайсетата колония“. *Този* план остава секретен до ден-днешен. Идеята е била ясна. Веднъж отишли в Канада, за да я отбраняваме, ние няма да си тръгнем от там.

Отвън беше тъмно. Вятърът бе отслабнал, нещата изглеждаха утихнали, някак по-спокойни. Дори Сю седеше на масата като послушна дъщеря и не казваше нищо.

— Винаги ли си така замислена? — попита я Люк.

— Човек научава повече неща, ако си държи устата затворена.

Той се засмя.

— Този урок така и не го запомних.

Наближаваше 8 вечерта, а той вече цял ден не се бе чувал със Стефани. Време беше да се поинтересува какво става при нея. Но най-напред трябваше да научи още нещо.

— Какво отношение има това към Брад Чарън и голямата му уста?

— Там е работата — отвърна Бегин, — че Брад разбра за всичко това, докато беше пазител на тайните. И позволи на съветския дипломат да прочете тези документи, както и още нещо. Дневника на Талмидж.

Бегин се облегна назад в стола си.

— Брад смяташе тези тайни за пълна глупост. Така и не му влезе в главата, че ние ги смятахме за важни и бихме желали да си останат между нас. Когато Брад бе освободен от поста, дневникът не бе намерен в архива му. На въпроса ни отговори, че никога не е бил у него, но беше.

— И за какво му е трябвало да го задържи? — попита Сю.

— Брад си беше Брад. Искаше да ни отмъсти. Когато почина, мислехме да издирим дневника и да си го върнем, но делата около наследството му ни попречиха. Фриц Стробъл ми каза, че сте открили някакъв скрит архив в къщата на Брад. Ние знаехме за него. Брад беше обещал да го завещае на братството, но това беше, преди да започнат неприятностите. Нищо за архива не се споменаваше в дарението му за основната ни библиотека и ние решихме, че е размислил. Разбирам, че вашата началничка е обещала да помогне.

Което можеше да се окаже по-трудно, отколкото си бе представял. Стефани Нел беше безработна, а единственият ѝ покровител скоро щеше да е бивш президент на Съединените щати.

Люк стана от масата и пристъпи към прозореца. Охранителните прожектори, окачени под стрехите, хвърляха лилави сенки върху нападалия сняг.

— Ти каза, че мъжете в къщата споменали дневника на Талмидж, преди да ги убиеш — обърна се той към Сю.

— Така беше.

Което означаваше, че Москва знае и тази „тайна“.

— Знам със сигурност, че дневникът не беше в скривалището в къщата на Чарън — каза Люк.

— Но би могъл да е някъде другаде в имота — отбеляза Бегин.

— Кое те кара да мислиш така?

— Познавам Брад.

Люк се взря в очите му и разбра.

— Знаеш къде е, така ли?

— Мисля, че да. Той имаше и друго скривалище.

Малоун шофираше по второстепенните пътища. С Касиопея бяха тръгнали от Белия дом преди малко повече от час. Тайните служби бяха проследили колата със Зорин по джипиеса до една точка наблизо, където бе спряла. Сега би било чудесно да имаха дрон с камери за нощно виждане, но при тези атмосферни условия това беше почти невъзможно. Бяха навлезли в зимна буря, мокър сняг полепваше по предното стъкло, фаровете на колата с мъка пробиваха вихрушката от снежинки пред тях.

— Очертава се гадна нощ — каза Касиопея от седалката до него.

Той все още беше объркан след срещата с новия президент. Очевидно Уорнър Фокс не беше идиот — все пак се бе преборил успешно за най-влиятелния политически пост в света. Предложението му да не правят нищо прибързано, докато не са сигурни, също звучеше разумно, но отказът му да премести клетвата вече намирисваше на дребнава заядливост, високомерие или идиотизъм. Трудно беше да се каже кое от трите.

Двамата с Касиопея бяха получили подробен инструктаж от Стефани и Даниълс; преди малко от Тайните служби ги бяха уведомили, че Зорин и Кели са се отбили от шосе 95 на запад в посока Вирджиния. Сега отиваха на среща с агентите, които бяха следили руснаците през повечето време следобед.

— Трябва да приключим с тях още тук — каза Малоун. — Докато нещата са под контрол.

Това беше единственото им предимство. Зорин нямаше представа кой го следи, а най-малко подозираше американеца, който би трябвало вече да е мъртъв.

Бяха успели да хапнат набързо и да си вземат по един душ, а Малоун дори се бе избръснал, всичко това с любезното съдействие на Белия дом. Касиопея също изглеждаше освежена. Поне бяха отново заедно в изпитанията и това му допадаше.

— И ти, и аз гледаме да не изпадаме в емоционални състояния — каза му тя.

Коего си беше вярно.

— И така, какво ще кажеш да се споразумеем: отсега нататък никакви номерца. Между теб и мен. Съгласен?

— Дадено.

— Е, добре. Започвам първа. През последните двайсет и четири часа прекарах толкова време натъпкана в свръхзвукови самолети, че ми стига за цял живот.

Той се усмихна.

— Не беше чак толкова зле.

— Я си представи, че ролите бяха разменени и ти беше заключен в някаква дупка под земята, толкова тясна, че да не можеш да се помръднеш.

Само при мисълта за това той потрепери.

Всеки си има своите страхове. Малоун можеше да понесе, кажи-речи, всичко освен онова, което тя току-що бе описала. Често сънуваше едно и също: че е попаднал на такова място без изход, заобиколен отвсякъде от твърда пръст. Колкото по-тясна е дупката, толкова по-страшен е кошмарът. Това беше най-лошото, което подсъзнанието можеше да му сервира. Рядко говореше за фобията си, предпочиташе дори да не мисли за нея. Понякога се озоваваше в ограничени пространства, но никога чак толкова тесни, винаги с известна възможност за маневриране. Той не бе споделял страховете си със Стефани и, слава богу, в отряд „Магелан“ не го бяха подлагали на задължителни психотестове. Стефани не си падаше по тях. Доверяваше се на личната си преценка.

— Знаеш как да минеш по същество, а?

— Това не ти го бях казвала — продължи Касиопея, — но когато пое управлението на изстребителя и почна да правиш акробатични номера с него, за да оставиш Зорин да избяга, по радиото доста време се съвещаваха как да постъпят. Нашите пилоти предлагаха да ни катапултират и двамата.

— И какво ги спря?

— Заповед от земята. Казано им бе да ни доставят по местоназначение и да забравят случилото се.

— Значи въпросната фракция в правителството вече е била поела властта.

— Така изглежда. Знаели са точно къде живее Кели и след като са разбрали къде отива Зорин, са тръгнали натам.

А сега и те знаеха благодарение на Стефани и на нейния новоизпечен приятел Ишмаел, че целта е била да убият Зорин и да заловят Кели жив, за да ги отведе до скривалището.

— В Канада се провалиха — каза Малоун, — но от това не следва, че не са вече наблизо.

— Бас държа, че знаят за някакво скривалище наоколо, може би дори повече от едно.

— Смяташ ли, че са поставили свои хора в засада?

— Логично е да се допусне.

Той също мислеше така. Което означаваше, че трябва да стъпват внимателно.

— Да ударят церемонията по встъпване в длъжност на новия президент — каза Касиопея — е безумие. Умният ход от тяхна страна би бил да овладеят ситуацията така, че да не се разчуе, и да си приберат бомбите, в случай че потрябват някога.

Той видя отдалече крайпътния „Макдоналдс“, към който го бяха упътили, отби и спря на паркинга. Вътре двама агенти от Тайните служби, облечени като за лов, седяха пред чаши с кафе, от които се вдигаше пара.

— Колата спря преди минути — каза единият. — На петнайсетина километра от тук.

— Ние ли сме само? — попита Малоун.

— Както поискахте. Само ние четиримата.

Последното нещо, което им бе нужно, бе наоколо да се събере отбор от всички разузнавателни и правоприлагащи агенции в радиус от сто километра, които да подплашат Зорин и после да се изпокарат чии са заслугите за премахване на заплахата.

Не бяха дошли тук заради похвалата. А за да вършат работа.

— Следим ги още от Пенсилвания — каза агентът. — Спряха веднъж до смесен магазин в Мериленд. Понеже се забавиха, пратихме агенти вътре. От видеокамерите и касовите апарати знаем, че са купили лопата, тежък чук, две фенерчета, болтови клещи, катинар за врата и пет мощни шестволтови батерии.

Интересен списък. Последната покупка веднага привлече вниманието му. Едуин Дейвис им бе обяснил за устройствата РА-115.

За да действат като преносими, им било нужно захранване. Зорин определено идваше подготвен.

— Имаме зареден и готов хеликоптер на летище „Дълес“ — каза другият агент. — Може да долети за минути.

— Нека чака там засега. В това време няма да ни помогне много.

— Сами ли мислите да се оправите? — попита недоверчиво агентът.

— Това е идеята. Искаме да ни отведат до каквото имат скрито, след което ще ги неутрализираме. Като за предпочитане е да ги хванем живи, понеже имаме много въпроси.

— Какво точно търсим?

Колкото по-малко хора знаеха, толкова по-добре, особено предвид паниката, която можеше да предизвика планът на руснаците. Затова Малоун реши да не отговаря на въпроса.

— Кажете ми къде е Зорин.

Зорин седеше в паркираната кола и се вслушваше в шляпането на мокрия сняг по покрива. Студеният дъжд се бе превърнал в суграшица и чистачките стържеха по леда на предното стъкло.

Имаше нужда да се разкърши след дългото пътуване, но чакаше Кели да вземе решение. Откакто бяха пристигнали, той изучаваше някаква карта, която носеше в пътната си чанта.

— Какво чакаме? — попита Зорин.

— Станал си припрян на стари години.

— Времето се разваля.

— Което е в наша полза. — Кели сгъна картата. — Когато „Задна пешка“ ми каза, че оръжията са пристигнали, аз не бях готов. Казах му, че съм, но го излъгах. Параметрите, зададени от Андропов, бяха трудни за изпълнение. Инструкциите ми бяха всичко да е готово за президентската клетва през осемдесет и пета. Но Андропов умря година преди това и нещата затихнаха. После, три години по-късно, внезапно получих известие, че бомбите са в Америка. Бях смаян, че операцията е все още в действие. И трябваше да побързам, за да изпълня моята част от задачата.

— Може би нещата са щели да се развият по различен начин, ако Андропов не беше умрял.

— Моментът не беше подходящ.

— Защо казваш това?

— Реакцията на света щеше да бъде гибелна за нас. Да убием американския президент? Да предизвикаме ядрен взрив във Вашингтон? Съветските лидери надценяваха и властта, и значението си. Те нямаше как да обявят война на целия свят и да я спечелят. Историята го доказва, Александър. Още в края на осемдесетте беше свършено със СССР. Беше въпрос на време всичко да се срине. Както и стана през деветдесет и първа.

Той виждаше и една друга разлика между тогава и сега.

— Този път сме само двамата. Ще постигнем ефекта, който Андропов искаше, но без глобални последици.

— Именно. Моментът е идеален. Също като теб, и аз дълго мислих за това, но не предприех нищо. Съединените щати излязоха от Студената война като световна свръхсила, а през последните трийсет години се превърнаха в арогантно чудовище. Най-после ще ги поставим на мястото им. Спомняш ли си клетвата, която положихме в КГБ?

Кели извади портфейла си. Отвътре измъкна смачкано листче хартия, по цвета и гънките на което си личеше, че го е носил дълго със себе си.

В бледата светлина Зорин прочете мълчаливо напечатаните думи.

За съветския гражданин, встъпил в редовете на работническо-селската Червена армия, заклеващ се да бъде честен, смел, дисциплиниран и бдителен воин, да опазва всички поверени му тайни и да изпълнява всички дадени му заповеди.

И после — важната част.

Да бъде готов да защитава отечеството си и да го брани храбро, умело, с чест и достойнство, без да щади живота и кръвта си за крайната победа.

И последното изречение:

Ако поради злонамереност наруша тази тържествена клетва, нека ме сполети суровото наказание на съветския закон и всеобщата омраза и презрение на трудещите се.

Неговият другар му подаде ръка и той с готовност я стисна. Усети как го изпълва гордост, как чувството му на дълг, макар и поизгубено през годините, се завръща. От много време насам познаваше само страха и самотата, които го бяха изхабили, оставяйки у него само някакво сляпо желание за мъст.

Също като у Кели.

Но ето го отново тук, изправен срещу главния противник — той, защитникът на отечеството. Дошъл да изпълни дадената клетва. Толкова други се бяха посветили на това. Милиони бяха пожертвали живота си в името на същата цел. Не биваше всичко да остане напразно. Зорин чу отново призова на своята съпруга.

Недей да прахосваш живота си.

— Ще го направим заедно — каза той на Кели.

— Точно така, другарю.

Касиопея смяташе себе си за независим човек. Родителите ѝ я бяха възпитали да бъде силна. Но с Котън се чувстваше в безопасност и това ѝ харесваше.

Тя бе спасила живота му в Канада, както той бе спасявал нейния толкова пъти преди това. Между тях имаше доверие — нещо, което болезнено бе липсвало в предишните ѝ връзки. Допускаше, че самият Котън бе изпитвал подобна липса. Тя беше любопитна да научи повече за миналото му — една тема, върху която той не обичаше да се разпростира.

Срещата ѝ със Стефани Нел в Белия дом беше мъчителна в началото, но какво пък, те все пак се бяха помирили. Касиопея изпитваше облекчение, че разривът между тях не бе прераснал в пропаст. Твърде много неща се случваха в момента, за да допускат миналото, над което нямаха власт, да замъглява съзнанието им. Станалото — станало. Имаше значение ставащото сега.

Тя се ласкаеше от мисълта, че е професионалист. Определено имаше опит. И сега, докато двамата с Котън навлизаха все по-дълбоко в притъмнялата Вирджиния, тя се питаше какво ли ги чака.

Успех? Или катастрофа?

Това беше проблемът, когато се опитваш да измамиш съдбата.

Шансовете им в най-добрия случай бяха петдесет на петдесет.

Зорин усещаше снега по лицето си — отначало щипещия студ, после стичащата се капка вода. От тази страна на Атлантика беше много по-влажно. Той беше свикнал на сух студ. В Сибир сняг валеше от септември до началото на май. Край Байкал нямаше лято в истинския смисъл на думата, но той се радваше на няколкото седмици мимолетно затопляне.

Мразеше усещането за старост, но не можеше да избяга от промените в тялото си. Скокът от самолета го бе натоварил до краен предел. За щастие, никога повече нямаше да му се налага да го повтаря. Толкова дълго светлините на амбицията му бяха светили в мрака на самоналожената изолация. През последните няколко дни обаче бяха засияли ярко. Но съмненията не му даваха покой. Това беше

още едно нещо, което идваше с възрастта. Склонността към дългите разсъждения.

Той следваше Кели по чакълестия сипей; ботушите им затъваха, мускулите на краката им работеха напрегнато.

Беше с палто и ръкавици и носеше в ръце лопатата, която бяха купили. Кели беше праметнал през рамо пазарска торба с някои от покупките. Тежкият чука, болтовите клещи и катинарът бяха останали в колата. Явно нямаше да им трябват тук. И двамата носеха по едно фенерче.

— Купих този имот отдавна — каза Кели. — Тогава беше доста усамотен, нямаше нищо на километри наоколо. Още е сравнително спокойно, но през осемдесетте беше пустош.

Докато пътуваха насам, Зорин бе видял само няколко ферми, а и не във всички светеше.

— Регистриран е на чуждо име, разбира се. Но аз плащам данъците и сметката за електричество.

Последните думи привлякоха вниманието му.

— През цялото това време? — попита той, докато крачеха.

— Мой дълг е, Александър. Така или иначе, не са много пари.

Кели се спря. Напред между дърветата имаше тъмна просека, в която се виждаха силуетите на нещо като хамбар и къща.

— Не е в особено добро състояние — каза Кели, — но е обитаем. Това, което ме привлече тук, е едно подобрение, инсталирано от предишния собственик. Бил ветеран от Втората световна, леко смахнат. Колоритен образ. Човекът мислел, че ядрената война е неизбежна. Затова си построил бомбоубежище.

Сега му стана ясно защо им трябваше лопата.

— Старецът почина преди години. КГБ тихомълком пое контрола върху имота и планираха да го използват за обикновено оръжейно скривалище. Но още когато го видях, си казах, че е идеален.

— В такъв случай сигурно се води някъде на отчет?

Кели помисли няколко секунди и каза:

— Възможно е.

Споменът за случилото се на остров Принц Едуард го накара да застане нащрек. Той бръкна в джоба си и извади оръжието. Кели кимна разбиращо и също стисна пистолета в ръка.

— Беше отдавна, Александър. Може пък да са го забравили. Но дори и да знаят за имота, няма да открият тайното убежище.

Това не го успокояваше. Бяха стигнали до Кели, защо да не намерят и това място?

— Да не забравяме и за заредения взрив — продължи Кели.

Зорин погледна часовника си.

22:40.

Трябваше да побързат. Оставаха 13 часа.

Стефани влезе в Министерството на правосъдието; на входа беше обичайната нощна охрана. Беше влизала и излизала хиляди пъти от тази сграда и всички я познаваха. Помисли си за Личфилд. Мръсникът бе гледал самодоволно по време на срещата при президента, обаждаше се само когато го заговореха, но ясно показваше към кого е лоялен. След като Котън и Касиопея си бяха тръгнали, тя попита Дани защо просто не бе уволнил Личфилд на момента, за да се приключи с тази история.

Отговорът беше типично в негов стил: „Винаги е за предпочитане врагът да е при теб в палатката и да пикае навън, отколкото да е отвън и да пикае вътре“.

Два часа по-късно Личфилд ѝ се обади и я покани на среща. Откри го в кабинета му, сам, зад купчина книги и папки. Беше с очила без рамки, които му придаваха странно угрижен вид.

— Седни, ако обичаш — каза той с променен тон.

Тя прие поканата му.

— Искам да ти се извиня. Държах се като говедо. Съзнавам го.

Стефани погледна часовника си.

— В десет вечерта, на последния ден от мандата му, най-последно си разбрал кой ти е началник ли?

— Фокс ми каза или да работя с екипа, или да се махам. А екипът все още включва Даниълс.

— Значи това покаяние е принудително?

— Добре, Стефани, и това заслужих. Разбирам. Държах се гадно с теб. Но имаме проблем, а мисля, че мога да ти помогна. Все пак съм на твоя страна.

Тя реши да го изслуша.

— Четох за Двайсетата поправка и за закона от четирийсет и седма — каза той. — Ако новоизбраният президент и вицепрезидент умрат преди встъпването си в длъжност, и двамата, а няма налице председател на Конгреса или на Сената, това определено би създавало редица проблеми. Не си давах сметка, но дори аз съм някъде там по

линията на приемственост. И мога да стана президент, ако, разбира се, шестимата преди мен са умрели.

— Което е напълно възможно, благодарение на ината на Фокс.

— Когато си тръгнахме, той ми каза, че ако има доказателства за непосредствена заплаха, ще направи промени в церемонията. Само че не искам да го признае пред Даниълс. Двамата с теб трябва да преценим дали заплахата е реална.

Всичко се изясни. Сега те се опитваха да я завлекат в палатката си.

— Знаеш всичко, което и аз. Нямам тайни.

Което не беше точно така, тъй като Стефани все още не беше разбрала какво е научил Люк и понеже не бе споменавала пред Фокс какво се готви в Москва.

— Искам да те попитам нещо — каза Личфилд. — Готова ли си да говориш с един човек?

Тя едва не се усмихна, но се овладя навреме. Дани я бе предупредил да очаква интриги в стил „разделяй и владей“. Един от най-старите трикове в политиката, който — учудващо — никога не остаряваше. Защото вършеше работа. Хората, достигнали до най-висшия ешелон на властта, бяха твърде амбициозни. В момента същите тези хора бяха и силно притеснени. Макар повечето да имаха статут на държавни служители и имунитет срещу уволнение или намаляване на заплатата от страна на новата администрация, това не означаваше, че всички ще запазят сегашната си длъжност и отговорности. Преместванията по хоризонтала бяха нещо разпространено и вдъхващо ужас. За политически назначения като Личфилд нещата стояха още по-зле. Работните им места зависеха изцяло от това доколко бяха нужни на новия екип. Длъжностите им се прекратяваха по обед на 20 януари, освен ако не бъдеха продължени от новата администрация. Дани бе накарал Личфилд да я възстанови. Сега от другата страна се опитваха да установят доколко държи на работата си.

— Разбира се — отвърна тя. — Знаеш, че не ми пука дали оставам или не.

— Осъзнаваме, че си лоялна на Даниълс. Фокс оценява това.

Пръстите на Личфилд затропаха по клавиатурата пред него. Тя чу характерния звук от активирането на Скайп, след това сигнала за

позвъняване. Той чукна с пръст по тъчпада и обърна лаптопа към нея. На екрана се появи лицето на бъдещия министър на правосъдието.

— Стефани, искам да приемеш моите искрени извинения за думите ми. Не бях прав. Да, ти се държа непочтително и аз одобрих уволнението ти, но едно извинение от твоя страна би могло да реши проблема.

Ясно. Дошъл бе нейният ред да бъде поставена на мястото си. Дребнаво, но тя знаеше как да действа. Затова се обърна към Личфилд и заяви:

— Той е прав. Не трябваше да постъпвам така. Беше много непрофесионално.

Личфилд прие това обяснение с кимване.

— Е, радвам се, че изчистихме този въпрос — каза министърът. — Важното е да работим заедно.

Стефани искаше да го осведоми, че човек като него няма представа какво означава да ръководиш разузнавателна операция в развитие, особено срещу толкова непредвидим опонент като новата Русия. Каквото и да беше научил в нюйоркската си правна кантора, нямаше да му помогне срещу предизвикателствата, които го очакваха. Затова министрите на правосъдието се нуждаеха от хора като нея. Но тя запази тези мисли за себе си и каза само:

— Не изпълних изрична заповед. Аз бих постъпила по същия начин с мой подчинен. — Повръщаше ѝ се от собствените ѝ думи. — И така, след като изчистихме въпроса, мога ли да попитам защо пожелахте да говорите с мен?

— Искам да останеш да работиш за нас.

— И какво да правя? Отряд „Магелан“ го няма вече.

— Ще го съберем отново.

Още едно вярно предчувствие на Дани.

— Започвам да разбирам, че Министерството на правосъдието се нуждае от това звено — каза министърът. — Но в замяна искам нещо от теб.

Най-после.

— Не желаем да бъдем оставени на тъмно. Искаме да го чуем от теб, след като смяташ да бъдеш една от нас през следващите четири години. Реална ли е тази опасност?

— Да. Президентът Фокс беше прав: нямаме всички парчета от пъзела. Все още работим с догадки. Но липсващите улики се събират, и то в този момент.

— Така и предполагам. Искаме да ни се докладва незабавно за всичко случващо се. Ще го направиш ли?

Тя кимна.

— Ще си държа очите и ушите отворени и ще ви информирам какво става.

— Не трябва да изменяш на когото и да било — каза министърът. — Всички искаме само едно: да постъпим правилно. Ще комуникираш директно с Брус. Той ще предава информацията на мен и на новоизбрания президент. По този начин няма да си навлечеш неприятности. Фокс не е безразсъден. Ще направи всичко необходимо, но не повече. Управлението на Даниълс приключи. Важно е от утре да започнем на чисто. Било, каквото било. Само да не направим някоя глупава грешка.

— Би било лошо за всички ни.

— Искан да го чуеш от мен — каза той. — Така няма опасност думите ми да се изтълкуват погрешно. Е, с нас ли си?

И тогава тя разбра, че вече не й пука за отряд „Магелан“. С него бе свършено, каквото и да й разправяше този жалък адвокат. Нужен му бе само доверен шпионин в лагера на врага и сега си въобразяваше, че току-що е вербувал такъв. За толкова слаба ли я смятаха? Определено това описание подходеше на Брус Личфилд. А според бъдещия министър на правосъдието то подходеше и на нея.

Тя си постави мислено задача.

Утре, в 12:01, подаваш оставка.

Но засега...

— Можете да разчитате на мен. Ще се погрижа да бъдете информирани.

Зорин си светеше с фенерчето, докато крачеше напред; гледаха да стъпват по гола земя, където снегът още не бе започнал да покрива. Времето беше студено, но не дотам, че да натрупа бързо. Засега едва се задържаше по земята и по голите клони над главите им. От устата му излизаше пара с всяко издишване и той се питаше защо бяха оставили колата толкова далече от къщата. Докато накрая не разбра защо: пътят напред беше преграден от съборени дървета.

Кели прекрачи дънерите.

— Аз ги повалих преди няколко години, за да пречат на неканени гости. Докато живеех във Вашингтон — каза Кели, — идвах редовно тук. Сега минавам веднъж в годината, обикновено през лятото. Някои неща се нуждаят от поддръжка. За последно бях тук през август.

Единственият шум беше от стъпките им; единственото движение — ленивото падане на снежинките във въздуха. Засега нямаше и следа от чуждо присъствие. Лъчите на фенерчетата им придаваха форма на мрака. Напрегнал слух докрай, Зорин чуваше биенето на сърцето си, но нищо друго.

Стигнаха до къщата и видяха, че стените и покривът бяха цели, нямаше счупени прозорци, вратата не беше разбита. От едната ѝ страна се издигаше тухлен комин.

— В добро състояние е — каза Кели. — Когато идвам, отсядам тук. Не е петзвезден хотел, но върши работа. Важно беше да не я оставя да се руши. — Той посочи с лъча на фенерчето. — Оттук.

Заобиколиха къщата; отзад имаше още петдесетина метра ливада, след която отново започваше гора. В тъмното различаха очертанията на правоъгълна постройка, може би пет на десет метра, покрита с мръсотия.

— Хамбар — каза Кели. — Построен е неслучайно на това място.

Кели извади от джоба си ключ, за да свали катинара от вратата. Вътре миришеше на влага и гнило. Над главите им се виждаха голи греди. Нямаше прозорци. Покрай едната стена бяха наредени

земеделски сечива; имаше ръчна количка и косачка за трева. До отсрещната стена бяха струпани дърва за огрев, а до тях стоеше брадва с дълга дръжка.

— Тук е, отдолу — каза Кели, като застърга с обувка по пръстения под. — Никой не би се досетил.

Зорин видя от тавана да виси лампа с електрически крушки и излезе навън, за да огледа. Фенерчето му освети чифт жици, покрити с полепнал сняг, които водеха към покрива на къщата.

— Предишният собственик беше инсталирал генератор под земята. На мен ми трябваше постоянно захранване, затова прокарах връзка от къщата. Никога не е имало проблеми с тока. Но дори да спре, има акумулатори.

Кели остави торбата на пода и сложи фенерчето до нея.

— Трябва да разчистим малко от дървата.

Малоун и Касиопея оглеждаха наетата кола, паркирана в средата на тесния път под тунел от голи клони. Джипиесът ги бе отвел право при нея. Малко по-напред се виждаше присветването на джобни фенерчета.

Той си спомни за оръжейните скривалища на КГБ, описани в публикувания през 90-те архив на Митрохин; там пишеше, че всички били направени да се взривят при проникване. До ден-дневен от СВР не признаваха за съществуването им, а още по-малко предлагаха помощта си за тяхното премахване. Можеше само да гадае какви предпазни мерки бяха взели Съветите, за да опазят своите бомби РА-115. Кели и Зорин ги бяха довели до тук и той допускаше, че знаят какво вършат. Това означаваше, че двамата с Касиопея трябваше просто да ги изчакат да неутрализират взрива.

Малоун забеляза нещо на задната седалка. Пътна чанта.

Той отвори задната врата и я разкопча. Вътре имаше чук, катинар и болтови клещи. Агентите в „Макдоналдс“ им бяха докладвали, че и трите са купени от магазина в Мериленд. Но с тях би трябвало да има и други неща — например лопата, която липсваше.

Той затвори тихо вратата и посочи с пръст напред. Двамата продължиха все по-навътре в мрака.

Зорин метна встрани поредната цепеница. Бяха преместили част от дървата в средата на хамбара, разкривайки отгъкания пръстен под отдолу. Кели грабна лопатата и започна да копае внимателно. Знаеше какво върши — всяко забиване на острието беше изпълнено с хирургическа прецизност, докато описа кръг около един метър в диаметър.

— Затвори вратата — каза му той.

Зорин пристъпи към вратата и затвори двете крила. Единствената светлина в помещението идваше от фенерчетата, насочени към кръга. С върха на лопатата Кели внимателно разрохкваше пръстта вътре в него. После остави инструмента.

— Трябва да се борави внимателно.

Кели се наведе и започна да изрива с ръце пръстта. Отдолу се подаде тъмен метален капак.

— Няма ключалка — каза Зорин.

Кели го изгледа.

— Не виждам нужда. Ако този капак не се отвори правилно, следва детонация на шест килотона ядрен взрив.

По гръбнака на Зорин преминаха тръпки. Кели огледа капака.

— Изглежда наред. Никой не го е пипал. Би ли ми подал лопатата?

Той му я подаде и Кели започна да изрива пръстта във формата на пътечка, на половин метър встрани от входа на скривалището. Захвърли отново лопатата, разчисти пръстта с ръце и посегна към фенерчето, за да освети малка пластмасова кутия. Наведе се и издуха последните пращинки пръст от изпъкналия ѝ капак. После бръкна отстрани и натисна ключалката. Капакът се повдигна. Вътре имаше три чифта кабели, свързани два по два с прекъсвачи.

Червен. Жълт. Черен.

— Трябва да прекъснеш точно определен чифт — обясни Кели. — Иначе гръмва. Ако прекъснеш и трите, също гръмва.

Хитро, каза си Зорин.

Кели завъртя червения прекъсвач.

— Всеки път ги разменям, за по-сигурно. Тази година е червеният.

Кели раздалечи голите медни жици и ги изви назад, за да не се допират. След това се пресегна и отвори капака; металните панци дори не изскърцаха. Отдолу се виждаше фиксирана за стената метална стълба, която се спускаше три метра надолу.

— Давай — каза той на Зорин. — Най-долу има електрически ключ.

Люк караше с максималната скорост, която условията позволяваха. Движеше се на запад, по междущатско шосе 66; Сю и баща ѝ бяха дошли с него. Бегин му бе казал за другото скривалище в къщата на Чарън, където според него Брад бил скрил дневника на Талмидж.

— *Видях го веднъж. Още по времето, когато с Брад бяхме в добри отношения.*

— *Тоест няма как да знаеш със сигурност, че дневникът е там?*

— *Брад беше човек на навика. Ако нещо му вършеше работа, не го променяше. Логично е да се предположи, че е съхранявал дневника на сигурно място, което да му е и подръка.*

Значи си струваше да хвърли един поглед.

— Има нещо, което не разбирам — каза той на Бегин. — Ако Чарън е оставил двама непознати да ровят из архива ви, защо сте допуснали да задържи дневника?

— Брад беше особняк в много отношения. Съхраняването на дневника беше може би неговият начин да ни докаже, че наистина може да пази тайна. Никога повече не чухме за дневника, затова си мислехме, че всичко е приключило.

Часовникът му показваше почти 11 вечерта. Трябваше да се обади на Стефани. Тя се бе опитвала да се свърже с него и му бе оставила съобщение, но той нямаше какво ново да ѝ каже и реши да изчака още малко. Нощта още не бе станала напълно противна; към вятъра, студа и снега засега не се бе прибавила поледица, което беше добре. Асфалтът беше мокър; снегът се топеше при докосването до повърхността. Усещаше, че може би е надушил нещо важно. Но се движеше слепешком.

Люк намери изхода и отби вляво по същия двулентов път, на който с Аня си бяха премерили силите. Няколко километра по-нататък мина под арката от ковано желязо и даде газ през гората към имението на Чарън.

Бегин носеше две фенерчета и влезе пръв вътре.

— Не съм бил тук от години. По дяволите, на какво е заприличала тази къща! А някога беше толкова величествена...

— Така става, когато хората не се разбират помежду си — каза Люк.

— Може ли най-напред да видя архива, който си открил?

Люк не желаше да губят време, но реши, че един бърз поглед в скривалището няма да им навреди. Той ги поведе към кабинета и се провря през дупката в стената. Бравата на Аня беше на пода, където я бе захвърлила. Сю остана отвън да пази, въоръжена с пушката.

Двамата с Бегин оглеждаха тайната стая.

— Изумително! — каза той. — Трябва да пренесем всичко това на сигурно място.

— Шефката ми каза, че ще ти помогне. Можеш да разчиташ на нея.

Бегин погледна книгата под стъкления похлупак.

— Рядко издание. Струва около дващест и пет хиляди долара. Познавам наши членове, които биха платили дори повече.

— Приключи ли?

Бегин схвана по тона му, че трябва да побързат, и двамата излязоха от кабинета. По-възрастният мъж тръгна по стълбите към горния етаж, където дълъг коридор извеждаше до двукрила врата. Люк пое дълбоко дъх и последва бащата и дъщерята Бегин.

Спалнята беше недокосната, всички мебели бяха по местата си, дори леглото беше оправено, но въздухът вонеше на мухъл и плесен. Беше много влажно.

— Ето тук — каза Бегин, като посочи с ръка една открената врата.

— Вие двамата влезте — обади се Сю. — Аз ще пазя отвън.

Той долови напрежението в гласа ѝ.

— Нещо не е наред ли?

— Не ми харесва това място.

И на него не му харесваше, но дотук нищо не му се бе сторило подозрително.

— Би ли споделила?

— Просто усещам, че нещо не е наред.

Той реши да послуша инстинктите ѝ и даде знак на Бегин да побързат. Двамата се озоваха в дрешник, по-голям от спалнята в

апартамента му. Нищо не висеше по закачалките, навсякъде се виждаха само голи рафтове и празни шкафове с отворени врати.

— Тук беше — каза Бегин.

Той посочи с пръст последния шкаф — махагонов правоъгълник, в който имаше само метална релса за закачалки и няколко лавици над нея. Намираше се в края на една от дългите стени, а останалите шкафове бяха наредени по протежение на късата, под ъгъл спрямо него.

— Една вечер тук имаше парти — продължи Бегин. — И Брад в свой стил реши да се изфука. Доведе ни тук и се хвана за релсата, по която тогава висяха ризи. — Бегин му подаде фенерчето и стисна в ръка голия метал. — Завъртя я ето така.

Чу се щракване и шкафът се плъзна вдясно; мъжът го доизбута с ръка и отзад се показва малка ниша.

— Бас държа, че Чарън е бил фен на „Хари Потър“ — каза Люк. Бегин се засмя.

— Нищо чудно. Брад обичаше мистериите. Падаше си и малко актьор. При това нелош.

Той насочи фенерчето към нишата. Оказа се малко помещение, приблизително метър на метър. Вътре имаше само черен метален шкаф за документи с четири чекмеджета. В горния десен ъгъл се виждаше секретна ключалка. Бегин се надяваше тя да не е заключена и се зарадва, когато горното чекмедже се плъзна свободно навън.

— Какъв е смисълът да се заключва — възкликна той, — след като така и така е скрита?

Слава богу, Чарън не беше чак такъв педант. В горното чекмедже имаше книжа, повечето банкови разпечатки, финансови отчети и сертификати за закупени акции. Във второто имаше нотариални актове, скици и други имотни документи.

— Брад беше доста заможен — обясни Бегин. — Притежаваше около двайсет милиона.

— А вдовицата и децата му не са могли да си поделят наследството?

— Така излиза.

Третото чекмедже беше празно, но в най-долното удариха джакпота.

Голям, подвързан с кожа том.

Бегин го извади и отгърна първата страница. Люк му светна с фенерчето и двамата прочетоха заедно първия абзац.

Истинна хроника за дейността на Братството на Синсинати, извършена по възложение на правителството на Съединените щати и на управата на няколко щата през последната и най-голяма война с Британия, продължила от 8 юни 1812 до 17 февруари 1815 г., предназначена да съхрани и предаде на поколенията тези събития по такъв начин, че да се даде пълно разбиране на всички, които биха могли да се интересуват. Нека се знае, че всеки член на това братство е истински и верен патриот и че наше единствено желание е да служим на отечеството си с чест и достойнство.

Бенджамин Талмидж

8 август 1817 г.

— Това е — каза Бегин.

От горната страна на дневника се подаваше листче, отбелязващо страница. Люк направи знак на другия мъж да отвори на мястото, горедолу по средата на тома.

На 24 август 1814 г. вечерта се случи нещо позорно, каквото — жал ми е да го кажа — не бях очаквал да доживея да видя. В столицата топовен огън ехтя през по-голямата част от деня, а когато взривовете престанаха, чувствата на местните жители бяха оставени да се люшкат между плаха надежда, че техните съотечественици са надделели, и смразяващ страх, че всичко е загубено. Скоро те откриха, че облаците прах, които се носеха над гората, идват от британските сили. За жалост, американските войници бяха напуснали столицата в бягство. Викът „Главорезите са близо“ се чуваше от мъже на коне, които се отдалечаваха. Останалите милиции захвърлиха оръжието и се разбягаха като подплашени овце във всички посоки,

само не и към врага. И макар да възкликваха, че са оказали достоен отпор на британците и че са свършили мунициите, бегъл поглед в паласките им би показал, че не са изстреляли нито фишек.

В правителствената резиденция Доли Мадисън очакваше завръщането на съпруга си, който бе заминал преди два дни да инспектира фронта. Той трябваше да се върне към полунощ и масата за вечеря бе сложена за него и за антуража му. Но при вида на навлизащите в града британци той промени плановете си.

Голям страх настана да не би госпожа Мадисън да се окаже обградена в резиденцията с отрязан път за бягство. Най-после и тя напусна града с конски впряг малко преди пристигането на настъпващите британски части, които завладяха града по залез.

Най-напред те влязоха в зданието на Капитолия и Джордж Кокбърн, британският командир, седна на стола на председателя и попита подигравателно: „Да бъде ли опожарено това гнездо на демокрацията на янките? Който е съгласен, да извика «Да!».“ Хората му нададоха одобрителни възгласи и той обяви предложението за единодушно прието. Столове, мебели, книги, карти и други документи бяха натрупани на купчина и запалени. Скоро цялата сграда гореше. Огънят беше толкова буен, че мраморните колони се сриваха под тежестта си. Огнени езици излизаха от прозорците и запалиха някои от близките къщи, в които архиви на Конгреса бяха оставени на съхранение. В крайна сметка сградата беше напълно разрушена.

Люк се запита защо ли точно този пасаж бе обозначен с листчето.

— Всички знаем, че през войната от хиляда осемстотин и дванайсета са ни наритали яко задника.

— Така е. Талмидж е бил свидетел. Това е изключително точен разказ на очевидец. Който явно е бил и изключително важен за Аня

Петрова.

В къщата отекна трясък. Втори. Трети, четвърти. Звукът не можеше да се сбърка с нищо друго.

Изстрели.

Зорин отвори тежката метална врата в подножието на стълбата. Въздухът, който го посрещна вътре, беше учудващо топъл, но миришеше на застояло. Щракна ключа и флуоресцентни лампи осветиха затвореното пространство без прозорци, с форма на цилиндър, може би десет метра дълго и пет метра широко. Покрай едната стена имаше метални стелажи, заредени с консерви, минерална вода, одеяла, дрехи, сечива, навита на рула тел и огнестрелни оръжия — пушки и пистолети, плюс кутии с боеприпаси. Той различи и портативни радиостанции, каквито навремето КГБ им зачисляваше за работа на терен. Самият той ги бе ползвал неведнъж. Всичко беше старателно подредено. Личеше си грижата на добрия стопанин.

Кели слезе след него и влезе в убежището. Зорин забеляза, че стените бяха облицовани отвътре с дебел слой найлон.

— Хидроизолация?

— Убежището е от бетон и е херметизирано, но си казах, че още една предпазна мярка няма да му навреди.

И тогава ги видя, сложени върху металната маса срещу стелажите с провизии. Пет неголеми куфара, с притворени капаци, изпод които се подаваха електрически кабели, съединяваха се в сноп и водеха някъде към отсрещния край на помещението.

— Там имаше вентилационна шахта, която зазидах, след като прекарах през нея хранващия кабел. Електричеството зарежда устройствата, които отделят достатъчно топлина, за да поддържат стайна температура.

Зорин бе впечатлен. Всичко беше обмислено докрай.

Той пристъпи към бомбите и повдигна капака на първия куфар. Обвивката беше от алуминий. Отвън беше като нова. Вътре имаше три метални бутилки, свързани помежду си в цилиндър с дължина около петдесет сантиметра. Цилиндърът беше разположен диагонално в куфара, отгоре имаше хранваща батерия, а отдолу — прекъсвач; кабели водеха от прекъсвача до батерията и до малък предавател, от който продължаваха към цилиндъра. Той си припомни как ги бяха

обучавали навремето: при задействане прекъсвачът причинява миниексплозия, която изстрелва сачма, тя се сблъсква с урановия заряд, като причинява верижна реакция и в крайна сметка взрив, еквивалентен на 5000 тона тротил.

Зорин огледа и останалите четири куфара.

Всичко изглеждаше перфектно.

— Правя им ежегодна поддръжка — каза Кели. — Нови батерии, ново окабеляване. Разбира се, цилиндрите са от неръждаема стомана, всички части вътре са от устойчиви на корозия метали.

Зорин знаеше, че в бомбата няма движещи се части — зъбни колела, лагери или пружини. След като електрическият заряд задействаше спусъка, всичко по-нататък си беше чиста физика: температура, близка до слънчевата, и пламък, способен да изпари всякаква материя в радиус един километър наоколо.

— Ще гръмнат ли?

— Сто на сто. Те са в идеално техническо състояние.

— Нали знаеш, че тази година клетвата е в Белия дом?

— Както през осемдесет и пета. Това е идеята, Александър. Затова и бе замислена операцията. На втората клетва на Роналд Рейгън всички се бяха събрали в Белия дом. Беше неделя, двацети януари. Но по онова време Андропов отдавна беше покойник, а бомбите още не бяха пристигнали. Мислех си, че всичко е отменено, когато през осемдесет и осма с мен се свърза „Задна пешка“. И тогава си казах, че планът е възобновен. Но не получих указания да действам. Колко жалко. Американците смятат Белия дом за свръхсигурно място, макар че след Единайсети септември би трябвало да се замислят.

Зорин долови в тона му още нещо. Какво ли беше то? Убеденост? Гордост?

— Какво си научил?

Кели се усмихна.

— Че са забравили собствената си история.

Касиопея се беше притиснала до дънера на висок бор и се взираше в тъмните силуети на постройките. Зорин и Кели бяха влезли в хамбара преди петнайсет минути. Наоколо беше тихо. Котън бе заобиколил откъм задната страна на къщата и би трябвало вече да е до

входа на хамбара. Тя бе заела позиция да го прикрива и да следи за неканени посетители.

Зимната нощ беше поносимо студена. Тя бе свалила термоизолирания костюм от Франция и се беше преоблякла в цивилни дрехи, предоставени от Тайните служби. Беше въоръжена с автоматичен пистолет, имаше няколко резервни пълнителя в джоба. Котън също беше подходящо облечен, въоръжен и готов.

Тя беше съгласна с него.

Зорин и Кели трябваше да бъдат спрени тук.

Малоун пристъпи на пръсти до хамбара, като внимаваше да не се спъне в някой паднал клон. Вратата беше затворена отпреди няколко минути; известно време през процепа се бе процеждал лъч светлина, но вече го нямаше. Когато се приближи, той видя, че е просто притворена.

Трябваше да види какво има вътре. Но бе огледал хамбара отвън и знаеше, че няма прозорци. Имаше един-единствен начин.

Зорин усещаше, че онова, което Кели се готви да му съобщи, представлява липсващият елемент, който сам бе търсил, онова, заради което Аня бе дошла до тук. Втората част на „Мат в два хода“.

— Не можеш просто да се приближиш до оградата на Белия дом и да оставиш един куфар на земята — каза той.

— Не е нужно да го правим. Има по-лесен начин.

Зорин гледаше втренчено петте бомби с общо трийсет килотона ядрена мощ.

— Трябва само да сменя батерията на една от тях и е готова за транспортиране — каза Кели. — Батериите са на няколко месеца, но няма смисъл да рискуваме.

Което обясняваше покупката на новите.

Единственият недостатък бе ниското напрежение. Минаваше време, преди да се генерира достатъчно топлина, която да задейства спусъка — сблъскването на сачмата с урановия заряд. Около петнайсет минути, ако бе запомнил правилно; той попита Кели дали все още е така.

— Приблизително, зависи от околната температура.

Това означаваше, че прекъсвачът трябваше да бъде задействан не по-късно от 11:45 на другия ден.

Но... всяко нещо по реда си.

— Къде е мястото на взривяване?

— Ще ти разкажа удивителна история, Александър. Започнала преди много години с опожаряването на Белия дом.

Люк излезе бързо от дрешника, като каза на Бегин да остане на място, но по-възрастният мъж не обърна внимание на командата и изтича след него. Пред спалнята във външния коридор се чува още изстрели, този път от пушка. Явно Сю отвърщаше на огъня.

Люк се спря пред двукрилата врата и зае позиция отстрани; Бегин застана от другата страна.

— Какво става? — извика той.

— Имаме гости — отвърна Сю. — Виждам двама. Долу са, но се опитват да се качат.

— Стой тук — нареди Люк на Бегин, който бе извадил револвер.

После излезе иззад вратата и запристъпва по коридора, като се придържаше плътно до стената. На стълбищната площадка, зад парапета, видя залегнала Сю, стиснала пушката в ръце.

Отдолу изригна картечен откос и подпорите на парапета се разлетяха на трески. Два предмета прелетяха над ръба и изтракаха по пода.

Люк познаваше този звук. Гранати.

Той се метна назад, залегна на пода и покри глава с ръце, като се надяваше Сю да е направила същото. И двете гранати избухнаха.

Малоун полека отвори вратата на хамбара, като внимаваше да не издаде звук. Влезе и тръгна на пръсти напред; закачи с пищяла ръчна количка; нещо дребно изтича пред краката му и го стресна. Въздухът беше застоял. Единствената светлина идваше от кръгла дупка в земята наред купчина дърва.

Капак на подземие. Отдолу се чуваха приглушени гласове. Един кратък оглед на помещението го успокои, че е сам. Явно Зорин и Кели бяха долу.

Малоун припъгълзя до капака и видя, че няма ключалка — нямаше как да го блокира отвън. Жалко — това би било идеалното решение. Но той все още имаше начин да ги затвори в подземие. Ако

натрупаше отгоре достатъчно дърва, щеше поне да ги забави. Стига подземие то да имаше само един изход.

Отстрани до капака видя изровената изпод пръстта контактна кутия с прекъснат чифт кабели. Алармената система. Беше изключена. Идеално. Беше ги хванал натясно.

Люк се претърколи по гръб и се взря в бушувания оранжев пламък и издигащия се от него стълб дим и прахоляк.

— Сю?

— Добре съм — отвърна тя.

Той погледна назад към спалнята и видя Бегин, който тичаше към тях.

— Идват по стълбите — предупреди Сю.

Люк скочи на крака и се хвърли през облака дим, после погледна наляво, където бе запомнил, че свършват стълбите от долния етаж, и видя черен силует, който се качваше нагоре.

Стреля два пъти и тялото се претърколи назад, докато се спря в подножието на стълбите. Беше твърде лесно.

И тогава видя защо.

Нов картечен откос разцепи въздуха, покрай ушите му изсвириха куршуми. Той се дръпна назад към близката стена, но преди това видя как простреляният мъж се вдигна от пода и отново се заизкачва нагоре по стълбите. Проклети бронезилетки!

Следващия път се цели в главата.

Нещо твърдо се удари в земята на три метра от него. После още едно. И още едно.

Той чу същото познато изтракване по пода, хвърли се върху Бегин и го събори по гръб точно в момента, когато трите гранати избухнаха едновременно, осветявайки мрака. Изригнаха нови картечни откоси, изсъхналото дърво и гипсовите стени на старата къща вече губеха битката. Оранжеви огнени езици лижеха тавана, дим се стелеше навсякъде.

Появи се тъмен силует, облечен с черни дрехи, под които се виждаше бронезилетка. Карабината в ръцете му ги държеше на мушка. Люк се помоли мислено Бегин да прояви малко здрав разум и да не се прави на герой като Хедлънд. Мъжът се надвеси над тях,

насочил надолу оръжието. Пистолетът на Люк беше затиснат под тялото му.

Той реши да се престори на ранен и изстена; тялото му се сгърчи сякаш от болка.

— Не мърдай — каза мъжът.

Люк леко се претърколи на една страна, като търсеше с поглед Бегин.

— Тук са двама — извика новодошлият.

Люк се обърна по гръб и простреля мъжа в бедрото. След това скочи на крака и грабна карабината. За миг го обзе нещо като жалост, но беше мимолетно. Нямаше време за лигавене. Той простреля мъжа в главата.

Димът и пламъците пълзяха към спалнята.

— Сю! — извика той. — Сю!

Отговор нямаше.

— Къде е? — попита Бегин.

— Тя е голямо момиче. Да вървим.

Изтеглиха се към спалнята. Прозорецът в отсрещния ъгъл се разби с трясък и поредната граната тупна на пода. Още един прозорец се пръсна на парчета и втора граната влетя вътре. Двамата с Бегин залегнаха зад голямото легло.

Гранатите експлодираха. От тавана се посипаха парчета; лумна огън, който прегради пътя им към дрешника и дневника на Талмидж. Това обаче беше последната им грижа в момента. Въздухът беше изпълнен с дим и те започнаха да кашлят. Останал без кислород, Люк усещаше слабост в гърдите си. Посочи с пръст към счупените прозорци, но преди Бегин да бе подал глава навън, го дръпна назад. Вместо това взе една възглавница от леглото и я изхвърли през прозореца.

Отвън се чува изстрели. Точно както бе очаквал. Искаха или да ги убият с гранатите, или да ги подмамят към прозореца, за да станат лесна мишена.

Скоро щяха да останат без път за бягство.

Касиопея засичаше времето, откакто Котън бе влязъл в хамбара. Постройката не беше голяма, едва ли вътре имаше толкова места,

където да се скрият. След като той бе преценил, че е достатъчно безопасно, за да влезе, тя започна да се пита какво ли всъщност ставаше там.

Бяха минали пет минути.

Пръстите ѝ бяха безчувствени от студа и тя ги разтриваше през ръкавиците. Краката ѝ също мръзнеха. От дясната ѝ страна се чу шум. В тъмнината видя как клоните на един от боровете се разлюляха. Подплашено животно? Тя остана скрита зад дънера с изваден пистолет, готов за стрелба.

Видя фигура на мъж. После втора. И двамата въоръжени с автоматични карабини.

Люк се затича към прозореца, като се прикриваше зад стената заради стрелците долу. Вратата към коридора беше обхваната от пламъци, много скоро същото щеше да се случи и със спалнята. Бегин беше застанал до другия прозорец, за да може да диша.

Той погледна надолу. Изтрещяха изстрели. Но не към него.

Първо два, преди мъжете да отговорят на огъня, после още три.

— Люк!

Чу името си в настъпилата тишина. Надникна и видя Сю, която гледаше нагоре.

— Всички са мъртви. Трябва да се махате от там.

Люк подаде глава през прозореца и прецени на око височината. Пет метра, може би шест. Достатъчно, за да си счупи човек някоя кост или нещо по-лошо. Той може би щеше да се справи, но не и Бегин. И тогава забеляза до другия прозорец в ъгъла водосточна тръба. Достатъчно здрава, за да го издържи.

Изтича до прозореца и го разтвори.

— Ела насам! — извика той на Бегин.

Възрастният мъж се приближи, задавен от кашлица.

— Астма. Тук не е за мен.

И за двама им не беше.

— Хвани се за тръбата. Дръж се здраво, изпъни тялото назад и спирай с краката.

Той му показа с ръце какво имаше предвид.

Без да спори, Бегин прекрачи през перваза и се хвана за тръбата. След това, опрян с крака на фасадата, започна да се спуска надолу.

Сю го чакаше на земята.

Пристъп на кашлица прекъсна слизането му. Бегин се задъхваше, дробовете му свиреха, поемаше си с мъка въздух. Задушаваше се. Изви глава нагоре и погледна Люк в очите.

— Можеш! Давай надолу!

— Дробовете ми... Не мога... да дишам...

Изведнъж сякаш му причерня, тръбата се изплъзна от ръцете му. Падна като камък надолу, докато летеше във въздуха, главата му се удари в тръбата и в стената на къщата. Сю захвърли пушката и се хвърли да го поеме; това донякъде смекчи удара, но тежестта му я повали на земята.

— Добре ли си? — извика Люк отгоре.

— Хванах го, но е в безсъзнание.

— Занеси го в колата.

Той огледа спалнята. Трябваше да спаси онзи дневник. Пламъците бяха стигнали до вратата на дрешника, като поглъщаха всичко по пътя си. Може би все още можеше да се вмъкне вътре, да грабне тома и да избяга обратно навън. Бяха прочели само част от обозначените страници и Люк държеше да знае още каква информация се съдържаше в него. Огледа се още веднъж наоколо, но не видя нищо, което би могло да го улесни в задачата му.

Време беше да стисне зъби и да се пробва.

— Люк! — извика Сю отдолу. — Да вървим.

Той подаде глава от прозореца.

— Вие тръгвайте! Обади се на „Бърза помощ“. Влизам да взема дневника.

— Остави го!

Той ѝ махна с ръка да тръгва.

— В тия гори може да има още опасности. Бъди нащрек и се изтегляй, лейтенант!

После насочи вниманието си към дрешника. Над главата му нещо изпращя.

Люк погледна нагоре. Таванът бе станал целият черен, обхванат от пламъци откъм мансардното помещение. Изведнъж влизането в дрешника му се стори не чак толкова добра идея, но моментното

колебание бе достатъчно, за да рухне всичко. Горящите дъски се посипаха отгоре.

Той се хвърли към леглото, което беше единственото прикритие. Гръдният кош го стягаше, сърцето му биеше като чук, започна да се задушават от дима. Последната му мисъл бе, че е ужасно горещо. После светът наоколо стана черен и настъпи тишина.

В нощта на 24 август 1814 г. британските войски напуснали под строй горящата сграда на Капитолия и тръгнаха с маршова стъпка по Пенсилвания авеню. По онова време по протежение на широката улица имало само дървени къщи, а последната отсечка от километър и половина до Белия дом минавала между два реда дървета. Отряд от около 150 души пресякъл улицата и се насочил към Белия дом, който се издигал насреща тъмен, празен и незащитен. Това била най-величествената сграда в града, построена по проект лично на Джордж Вашингтон. От четвъртия президент на Съединените щати, Джеймс Мадисън, нямало и следа; той бил избягал на кон преди часове. Британците си мислели, че може да е капан; те не можели да повярват, че американците ще ги оставят да се разпореждат в столицата им.

Но отникъде не срещали съпротива.

Те влезли необезпокоявани в Белия дом през главния вход и на светлината на фенери започнали да разглеждат елегантната сграда. В банкетната зала на приземния етаж открили маса, сложена за четирийсет души. Всичко било подредено с вкус, подканващо и готово за ползване. В кухнята на скари се печели меса, върху печката къкрели тенджерери със зеленчуци и сосове. Вечерята на президента, от която той явно нямал намерение да се възползва. И така, те насядали около масата, изпили виното, изяли храната и вдигали наздравици с думите: „Мир с Америка, война с Мадисън!“.

След това войниците си взели за спомен кой каквото си харесал, но нищо ценно, за да не бъдат после обвинени в плячкосване. А ценни предмети имало в изобилие. Стаите били мебелирани с канапета, бюра, тапицирани столове, някои събирани от Джеферсън при престоя му като посланик във Франция, други някога принадлежали на Вашингтон и Адамс. Повечето от личните вещи на Мадисън също били изоставени. Един войник дори свалил портрета на Доли Мадисън от стената, за да бъде показан на изложба в Лондон. Парадната сабя на президента станала притежание на млад шотландски

лейтенант. След като приключили с пируването, броденето по стаите и плякосването, те натрупали столовете върху масата, а всички останали мебели били събрани на едно място. Прозорците били избити, завесите и завивките на леглата залети с газ за лампи. След това петдесет войници се строили отвън и всеки хванал в ръце по един дълъг прът, на върха на който имало завързани на топка парцали, напоени с газ. Прътовете били подпалени и по команда хвърлени вътре през избитите прозорци.

Пожарът избухнал в миг.

Цялата сграда изгоряла, погълната от пламъци и дим. Само силният дъжд, който се излял през нощта, потушил адския огън и спасил външните каменни стени от срутване. От Белия дом останала само една куха черупка.

Зорин не знаеше много за американската история, макар в школата на КГБ да бяха изучавали някои нейни аспекти. Никога преди не бе чувал тази история. Но тя му хареса.

— Един от войниците писал по-късно, че свършили работата като истински майстори на изкуството — добави Кели. — Били много горди със стореното. Нападението срещу Белия дом било замислено като послание до Мадисън, защото той и старите му другари били разпалили войната. По онова време британците били заети с Наполеон и за тях сраженията на американския континент били ненужно и дразнещо отвлечение на вниманието. Но използвали случая, за да си отмъстят. Не само за поражението във Войната за независимост, но и за американското нахлуване в Канада и опожаряването на Торонто. Нужни били две години, за да се построи наново Белият дом, и още дузина, за да се възстанови всичко в първоначалния си вид. Представяш ли си, Александър, какво унижение е било!

— Но какво общо има това с настоящето?

— Всичко. Виждаш ли, при възстановяването на Белия дом се появило и още нещо.

През 1814 г. окръг Колумбия бил обявен за седалище на националното правителство. Макар да имало официална резиденция, здание на Капитолия и други правителствени сгради, животът там бил съпроводен с доста несгоди. Близките градове Джорджтаун и Александрия били далеч по-удобни за живеене. Пътищата били малко, повечето без настилка, калта, блатата наоколо и постоянните наводнения от река Потомак създавали проблеми. Постепенно се обособявали жилищни райони и в тях се строели големи къщи. Религиозни служби се извършвали в Капитолия, в зданието на Хазната и в други правителствени сгради.

Накрая се появили и църкви. Две били епископални — едната близо до Капитолия, другата по-далече, в Джорджтаун. След опустошенията, причинени от британците, се надигнали гласове за построяване на трета епископална църква — в западния край на града. На 14 септември 1815 г. бил поставен крайъгълният камък на църквата в квадрат 200, непосредствено северно от Белия дом.

Архитектурният план бил прост: гръцки кръст с четири равни страни, без кула, с парадно стълбище и кораб. Върху тухления под се предвиждали пейки за сядане. Над центъра имало купол с оберлихт. Слънчева светлина прониквала през полукръгли прозорци. Мястото за хора било ограничено, с което олтарът се приближавал до богомолците.

Сградата била осветена през декември 1816 г.

Църквата заедно с разширенията си през годините се издига на Лафайет Скуеър, до пресечката на Шестнайсата и Ен стрийт, само на няколко метра от Белия дом.

Нарича се епископална църква „Сейнт Джон“.

Жълтата ѝ фасада, портикът с колонади и високата камбанария са се превърнали в местна забележителност. Всеки действащ президент от Джеймс Мадисън насам е присъствал поне на една служба. Мадисън е създал традицията на „президентската пейка“. Джон Тайлър е заплатил за правото тя да се ползва за вечни времена и така пейка №54 все още е запазена за президента.

— „Сейнт Джон“ — каза Кели — е ключът.

— Това от дневника на Талмидж ли го знаеш?

— Да. В църквата по всяко време правят обиколки с екскурзовод. Аз се запознах с пазача и той ме разведе навсякъде. Така установих верността на написаното от Талмидж в неговия дневник преди двеста години. КГБ през цялото време издирваше американски легенди. Докато накрая Андропов успя да открие една такава от войната през хиляда осемстотин и дванайсета.

Зорин видя вълнението, изписано по лицето на Кели.

— Хайде, казвай.

Малоун се опитваше да чуе какво казват гласовете долу, но не успя да различи нито дума. Не можеше да рискува да слезе при тях, затова реши да овладее положението, като затръшне металния капак. След това го затрупа отгоре с дърва — достатъчно, за да не могат да го повдигнат отвътре.

Бяха затворени като в консервена кутия, нямаше накъде да мърдат.

Касиопея изчакваше, наблюдаваше двете размазани черни сенки и слушаше скърцането на обувките им по замръзналата земя, докато се приближаваха към хамбара.

Можеше да обезвреди евентуално единия, но едва ли и двамата.

Реши да играе умно.

— Котън! — провикна се тя. — Имаш гости!

И двете сенки спряха да се движат и се извърнаха към мястото, откъдето дойде гласът ѝ. После едната тръгна към нея, а другата към хамбара.

Точно както се бе надявала.

Малоун реагира на предупреждението ѝ и залегна на пода зад купчината дърва точно в момента, когато вратата се отвори с ритник.

Отекнаха изстрели. Бърз откос от автоматична карабина. Дървата, слава богу, предлагаха достатъчна защита. Куршуми свиреха над главата му, забиваха се в стените, от купчините дърва хвърчаха

трески. Мъжът стреляше напосоки в тъмното. Не искаше вътре да остане жив човек.

Зорин чу затръшването на капака, после ударите от тежки предмети по повърхността му. Досети се, че някой ги е затворил долу и затрупал с дърва, но се качи по стълбата, за да потвърди подозрението си. После се върна при Кели.

— Предполагам, че няма друг изход.

Кели поклати глава, но на лицето му нямаше загриженост.

— Имам С4.

Зорин се усмихна. Пластичен експлозив. Идеално.

Кели пристъпи към стелажите, където се виждаха две хладилни кутии с капаци, запечатани с тиксо. Той махна лепенките; вътре имаше няколко блокчета маслиненозелена плътна маса, вакуумирана в дебело найлоново фолио.

— Сигурно е старичък — каза Зорин. — Дали още става?

— От самото начало го съхранявам по този начин. Казват, че ако се пази добре, трае дълго. Сега ще видим дали е така.

Касиопея остана скрита зад дънера; очевидно мъжът, тръгнал в нейната посока, нямаше представа къде точно се намира. Около нея имаше само гъста гора, това ѝ даваше предимство. От друга страна, Котън беше под обстрел. Тя чуваше плющенето на куршумите в стените на хамбара. Искаше да му се притече на помощ, но първо трябваше да се погрижи за собствения си преследвач.

Пресегна се надолу и напипа един камък. Сянката беше на двайсетина метра и се движеше към дърветата вляво от нея. Тя метна камъка нагоре и леко напред спрямо него; камъкът изтропа през замръзналите клони, повличайки надолу ефирна завеса от сняг.

Мъжът не се поколеба и откри огън по посока на раздвижването.

Глунав ход.

Тя излезе иззад дървото, опря пистолета в дънера и дръпна спуська.

Зорин се изкачи по стълбата до капака. Много време бе минало, откакто за последно бе залагал взривно устройство. Цяло блокче пластичен експлозив изглеждаше твърде много, но нямаше време да мисли за количества и последици.

Кели бе измъкнал отнякъде кълбо медна жица и клещи за тел. За техен късмет, в скривалището имаше всичко.

Единственото подходящо място, където да постави взрива, бе над последното стъпало на стълбата, малко под капака. Той предполагаше, че онзи, който бе затворил капака, го беше затрупал с дърва, за да не може да се повдигне отдолу; но това едва ли щеше да представлява проблем за едно блокче С4.

Над главата му се чуха изстрели. Странно. Като в къщата на Кели. Нещо ставаше в хамбара. Но това нямаше значение за момента, важното бе да се измъкнат от капана.

Кели се изкачи зад него и му подаде оголените краища на две медни жици. Той ги нави около блокчето, като промуши върховете през найлоновата обвивка. После го върна близо до капака и слезе по стълбата, като внимаваше да не клати жиците. Кели вече ги беше опънал до другия край на бомбоубежището.

— Затвори полека вратата — каза му той. — Докъдето може, без да застъпиш жиците.

Той разбираше защо. Взривната вълна щеше да удари нагоре, но със сигурност една част щеше да се усети в долната част на помещението, а петте бомби трябваше да останат невредими. А също — разбира се — и двамата с Кели. Той успя почти напълно да притвори вратата. Но оставаше проблемът с нагнетяването на въздуха в затворено пространство. Кели бе помислил и за това; той държеше в ръце две вълнени одеяла и му подхвърли едното.

За главата и ушите. Не гарантираше пълна защита, но беше по-добре от нищо.

Те се отдръпнаха в най-далечния ъгъл на помещението, зад стелажите и масата с петте бомби. На пода пред тях лежеше другият край на медните жици заедно с една шестволтова батерия.

Малоун изчака, докато стрелбата спря, залегнал неподвижно зад купчината дърва, скрит от погледа на мъжа до вратата. Не беше препоръчително да нахлуваш някъде, без да мислиш. Но този човек явно нямаше нищо против. Беше решил да се пробва дали може набързо да убие всичко живо.

И сега настана тишина. Но не за дълго.

Малоун се вдигна на колене, различи целта в рамката на вратата и изстреля три куршума; мъжът падна. Изтича бързо до него с насочен пистолет, ритна карабината му встрани, коленичи и го пипна по шията за пулс. Беше мъртъв.

Касиопея чу изстрелите и видя мъжа до вратата на хамбара да пада прострелян. Явно Котън го бе посрещнал подготвен. От вратата се подаде още един силует на мъж, когото тя не би сбъркала с никого.

Тя се затича към него и извика:

— Добре ли си?

— Има ли други навън?

— Аз очистих втория.

Беше на десетина метра от него.

Зорин държеше едната жица, Кели другата. Батерията беше на пода между тях. Главите им бяха завити в одеяла. Най-последно се бе събудил от този мъчителен, самоналожен сън. Толкова дълго време се бе лутал като пиян насам-натам, прояден отвътре от омраза и гняв, но накрая бе намерил посоката.

Напред. И нищо не можеше да го спре.

Той кимна на Кели. Двамата едновременно докоснаха жиците до електродите на батерията. Прескочиха искри.

Малоун отиваше към Касиопея, за да ѝ каже, че Зорин и Кели са на сигурно място в подземията, когато хамбарът експлодира.

Всичко около тях полетя встрани и нагоре, взривната вълна ги помете, отхвърли ги назад, после ги стовари на земята. Главата го болеше, той загуби ориентация и чувство за равновесие. Надигна се и

потърси с поглед Касиопея. Тя лежеше на метър-два встрани. Той пропълзя до нея, като насилваше мускулите си да го носят. Парчета от хамбара падаха като дъжд около тях. Той събра всичките си останали сили и я покри с тялото си. После мускулите му спряха да го слушат.

И светът потъна в мрак.

Зорин и Кели свалиха одеялата от главите си. Силата на експлозията се бе насочила нагоре, металната врата на бомбоубежището се беше затръшна и те бяха останали почти незасегнати. Цялата конструкция се бе разтърсила, сякаш от земетресение, но постепенно се успокои. Всичко си беше на мястото. Електричеството не беше прекъснато, лампите над главите им светеха ярко.

Те се изправиха. И петте бомби на масата пред тях изглеждаха наред.

Зорин пристъпи към врата и я бутна навън. Шахтата със стълбата беше проходима, металния капак го нямаше. Отвън не се чуваше нищо.

— Пригответи една от бомбите, за да я вземем с нас — каза той на Кели. — Аз ще видя какво става.

Зорин грабна фенерчето, извади пистолета и се изкачи горе. От хамбара бе останала само половината; останалото беше разпръснато на десетки метри във всички посоки. Отслабналият лъч на фенерчето танцуваше наоколо, докато Зорин прескачаше през развалините. На земята освети труп. Претърколи го с крак и видя три рани от куршуми в гръдния кош.

Този беше убит в престрелката, която бе чул преди малко.

Видя още един труп. Приблужи се и приклезна, като заразчиства парчетата дърво. Не. Бяха два трупа. Един върху друг. Той преобърна този отгоре. В светата на фенерчето видя познато лице.

Американецът. Малоун. Под него лежеше жена. Но как бе възможно?

— Александър!

Кели се бе измъкнал от убежището с куфар в ръка.

Другият убит с Малоун ли беше? Или негов враг? Той бе чул престрелка. Дали другият беше от СВР? Изведнъж го обзеха съмнения, чувстваше се като в капан, който всеки миг щеше да щракне.

Кели го настигна.

— Американци ли са?

— Този със сигурност.

— Откъде знаеш?

— Мислех го за умрял в Сибир. Другият, ей там, може би е руснак.

— Колата под наем — каза Кели. — Възможно е да са ни открили чрез нея. Аз просто допуснах, че никой не ни следи. Трябваше да ми разкажеш всичко още у дома. Щях да постъпя различно.

Зорин се изправи; в мрака наоколо не се чуваше нищо. Взривът би трябвало да е довел подкрепления.

— Готово е — каза Кели, като повдигна куфара в ръка. — Батерията ще издържи поне пет дни. До утре със сигурност.

Нови възможности се блъскаха в мозъка му. Резервни планове, за да се справят с американците и да си осигурят достъп. За всеки случай.

Импровизирай. Мисли.

— Трябва да вземем и петте.

— Тежки са, Александър.

— Ще се справим.

Освен това трябваше да намерят нова кола. Той прерови джобовете на Малоун и извади ключове.

— Ще ни трябват и нещата от нашата кола — каза Кели.

Освен това Зорин си искаше раницата.

— Аз ще ида да ги взема. Пригответи останалите бомби. Като се върна, ги товарим.

— Ти така и не ми доразказа за църквата „Сейнт Джон“, Белия дом и какво пише в дневника на Талмидж.

— А ти трябва да ми разкажеш за Сибир и тоя американец.

Малоун отвори очи.

Сняг покриваше лицето му, ледена струя вода се стичаше в разкопчаната яка. Някой го разтърсваше и викаше по име. Той разпозна лицето — беше един от агентите в „Макдоналдс“. Слепоочията го боляха от студа; сетивата му бяха претръпнали, но самото чувство за допир беше добър знак след всичко, което се бе случило.

Малоун се надигна на лакти. Главата го болеше, вратът му се беше схванал. Виждаше всичко размазано. Устата му беше суха и той лапна малко сняг. Дъхът излизаше на облаци от гърлото му, дишаше дълбоко, с болка и облекчение. Погледна часовника си. Малко след 5 сутринта. Бяха прекарали няколко часа в безсъзнание.

— Изчакахме, колкото можахме — казваше агентът, — и тръгнахме да ви търсим.

Касиопея се надигна и го погледна.

— Ама че боли!

— Какво стана? — попита агентът.

Малоун се изправи на крака с олюляване.

— На Зорин не му хареса да е затворен под земята и реши да си пробие път с взрив. Вие не го ли чухте?

— Бяхме на петнайсет километра от тук.

— А какво стана с другите двама, които застреляхме? — попита Касиопея.

— Мъртви са — докладва агентът. — Опитваме се да разберем как са проследили Зорин.

Не е толкова трудно, помисли си Малоун. Както бе предположила Касиопея, руснаците знаеха за всички скривалища без подробности, особено за заложените капани. Просто бяха наблюдавали мястото и бяха извадили късмет. Но тия двамата вече не представляваха проблем.

Той погледна към празното място на хамбара.

— Трябва да огледаме.

Приливът на адреналин бе разбудил напълно Малоун; съзнанието му работеше трескаво. Той зае фенерчето на единия от агентите и тръгна напред в тъмното към входа за подземие, който бе открил преди. Капака го нямаше, в земята зееше кръгла дупка.

— Тази метална шахта е насочила взрива нагоре, като цев на оръдие, вместо встрани — каза той. — Иначе щяхме да сме мъртви.

Вероятно отдолу имаше някакво бомбоубежище, може би построено от КГБ. Още му се виеше свят и той спря за момент.

— Вие сте държали това тук под око — подвижна той през рамо — и никой не е чул взрива, така ли?

— По средата на нищото сме. Най-близката ферма е на десет километра.

Малоун слезе по стълбите в черната дупка, като се надяваше да не задейства още някое взривно устройство. Долу откри полуотворена метална врата, която огледа от горе до долу, но не откри нищо подозрително. Отвори я докрай и надникна вътре.

Върху стената имаше електрически ключ. Той се поколеба, после си каза: е, какво пък? — и го щракна. Луминесцентните лампи блеснаха с ярка светлина. Той загаси фенерчето. Касиопея го последва вътре.

Стелажите бяха впечатляваща гледка. Имаше всичко, от което би могъл да се нуждае един съвестен шпионин. В хладилна чанта откри блокчета пластичен експлозив, което обясняваше как Зорин бе успял да се освободи. Малоун огледа арсенала от пушки, пистолети и боеприпаси наред със запасите от провизии и средства за оцеляване.

Но никакви РА-115.

Покрай едната стена имаше дълга маса, но плотът беше празен; по нищо не личеше някога там да са били съхранявани ядрени устройства.

— Супер! — промърмори той. — Измъкнал се е и сега нямаме представа дали все още е заплаха, или не.

Това, че отначало не беше успял да подслуша разговора им, се превръщаше в голям проблем. Малоун удари с длан стената в безсилна ярост. Гневът се надигаше в него като пристъп на гадене, изпълваше гърлото му. Беше обърнал всичко. Трябваше да привлече двамата агенти като подкрепление. Но той се бе опитал да ограничи броя на хората, които знаеха за бомбите.

Макар и просторно, помещението го караше да се задушава. Малоун нямаше какво повече да прави тук и с Касиопея се изкачиха на повърхността.

— Другата кола още ли е на пътя? — попита той единия от агентите.

След утвърдителния отговор двамата с Касиопея се затичаха нататък и я откриха паркирана на алеята отвъд дърветата, които преграждаха пътя. Тя очевидно знаеше какво търси той; двамата едновременно се залепиха за задните прозорци.

Пътната чанта я нямаше.

— Значи сега им трябва чук, болтови клещи и катинар — каза тя.

Двамата агенти ги настигнаха.

— Нашата кола тук ли е? — попита Малоун единия. — Понататък, почти до шосето?

— Не сме виждали кола.

Чудно.

— Има няколко часа преднина — каза Касиопея. — Вече е стигнал, където е трябвало да стигне.

— И, което е по-лошо, никой не го търси.

Време беше да докладват лошите новини.

Стефани седеше на малкото бюро в хотелската си стая. Беше се върнала там от министерството, след като се бе обадила на Дани, за да му каже за разговора с Личфилд.

Сънят не идваше. Четири етажа по-надолу лампи осветяваха в кехлибарен цвят главния вход на хотела, таксита и лимузини идваха и заминаваха през цялото време. През нощта бе навалял сняг. Това работеше за тях. Хубавото време означаваше по-големи тълпи, повече неща за отвличане на вниманието, повече възможности за Зорин.

Телефонът ѝ иззвъня.

— Дано новините да са добри — заяви тя, след като вдигна.

— Не са — отвърна Котън.

Стефани изслуша разказа му за случилото се.

— Имаме камери из целия град — успокой го тя. — Ще накарам да проверят записите. Тази кола все отнякъде трябва да се появи.

— Стига Зорин да е дошъл във Вашингтон. Може да е планирал въздушна атака от разстояние — прекъсна я той.

— Небето тук се охранява по-добре от земята.

— Оставям това на теб. Ние тръгваме за Белия дом.

Тя затвори и реши да си даде вид, че изпълнява уговорката си с Фокс. Набра номера на Личфилд. Идиотът вдигна на първото позвъняване.

— Няма ли доказателства за ядрена бомба? — попита той.

— Боя се, че не.

— Фокс ще иска да се придържа към плана.

— Разбирам.

— Ще бъда в Белия дом около десет — информира я той. — Ако има някаква промяна, дръж ме в течение и ще се погрижа той да реагира незабавно.

— Разбира се.

Стефани прекъсна разговора, като се мразеше дори заради фалшивата си готовност да съдейства. Така или иначе, по-късно днес щеше да подаде оставка. При мисълта, че би работила за тези хора, стомахът ѝ се преобръщаше. Личфилд ѝ стигаше. Щеше да намери какво да прави. Може би щеше да вземе пример от Котън и да се пресели в чужбина. Подобен вариант ѝ се струваше все по-привлекателен.

Телефонът ѝ отново иззвъня. Люк. Най-последно. Тя отговори и чу отсреща женски глас.

— Казвам се Сю Бегин. Баща ми е Лорънс Бегин. Люк Даниълс беше дошъл да говори с него.

— Как е попаднал у вас телефонът на Люк?

— Люк е ранен. Взех телефона му от сестрата. Последно е звънял на вас, затова аз просто набрах номера. Познавате ли го?

Ледена ръка сграбчи Стефани за гърлото.

— Аз съм му началник.

Зорин се чувстваше по-спокоен. Бяха успели да задигнат колата на Малоун и да стигнат до Вашингтон без премеждия. Междувременно беше съмнало. Бяха взели със себе си и петте бомби заедно с електрическите кабели, които биха издали присъствието им в бомбоубежището. По пътя към столицата той беше разправил на Кели за случилото се в дачата. След това Кели му бе казал неща, които го бяха изумили; сега разбираше защо Андропов толкова се бе ентусиазирал от някакъв дребен исторически факт, привлякъл преди четирийсет години вниманието на наблюдателен служител от съветското посолство.

Оставиха колата до Юниън Стейшън, между милион други автомобили, като се надяваха никой да не реши да я търси там. В багажника се намираха четири от бомбите, готови да бъдат задействани. Още в убежището му бе хрумнала интересна идея, нов начин да отвлече вниманието и да намери работа на американците.

Преди да отидат да закусват, те бяха направили оглед на църквата „Сейнт Джон“. Сградата беше затворена за ремонт от година; цялата беше покрита със скеле, което стигаше чак до върха на кулата. Кели се бе притеснявал, че ще им се наложи да проникнат вътре много рано, преди да заприихдат богомолците. Сега това не беше необходимо, цялото каре беше заградено от висока метална ограда. Минеха ли през нея, никой нямаше да ги закача. Липсата на хора около обекта също им даваше възможност да скрият сред строителните отпадъци чантата, която бяха взели от наетата кола.

Църквата се намираше през една улица от Лафайет Парк. От другата страна на парка, само на триста метра, се издигаше Белият дом. Внушителната сграда беше ярко осветена още от ранната сутрин, готова да посрещне новоизбрания президент. След като приключиха с огледа, те влязоха на топло в едно заведение.

— Има още нещо, което трябва да обсъдим — каза тихо Кели.

Масите бързо се изпълваха с клиенти, чакащи нетърпеливо да бъдат обслужени. До ушите му достигаха реплики от разговори на

туристи, политически спорове, клюки. Както едно време, беше заобиколен отвсякъде от основния си враг. Но това не беше обичайна неделна утрин. Днешният ден щеше да остане в историята.

И то по повече от един начин.

Зорин започна да яде пържените си яйца с наденица и препечен хляб.

— Няма да си тръгнем от тук, нали? — попита почти шепнешком Кели.

— Аз лично няма.

— От момента, в който отворих вратата и те видях, вече знаех, че и моето време е дошло. Твърде стар съм, за да се спасявам с бягство, да се оглеждам през рамо до края на живота си. Да се питам кога ли най-после ще ме открият.

— Няма къде да отидем — промърмори Зорин.

— Никой не ни иска, Александър. Само ние останахме от онова, което беше някога.

Той си спомни за военното училище, за школата на КГБ. Навремето никога не си бе представял, че ще е последният оцелял.

— Дадох си сметка — продължи Кели, — че тази мисия е еднопосочен билет за теб. Искам да знаеш, че за мен е същото.

— Ти си добър и лоялен офицер.

— Аз съм дете на КГБ. Родителите ми бяха офицери и ме възпитаха да бъда като тях. Не познавам друг живот.

Зорин се сети за Аня. Трябваше да ѝ се обади и да се сбoguва с нея. Твърде дълго бе отлагал, защото знаеше, че няма как да ѝ каже истината. Сама бе предложила услугите си да издири дневника. Но това вече беше без значение и тя имаше право да знае. Той още носеше със себе си мобилния телефон, купен в Иркутск; от няколко часа беше включен, но тя още не го бе потърсила.

— Сигурно има причина да донесем и петте с нас — каза Кели.

Беше прав. Едната беше на пода, между краката му, в елегантния алуминиев куфар.

— Време е да кажеш защо.

— Трябва да отвлечем вниманието на американците — обясни Зорин. — Сега, след като знам намеренията ти, имам за теб задача, с която ще допринесеш за успеха ни. Една предпоследна изненада за противника.

На Кели идеята му допадна.
— Казвай!

Касиопея влезе в Синия салон. Още с пристигането си от Вирджиния двамата с Котън бяха дошли право в Белия дом. Мебелите бяха изнесени; на тяхно място в редица бяха подредени тапицирани столове с лице към временния подиум, издигнат пред единствената камина. Срещу подиума, до една от двукрилите вътрешни врати, беше поставена телевизионна камера. Вътре нямаше никой, вратите бяха преградени с кордон от червено кадифе.

— Скоро тук ще се случат важни неща.

Касиопея се обърна, зад нея беше Дани Даниълс.

— Радвам се да те видя — каза тя.

Президентът застана до нея.

— Котън говори с Едуин — каза тя. — Аз реших да намина насам и да хвърля един поглед.

— Важно помещение. Днес ще посрещне новия президент.

— Не звучиш особено развълнуван.

— Ще ми липсва работата.

— Нямах ли планове за бъдещето?

Тя знаеше за него и Стефани, беше сред шепата хора, посветени в отношенията им. Останалите освен президента бяха Първата дама и Едуин Дейвис.

— С Полин се сбогувахме. Всеки поема по своя път — отвърна ѝ той шепнешком. — Но, както казват, не ти трябва парашут, за да скочиш от самолета. Трябва ти само ако искаш да скочиш два пъти.

— Винаги умееш да поставиш нещата в контекст. Това ще ми липсва.

— Не прекалявай с носталгията, няма смисъл.

— Котън е бесен на себе си.

— Не е виновен, че Зорин е решил да си проправя път с експлозиви. Въпросът е: има ли нещо, от което трябва да се страхуваме?

Още с пристигането им бяха информирани, че Тайните служби са прегледали бункера за радиация и не бяха събрали достатъчно

данни, за да се направи категоричен извод. Знаеха също, че Люк Даниълс е ранен и се намира в болница.

— Нещо за Люк? — попита тя.

— Стефани е при него. Скоро ще научим.

Тя го наблюдаваше, докато оглеждаше празния салон.

— Дълго ли трае клетвата?

— Не. Председателят на Върховния съд прочита клетвата. Първо на вицепрезидента, после и на президента. Всички стоим прави и зяпаме в камерите. Петнайсет-двайсет минути максимум. Без речи. Всичко това остава за публичната церемония пред Капитолия утре. Половин час и сме свободни. Само Фокс планира да поостане малко повече.

— Все още нямаме конкретни доказателства за наличието на ядрени бомби.

— Те са тук. Усещам ги. Трябва да си отваряш очите — каза той.

— Двамата с Котън сте единствените, които можете да разпознаете Зорин и Кели.

— Утре ли се завръщаш в Тенеси?

— Да. Там е домът ми.

Дани имаше вид, сякаш вече не беше тук, сякаш съзнанието му блуждаеше някъде другаде.

— Имам лошо предчувствие — промърмори президентът. — Много лошо.

Зорин бе приключил с излагането на плана си, доволен, че и Кели бе одобрил предложената от него тактика.

— Нали разбираш — каза Кели, — че ще сме първите, нанесли пряк удар срещу главния противник?

Беше точно така и това значеше много. Той се пресегна през масата и двамата с Кели си стиснаха ръцете.

— Заедно, за Отечеството.

Бойни другари, и двамата щастливи, че всичко ще свърши така.

— Ти яж — каза Зорин. — Аз трябва да се обадя по телефона. — Той вдигна раницата си и изрови отвътре мобилния телефон. — Излизам отвън, няма да се бавя.

Докато отиваше към вратата, видя стенния часовник зад бара.

7:45.

Оставаха 4 часа.

С кола на Белия дом Стефани отиде до болницата в Манасас. Още като чу за Люк, се обади на Дани, който настоя тя веднага да тръгне натам. В болницата се запозна със Сю Бегин, която ѝ каза, че Люк имал сътресение на мозъка и тежка бронхиална травма от вдишания дим. Бил в безсъзнание, прочиствали дробовете му с кислород. За щастие, нямал изгаряния. Бил скрит под масивно легло, което го запазило, докато Сю успяла да го измъкне.

Сега Стефани стоеше до леглото на Люк и гледаше младия Даниълс. Беше добър агент; отначало го бе взела по настояване на чичо му, но той се бе отличил с безупречната си служба. Дори Котън го хвалеше. Лекарят ѝ бе казал, че ще се оправи, но трябва да си даде няколко дни почивка. Междувременно тя трябваше да научи какво бе правил в онази къща.

Сю беше в стаята на баща си. При бягството по-възрастният мъж бе получил остър пристъп на астма и сега беше в полусъзнание, но щеше да се оправи. За щастие, медицинските екипи и пожарната бяха пристигнали навреме и бяха откарали двамата мъже право в болницата.

Времето летеше. Наближаваше 12 часът.

Описанието и регистрационният номер на откраднатия служебен автомобил бяха разпространени до всички полицейски участъци в радиус от сто километра около столицата. Екипи преглеждаха записите от камерите по шосетата с надеждата колата да се появи отнякъде. Но тя знаеше, че такива съвпадения стават само на кино. В този град живееха много хора с безброй коли. Камерите по шосетата бяха стотици, заснетите часове записи — хиляди.

Тайните служби бяха поставили под контрол скривалището, но от ядрени устройства нямаше и следа. И, което бе още по-лошо, те нямаха представа как изглежда Зорин. В американските бази данни нямаше негова снимка, а руснаците отказваха да им предоставят такава, дори да я притежаваха. Човекът от доста време не беше в играта. Но Котън и Касиопея можеха да го разпознаят, ако го видят.

Кели също се бе оказал костелив орех, понеже за него не се знаеше почти нищо.

Вратата се отвори и Сю влезе.

— Как е баща ти?

— Ще се оправи, но трябва да минат няколко дни.

— Трябва да знам какво се е случило.

— Трима мъже нападнаха къщата с гранати. Аз успях да избягам през прозореца. Отвътре чух изстрели. Пожарникарите ми казаха, че са открили труп, явно Люк бе успял да обезвреди единия. Аз застрелях другите двама отвън. Успяхме да изведем баща ми, но той получи пристъп. Люк остана вътре.

— Знаеш ли защо?

— Не. Когато баща ми и Люк влязоха в спалнята, аз останах да пазя отвън. Търсеха дневника на Талмидж, но нямам представа дали изобщо са открили нещо.

И все пак Люк бе рискувал живота си, за да остане в горящата сграда.

Извън телефон. Не беше нейният, а този на Аня.

— Би ли изчакала за минута отвън? — помоли Стефани.

Когато Сю излезе, тя извади телефона от джоба си; беше го носила със себе си още откакто Люк го бе извадил от смачканата кола на Петрова.

— Аня? — каза мъжки глас, когато тя отговори.

— Здравейте, другарю Зорин. Не, не е Аня.

Мълчание.

— Казвам се Стефани Нел, от Министерството на правосъдието на Съединените щати. Знаем какво сте намислили.

— Съмнявам се.

— Помислете пак. Телефонът ѝ е у мен.

— Къде е Аня?

— Аня е мъртва.

— Как умря?

— При автомобилна катастрофа, докато се опитваше да избяга.
— Тя реши да блъфира. — Знаем, че сте във Вашингтон и че разполагате с ядрена бомба. Открихме скривалището ви във Вирджиния.

— Това няма значение. Както сами видяхте, то е празно.

— И петте ли са при вас?
— Петте какво?
— Няма да стигнете до Белия дом.
— Аз съм вече там.

И разговорът прекъсна.

Истина или измислица? Невъзможно бе да се каже. Стефани погледна надолу към Люк. Онова, което той знаеше, сега бе по-важно от всякога. Всъщност то беше единствената им следа.

Зорин стоеше пред закусвалнята, като се опитваше да запази самообладание. Изключи телефона. Аня — мъртва?

Не беше изпитвал подобно усещане за загуба от смъртта на съпругата си и сега познатата болка го преряза през корема. Аня доброволно бе прегърнала неговата кауза, превръщайки я в своя. Дали се бяха обичали? Трудно беше да се каже; и двамата умееха да крият чувствата си. Но връзката с нея му бе носила удовлетворение. И сега съзнанието, че вече не е между живите, затвърди още повече решимостта му.

Това щеше да е неговата последна мисия.

Жената на телефона — Стефани Нел — бе научила оттук-оттам по нещо. Но той не беше вчерашен и усещаше кога блъфират. Тя знаеше за ядрените устройства, но не и дали бяха съхранявани в скривалището. И сега определено нямаше как да е наясно къде се намират. Но знаеше целта.

Белият дом.

За нейно съжаление, това нямаше да ѝ свърши много работа. Изобщо нямаше да разберат откъде им е дошло.

Стефани нямаше как да възстанови връзката. Зорин беше изключил телефона си или може би вече го бе унищожил и се намираше някъде наоколо, свободен и необезпокояван.

— Сю! — извика тя.

Младата жена влезе обратно в стаята.

— Няма ли начин да говорим с баща ти?

— Той ще е в безсъзнание поне до утре. Докторът казва, че е имал късмет, че не се е задушил в дима.

Това стесняваше възможностите ѝ за действие.

Мониторът до леглото на Люк чертаеше зигзагообразните си линии и писукаше ритмично. Тя се пресегна и натисна бутона за повикване на сестрата. Време беше да се знае кой е шефът. Сестрата се появи и тя ѝ нареди да намери лекуващия лекар на Люк. Когато жената се опъна, Стефани показа значката си, за да е ясно, че това не е молба. Сестрата кимна и излезе от стаята.

— Каж ми всичко, което знаеш — обърна се Стефани към Сю.
— Както виждаш, не съм в настроение за излишни любезности.

— Баща ми разказа на Люк за дневника на Бенджамин Талмидж. Спомена, че Чарън може би го е държал в къщата си. Баща ми смяташе, че знае къде може да бъде, затова отидохме да проверим.

Аня беше търсила същото; сега Стефани разбираше защо Люк бе рискувал живота си.

— Нямах ли представа защо е толкова важен?

— Допреди два дни изобщо не бях чувала баща ми да го споменава. Но той каза на Люк, че преди много време някакъв съветски агент може да го е виждал.

Същото бе казал и Питър Хедлънд.

Лекарят влезе в стаята и тя му обясни, че иска Люк в съзнание.

— Това е невъзможно — отвърна той. — Твърде опасно е. Трябва да се събуди сам.

Тя бе очаквала такъв отговор, затова отново извади значката си.

— Стига ви да знаете, докторе, че става въпрос за национални интереси. Имам по-малко от три часа, за да установя нещо, и за целта трябва да разговарям с моя агент. Уверявам ви, самият Люк би искал същото от вас.

Медикът поклати непреклонно глава.

— Има ли стимул, който да го върне в съзнание?

— Има, но няма да му го приложат.

Сю пристъпи към леглото, вдигна Люк за яката и го зашлеви през лицето. Това също можеше да свърши работа. Докторът пристъпи към нея, за да я спре, но Стефани го спря с изваден пистолет.

— Изчезвай!

С изкривено от шок лице специалистът се изнесе.

Сю отново зашлеви Люк, после го разтърси. Той се закашля и отвори очи като човек, който се събужда от сън; зениците му бяха разширени и трудно се фокусираха.

— И така става в полеви условия — каза Сю.

Коего си беше самата истина. Стефани се усмихна.

— Люк, събуди се!

Тя виждаше, че той се мъчи да направи точно това.

— Искам да знам дали си открил нещо в онази къща.

Стефани погледна към Сю; нямаха друг избор. Тя кимна и Сю отново го удари през лицето.

Очите му се ококориха.

— Ти... удари ли ме?

— Да, но с голямо уважение.

Той разтри бузите си.

— Заболя ме.

— Чу ли какво те питам? — обади се Стефани.

— Да, чух. Но ми е трудно да дишам.

Към главата му имаше прикрепени тръбички, които подаваха кислород. Тя го остави да си поеме няколко пъти дълбоко дъх.

— Покривът се срути — каза той. — Как съм се измъкнал?

— Сю ти спаси кожата.

— Май съм ти длъжник.

Стефани извади телефона си и набра номер. Когато се свърза, натисна бутона за високоговорител. Дани бе очаквал позвъняването й. Той също съзнаваше, че без онова, което Люк имаше да им каже, бяха загубени.

— Дневникът на Талмидж е... в къщата — каза Люк. — Ние го четяхме. Бегин и аз. — Той потърка глава с длан. — Но не бяхме приключили... когато започна стрелбата.

— Къщата е обгоряла — каза Сю. — Но още се държи.

— Дневникът беше унищожен, така ли? — намеси се трети глас. Дани.

Люк видя телефона в ръката на Стефани.

— Не, не е — отвърна той.

— Казвай, Люк — възкликна Дани. — Цялото правителство на Съединените щати пристига в Белия дом. Трябва ли да ги изгоня?

— Дневникът е в шкаф за документи в дрешника към главната спалня. Тайно помещение, за което Бегин знаеше.

Силите го напускаха. Стефани му направи знак да спре да говори.

— Стефани — обади се Дани, — ти си най-близо до там. Петрова отчаяно търсеше този дневник. Трябва да го намерим.

А Зорин не го е открил, но продължава напред.

— Тръгвам.

— Изпращам хеликоптер да те върне.

Малоун наблюдаваше Дани Даниълс. Когато дойде позвъняването от Стефани, президентът прекоси коридора на втория етаж и отиде в дневната отсреща, където с Едуин Дейвис бяха направили кризисен щаб. Долу имаше твърде много хора, за да се надяват на спокойствие. Новите служители нямаха търпение да заемат работните си места, а старите опразваха бюрата си.

— Трябва да отида в тази къща — каза Малоун на президента.

Даниълс поклати глава.

— С Касиопея сте единствените, които знаят как изглеждат Зорин и Кели. Ще ми трябват в охранявания периметър. Имаме камери навсякъде. Вижте дали няма да ги забележите някъде извън оградата.

— Това не е кой знае каква защита.

— С друго не разполагаме.

— Не трябва ли да сте долу и да посрещате гостите?

— Мислиш ли, че ми пука? Или пък на тях за мен? Времето ми изтече.

До момента не бяха успели да открият колата, която Зорин бе откраднал, но все още преглеждаха записите от уличните камери. Всички агенции бяха поставени в повишена готовност, но по груби изчисления на този и следващия ден в града щяха да дойдат над милион души.

— Той има бомба — каза Даниълс. — И двамата с теб знаем това.

Малоун беше на същото мнение.

— Може дори да са повече от една.

— Ще се опита да изпепели всичко наоколо. А ние не можем да направим нищо, без да предизвикаме паника. Ами ако грешим?

Даниълс гледаше едва ли не примирено. Липсата на категорични доказателства ги затрудняваше извънредно много.

— Наистина не разбирам защо да не направим тъпата клетва в Капитолия, какво като е неделя! Ако идеята е да уважим почивния ден като ден Божи, нима днес не работим повече от утре?

Малоун долавяше безсилния гняв в гласа му.

— Експертите твърдят, че Зорин трябва да бъде наблизно — продължи Даниълс. — Което означава да разнася куфара със себе си.

Заедно с тежък чук, болтови клещи и катинар — трите неща, които Зорин специално бе прибрал от колата. Даниълс беше прав: трябваше да се наблюдават охранителните камери около периметъра.

Той стана. С него стана и президентът, облечен в официален костюм и вратовръзка. Утре щеше да бъде с фрак за последното си публично появяване пред Капитолия.

— Обясниха ми също, че няма да е като на кино — каза Даниълс. — Няколко брояч на секундите. Бомбите били направени още преди такива да бъдат изобретени. Всъщност изобщо няма часовников механизъм. Твърде много движещи се части. Всичко е съвсем просто. За да го изключиш, просто щракваш едно лостче вътре или изваждаш кабелите от батерията, което прекъсва захранването, оттам температурата се покачва, което на свой ред отключва реакция. Но ако загрее твърде много, спусъкът се задейства и вече няма връщане назад.

На Малоун чулото никак не му хареса.

— Помислих си, че е редно да знаеш — каза Даниълс. — За всеки случай. Аз съм долу. И ще върша онова, което се очаква от бившия президент.

Малоун погледна часовника си.

10:20.

Оставаха още час и 40 минути.

Зорин отиде до църквата „Сейнт Джон“.

Добра се до нея през лабиринта от тесни улици, започващ на няколко преки от Белия дом, като съзнателно избягваше натоварения булевард, извеждащ до главния му вход. Увит в дебелото си палто, той се оглеждаше трескаво за охранителни камери, за случайни минувачи, които биха могли неволно да се блъснат в него — за всичко, което можеше да го отклони от пътя му или забави в момент, когато беше най-уязвим. Особено след разговора му с онази американка.

За негов късмет, районът зад църквата беше пълен с дървета и живи плетове, предлагащи укритие. Още по тъмно, докато по улиците не се мяркаха подранили минувачи, двамата с Кели бяха скрили чантата с инструментите. Сега Зорин носеше в ръка алуминиевия куфар, който също се набиваше на очи, но бе успял да притича по тесния проход зад съседната сграда и да влезе незабелязан през оградата около строителния обект.

Забави се за момент, колкото да хвърли поглед към близкия Лафайет Парк, на по-малко от сто метра през улицата, и се заслуша в тътена на тълпите, които се събираха в отцепения участък на Пенсилвания авеню пред Белия дом. Автомобилното движение беше спряно от двайсет минути, но пешеходци преминаваха свободно.

Днес наоколо щеше да е доста оживено.

Временната ограда около църквата, покрита с черен найлон, беше перфектно укритие. Тук-там покрай нея се извисяваха дървета с голи клони и черни дънери. Обстоятелството, че точно сега църквата беше затворена за ремонт, за него бе знак... не от Бог, в когото не вярваше, а от съдбата. Може би дар от падналите другари, които наблюдаваха последната му мисия и му даваха кураж.

Кели му бе казал всичко, което трябваше да знае за църквата, и сега Зорин бързо се насочи към северната ѝ страна, като носеше със себе си тежкия куфар и пътната чанта. Слезе внимателно по стълбите; на няколко пъти ботушите му се плъзнаха по натрупания сняг. Под скелето зад гъсталака от храсти и дънери на дървета откри входа за

подземието. Постави куфара и чантата на земята и извади клещите. Пътят му към вътрешността беше преграден от двете метални крила на вратата, заключени с лъскав катинар. Кели му бе разправил за своята обиколка на църквата и как любезният пазач го бе отвел в подземието. То беше изненадващо просторно, изкопано под основите двайсетина години след завършването на строителството.

Зорин сръза с клещите катинара, който изтрака тежко на земята, и бутна навътре двете крила, зад които се виждаха бетонни стъпала, водещи надолу. По първоначален замисъл Кели трябваше да остане отвън и да замени катинара с купения от тях, за да не личи. И това щеше да стане още рано сутринта, преди началото на неделната служба, като Зорин щеше да чака вътре в подземието настъпването на уречения час. Но сега църквата беше затворена, а Кели — свободен да изпълни една далеч по-важна задача.

И все пак Зорин реши, че малко маскировка няма да навреди.

След като внесе бомбата и чантата в подземието, той се върна и повеси новия катинар от халката на едното крило, като внимателно затвори и двете отвътре. Така само отблизо щеше да се вижда, че катинарът всъщност не е щракнат.

Той слезе по стълбите и запали лампите. Беше се озовал в ярко осветено пространство, около петнайсет на петнайсет метра, изпълнено с разни машини, тръбопроводи, кабели и спирателни кранове на електрически и климатични инсталации. Някои бучаха и в този момент, подавайки топъл въздух в църквата, част от който стигаше и до подземието.

Зорин свали палтото и ръкавиците си. И впери поглед в стената.

На излизане от Манасас Стефани се ориентира по сателитната навигация и бързо откри имението на Чарън.

Сю беше права. Покривът беше почти изцяло изпепелен, едното крило бе рухнало, но централната секция и другото крило още стояха с двата си етажа. Всичко беше обгоряло и покрито със сажди, по нищо не приличаше на богаташка резиденция.

Противопожарните екипи си бяха отишли; гледката беше погребална. Малкото недоизгорели рамки на прозорците гледаха като

очи на мъртвец от черната фасада. Вятърът разнасяше облаци в небето, въздухът миришеше на сняг.

Жълта полицейска лента бе опъната около периметъра — разбираемо, след като тук бяха открити три трупа. Вероятно следователите щяха да се върнат по някое време днес; трябваше да побърза.

Времето изтичаше.

Малоун и Касиопея излязоха от Белия дом през портата откъм Пенсилвания авеню. Пешеходният участък от булеварда, който минаваше покрай Северната ливада, беше претъпкан с народ; при такива тълпи охранителните камери биха били напълно безполезни. Обикновено тази порта се използваше рядко, като през повечето време беше затворена от съображения за сигурност. Само по филмите я показваха като едва ли не единствения вход към президентската резиденция. Бяха му казали, че от нея до входната врата на Белия дом разстоянието е 55 метра. Кое то изобщо не беше много. От другата страна на сградата Южната ливада със своите няколко десетки декара площ беше естествен буфер; Източното и Западното крило бяха защитени от Екзекютив авеню — пешеходната алея, свързваща Белия дом и Министерството на финансите. Автомобилният трафик използваше портите откъм източната и западната страна на комплекса, които бяха далече от сградата.

Решиха да патрулират заедно, понеже не знаеха по какъв начин Зорин и Кели ще се опитат да проникнат в комплекса. Агенти продължаваха да наблюдават неотлъчно мониторите на видеокамерите; цялата охрана на Белия дом бе поставена в готовност.

Приближаването с кола беше практически изключено. Тук, откъм северната ограда, морето от хора представляваше естествен щит; улиците около Лафайет Парк също бяха затворени за автомобилно движение. Откъм южната страна имаше множество порти, всичките оборудвани със сложни охранителни системи за достъп. Но една шесткилотонна ядрена бомба до някоя от тях би свършила работа.

Той си припомни казаното от Даниълс. Изключваш прекъсвача в куфара и ако температурата не достигне критична маса, всичко е наред. В противен случай — бум!

— Толкова много хора... — промърмори Касиопея.

— Но той ще носи куфар, оглеждай се за куфара.

Всички бяха навлечени със зимни облекла, но малцина носеха нещо по-обемисто от малка раница на гърба. Много деца бяха седнали на раменете на родителите си, за да зърнат култовата бяла сграда. Оживените разговори бяха главно за това колко се вълнуват, че са тук в този момент. Малоун знаеше, че откъм южната страна на сградата вече прииждат официалните лица. Властта скоро щеше да се смени, а с нея — и лоялностите.

Телефонът му извибрира. Той го изрови от джоба си и отговори.

— Открихме колата.

Малоун се закова на място.

— Говори!

— На Петнайсета улица, движеше се на юг. Камерите я проследиха.

Малоун знаеше, че откъм Петнайсета улица гигантското здание на Министерството на финансите закрива Белия дом. Но след това пътят минаваше между Южната ливада и парка, наречен Елипсата. Оттам през една порта можеше да се влезе с автомобил в комплекса.

— Сигурен ли си?

— Успяхме да заснемем номера. Тя е. И се движи бързо.

Стефани забеляза, че вътрешното стълбище го нямаше, но една подвижна стълба бе оставена, подпряна на стената. Това означаваше, че разследващите екипи възнамеряваха да се върнат скоро.

Тя се изкачи по алуминиевите стъпала, като си мислеше, че такова нещо не ѝ се бе случвало от десетилетия. В последния ден от кариерата си се бе върнала назад до редови агент, вършейки онова, което бе свикнала да възлага на хората си. Имаше нещо иронично в този финал, нещо, което ѝ се искаше да не бе доживявала.

Вътрешния балкон на втория етаж, някога минавал над централното фоайе и свързвал двете крила, го нямаше. Стълбата беше опряна в горния си край до все още проходимия коридор, водещ покрай няколко обгорени врати към една стая в отсрещния край. Люк ѝ бе обяснил, че там е главната спалня, докато Сю ѝ бе разправила как пожарните екипи успели да угасят пламъците, преди да обхванат и

тази част от къщата. От покрива не бе останало почти нищо и вътрешността на сградата бе изложена на природните стихии; сняг се задържаше по онези места, които бяха изстинали достатъчно през нощта.

Тя погледна часовника си. 10:46.

Макар подът под краката ѝ да изглеждаше здрав, а стените — почти непокътнати, тя пристъпваше внимателно, докато дървената конструкция скърцаше от поривите на вятъра. Добра се до спалнята без произшествия и видя, че таванът се бе срутил, а от мебелировката бяха останали само овъглени парчета дърво. Откри вратата към дрешника и влезе, прескачайки обгорелите греди от тавана, които ѝ преграждаха пътя. Вътре още миришеше на дим. Откри скритото помещение, което ѝ бе описал Люк, а вътре — металния шкаф за документи, здрав и цял. Извади дневника и прочете за опожаряването на Белия дом и Капитолия от британците през 1815 г. Талмидж пишеше с възмущение за начина, по който американската пехота бе изоставила позициите си и бе напуснала града, оставяйки сградите и жителите му без защита. Очите ѝ бягаха трескаво по редовете, изписани с обработен мъжки почерк; мастилото не бе избледняло за двата века, изминали оттогава.

Тя обърна страницата. И попадна на следния пасаж:

Официалната резиденция трябва да бъде възстановена, но този път президентът Мадисън настоява да се вземат мерки за безопасността на обитателите ѝ. Госпожа Мадисън за малко не била обкръжена в сградата, при което е щяла да попадне в британски плен. Само Провидението и късметът я бяха спасили. Президентът бе разпоредил да бъде осигурен по-надежден път за бягство и бе пратил да ме повикат, за да измисля и построя въпросния път.

Стефани четеше, вече без да прескача, попивайки жадно всяка дума. Всеки американски шпионин знаеше за Бенджамин Талмидж. Но сега в ръцете ѝ беше личният му дневник. Внимателно, каза си тя. Не бързай, за да разбереш правилно.

Тя обърна още една страница и всичко се подреди в съзнанието й.

— Господи — прошепна Стефани.

В този момент се чу глухият пулсиращ тътен на хеликоптерен ротор; Дани бе удържал на думата си. Тя не спираше да чете. Сега вече беше пределно ясно какво бе намислил Зорин.

Хеликоптерът зави над дърветата; шумът на ротора я обгръщаше отвсякъде. Машината се спусна към моравата пред къщата.

Трябваше да тръгва. Веднага. Щеше да позвъни от въздуха.

Малоун тичаше през ливадата на Белия дом; Касиопея го следваше по петите. Бяха влезли обратно през Северната порта и се бяха насочили право към Източното крило, зад което се виждаше Министерството на финансите с неговия внушителен портал с огромни колони. От другата страна на тази грамада минаваше оживената Петнайсета улица. Продължиха да се промъкват между дърветата към Източната порта, която пропускаше автомобилния трафик в Елипсата. Той държеше телефона до ухото си и слушаше в реално време как колата се насочва към кръстовището на Петнайсета улица и Пенсилвания авеню. Охраната в целия периметър бе предупредена лично от Едуин Дейвис да не им пречи по никакъв начин; това важеше основно за снайперистите на покрива, поставени в максимална бойна готовност, защото никой не знаеше дали опасността няма да дойде по въздуха.

Тръгнаха по Екзекютив авеню, след това отново навлязоха в тревни площи и минаха покрай паметника на Уилям Шърман, който Малоун така добре познаваше. Входът за коли откъм Петнайсета улица се падаше право напред.

— Той е вече почти до портата — каза гласът по телефона. — Патрулните коли му преграждат пътя.

Чуваха се сирени, зданието на Финансите вече не закриваше нищо. В този си участък улицата минаваше до оградата на Белия дом.

Двамата стигнаха до портата.

Познатата им служебна кола, която Зорин бе задигнал, навлезе с рев в кръстовището, удари спирачки, задницата занесе в почти пълен кръг, предните колела прескочиха бордюра и колата навлезе в Пършинг Парк от другата страна на улицата.

— Там има ледена пързалка — каза Малоун. — Пълно е с хора!

Патрулни коли с лампи и сирени се подадоха откъм кръстовището и застанаха напреки на пътното платно. Малоун и Касиопея изтичаха навън през портата. Откраднатата кола беше спряла под ъгъл на застланата с червени тухли пешеходна алея, по-близо до

бордюра, отколкото до пързалката. Слава богу! Нямаше жертви, което беше добре.

Изведнъж всичко утихна.

Трите полицейски патрулки бяха обкръжили колата в радиус около 15 метра, от тях наизлизаха полицаи с извадени пистолети. Малоун и Касиопея се приближиха отзад.

— Отдръпнете се! — изрева най-близкият полицаи, без да отделя поглед от сцената пред себе СИ. — Веднага! Махайте се от тук!

Малоун вдигна телефона във въздуха.

— Тук са Тайните служби! — чу се глас от високоговорителя. — Изпълнявайте всичко каквото ви се нареди.

— Я се разкарайте! — сопна се полицаят.

Двама униформени агенти на Тайните служби бяха пресекли улицата и тичаха към тях с вдигнати високо значки. Те поеха командването и наредиха на местните да се дръпнат назад.

— Чу ли какво ти се казва? — обърна се Малоун към полицая.

Той свали оръжието.

— Да.

— Господа! — провикна се Малоун. — Ние ще се оправим сами. Запазете спокойствие.

Шофьорската врата на колата се отвори. От нея слезе мъж. Малоун го позна.

Кели.

* * *

Зорин извади чука от чантата. Стените на подземиято бяха иззидани от стари червени тухли, слепени с груб хоросан. Боядисаният бетонен под изглеждаше много по-нов. Целта му беше южната стена, на около три метра от югозападния ъгъл; там имаше един правоъгълен участък с форма и размери на голям портал, където тухлите бяха с малко по-различен цвят от останалите. Нещо като кръпка. Е, тази кръпка нямаше да просъществува дълго.

Той пристъпи към стената, стисна с две ръце дръжката на чука и замахна с всички сили, стоварвайки го върху тухлената зидария, която

потрепери под удара. Вторият удар предизвика пукнатина. По пода нападаха парчета.

Според Кели подземието не било част от оригиналната сграда. Било добавено години след завършването на църквата, когато възникнала нужда от разширяване на кораба. Затова била изкопана дълбока яма за пещта на централното отопление, което трябвало да замени примитивните печки с дърва. Преди това църквата стояла върху твърда земя. И все още стоеше, само че в една част от основите ѝ сега имаше подземна кухня. След още няколко удара там стената рухна навътре сред облак прах и отломки.

Зорин си разчисти път за минаване. По челото му под косата бе избила пот. Той сложи чука на пода. Пред него зееше черна дупка.

Стефани се качи в хеликоптера на морската пехота, който незабавно се издигна във въздуха. Стискайки дневника в ръцете си, тя нареди на пилота да я откара право в Белия дом.

— Ще ни трябва разрешение за кацане — каза той.

— Уреди го. А сега да тръгваме.

Трябваше да бъде абсолютно сигурна, затова разтвори дневника и му хвърли още един поглед.

Януари 1817 г. Президентът Мадисън днес дойде на проверка и ни поздрави за изобретателността, доволен, че сме изпълнили молбата му. Неговите изисквания бяха за таен маршрут за бягство от официалната резиденция, който да води до отбраняемо укритие. Нашата задача бе да открием, проектираме и изградим такъв маршрут. Разгледани бяха няколко възможности, но практически най-осъществимата бе да свържем официалната резиденция с новоосветената църква „Сейнт Джон“. Разстоянието не е твърде много, а тунелът бе лесно замаскиран като отточен канал за Северната ливада и близкото мочурище. По време на изкопаването му не бяха повдигнати никакви въпроси. В столицата съществуват и други подобни съоръжения. Използвахме тухлена зидария

както за трайност и здравина, така и за водонепропускливост. Входът за тунела откъм официалната резиденция е скрит под подвижна мебел. В църквата тунелът води до един участък от стената в югозападния ъгъл на подземието. Само президентът и най-близките му сътрудници знаят за точното им местонахождение. Трима от членовете на братството също са в течение. От време на време могат да се наложат ремонтни работи и президентът помоли братството да се нагърби с тази задача.

За нас беше чест да бъдем в услуга.

Значи така, между Белия дом и църквата „Сейнт Джон“ имаше тунел. Тази църква се намиреше на няколко метра от резиденцията, северно от Лафайет Парк. Сам по себе си Белият дом беше ремонтиран нееднократно, бяха добавяни нови стаи и подземия, но тя така и не можеше да си спомни някой досега да бе откривал тунел. Но явно такъв имаше.

Зорин трябваше да е в „Сейнт Джон“.

Часовникът ѝ показваше 11:05. Тя набра номера на Едуин Дейвис. Не отговаряше. Опита с Дани. Гласова поща. И двамата сигурно бяха заети с приема и се подготвяха за предстоящото пристигане на новоизбраните президент и вицепрезидент. Защо тогава да не заобиколи посредниците и да не се свърже направо с източника?

Тя набра номера на Личфилд. Той вдигна на второто позвъняване. Стефани притисна апарата до ухото си, за да заглуши грохота на роторите, и извика:

— Брус, под Белия дом ще бъде заложена бомба. Зорин се намира в „Сейнт Джон“, църквата през улицата. Там някъде има тунел. Прати агенти, веднага. Най-вероятно ще взриви бомбата точно в дванайсет часа. Намери го!

— Разбрах, Стефани. Къде си?

— Идвам към теб — извика тя. — Евакуирайте Белия дом. Може би още имаме време.

— Ще се заема — каза той.

Тя прекъсна разговора. И набра номера на Котън.

Малоун постави мобилния си телефон върху предния капак на полицейската кола и пристъпи напред, като привлече вниманието на Кели. Покритият със сажди сняг хрущеше под краката му, студеният въздух лютеше от автомобилен дим.

Той намери пистолета си под палтото и го извади.

— Имате ли нужда от помощ?

— Ти шегуваш ли се? — отвърна Кели. — Никой не обича такива шегички.

— Дясната му ръка! — извика един агент на Тайните служби.

Малоун вече бе забелязал как ръката на Кели се плъзга надолу по крака, между него и отворената врата на колата, сякаш за да се хване за нещо на седалката.

— Така — каза той. — Да пробваме по друг начин. Тези полицаи наоколо умират от желание да ти пръснат черепа. Дай им една причина да не го направят.

Кели вдигна рамене. Жестът му можеше да означава безразличие, презрение или примирение със съдбата.

— Не се сещам за такава.

Дясната му ръка се извъртя настрани. Държеше пистолет. Малоун обаче беше по-бърз и стреля в краката му. Този човек им трябваше жив.

Останалите полицаи не бяха на това мнение. Изригна буря от изстрели. Куршумите се забиваха в Кели, разкъсваха палтото му, тялото му се гърчеше под ударите им като парцалена кукла. Той се опита да направи крачка, но краката му се подкосиха.

Малоун поклати глава и погледна назад към Касиопея. Само двамата си даваха сметка колко фатално беше току-що случилото се. Бяха загубили най-добрата си следа.

Зорин извади фенерче и светна. Пред него се разкри иззидана от тухли ниша с отвор в пода, водещ надолу. Той погледна вътре и видя тунела, за който му бе казал Кели.

Грабна бомбата, влезе внимателно в нишата и се спусна надолу. Тунелът беше сводест, иззидан изцяло от червени тухли и хоросан,

включително подът. Сводът беше нисък и трябваше да ходи леко приведен. Но пътят му напред беше относително чист. По-рано бе преценил на око разстоянието от църквата до оградата на Белия дом. Сега просто трябваше да брои крачките си. Дори да сбъркаше с малко, това едва ли имаше значение. Щеше да е достатъчно близо, за да унищожи всичко живо наоколо. Главният противник.

Той тръгна напред. И започна да брои.

Касиопея и Малоун изтичаха до трупа на Кели. Вягърът се бе усилил и разнасяше ледени кристали из въздуха. Нямахше смисъл да проверяват дали е жив.

Малоун беше бесен.

— Казано ви беше да не стреляте! — изрева той. — Коя част от това не разбрахте?

— Спасихме ти задника — сопна се един от униформените.

— Нямахше нужда да ме спасявате. Всичко беше под контрол. Той ни трябваше жив.

Хората от Тайните служби бяха грабнали радиостанциите си и докладваха за случилото се.

Малоун погледна часовника си.

11:20.

Касиопея огледа вътрешността на колата. Нищо. Тя намери лоста и освободи ключалката на багажника. Малоун се приближи до задницата на колата. Тя го последва. В багажника един до друг бяха наредени четири алуминиеви куфара. Малоун не се поколеба. Извади единия, сложи го на земята, отвори капака и отдолу се показаха прекъсвач, батерия и поставен по диагонал цилиндър от неръждаема стомана. Трите предмета бяха свързани с кабели и поставени в мека подложка от черен дунапрен, за да не се удрят един в друг. Под прекъсвача имаше надпис на кирилица, който Касиопея разчете.

— В момента е изключено — каза тя.

Малоун пипна батерията и цилиндъра.

— Студени са.

Той бързо направи същото с останалите три куфара. Нито една от бомбите не беше активирана.

— Това бомби ли са? — попита един от полицаите.

— Разкарайте ги от тук — каза Малоун на хората от Тайните служби.

Полицайте бяха изблъскани настрани.

— Кели искаше да умре — каза Касиопея.

— Знам. И ни донесе тези четири играчки, за да ни намери работа.

Тя си спомни какво бе казала Стефани. Пет ядрени устройства бяха безследно изчезнали. Това означаваше, че последното е у Зорин.

Но къде беше той?

— Малоун! — чу той името си. — Търсят те. Спешно.

Бе оставил телефона си на капака на патрулната кола. Двамата пресякоха тичешком улицата, все още затворена за движение, и той пое аппарата от полицая. Вдигна го до ухото си, послуша мълчаливо известно време и прекъсна разговора.

— Стефани беше. Зорин е в църквата „Сейнт Джон“ с петата бомба. Връщай се в Белия дом и направи така, че всички да се махнат от там възможно най-бързо. Стефани казва, че вече е предупредила Личфилд. Помогни му. Имаме двацет, двацет и пет минути максимум.

Малоун се обърна към униформения.

— Трябва ми колата ти.

И се метна зад волана.

— Къде отиваш? — попита го Касиопея.

— Да спра това копеле.

Зорин броеше внимателно крачките си, докато се убеди, че се намира директно под Белия дом. Беше целият покрит с мръсотия; тунелът ставаше все по-тесен, колкото по-надолу се спускаше под земята. Накрая той стигна до мястото на взривяване, както му го бе описал Кели. Андропов би се гордял с него. Мечтата му най-после щеше да се осъществи.

Лежеше по корем, на това място сводът на тунела беше едва на сантиметри над главата му; джобното фенерче осветяваше алуминиевия куфар. Отвори ключалките, но в тясното пространство капакът се повдигна едва до половина. Той знаеше, че след като щракне лостчето, щяха да минат петнайсетина минути до задействане на спусъка — може би малко повече в леденото подземие.

Погледна часовника си.

11:40.

Междувременно Кели сигурно им бе отвлякъл вниманието със заблуждаващата си маневра. Поне за няколко минути това щеше да предизвика изненада, объркване и в крайна сметка — парализа. Засичането на четири РА-115 щеше да приспи сетивата им за достатъчно време, докато петата бомба нанесе своя смъртоносен удар.

Вече сигурно всички бяха събрани в Белия дом, готови за церемонията, която щеше да започне точно в 12 ч. на обед. Той беше чел достатъчно за американските традиции, за да знае, че няма да променят нищо. Щом в Конституцията пишеше 12 ч. на обед на 20 януари — което беше днес, значи така щеше да стане.

Уморените му ръце и рамене трепереха. Бедрата и прасците му бяха останали без сили. Но, легнал на земята, покрит с пръст и мръсотия, той за пръв път от много време насам изпита спокойствие. Краят приближаваше, но какъв край! Съдбата му беше предопределила да завърши земния си път точно тук. Колко подходящо! Може би от пепелта му щеше да поникне ново семе, нова борба, може би нова нация. Омразата, която толкова дълго бе таил в себе си, сякаш бе

изчезнала, отстъпила място на мощен прилив на облекчение. Той вече не беше уморен победен старец.

Бе успял.

„Мат в два хода.“

Два хода до победата. Кели сигурно беше вече мъртъв. Оставаше още един ход.

Дясната му ръка бръкна в куфара и напипа превключвателя.

Колко ли още хора щяха да напуснат този свят на днешния ден? Няколко десетки хиляди? По-скоро няколкостотин хиляди. Време беше Главният противник да изпита онова, с което Съветите отдавна бяха свикнали.

Поражение.

Палецът и показалецът му стискаха малкото лостче на превключвателя. Вълна на възторг и опиянение премина през тялото му. Тази искра щеше да подпали света.

— За Отечеството!

И той щракна лостчето.

Малоун натисна газта до пода и завъртя волана; патрулката се понесе покрай зданието на Министерството на финансите, пробивайки си път между останалите автомобили с лампите и сирената. На Енстрийт, която беше еднопосочна и затворена, Малоун зави вляво и влезе срещу движението, като буквално избута идващите насреща му коли през четиристотинметровата отсечка до мястото, където църквата „Сейнт Джон“ се извисяваше над Лафайет Парк. Качи колата на тротоара и щеше да влезе в самия парк, ако не се бе спрял в металните боларди. Слезе. Цялото пространство между парка и Пенсилвания авеню беше пълно с народ. Стефани му бе казала за тунел между църквата и Белия дом, най-вероятно точно под краката му. Цялото каре беше заобиколено с временни огради, църквата беше в ремонт, но той прескочи оградата и влезе в обекта. Минувачите по тротоара го изгледаха особено. Е, нямаше време за обяснения. Нито пък за евакуация.

Единственият му шанс бе да предотврати взрива, докато още беше възможно.

Касиопея тичаше към Белия дом, придружавана от агент на Тайните служби, който бе присъствал на престрелката. Още с пристигането си тя забеляза, че никой не си тръгваше. Влязоха в сградата през Западното крило и агентите вътре им казаха, че церемонията всеки момент ще започне.

— Защо няма евакуация? — попита тя.

Агентът я погледна объркано.

— За какво?

Тя го заобиколи и продължи към основното здание. Двама униформени преградиха пътя ѝ.

— Нататък не може! — каза единият.

— Трябва да опразним комплекса! Вие нищо ли не знаете? Къде е министърът на правосъдието, Брус Личфилд? Намерете го.

Агентът се обади по радиото и направи запитване.

След секунда се обърна към нея и каза:

— Господин Личфилд е напуснал сградата преди половин час.

* * *

Зорин отначало си мислеше да остане до бомбата и да умре при взрива, но сега реши да се върне в църквата и да охранява входа на тунела, в случай че на някого му хрумне да се намеси. Пак щеше да загине, защото щеше да се намира едва на няколко метра от епицентъра, но поне щеше да знае, че е изпълнил дълга си докрай.

Приведен, той тръгна назад през стария тунел, който вонеше ужасно, но иначе се държеше за годините си. Само на мястото, където бе оставил бомбата, сводът беше поддал и тунелът беше почти затрупан; той се съмняваше, че по него все още можеше да се стигне до Белия дом. Лъчът на фенерчето хвърляше мъждиво жълтеникаво петно по тухления под.

Стигна до края на тунела и се изправи в цял ръст. Намираше се в подземията на църквата.

Часовникът му показваше 11:47.

Пет минути, откакто бе активирал устройството.

Малоун огледа църковния двор; по натрупаните строителни отпадъци, покрити отгоре с тънък слой сняг, нямаше следи от човешко присъствие. В основата на църквата видя двойна метална врата, която сигурно водеше към някакво подземие. Отвън на вратата висеше катинар, но когато се приближи, той забеляза, че е закачен само на едната халка.

Хвана дръжките на двете крила, които без всякакво съпротивление се отвориха навън, разкривайки стръмно стълбище с бетонни стъпала. В осветеното подземие бяха разположени агрегатите на климатичната инсталация.

В далечния край на подземие то беше застанал Зорин с фенерче в ръка.

Малоун се затича напред и с цялата тежест на тялото си се блъсна в едрия като защитник по футбол руснак, от силата на удара краката и на двамата се откъснаха от пода.

Първоначалната изненада на Зорин при вида на Малоун бързо отстъпи място на шок. Този американец беше безсмъртен. Вече два пъти възкръсваше. Изтракването на металните врати го бе сварило неподготвен — пистолетът му беше на няколко метра встрани, където го бе оставил заедно с палтото.

Малоун изобщо не му остави време да реагира.

Тялото на Зорин се стовари с трясък на пода.

Касиопея беше в шок. Вместо да обяви тревога, Личфилд бе избягал, спасявайки единствено себе си. Беше твърде късно да предприеме каквото и да било.

— Къде е църквата „Сейнт Джон“? — попита тя.

Един от агентите я упъти.

Тя се затича към вратата, като извика през рамо:

— Обади се на Северната порта да ме пуснат да мина!

Малоун трябваше да приключи бързо тук.

Наоколо не се виждаше алуминиев куфар, а в стената зееше дупка, което можеше да означава само едно: бомбата беше заложена и детонаторът загряваше.

Зорин се отскубна и скочи на крака. Малоун също се изправи, но бе посрещнат от удар с юмрук, от който главата му отхвъркна назад, а долната му челюст едва не се откачи. Втори удар в слънчевия сплит го прегъна на две. Но той се съвзе и заби чело в носа на Зорин, който изохка; последва прав в челюстта.

Зорин залитна назад, но запази равновесие и замахна; ударите му бяха бързи като нападаща кобра. Върху един бетонен блок имаше дебела стоманена верига; той я грабна и замахна с нея. Малоун се наведе и веригата изсвистя над главата му; парченца мазилка се отрониха от стената, където бе попаднал ударът. Зорин отново замахна с веригата, но той я избягна, отскачайки назад.

Този човек умееше да се бие. Е, Малоун не падаше по-долу.

Стъпил здраво с двата си крака, той нанасяше удар след удар. Зорин се опита да замахне отново с веригата, но един вертикално насочен удар в челюстта го зашемети, после два в бъбреците го накараха да отпусне хватката и веригата издрънча на пода.

Малоун се хвърли напред, обви дясната си ръка около шията му и я законтри с лявата. От челото му се стичаше пот. Зорин се опитваше отчаяно да се изскубне, но той стискаше все по-силно. И по-силно.

Дишането на руснака стана накъсано, от гърлото му се чува хрипове.

Силата, с която дърпаше ръцете му в опит да охлаби хватката около гърлото си, бързо се изчерпваше. Кръвта в ушите на Малоун бучеше, сякаш в него биеше сърцето на Зорин, а не неговото собствено. Досега никога не бе убивал човек с голи ръце, но нямаше избор. Зорин трябваше да бъде премахнат. Без колебание, без жалост, без забавяне. В съзнанието си той отброяваше минутите и знаеше, че времето изтича.

Мускулите на Зорин започнаха да се схващат, тялото му потръпваше в спазми, давеше се, краката му започнаха да ритат като на обесен, после главата му се люшна на една страна и той се свлече безжизнен надолу.

Малоун отпусна хватката и на свой ред рухна на четири крака, останал без сили. В ушите му биеха тъпани, пред очите му танцуваха

лилави кръгове. Зорин лежеше неподвижно, с отворена уста, от носа му се стичаше кръв, лицето му беше в рани.

Провери го за пулс. Нямаше.

И тогава се досети.

Зорин бе оказал съпротива, но само формално; също като Кели — неговия другар от КГБ — и той беше дошъл тук с еднопосочен билет. Явно бе възнамерявал да загине в експлозията. Оставяйки се да бъде удушен, той бе постигнал само едно — повече време, през което бомбата да се задейства.

Малоун се наруга заради глупостта си. Бе изгубил безценни секунди.

Той разтри очи и скочи на крака, после се втурна към зейналата дупка в стената. Остра болка го прониза в ребрата, малко по-тъпа в гърба. Намери фенерчето, което Зорин бе захвърлил настрани, и се спусна в тунела.

Побързай!

Мракът го обгърна.

Пред себе си Стефани виждаше центъра на Вашингтон. Хеликоптерът идваше от запад и премина над Пентагона и паметника на Линкълн. Многохилядни тълпи изпълваха Националната алея с музеите в обхвата на взрива. Вече нямаше никаква възможност да бъдат евакуирани на безопасно място. Молеше се само Личфилд да е успял да изведе безпрепятствено Фокс и вицепрезидента. Доколкото познаваше Дани, той не бе мръднал от мястото си.

— Имаме ли разрешение? — попита тя пилота.

— Да, госпожо. Кацаме право на Северната ливада.

— Побързай.

Тя видя Белия дом в далечината.

Касиопея изтича през Северната порта сред тълпите на Пенсилвания авеню, където хиляди хора очакваха началото на церемонията. На фона на човешките гласове тя различи шума на хеликоптер. Обърна се и видя военната машина, която се спусна над Белия дом и кацна на ливадата, вдигайки вихрушка от сняг с ротора си. Задната врата се отвори със замах и отвътре скочи Стефани, стиснала в ръце нещо, което приличаше на книга. Касиопея се насочи отново към портата, която дежурният ѝ отвори, и се затича след Стефани, викайки я по име.

— Личфилд не е казал на никого и е избягал — каза тя, когато се изравни с нея.

По лицето на Стефани се изписа шок.

— И всички са още вътре?

Касиопея кимна.

— Котън тръгна да търси Зорин в църквата. Отивам при него.

— Аз ще направя вътре каквото мога.

И двете тръгнаха бързо в различни посоки.

Малоун крачеше напред; слабата светлина на фенерчето едва му сочеше пътя. Тунелът, макар и тесен, беше, общо взето, проходим. Онова, което му тежеше обаче, бе нуждата да извърви няколкостотин метра под земята, в ограничено пространство и почти пълен мрак. Ако угасеше фенерчето, нямаше да може да различи дори пръста си, опрян в носа.

Часовникът му показваше 11:50.

Зорин вероятно бе задействал бомбата накъде преди пет до десет минути, за да може взривът да стане колкото бе възможно по-близо до 12 часа. Малоун се опитваше да мисли само за неотложността на момента, борейки се с надигащата се в него паника. Никога преди не бе преживявал това в асансьор, въртяща се врата или тясна тоалетна. Нито дори в пилотската кабина на изстребител, завързан почти неподвижно за седалката, без да вижда земята под себе си. Дори в такава тясно пространство, където една плексигласова преграда го отделяше от безкрая на небето, той не се бе почувствал хванат в капан.

Тъкмо обратното. Чувстваше се свободен.

Беше чел много за клаустрофобията. За прилива на адреналин, предизвикващ или импулс за бягство, или сили за съпротива. Но там, където и двете бяха невъзможни, оставаше само паника. Като сега.

Той се спря и затаи дъх. Тишината беше пълна. Мракът изглеждаше още по-плътен, въздухът беше влажен и потискащ.

За пръв път бе изпитал това чувство като юноша. Той и един приятел се бяха скрили в багажника на кола, за да се промъкнат без билет в лятно кино. Той, разбира се, бе превъртял, изритал бе навътре облегалката на задната седалка и бе избягал. Но с годините постепенно бе разбрал, че това не е точно страх от затворени пространства. Не. По-скоро страх от ограничаване на движението. От усещането за безпомощност. Той ненавиждаше седалката до прозореца в гражданските самолети. А когато се беше шегувал с Касиопея за страха ѝ от летенето, знаеше, че това е нещо повече от страх. Страхът се преодолява. Докато фобията парализира съзнанието.

Стомашен сок опари гърлото му. Воня на повръщано изпълни ноздрите му. Но продължи да крачи напред. От корема му избухна огнено кълбо и изгори мозъка му. Ужасът започваше.

* * *

Стефани влезе в Белия дом през северната врата. Вътре сградата бръмчеше от приглушени разговори; във въздуха витаеше напрегнато очакване. До церемонията по полагане на клетва оставаха броени минути. Едуин Дейвис я чакаше, вероятно видял пристигането на хеликоптера.

— Под нас е — каза тя. — В тунел, прокаран от Братството на Синсинати след войната от хиляда осемстотин и дванайсета. — Тя размаха дневника пред лицето му. — Всичко е тук. Докладвах на Личфилд, но той си е тръгнал, без да каже на когото и да било.

И тогава ѝ просветна.

— Копелето мръсно! Каза ми, че според закона от четирийсет и седма година можело и той да наследи президентския пост. Хващам се на бас, че министърът на правосъдието е по-високо в списъка от определения днес за правопреемник. Ако бомбата гръмне, Личфилд става президент.

— Тогава да гледаме да не гръмне.

Погледът ѝ се зарея през френските прозорци към ливадата и скупченото зад оградата множество. Когато се бе обадила на Личфилд, все още имаше възможност да спасят Фокс и поне още няколко души от хората в сградата.

Сега вече нищо не можеше да се направи. Шесткилотонен взрив щеше да изпепели земята в радиус от километър и половина наоколо.

— Всичко е в ръцете на Котън.

Малоун нямаше право да спира. Трябваше да върви напред. Но отвратителното чувство на страх, на парализиращ ужас бе завладяло мозъка и замъглило мислите му.

С изключение на една. Мисълта за бягство.

Мускулите му бяха обзети от слабост. Затворил очи, той се бе свил в черупката си, опитвайки се да прогони ирационалния пристъп на паника. Не помнеше откога не се бе чувствал толкова безпомощен. Задущаваше се, дрехите му стягаха. Виеше му се свят. Беше дезориентиран. Стените на тунела сякаш се свиваха около него и го

притискаха. Някой някога му бе казал, че това е от чувството на безпомощност.

Глупости. Беше като попаднал в клетка, поставена в друга клетка, двете заедно в трета. Ужасно.

Единственото му успокоение беше, че нямаше кой да го види така.

Тунелът започваше да се стеснява, таванът определено слизаше полека надолу. Явно конструкцията се бе слегнала, зидът бе поддал. Не беше броил крачките си, но беше навлязъл доста навътре, сигурно бе подминал Лафайет Парк, а може би дори и Пенсилвания авеню. Как ли това нещо беше останало незабелязано толкова време? Изумително. Колкото по-навътре отиваше, толкова повече следи от слягане и деформация се виждаха. Опита се да мисли за това, да залъже съзнанието си, но без успех. Тунелът беше като питон, който го задушаваше, изсмукваше силите му. Ужасът извираше от мрака и го пронизваше като стрели.

Пред него таванът съвсем се бе слегнал, проходът нямаше и метър на височина. От приведен, но все пак на два крака той трябваше да застане на четири и да ходи като животно. След още няколко метра — да пълзи по корем.

Тунелът се беше стеснил до тясна пролука в земята. Той светна навътре с фенерчето. И видя алуминиев куфар. На три метра по-нататък.

Господи!

Как да стигне до него?

Той не се бе сблъсквал с такова изпитание и в най-ужасните си кошмари. Дори в ония, от които се събуждаше, облян в ледена пот.

Но нямаше избор.

Касиопея намери църквата „Сейнт Джон“, заобиколена от висока строителна ограда, която прескочи без колебание. Откъм северната страна забеляза отворената двукрила метална врата. Притича до там, слезе по няколкото бетонни стъпала, мина през следващата отворена врата и се озова в подземието на църквата. Миризмата на смърт я удари в носа. Веднага откри източника — в далечния край на помещението имаше труп.

Изтича до него.

Зорин.

Мъртъв.

Котън не се виждаше, което означаваше едно: бе влязъл в тунела. И тя го последва.

Малоун пълзеше сантиметър по сантиметър напред, по корем, с протегнати ръце, в които стискаше фенерчето. Беше толкова тясно, че не можеше да сгъне дори лактите си. С всяко оттласкване напред ръцете му загребваха мръсотия от пода. Давеше се, дробовете му бяха сякаш пълни с тиня. Закашля се, въздухът не достигаше. От тавана нападаха парченца мазилка и той се спря на място. Запита се дали с усилията си няма да предизвика някое срутване.

При тази мисъл го обзе парализиращ ужас. Напомни си, че само на метри от него имаше ядрена бомба. Ако експлодираше, той щеше просто да се изпари. Но пък в това имаше и нещо хубаво — щеше да сложи край на мъките му. Само че той не биваше да го допусне да се случи. Твърде много хора там горе разчитаха на него. Затова продължи да пълзи напред, като се набираше с лакти и оттласкваше с крака.

И стигна до бомбата.

Проходът тук беше не по-висок от шейсет сантиметра. Нямахше място дори да отвори куфара. Ако започнеше да го дърпа назад, където беше по-широко, щеше да загуби време, което можеше да бъде катастрофално. Видя, че ключалките бяха разтворени. Постави фенерчето така, че да осветява куфара с лъча си, и внимателно повдигна капака, колкото да може да вкара ръка. Напипа цилиндъра от неръждаема стомана.

Беше горещ.

Спомни си какво му бе казал Даниълс и щракна прекъсвача, но за по-сигурно намери опипом жиците, свързани с електродите на батерията.

И ги изтръгна. Вътре се посипаха искри.

Очите му щяха да изхвъркнат. Зачака експлозията — ярка и гореща като повърхността на Слънцето, която да го ослепи за милисекунда като насочена в очите му светкавица.

Нищо. Минаха още няколко секунди. Пак нищо.

Затворът му беше леденостуден, въздухът — негоден за дишане. Чувстваше се погребан дълбоко в земните недра. Лежеше неподвижно и гледаше куфара, бръкнал с ръка вътре. Размърда пръсти и отново пипна цилиндъра. Сякаш вече не беше толкова горещ. Само топъл, при това бързо изстиваше. Стисна го в ръка, после пак го опипа с върховете на пръстите си, пак го стисна, пак го опипа. Цилиндърът определено се охлаждаше.

Беше успял. Тази гадост беше обезвредена. Време бе да си ходи.

Опита се да запълзи назад, но не можа. Опита отново, но тясното пространство ограничаваше движенията му. Когато се напъна, отгоре напада мръсотия и изпълни гърлото му. Струваше му се, че тунелът се е свил още повече около него, че го притиска отвсякъде и се опитва да го задуши.

По гърба му напада хоросан. Тунелът сякаш си отмъщаваше на неканените гости. Нямаше излизане от тук.

Света Богородице!

Какво, по...

Тунелът се срути.

Малоун изкрещя.

Касиопея напредваше толкова бързо, колкото позволяваше тунелът, като си светеше с телефона. Можеше да си представи какво изпитва Котън в този момент. Той мразеше тесни пространства. Тук беше тясно дори за нея, макар да не страдаше от клаустрофобия. Беше навлязла дълбоко навътре, може би на стотина метра от входа на тунела и той постепенно се стесняваше, когато чу крясък.

Някъде напред.

Тя забърза още повече и стигна до място, където проходът се беше свил до тясна цепнатина. Напред нещо се раздвижи. Проблесна светлинка.

О, господи!

Котън беше затрупан.

Малоун не беше на себе си. Не помнеше кога за последен път бе крещял. Може би никога. Почувства се слаб и глупав. Миризмата на

собствения му страх го бе прекършила. Затвори очи и се опита да осмисли ситуацията. Тялото му тежеше като пълно с олово; ръцете и краката му бяха схванати от болка. Беше погребан жив, едва дишаше, една мисъл се бе загнездила в съзнанието му.

Махай се от тук.

Как бе могъл...

— Котън!

Той се сепна. Човешки глас. Твърд, силен, авторитетен. И познат. Касиопея. Самият звук на гласа ѝ го дръпна назад от ръба на бездната.

— Тук съм! — обади се той, като се насилваше да звучи нормално.

Две ръце сграбчиха обувките му. Допирът ѝ го успокои. Силата, с която го стискаше за глезените, подсказваше на замътения му мозък, че може би нещата ще се оправят.

— Затрупан съм. Не мога... да изляза.

— Вече можеш.

Касиопея си бе пробила път с копане. Ровеше яростно с ръце и хвърляше пръст зад гърба си, докато се добра до краката на Котън. Сега го дърпаше за глезените, като същевременно пълзеше заднешком през тунела и се извиваше като змиорка. Дребният ръст добавяше по няколко сантиметра разстояние между нея и стените, позволявайки ѝ да маневрира.

Тя знаеше защо бе извикал.

Защото, ако имаше ад — в което тя не беше убедена — за Котън той би изглеждал като този тунел.

Малоун пълзеше с мъка назад; Касиопея му помагаше, като го дърпаше за краката. Още метър-два и щеше да се измъкне от този ковчег. Беше оставил куфара и фенерчето в тунела. Единственото му желание бе да се махне от тук. Краката му бяха вече извън цепнатината, обратно в квадратния участък на тунела, където можеше да ходи приведен и който му се струваше като Големия каньон на Колорадо в сравнение с онова, от което се бе измъкнал.

Вече можеше да се изправи на колене; дишането му беше трескаво и накъсано, но постепенно се успокояваше. Наблизо светеше дисплей на телефон и той видя лицето на Касиопея. Неговият ангел спасител.

— Бомбата? — попита тя.

— Намерих я.

— Добре ли си?

Той долови загрижеността в гласа ѝ и кимна. Но не беше добре.

Пое въздух в раздираните си от болка дробове и потисна пристъпа на кашлица; цялото му тяло се тресеше, в гърлото си усещаше вкус на повръщано и страх. Тя се пресегна и го хвана за ръката.

— Сериозно питам. Добре ли си? Тук сме само двамата.

— Бях... затрупан...

Той знаеше, че на изцапаното му лице са изписани и болка, и отчаяна молба, чертите му бяха изкривени от преживения ужас, но не се опитваше да го крие. Защо? Тя вече бе чула вика му, разкриващ уязвимост, каквато такъв като него би предпочел да си остане тайна. Но те бяха сключили споразумение. Без глупости. И той реши да го спази.

Взрян в очите ѝ, благодарен за онова, което бе направила, той ѝ каза, каквото чувстваше:

— Обичам те.

Белият дом

Понеделник, 21 януари

17:45 ч.

Стефани оглеждаше Овалния кабинет — изпразнен от всичко, което би могло да напомня за администрацията на Робърт Едуард Даниълс-младши. Уорнър Скот Фокс бе положил клетва, както предвиждаше Конституцията, точно в 12:00 на обед предишния ден. Тя бе останала извън Синия салон и гледаше церемонията на живо по телевизията. Във всеки един миг двамата с Едуин бяха очаквали да бъдат изпарени от подземен ядрен взрив, но нищо такова не се бе случило.

Котън си бе свършил работата.

Което бе позволило да се проведе и втората церемония днес, пред сградата на Капитолия. В течение на половин час Фокс бе говорил в студа с учудващо красноречие, енергичност и кураж. Новият президент с видимо удоволствие бе приел парада в чест на встъпването си в длъжност, след което се бе върнал в Блеър Хаус, за да се подготви за поредицата от балове на столичния елит, които тази вечер двамата със съпругата му трябваше да почетат. Но преди това Дани бе помолил да разговаря с него, като бе избрал старото си работно място за тази последна среща.

Цялата банда беше тук.

Котън, Касиопея, Едуин Дейвис и тя.

Предишния ден бе докладвала всичко на Дани веднага след церемонията. Бе искала да каже и на Фокс, но Дани ѝ бе забранил.

„Не още“, бяха думите му.

Тя знаеше, че междувременно е изготвен частичен доклад за инцидента с Джейми Кели и четирите ядрени устройства, открити в колата му. Допускаше, че тази информация е накарала Фокс да изтръпне. Люк беше добре и караше лекарите да го изписват. Младият Даниълс също беше в течение на случилото се и бе доволен от начина, по който се бяха развили нещата.

Вратата се отвори и новият президент влезе, издокаран с фрак.

— Виж какво — обърна се Фокс усмихнат към Дани, — все някога ще трябва да си тръгнеш от тук.

Усложненията в неделния ден бяха лишили новинарските канали от очаквания репортаж за отпътуването на бившия президент. Обикновено веднага след клетвата той се качваше на самолета от военновъздушната база „Андрюс“ и биваше заснет от камерите как маха за „сбогом“. Не и този път. Дани бе наблюдавал вчерашната клетва, след което бе прекарал една последна нощ в Белия дом, после бе отишъл да види и повторната церемония и сега се бе върнал за последен път тук, за да си събере нещата.

— Тръгвам! — беше отговорът. — Но преди това искам да поговорим.

— Имате числено превъзходство — каза Фокс. — Дали да не повикам хората си да присъстват?

— Нека това си остане между нас.

— Имам чувството, че всички тук знаете някаква тайна, която и аз трябва да знам.

— Опитахме се да ти кажем, че нещата са зле, но ти не пожела да чуеш — започна Дани. — Вместо това твоите хора се опитаха зад гърба ми да вербуват моето момиче да им докладва.

Фокс не отговори. Хора като него не обичаха да бъдат поставяни на тясно. Той бе прекарал целия си досегашен живот, избягвайки конфликти с по-влиятелните от него. Но в моменти като този Дани Даниълс беше в силата си; неслучайно хората от екипа му и членовете на Конгреса го бяха кръстили Инквизитора от Тенеси.

— Имаш предвид четирите бомби, открити вчера? — попита Фокс. — Да, вече ми бе докладвано. Дори не са били активирани.

— Те бяха за отвличане на вниманието — каза Дани.

А междувременно Тайните служби бяха потулили случая с Джейми Кели. Откритите „бомби“ били фалшиви, казваше се по-нататък в съобщението за медиите, а приземяването на хеликоптера на Северната ливада бе обяснено с „рутинна операция на службите за сигурност“.

— Имаше бомба — продължи Дани. — Заложена точно под Белия дом в подземен тунел.

— И на мен не ми е съобщено? — попита Фокс.

— Държах на мен да се падне честта.

— Ще говоря с Тайните служби, трябва да е ясно на кого са лоялни. От вчера по обед аз отговарям за всичко.

— Не и за тази операция. Ти ни каза да се оправяме. И ние се оправихме. Сега вече всичко свърши и докладваме за изпълнението.

Трудно беше да се възрази на тази логика.

— Е, добре, Дани. Разбрах. Що се отнася до вербуването на Стефани, това е било очевидна грешка от страна на моя министър на правосъдието. Когато ми каза какво е направил, не бях никак доволен. Това не е моят стил.

Дани кимна.

— Разбирам. И аз съм имал самодейци.

Двама дори се опитаха да го убият, помисли си Стефани.

— Но се чудя — каза замислено Фокс — как така никой не е знаел, че под сградата има тунел?

Дани се пресегна и взе от бюрото дневника на Талмидж, който тя му бе предала вчера.

— Интересно четиво — заговори той. — Всичко започва с войната през хиляда осемстотин и дванайсета година. Искали сме Канада да стане четиринайсетата колония, да бъде част от великите Съединени американски щати. Но британците не са я давали. Ние сме опожарили Торонто, те са дошли и опожарили Вашингтон. Направихме справка и се оказа, че преди доста време се е знаело за този тунел. Архивите показват, че е бил зазидан по време на Гражданската война. Дотогава вече се е бил срутил под Белия дом, затова оттук просто са го зазидали, после са отишли на другия край, в „Сейнт Джон“, и са го зазидали и там. В църквата никой дори не е подозирал, че съществува. За да не привличат излишно внимание във време на война, те просто тихомълком са си свършили работата и са се изнесли. Ако не са били архивите на братството, тунелът е щял да бъде забравен завинаги. А без хората в тази стая, сред които и моят племенник, който в момента се намира в болница, сега всички щяхме да сме мъртви. Котън обезвреди бомбата може би секунди преди да избухне.

Фокс погледна Малоун, но не каза нищо.

Дани продължи:

— А на всичкото отгоре човекът, когото ти специално посочи за посредник между нас, за да те държи в течение на ставащото, решил, че му се става президент. Затова не ти беше казал за бомбата. Вместо това побягнал, само и само да е по-далече от тук.

По лицето на Фокс се изписа изненада.

— Какво искаш да кажеш?

Стефани се намеси:

— Аз се обадох от хеликоптера и накарах Личфилд да ви предупреди, вас и всички останали. Тогава още имаше време да избягате. Но Личфилд е използвал минутите, за да подсигури себе си. Ако всички бяхме загинали в ядрената експлозия, сега той щеше да е президент. Беше на клетвата, колкото да се убеди, че държавният секретар и министрите на финансите и на отбраната са там; всеки един от тях е преди него по линията на приемственост. И когато аз му се обадох и му казах какво става, той просто е духнал.

Значението на това не убягна на Фокс.

— Мръсно долно копеле.

— Можеш ли да си представиш — обади се Дани, който очевидно се забавляваше, — определеният за правопреемник излиза от скривалището си, готов да поеме поста, но Личфилд се появява отнякъде и му казва: „Извинете, но аз съм още жив и съм преди вас. Министър на правосъдието е по-висока длъжност, затова постът се пада на мен“.

— Личфилд е уволнен.

— Не само.

Фокс изгледа Дани учудено.

— Котън го е открил преди няколко часа — каза Дани. — Беше му дължен, защото го бе изоставил на произвола в Сибир. Затова аз го бях упълномощил да му предаде колективното ни недоволство. Колко счупени ребра?

— Повече от едно — отвърна Котън. — Проведохме разгорещена дискусия относно предаването на президентските правомощия. В хода на дебата господин Личфилд реши, че предпочита друго поприще, и ми връчи оставката си. След което отиде на лекар.

Новият президент изглеждаше доволен.

— Ами... това е. Всичко се подрежда.

— Не съвсем — каза Дани. — Стефани вчера си подаде оставката. Може и да не го знаеш още.

— Казаха ми.

— Имаш нужда от нея, Уорнър.

Тонът на Дани се бе променил. Говореше по-тихо и някак подкупващо.

— Изнудваш ли ме? — попита Фокс.

Стефани си задаваше същия въпрос.

Дани вдигна рамене.

— Надявам се, не искаш светът да разбере, че сме били на косъм от това няколкостотин хиляди души да се изпарят в небитието само защото си държал непременно да се закълнеш точно по обед в неделя, за да те покажат по телевизията. Да не говорим, че хората ти се опитаха да се набъркат в разследване, което целеше да разкрие заговора. Ако добавим и предателството на Личфилд, имаме сюжет за цял телевизионен сериал. Всички новинарски канали ще го предъвкват със седмици.

Дани не я бе посветил в плановете си, но тя се досещаше.

— Котън — каза той, — Личфилд ще се яви да даде показания, нали?

— Лично ме увери, че след като попремине болката, е на ваше разположение.

— Виждаш ли? Имаш свидетел.

Фокс се усмихна.

— Казвали са ми, че когато пожелаеш, можеш да бъдеш адски убедителен.

— Полека-лека ще научиш, че това е едно важно умение за този пост.

Фокс помисли малко и каза:

— За да сме наясно, не ти се вързах на играта в събота, понеже не представи никакви конкретни доказателства за каквото и да било. Не че не си давах сметка за риска, просто не бях готов да заложа всичко на вътрешното ти чувство. Но бях готов да преместя церемонията, ако и когато получа доказателства. Що се отнася до Личфилд, това беше моя грешка. Подведох се по думите му. Моят министър на правосъдието се оказа неподготвен и с него имахме разгорещена дискусия. — Фокс погледна Стефани. — Личфилд ни

беше убедил, че не си това, което очевидно си. Моите извинения за тази погрешна преценка. Отряд „Магелан“ ще бъде възстановен и ще работи без каквато и да било намеса от моя страна или от страна на новия министър. И макар всички да знаем, че тази идея ми бе натрапена от вас, аз съм напълно съгласен с Дани: искам да ми пазиш гърба.

— Ще направя всичко по силите си, господин президент — каза тя, като сметна за необходимо на свой ред да отстъпи малко. — Ще видите, че мога да бъда лоялен войник.

— Кой съм аз, че да споря с човек, напускащ поста си с рейтинг на подкрепа шейсет и пет процента? — каза Фокс.

— Не знаех, че и ти си ми фен — подхвърли Дани.

— Понеже сме сами тук — отвърна Фокс, — нека да ти кажа, че добре управляваше тази страна. Навремето дори гласувах за теб. И двата пъти. Разбира се, политическата коректност не ми позволява да кажа това публично. Срещата ни тук в събота беше нагледен урок за моите хора. Искам да опазя тази страна, както я опази ти през последните осем години. За мен няма по-важна задача на тази длъжност. Знам, че съм новак в голямата политика, но се уча бързо.

Уорнър Фокс определено не беше Дани Даниълс. Но само бъдещето щеше да покаже дали това беше за добро, или не.

— На всички вас — продължи Фокс — моите благодарности. Страхотни сте. — Той посочи с пръст Котън. — Особено вие, господин Малоун. Заслужавате медал.

Котън поклати глава.

— Просто ми платете за отделеното време и ми дайте няколко дни почивка. Това ми стига.

* * *

Малоун излезе от Белия дом през Северната порта. Слънчеви лъчи пронизваха облаците. Градът бръмчеше в празнична треска; тепърва започваха празненствата по случай встъпването в длъжност на новия президент. В Лафайет Парк и по пешеходните улици се блъскаха тълпи от туристи, размахващи фотоапарати и видеокамери. Касиопея беше застанала до него, а Дани и Стефани вървяха след тях.

— Не исках да го казвам вътре — започна Дани, — защото това си е нашата малка тайна. Но другарчето на Стефани от парка се оказва право. В Москва се наблюдава повишена смъртност. Само вчера са станали три убийства. Преди малко четвърто. Разни министри, някои важни, други не толкова. Предполагам, че посланието е ясно.

Дани прегърна него и Касиопея и ги потупа приятелски по раменете.

— Благодаря ви за всичко. Страхотно се справихте. Новата администрация има нужда от всички вас. Помагайте им с каквото можете.

Черен седан чакаше до бордюра. Дани извади от джоба си ключове.

— Взех го назаем. Откога чакам този момент. Най-после ще мога и аз да карам автомобил.

— Какво ще кажат Тайните служби? — попита Стефани. — Имаш зачислена охрана, нали?

— Взех пример от стария Буш и отказах. Не ми трябва. От днес нататък сам ще се пазя.

Стефани поклати глава.

— Бог да ни е на помощ. Как ще се оправяш без бавачка...

— Нали имам теб! — Той посочи колата. — Да тръгваме, а?

— Къде отиваме?

— В болницата във Вирджиния, да видим Люк. От утре можеш да започнеш отново да събираш отряда. Искам също да стисна ръката на един храбър лейтенант от Военноморския флот на име Сю Бегин.

Стефани държеше в ръка дневника на Талмидж, който той й бе казал да вземе със себе си от Овалния кабинет. Дани го посочи с пръст и каза:

— Трябва да върнем това на стария Бегин. Моите хора го прегледаха и не можах да открият никакви други тайни, които биха могли да предизвикат проблеми.

Тя изпита облекчение при тази новина.

— Освен това обещах на братството да им дадем библиотеката от имението на Чарън.

— Вече работим по въпроса — отвърна Дани. — Чувам, че била оцеляла след пожара, което си е истинско чудо. — Той протегна ръка да отвори вратата на колата. — Освен това имам подарък за моя

племенник. Поръчал съм да му оправят колата. Ще стане като нова. За моя сметка.

Стефани не се съмняваше, че Люк ще се зарадва. Двамата се качиха и Дани запали двигателя. Но преди да включи на скорост, той свали стъклото и каза на Малоун и Касиопея:

— Хайде, със здраве. И да се обаждате.

Колата потегли, насочи се към Южния портал за автомобили и скоро се скри зад завоя между дърветата.

— Какво искаше да каже — попита той Касиопея — с думите „Имам теб“?

— Дълга история. Но мисля, че вече мога да ти я разправам.

Малоун беше заинтригуван.

— Убедена се, че Дани Даниълс скоро пак ще ни напомни за себе си — усмихна се Касиопея.

Малоун беше на същото мнение. Би било точно в стила на Дани.

Тръгнаха към портала за пешеходци при северната ограда. Бомбата вече бе извадена от тунела и експерти бяха потвърдили, че действително, както им бе казал и Дани, са ги делели секунди от детонацията. Студът в подземието бе удължил процеса на подгриване, давайки възможност на Малоун да я обезвреди. Огледът бе установил също, че и петте ядрени устройства са напълно годни за употреба. Тайните служби вече бяха запечатали входа за тунела откъм църквата с тонове бетон и планираха да направят същото и с участъка под Северната ливада.

Двамата крачеха бавно по асфалтираната алея към караулката. Той хвърли един поглед към добре поддържаната морава. Само преди ден се бе озовал под нея, затрупан в онзи тунел. Когато успяха да се измъкнат навън, и двамата с Касиопея докладваха единствено че бомбата е открита и обезвредена. Само те си знаеха какво бяха преживели там.

— Знаеш, че можеш да споделяш всичко с мен — каза Касиопея. — Надявам се, че и аз мога.

Малоун се извърна към нея.

— Естествено.

И двамата се бяха разкривали един пред друг в моменти на крайна уязвимост. Тя пред него — в Централна Азия, и още веднъж — в Юта. Той пред нея — вчера, в земята под краката им. При мисълта за

това го обзе срам. Но все пак си казваше: добре че го бе чула Касиопея, а не някой друг. Все още усещаше успокояващата хватка на ръцете ѝ около глезените си, докато студената земя го обгръщаше отвсякъде като гроб. Нищо през живота му не му бе дало толкова много сили и кураж. Учудваше се на собствената си емоционалност. Но тя имаше такова въздействие върху него.

Както ѝ бе признал, той я обичаше. И какво лошо имаше в това?

Той ѝ посочи с пръст Лафайет Парк, който се виждаше през портала.

— Зад онези дървета, през улицата срещу църквата „Сейнт Джон“, е „Хей-Адамс“. Винаги съм искал да отседна в този хотел. Робърт Лъдълм редовно го използваше в романите си — шпионите му неизменно си пиеха питието в бара. Звучеше толкова загадъчно...

— Чувала съм, че сексът след сдобряване също бил много готин.

Малоун се усмихна. Тази жена знаеше как да го работи. Но той не ѝ се сърдеше.

— Как смяташ да уредиш стая? — попита Касиопея. — Днес е денят на президентската клетва.

— Имам връзки по върховете — отвърна той. — Когато си тръгнахме от Овалния кабинет, Фокс ми бутна в ръката това. — Той ѝ показа магнитна карта-ключ с логото на „Хей-Адамс“. — От президентския апартамент. Каза, че това била най-хубавата стая. Наша е за две ноци, с комплиментите на президента на Съединените щати. В момента той я опразва и си мести куфарите в Белия дом. Бил отседнал в „Хей-Адамс“ през последните няколко дни.

Предложението му допаднаше на Касиопея, но тя сметна за нужно да каже:

— Много си самонадеян, запазваш хотелска стая, без да си ме питал.

Малоун ѝ подаде ръка и тя я пое.

— Такъв съм си — каза той.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

За написването на тази книга с Елизабет си направихме едно паметно пътешествие до остров Принц Едуард в Канада, три пъти ходихме до Вашингтон и организирахме екскурзия до Вирджиния.

Сега е моментът да разделим фактите от измислицата.

Срещата между Роналд Рейгън и папа Йоан Павел II се е провела на датата, посочена в пролога, като е била първата, на която папа и действащ президент на САЩ са разговаряли на четири очи. Единственото, което съм добавил от себе си, е онази история, че папата се бил скарал на никарагуанския свещеник; тя също е действителна, но се случва едва след края на 1982 г.

В преобладаващата си част диалогът отразява съответните мисли и настроения на двамата мъже. Разговорът насаме между тях е продължил петдесет минути и до ден-дневен никой не знае точно какво са си казали. Що се отнася до наличието на активен заговор на папата и Рейгън за сриването на Съветския съюз, не разполагаме с доказателства за сключването на подобно съглашение. Но няма никакво съмнение, че между тях се е развило нещо като мълчаливо сътрудничество, като всеки от тях е упражнявал по свой начин натиск върху СССР (вж. Глава 30). Действително са сновели специални пратеници във Ватикана и Вашингтон, предавали са послания, но операция „Пас напред“ е изцяло моя измислица.

Броят (посочен в Пролога) на десетките хиляди ядрени бойни глави, притежавани от двете страни към 1982 г., е верен.

Езерото Байкал (Глава 1) е най-големият сладководен водоем в света, а всяка зима ледът му се превръща в супермагистрала за коли и камиони. Построяването на железопътна линия по повърхността на езерото през Руско-японската война (Глава 1) е случка от действителността. Обсерваторията, спомената в Глава 10, съществува, макар да съм я преместил от западния на източния бряг. Селцето Чаяние е изцяло моя измислица. Но пък Козлик („Ярето“ — Глава 21) си е действителен руски военен автомобил.

Реконструкцията на замъка на Касиопея (Глава 4) взема за своя основа две сродни начинания от действителността. Едното се отнася до замъка „Геделон“ във Франция, другото — до средновековната крепост „Озарк“ в Арканзас. И двата проекта имат интернет сайтове, от които можете да научите повече подробности.

Черни бани са съществували в изобилие из цял Сибир. Тази в Глава 6 се базира на историческо описание. Изоставени къщи се срещат често във Вирджиния (Глава 8), макар тази на Брад Чарън да е изцяло плод на въображението ми.

В романа се споменават най-различни населени места: Анаполис, Джърмънтаун, Сейнт Андрюс, Ййстпорт, щата Мейн, щата Мериленд. Всяко от тях е описано правдиво. „Мандарин Ориентъл“ е превъзходен вашингтонски хотел, в който от време на време отсядаме с удоволствие. Град Улан Уде си е на мястото в Сибир заедно с огромния бюст на Ленин (Глава 22). Остров Принц Едуард, Шарлъттаун и Стратфорд са очарователни местенца в Канада, а по северния бряг на острова действително се простира национален парк (Глава 37 и 38).

Спецназ (Глава 11) съществуват до ден-днешен, а информацията за тях в Глава 19 е вярна и точна. Нощен скок с парашут от летящ на голяма височина самолет е по силите на който и да било офицер от Спецназ. Скокът в Глава 37 е описан по действителен случай. Съществували са и съветски планове за изнесени напред атаки срещу врага (Глава 55), в които главната роля е била отредена на въпросните части.

КГБ е владеело до съвършенство както пасивните, така и активните разузнавателни мероприятия, като пипалата му са стигали до всяко кътче от планетата. Особено активни са били в Съединените щати, обявени от СССР за главен противник.

В преобладаващата си част дейността на съветското разузнаване е била насочена към подготовка за неизбежен конфликт с Америка (Глава 10). Зданието на вдъхващото особен ужас Първо главно управление на КГБ е било великолепно съоръжение. Историята за възхода и падението на руското шпионско ведомство е разказана правдиво. Служителите на КГБ действително са ползвали множество специални привилегии, като са били напълно изолирани от негодите на редовите съветски граждани (Глава 49). „Интурист“ съществува до

ден-дневен (Глава 45), макар и вече приватизиран, като отдавна не е официалната държавна туристическа агенция.

Братството на Синсинати (Глава 14 и 18) си остава най-старото, създадено на територията на САЩ. Историята на основаването му и съпровождащите я тревоги сред обществеността почиват на реални факти. В крайна сметка лично Джордж Вашингтон го е спасил от принудително разпускане. Бенджамин Талмидж, първият глава на американския шпионаж (Глава 34), е бил сред членовете основатели на братството, но воденият от него дневник, както и участието му в каквито и да било военни планове на Съединените щати и в прокопаването на таен тунел под Белия дом (Глава 14, 18, 20, 23, 34, 39 и 60) са мои добавки към историята. Андерсън Хаус (Глава 18 и 20) обаче съществува и може да бъде посетена и разгледана с екскурзовод. Сградата все още служи за главна квартира на братството. Библиотеката в подземие то й също е налице и съдържа една от най-богатите колекции от книги в света, посветени на Войната за независимост. Балната зала и зимната градина са изумителни, но стаята с мониторите за видеонаблюдение на втория етаж (Глава 23) е моя измислица.

Юрий Андропов е историческа личност и отговаря на описанието (Глава 33), само че никога не е замислял споменатата операция. Той е ненавиждал както Рейгън, така и Йоан Павел II (Глава 52), но, за щастие, е починал година след издигането си на поста генерален секретар.

Десетгодишното американско момиченце, споменато в Глава 33, което изпратило на Андропов писмо, се нарича Саманта Смит. Постъпката се превърнала в медиен фурор през 1982-ра. Андропов наистина се възползвал от възможността да излъже Запада, че прекъсва всякаква работа по системата за противоракетна отбрана (Глава 33). Подобни лъжи са били неразделна част от съветската политика на пропаганда и дезинформация. През 1983 г. Саманта посетила Съветския съюз, но Андропов вече бил твърде болен, за да я посрещне лично. За жалост, тя загива при самолетна катастрофа през 1985 г.

Инициативата за стратегическа отбрана (ИСО) наистина е съществувала (Глава 29). Тя е замислена и разработена така, както е описано в Глава 30. Между историците има известни разногласия, като

някои твърдят, че основното ѝ предназначение не е било изработването на ефективен противоракетен щит, тъй като това не било по силите на тогавашните технологии. Вместо това идеята била да се убеди Съветският съюз, че една подобна система би могла да се реализира, с което Съветите да бъдат принудени да харчат милиарди рубли — нещо, което не могли да си позволят (Глава 30).

Точно така и станало.

С което режимът само ускорил собствената си гибел.

В процеса на разработка Съединените щати са се сдобили с множество технологични предимства, но един цялостен и работещ противоракетен щит си остава мечта и до днес.

Джордж Шулц (Глава 18) и Сайръс Ванс (Глава 9) са бивши държавни секретари на САЩ. Йоан Павел II действително посещава в затвора и прощава на своя убиец (Глава 55), а Съветският съюз си остава основният заподозрян в опита за покушение срещу папата през 1981 г.

Градините на Белия дом, Лафайет Парк и Пършинг Парк (Глава 76) са описани точно и правдиво. Залата за заседания в Белия дом съществува, а в нея се намира закупената и подарена от Никсън маса (Глава 58). Опожаряването на Капитолия и на Белия дом от британците през 1815 г. е исторически факт (Глава 59 и 70). Войната от 1812 г. се смята за „Войната на Мадисън“, като е била натрапена на британците против волята им (Глава 39). През август 1815 г. американските войски действително са избягали от федералния окръг Колумбия, без да оказат каквато и да било съпротива.

Църквата „Сейнт Джон“ датира от периода на реконструкцията на Белия дом (Глава 70). Аз се натъкнах на този факт при едно посещение с екскурзовод (такива са достъпни за широката публика) и веднага реших, че една връзка между двете събития би звучала твърде логично. Успях също да се добера до подземие на храма (това не е част от организираната обиколка), което съм описал истинно в Глава 75 и 76, с едно изключение: в стената наистина има различен участък, но не поради разликата в цвета на тухлите. Дупката, през която някога са се подавали въглища за парните котли, е зазидана не с тухли, а с бетон. Наличието на такава дупка обаче пришпори въображението ми и аз я превърнах в начало на тунел, водещ към Белия дом. През над

двестагодишната си история църквата действително е била затваряна за ремонти, както пише и в романа (Глава 73 и 75).

В историята се споменава и Двайсетата поправка към Конституцията заедно със закона от 1947 г. за предаване на президентските правомощия. И двата документа са пълни с правни недостатъци и вътрешни противоречия, които Конгресът до ден-дневен не проявява желание да разреши (Глава 42 и 48), създавайки потенциални проблеми на Върховния съд. Обсебеността на съветските власти от тази тема е моя измислица, но е истина, че бившият Съветски съюз е изучавал най-внимателно всички аспекти на американското общество, търсейки слабите му места. Всеки път, когато 20 януари се е падал в неделя, церемониите по полагане на клетва са се провеждали два пъти: веднъж в неделя, и втори път в понеделника след нея (Глава 58). Такъв беше и случаят с встъпването на Рейгън в длъжност за втория му президентски мандат през 1985 г. Практиката с определянето на член на правителството за правопреемник съществува (Глава 58), като решението е на началника на президентската канцелария. Вярно е също, че най-висшестоящият оцелял след евентуална атака държавен служител става президент, независимо дали той е определеният правопреемник, или не (Глава 48 и 79).

РА-115 си остава загадка. Никой не е виждал с очите си ядрено устройство с размерите на куфар, произведено в Съветския съюз. Въпреки това Станислав Лунев, най-висшият съветски разузнавач, избягал някога в Съединените щати (Глава 11), описва такива устройства в своята мемоарна книга „През очите на врага“. През 90-те Конгресът провежда изслушвания във връзка с предполагаемото им съществуване, като описанието им в романа (Глава 68) е заимствано от тези изслушвания. Необходимостта от загряване на пусковия механизъм (Глава 68) е добавена от мен.

Скривалища с оръжие на КГБ са откривани в Европа и Далечния изток (Глава 19), но никога в Съединените щати (Глава 66 и 68). Бившите архивари на КГБ са доказано най-добрият източник на информация. Дефинитивният труд по въпроса е озаглавен „Щит и меч: Архивът на Митрохин и тайната история на КГБ“, публикуван през 1999 г.

И накрая, няколко думи за Канада. Бащите основатели отчаяно са се стремили тази територия да се превърне в четиринайсетата колония, като в Конституцията фигурира текст, допускащ нейното автоматично присъединяване към новата държава (Глава 39).

Но това така и не станало.

А и двата опита за превземането ѝ се провалили.

Канада се появява отново в полезрението ни в ранните години на ХХ в. Планът за инвазия от 1903 г. съществува (Глава 59, 61 и 62), като голяма част от текста в Глава 61 е цитиран дословно. На 21 май 1916 г. Военният колеж на Сухопътните войски представя план за военна офанзива, а всички отпуснати средства и подготвителни дейности, описани в Глава 62, отговарят на истината. Огромното военно учение на канадската граница през август 1935 г. също се е провело. Нови тревоги около Канада възникват през Втората световна война, особено свързани с евентуално завладяване на Англия от Германия; изготвен бил документ от 94 страници за начина, по който САЩ да получат контрол върху канадската територия. Съществува дори и книга по въпроса: „Защитата на една незащитена граница“ от Ричард А. Престън. Разбира се, всякаква връзка между Братството на Синсинати и тези събития е измислица.

За разлика от останалите ми романи този разглежда един по-неотдавнашен исторически период — Студената война. За мен беше вълнуващо преживяване да науча някои от тайните ѝ, които тепърва започват да излизат на бял свят.

В апогея си КГБ е наброявало 700 000 служители, разпръснати в над двайсет управления. Както ЦРУ, така и АНС са създадени като пряк отговор на неговото присъствие. Агенти на КГБ са се представяли за дипломати, репортери, бизнесмени, университетски професори, дори за обикновени граждани, като са инфилтрирали всичко, което им се изпречи. За тях е нямало нищо свято. По едно време дори акордьорът на пианото в резиденцията на губернатора на Ню Йорк е бил заподозрян, че работи за КГБ.

В посочените по-горе мемоари Станислав Лунев прави коментар, който Стефани Нел оценява като толкова мъдър, че през цялата си кариера не го забравя (Глава 11).

Един добър съвет.

Колкото плашещ, толкова и поучителен.

Добрият шпионин е приятел с всички, а не призрак, дебнещ в ъгъла.

БЛАГОДАРНОСТИ

Искрени благодарности на Джон Сарджън, директор на „Макмилън“, на Сали Ричардсън, директор на „Сейнт Мартинс“, и на моя издател Андрю Мартин. Искам да благодаря и на Хектор Дежан в отдел „Реклама“, на Джеф Доудс и всички в „Маркетинг и продажби“, особено на Пол Хокман; на Джен Ендърлин, която отговаря за книгите с меки корици, на Дейвид Ротстейн, който направи корицата, на Стивън Саймън за отличното вътрешно оформление на книгата и на Мери Бет Рош и на хората в „Аудио книги“.

Както винаги, поклон пред Саймън Липскар за още една добре свършена работа.

И на редактора ми, Кели Рагланд, благодаря ти.

Трябва да спомена и Мерил Мос и страхотния ѝ екип (особено Деб Зипф и Джери Ан Гелър); Джесика Джонс и Естер Гарвър, които продължават да се трудят в „Стив Бери Ентърпрайзис“; полковник Бари Кинг за помощта му за военните машини; Хейдън Браян, който ме разведе из епископалната църква „Сейнт Джон“; и Дъг Скофилд, който ми каза за „мат в два хода“.

Благодаря на съпругата ми Елизабет, която е страхотна.

През 2013 г. Елизабет и аз организирахме круиз по река Дунав с фенове. Не знаехме какво да очакваме на някакво корабче с група непознати за осем дни. Но преживяването беше чудесно и завърши с двайсет нови приятели. По време на круиза, когато спирахме в различните градове, всички следвахме Елизабет, която носеше оранжево гребло. Скоро започнахме да я наричаме Мама Патица, а ние бяхме патетата. След круиза гостувахме на почти всички нови приятели. Някои от героите в тази история дори бяха кръстени на тях. За онези, които съм пропуснал, не се тревожете, вашето време ще дойде.

Затова тази книга е посветена на Патиците.

Чиито горди членове сме Елизабет и аз.

Издание:

Автор: Стив Бери

Заглавие: XIV колония

Преводач: Боян Дамянов

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Обсидиан

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Абагар“ АД, Велико Търново

Редактор: Свилена Господинова

Технически редактор: Вяра Николчева

Коректор: Симона Христова

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8325>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.